

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

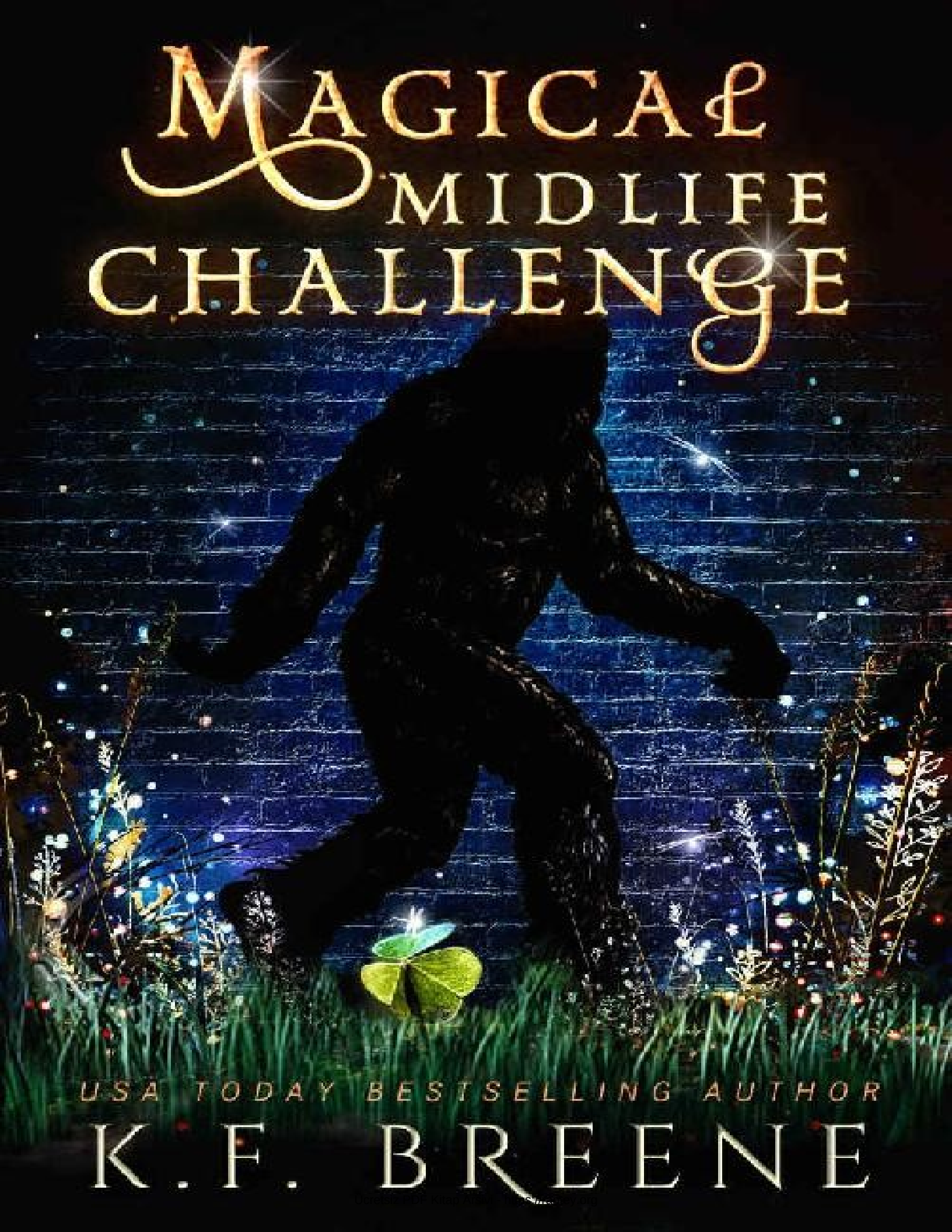
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGICAL MIDLIFE CHALLENGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜLÜ ORTA YAŞ MÜCADELESİ

OceanofPDF.com

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Büyülü Orta Yaş İttifakı](#)
[Ayrıca yazan: K.F. Breene](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİR

Parmak uçlarımı, pencereden sızan tereyağı sarısı güneş ışııyla aydınlanan, ortama yayılmış kaslı kol boyunca gezdirdim.

Lanet olsun. Sabah olmuştu. Yarışmaya birkaç saat vardı.

İçimi bir gerginlik ateşi . Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım, göğsümü genişlettim ve sonra tekrar açarken yavaşça dışarı verdim. Austin'e baktım, onu içime çektim ve avucumu büyük omzuna yasladım. Sol yanağını yastığa gömüp yüzüstü yattı, yüzü bana dönüktü. Çarşaflar kalçalarının üzerinde kıvrılmış, geniş ve kaslı sırtını ortaya çıkarmıştı.

İçimde derin bir dinginlik duygusu kabardı ve bir an önceki çalkantılı duygu girdabını yatıştırdı.

Üç hafta önce birbirimizi arkadaş olarak kabul ettiğimizden beri, onun varlığında kendimi tamamen huzurlu hissediyordum. İçimde bana her bakışıyla büyüyen, her dokunuşuyla şarkı söyleyen yeni bir sıcaklık vardı. Kendimi ağırlıksız hissediyordum ve sanki her zaman parlıyordum.

Çoğu insan bunu aşka bağlardı. Bu aşk değildi.

Şey... *sadece* aşk değildi. Çünkü evet, bu adamı içimdeki her şeyle seviyordum. Kalbimi ele geçirmeden önce arkadaşlığımız sayesinde güvenimi kazanmıştı. Ama duygularımda hayranlık ve romantizmden daha fazlası vardı.

Gargoyle'ım eşinin gücü ve cesaretinden ilkel bir memnuniyet duyduğunu ifade ediyordu. Ki bu harika, bununla başa çıkabilirim. Aslında hoşuma gidiyordu. Başa çıkamadığım şey, birlikte gelen çılgınca kıskançlık ya da

çılgın bir korumacılık. Eğer biri Austin'e yanlış bir şekilde bakarsa, o kişiyi odanın öbür ucuna fırlatmak için inanılmaz bir dürtüyle savaşımam gerekiyordu.

Bu savaşı her zaman kazanamadım.

Çalar saatten gelen ritmik bir vızıltı beni irkiltti. Uzandım ve kapattım.

Geçmişte Austin'in alarmin yüksek sesini on dakika ya da daha uzun bir süre duymazdan geldiğini ve sonunda dönüp onu tokatladığını öğrenmiştim. On dokuz yıl önce oğlum doğduktan sonra hafif uyku lanetini edinmiş bir anne olarak benim için on dakikalık bir ıstırap olduğu için, alarmin bekçisi olmaya ve onun kalkmasını sağlamaya karar vermiştim. O kadar da zor değildi.

Yüzümü ona dönerek yan döndüm ve parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. Yumuşak, pelüş dudaklarını ve kare şeklindeki çenesini hissettim. Aşağı doğru ilerleyerek parmaklarımı boğazında gezdirdim.

Titredi ve açıkta kalan gözkapağı titreyerek açıldı. Kobalt mavisi güzel bir göz, tekrar kapanmadan önce bir anlığına bana baktı. Kolu kasılmadan önce ağzının köşesi uyku bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Beni daha yakına sürükleyip sırt üstü çevirdiğinde çılgınlık attım. Güçlü ve akıcı bir hareketle iri, sert bedenini benimkinin üzerine yerleştirdi ve beni yatağa doğru itti. Neredeyse her zaman yaptığımız gibi çıplak uyumanın avantajları vardı.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Öpücüğü derin ve tutkuluydu ve vücudunun yavaşça itişti ciğerlerimdeki tüm nefesi dışarı itti.

Ben de günaydın demek istedim ama bunun yerine ona daha sıkı sarıldım ve devam eden öpücüğüne inledim.

"İstediğim kadar zamanımız yok, o yüzden bu işi çabucak halletmemiz gerekecek," diye mırıldandı.

Yine içimi bir gerginlik dalgası kapladı.

"Şşş, şşş," dedi, Ivy House bağı ya da çiftleşme bağı -muhtemelen ikisi birden- aracılığıyla tepkimi hissediyordu. "Her şey yoluna girecek. Şu anda sadece bana odaklan. Buna odaklan."

Tam ihtiyacım olan yere masaj yapmak için bedenlerimizin arasına uzandı. Hareketleri hızlandı, vücudu kalçalarımın arasında çalışıyordu ve ben de dediğini yaptım. Vücudunun benimkine sürtünmesinin verdiği hazzın - içimdeki lezzetli sızının- korku ve endişeyi bastırmasına izin verdim. Onun dokunuşunda kendimi kaybettim.

Neredeyse çok geçmeden altında kıvranıyor, kafamı vuruyor ve adını haykırıyordum. O da çok geride değildi, bana karşı titriyordu.

Geri çekilmeden önce öpücüğü durgunlaştı, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Günaydın," diye başardım sonunda. "İyi uyudun mu?"

Gülümsemesi beni tekrar sıkılaştırdı. Bu orta yaşlı kadının cinsel açıdan zirveye ulaşması için harika bir zamandı. Gerçi... sanırım artık orta yaşlı değildim. Ivy House büyüğü sayesinde artık son kullanma tarihim yoktu. Bu hayattan çıkmamın tek yolu cinayetti. Ve eğer geçmiş Sarmaşık Evi varislerinin kaderini paylaşırsam, cinayetimin korkunç olacaktı ve eşimin ellerinden olacaktı.

Neyse ki, sihrimi çalmaya ve bu süreçte hayatımı almaya çalışacak genç, güce aç bir pislik seçmemiştim. Austin teklif edilen şeyi, yani koruyucunun büyüünü bile istemedi. Bu büyüünün onun gücünü ve muhtemelen hızını ve kuvvetini artırması gerekiyordu. Süper bir şekil değiştiren gibi olacaktı, ya da herkes öyle tahmin ediyordu. Ama bununla birlikte gelen yükü istemiyordu. İçinde yeterince karanlığın döndüğünü, benim gargoyle'imın karanlık şiddetini eklemesine gerek olmadığını söyledi.

Ne demek istediğini kesinlikle anladım. İlkel dürtülerim yüzeye çıktığında, tam olarak dengeli değildim.

"Kahvaltıya ne dersin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Evet, lütfen."

Yataktan kalkmadan önce beni son bir kez öptü.

"Yemek pişirmeye bir gün ara vermek ister misin?" Ayağa kalkmadan önce ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak sordum. "Bay Tom gelip bu işle ilgilenmekten mutluluk duyacaktır."

Elinde boxer'ıyla durakladı. Bana attığı düz bakış çok şey anlatıyordu.

Güldüm ve kollarımı ortasından geçirdim. "Bana bu kadar çok yemek yaptığın için kendimi kötü hissediyorum. Yardım etmeme hiç izin vermiyorsun."

"Yardım etmekten nefret ediyorsun ve ben senin için yemek yapmayı seviyorum. Bu bir angarya değil, bebeğim. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama..." Giyinmeyi bitirmek için uzaklaşmadan önce alnımdan öperken durakladım. "Genelde burada bu kadar çok vakit geçirmem."

"Burada bu kadar çok vakit geçirmen hoşuma gidiyor." Bir çift eşofman giydi. "Ve yemek yaparken bana bakışını *gerçekten* seviyorum."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Arkamı döndüm ve bana eşyalarım için verdiği çekmecedan birkaç iç çamaşırı ve eşofman aldım.

Bu doğruydı. Her zaman bir erkeğin benim için yemek yapmasını hayal etmiştim ve Austin'in inanılmaz derecede seksi olması da ek bir avantajdı. Yemek programları beni hep sıkırmıştı ama bu seferki beni benden almıştı.

Burada, Ivy House'dan uzakta bu kadar çok zaman geçirmemin nedeni bu değildi.

Bir başka duygu seli beni sarstı.

Durakladı, bakışları yoğunlaştı.

Bu endişe dalgasının bugünün ilerleyen saatlerindeki mücadeleyle ilgili olmadığını biliyordu. Bu tedirginliğin daha derinlere kök saldiğını, sonuçlarının daha aşırı olduğunu bağlardan hissedebiliyordu. Ayrıca tecrübelerime dayanarak bu konuda konuşmak istemediğimi de biliyordu. Sorduğunda "iyiyim" gibi korkunç bir cevap verdiğimi de.

Ama dürüst olmak gerekirse, konuşacak ne vardı ki? Bu endişeye neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Bu benim gargoyl'e'mın çılgın, şiddet yanından farklıydı, ama yine de bir şekilde ilkel görünüyordu. Tehlikenin etrafımda kol gezdiğine dair korkunç bir his vardı içimde. Gölgelede çömelmiş, saldırmak için bekliyordu.

Kanıtım yoktu. Elliot Graves'in buluşmasından bu yana geçen üç hafta boyunca büyücü cephesinde her şey sessizdi. Büyü ve güç seviyemle ilgili söylentiler büyülü sosyal medyada bolca yer alıyordu ama bundan sonra ne olabileceğine dair hiçbir spekülasyon yoktu. Ne tehdit ne de büyücülerden davet almıştım. Hayat normal bir şekilde devam ediyor gibi görünüyordu.

Ta ki Ivy House topraklarına ayak basana kadar. Ve sonra, aniden, fırtına bulutlarının sürüklendiğini ve içlerinde felaket taşıdığını hissettim. Sanki içimde bir davul çalıyor, tehlikeyi haber veriyor, beni silahlanmaya çağırıyor, savaşmaya hazırlıyordu.

Ama bu gerçek bir tehlike miydi yoksa sadece bu lanet olası gargoyl'e beni korkutuyor muydu? Bardaki rastgele adamın bedava bira için teşekkür etmek amacıyla Austin'in sırtını sıvazlaması gibi - söz konusu adamı odanın öbür ucuna ve duvara fırlatmak hiç de mantıklı değildi. Uzaktan yakından bile. Ve bu durum da öyle. Hiçbir uyarı işareti yoktu. Kimse saldırmak için gizlice içeri girmemişti. Büyücüler Loncası'ndan Graves'le ilgili bilgi isteyen ya da sadece temas kurmak isteyen herhangi bir haber gelmemişti. Endişelenmek için hiçbir neden yoktu, özellikle de sadece *üç hafta* geçmişken. Üç haftalık söylentiler bir panik durumu yaratmazdı.

Evet, yaklaşan kıyamet hissinden kaçınmak için, Ivy House'un gargoyle'in doğasında var olan çılgınlığı kabullenmekten bahsetmesinden bahsetmiyorum bile, oradan uzak durdum. Austin'de kaldım, orada çirkinliğim (çoğunlukla) yatıştırıldı, ortam zevkli bir şekilde dekore edildi ve inanılmaz derecede rahattı ve ateşli erkek arkadaşım benim için yemek yaptı, beni şımarttı ve benimle sevişti.

Yine de evet, bunun sonsuza dek sürmeyeceğini de biliyordum. Eninde sonunda dönmek zorunda kalacaktım. Bay Tom bunu her sabah beni beklediği Austin'in mutfak balkonundan sık sık açıkça belirtmişti.

Yemek pişirirken çıplak vücudunu seyretmeyi sevdiğimi bildiği için yarı giyinik olan Austin beni kendine doğru çevirdi ve ellerini hafifçe yanaklarıma bastırdı. Gözlerinin içine baktım.

İçimde şiddetlenen türbülans hafifledi... ve sonra söndü... ve sonra tamamen kayboldu.

"Seni seviyorum," dedi, bakışları içimde derinlerde bir yere saplanmıştı. "Seni koruyacağım. Sana hiçbir şey olmamasını sağlayacağım."

Dokunuşuna karşı eridim. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Alnımdan öpüp uzaklaşmadan önce bir an daha bakışlarımızı - bağlantımızı- korudu. "Ben kahvaltıyı hazırlayayım. Sütyene gerek yok."

"Bu sütyene kesinlikle ihtiyaç var. Sabah oldu. Bay Tom çoktan beni bekliyor, bunu hissedebiliyorum. Edgar ve nedense Ulric ile birlikte."

Ivy House'un yarattığı büyülü bağ sayesinde onları hissedebiliyordum. Hepsi Austin'in evinin dışında, Bay Tom'un her zamanki yerinde toplanmışlardı.

Genellikle her sabah mutfağın balkonunun altında bekleyen sadece Bay Tom olurdu. Diğerlerinin nesi olduğunu merak ederdim.

Austin benden önce aşağı inerek giyinmeyi bana bıraktı ve ben de birkaç dakika sonra üzerimde bir gömlekle ama çorapsız ve terliksiz onu takip ettim.

Mutfakta çoktan işe koyulmuş, buzdolabından yumurta ve sosisleri çıkarmıştı. Tezgâhın üzerinde kesilmeyi bekleyen bir küme meyve vardı. Dolaptan birkaç fincan aldım, önlüğünü fark ettiğimde güldüm - yüzüne doğru büyük bir ok işareti ve ardından *Bu adam kendi etini ovuyor*.

Austin fark etti ve sırttı. "Kingsley bana bir bakım paketi gönderdi. Earnessa'nın sizin için bazı şeyleri olduğunu ama bunları şahsen almanız gerektiğini söyledi. Bu onun bizi kendi bölgesine davet etme şekli."

Yeni süzölmüş kahveyle dolu cezveyi kaldırmadan önce fincanları tezgâhın üzerine koydum. Austin sabah rutinini zamanlama konusunda mükemmeldi.

"Sebastian'ın Momar'ın kendisini etmeyi planladığını düşündüğünü ona söyledin mi?
Yani yakında."

Momar, şu anda şekil değıştiren sürülerini ortadan kaldırmaya çalışan, büyü dünyasının önde gelen büyücülerinden biriydi. Listede sıranın Kingsley'de olduğunu duymuştuk ama tam olarak ne zaman saldırmayı planladığını bilmiyorduk.

Austin uzun bir süre cevap vermedi. Onun tedirginliğini bağlarımızdan hissediyordum.

"Çok fazla kelimeyle değil," dedi sonunda. "Yine de işaretleri gördü. Büyücüler onun bölgesinin çevresinde dolaşıyorlarmış. Nöbetçilerini değerlendirdiklerini düşünüyor. Şekil değıştiren topluluğundan duyduklarına dayanarak, bir sonraki aşamada savunmasını değerlendirecekler. Ondan sonra..."

"Saldıracaklar."

Büyük bir güç dalgası içimi doldurdu, karanlık büyüün içinde dönüyordu. Kızgınlığım öfkeye dönüştü, hayal kırıklığım karışımı daha da yanıcı hale getirdi. Görüşüm bulanıklaştı ve başım hafifledi. Gürültülü bir çarpma beni geri adım attırdı. Kaynar sıvı ön tarafıma sıçradı ama bunu neredeyse hiç hissetmedim. Gargoyle'ım içimi dövüyor, savaş çağrısını hissediyor, tehlikedeki bir müttefikin yardımına koşmak istiyordu.

"Dur, dur. Biraz zamanımız var." Austin'in elinin sırtımı ve ardından çirkin suretimde kanatların filizleneceğı bölgeyi hissettim. "Sebastian onayladı, hatırladın mı? Fazla değil ama biraz zamanımız var. Sorun yok."

"Biliyorum." Gözlerimi sıkarak kapattım ve güç dalgasını yatıştırdım. "Ben iyiyim."

Biraz abartılı bir ifade oldu. Gargoyle'ım Austin'in varlığında sakinleşmişti... Ta ki kışkırtılana kadar. İşin en önemli kısmı da buradaydı. Ne yazık ki, onu kışkırtmanın oldukça kolay olduğunu keşfediyordum.

"Ben iyiyim." Derin nefes aldım, dokunuşuna odaklandım. "Ben iyiyim."

Güç ve güçlü duygular azalmaya başlayana kadar birkaç derin nefes daha aldım ve sonra gözlerimin açılmasına izin verdim.

Kupa yerde parçalara ayrılmış, dumanı tüten bir kahve birikintisinin içinde duruyordu. Sıvı ayak parmaklarımı ve sağ ayağımın büyük kısmını sarmıştı ama yine de acımıyordu. Tezgâha daha fazla kahve sıçramıştı. Kupa yere düşmeden önce kenara çarpmış ve parçalanmış olmalıydı.

"Dikkatli ol." Austin ellerini kollarımın altından geçirdi ve beni bir çocuk gibi kaldırdı, döndürdü ve tehlikeden uzak bir yere bıraktı. "O kırıklardan birine basmak istemezsin. Camı ayağından çıkarmam sonsuza kadar sürer."

"Özür dilerim," dedim. "İşte, getireyim-"

"Hayır." Austin elini omzuma atarak beni durdurdu. Gözleri çok sıcak, çok nazikti. "Neden dışarı çıkıp arkadaşlarınla konuşmuyorsun? Sana yeni bir fincan getireceğim, tamam mı? Biraz nefes al."

Gözlerimden akan şükran dolu gözyaşlarına engel olamadım. Avuçlarımı onun sert göğsüne dayadım. "Neden bu kadar harikasın?"

Başparmağı çenemde hafifçe gezindi. "Sadece sen benim harika olduğumu düşünüyorsun. Diğer herkes benim taş kalpli bir serseri olduğumu düşünüyor."

Beni öpmek için eğildiğinde gülümsedim.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Böylece seni rahat bırakırlar ve ben de onları boğazlama ya da kapılardan atma dürtüsüne kapılmam."

Güldü, beni çevirdi ve balkona açılan sürgülü cam kapıya doğru hafifçe itti. "Git ve senin için çalışan o tuhaf insan topluluğuyla konuş. Bay Tom'a çiçeklerimi ezmemesini söyle."

OceanofPDF.com

İKİ

Balkona adım attığımda beni tertemiz dağ havası karşıladı. İki derin nefes alarak zihnimi biraz daha boşalttım ve ardından ızgaranın etrafından dolaşarak korkuluklara yaklaştım.

Masmavi kır çiçekleri ve düğünçiçekleriyle kaplı yamacın hemen önünde, diğerlerinden biraz uzakta Edgar, Bay Tom ve Ulric duruyordu.

"Hey, çocuklar." Dirseklerimi korkuluklara dayamak için eğildim. Austin bir dakika sonra elinde taze bir fincan kahveyle beni karşıladı. Bardağı yanımdaki parmaklığın üzerine koydu, diğerlerine baktı ve tek kelime etmeden gitti.

Bay Tom, parmaklarını belinde birleştirerek, "Ah, evet, sabah fincanınız," dedi. Sırtından aşağı bir pelerin gibi sarkan kanatları sinirli bir şekilde çırpınıyordu. "Ne yazık ki onu almak için mutfağa kadar inmek zorundasın. Beni adi bir suçlu gibi bu derme çatma bahçede bekletmek yerine sabahları seni görmeme izin verseydin, işleri *şekil değiştirenlerin* yöntemiyle yapmak zorunda kalmazdın."

Bay Tom bir şekil değiştirenle çiftleşmeme pek sıcak bakmıyordu. Bu "onur" için bir gargoyle bulacağımı umuyordu.

Ben cevap vermeyince Bay Tom devam etti. "Kahvaltıya ne dersiniz, hanımefendi? Bay Steele'in bunu sizin için hallettiğine inanıyorum. Yemek yapmaktan ne kadar nefret ettiğinizi biliyor olmalı. Zaten Ivy House'un hanımının kendini alçaltması gereken bir şey değil bu."

Edgar biraz öne doğru kayarken, "Onun için düzenli olarak yemek pişiriyor," dedi. "Yaptıklarından her zaman çok memnun kalır. Bu sabah kahvaltıda ne var Jessie?"

Parmaklarımı asi saçlarımın arasında gezdirdim. Yarı yolda yakalandılar. "Yumurta ve sosis olabilir mi? Taze meyve."

"Hmm, kulağa lezzetli geliyor." Edgar karnını ovuşturdu, bu hareket gösteriş içindi. O bir vampirdi ve son... sayılamayacak kadar çok yıl boyunca yediği tek şey kandı. Yemeğin tadını hatırladığından bile şüpheliydim. Yine de Austin'in yemeklerinden övgüyle bahsetmeyi ne kadar sevdiğimi biliyordu ve bunu yapmam için bana bolca fırsat verdi.

"Edgar, hanımefendiye söyleyecek bir şeyin var mı?" Bay Tom sordu. Ses tonundan onaylamadığı anlaşılıyordu.

Edgar durduğu yerde soldu. Uzun, cılız parmaklarını sararmış, sivri tırnaklarıyla kavradı. "Jessie," diye başladı, "büyük bir dikkatsizlik yaptığımı üzülerek bildirmek zorundayım. Bu nedenle senden beni emekliye ayırmanı istemek zorundayım. Görevim için uygun değilim."

Ben de Edgar gibi solmuştum. Yaşayan ölümler için "emekliye ayrılmak" bir yüzen evde oturmak ya da yanlarına biri yaklaştığında huysuzca bastonuna vurmak anlamına gelmiyordu. Edgar'ı emekliye ayırmak onu varoluştan koparmak demekti; her hata yaptığını hissettiğinde benden yapmamı istediği bir şeydi bu.

"Bay Tom, gerçekten mi?" Kızgınlıkla sordum. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Kimse Edgar'ı emekli etmeyecek. Bunu istemesi için onu kışkırtmayı bırakın."

"Öncelikle, şikâyetle başlayıp doğrudan emekliliğe geçmeyeceğini ummuştum. Bunun için özür dilerim. Daha iyi bilmeliydim-"

"Hayır, Jessie, bu durumda o çok haklı," dedi Edgar, sonra biraz öne eğildi ve bana göz kırptı. "Ne yaptığımı gördün mü? *Ölümüne* haklı?" Ayılmadan önce kendi kendine kıkırdadı. "Hayır, gerçekten yapılacak başka bir şey yok. Ivy House'u istiladan kurtarmaya çalışmak dışında tabii. Onu da hemen yapacağım, merak etmeyin. İşimi biraz aksatmış olsam da biliyorum."

"*Biraz* mı?" Bay Tom sordu.

"İstila mı?" Kaşlarım çatılmış bir halde sordum. "Ne istila etti-"

"Ona ne yaptığını anlat, Edgar," diye itti Bay Tom.

Edgar bana yine ciddiyetle baktı. "Bayan Jessie, Ivy House topraklarında bir gnome istilasına izin verdiğimi bildirmekten üzüntü duyuyorum. Yaratıklardan birinin burayı yuva edindiğini biliyordum ama ne kadar çabuk kolonileştiklerini unutmuşum. Burada güzel kır çiçekleri ve az sayıdaki silahlandırılmış çiçeklerin arasında mükemmel doily'nin peşinde bu kadar çok zaman harcamak yerine bunu görmeliydim-"

"Silahlandırılmış çiçekler mi?" Ormanın zeminine bakarak söyledim. "Basajaun'un kontrolden çıkıp herkesi öldürmeye çalıştıktan sonra güreşmek zorunda kaldıkları gibi mi? Onlar nerede-"

"İyi haber şu ki, sanırım mükemmelliğe çok yaklaştım. Çok, çok yaklaştım. Bay Alpha'nın boş zamanlarında incelemesi için en iyi örtülerimden birkaçını karşılama paspasının üzerine bıraktım. Sanırım çok mutlu olacak-"

"Son kez söylüyorum Edgar, o senin örtülerini istemiyor," diye sinirli bir şekilde araya girdi Bay Tom. "Sizin örtülerinizle donatılabilecek belirli bir dekor tarzı var ve bu tarz, zevksiz İrlandalı kadınlara ait. Hiç şüphelenmeyen insanlara zorla peçete takmak kabalıktır. Onları Hollace ve Cyra'ya vermek daha iyi bir kullanım olacaktır. Hollace onları skeet atışındaki kil hedefler gibi havaya fırlatmayı sever, böylece Cyra onları gökyüzünden yakmaya çalışabilir. *İşte bu*, senin yeteneklerini doily arenasında kullanmak için harika bir fırsat."

"İşte." Austin ikinci kahve fincanını korkuluğun üzerine koyarak Ivy House ekibine baktı. Ulric, Bay Tom ve Edgar'dan biraz daha uzaklaşmıştı. "İç bakalım. İhtiyacın olacak gibi görünüyor."

Kıkırdamadan edemedim. Önlüğünü tutarak bir an için ona doğru eğildim ve Bay Tom ve Edgar'ın şakasını paylaştık. Esprinin can alıcı noktasına ulaşmak için inanılmaz sabırlı olmanız gerekiyordu.

Gitmesine izin verdiğimde huysuzca, "Kahvaltı on beş dakika içinde," dedi. "Diğerlerini çağırma."

Daha çok güldüm.

Bay Tom ve Edgar Austin'i görmezden gelerek, örtüler ve onları kil güvercinlere eşdeğer olarak kullanmanın ne kadar uygun olduğu hakkında bir tartışmaya daldılar.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Ulric'e sordum.

Gözleri gergindi. Başparmağıyla Edgar'ı işaret etti. "Şunu açıklığa kavuşturalım, burada her ne oluyorsa... benim bununla hiçbir ilgim yok. Onlarla birlikte değilim. Bu sabah dışarı çıkarken cüceleri fark etmedim."

Edgar hızla vites değiştirerek, "Sizi temin ederim ki oldukça kurnazlar," dedi. Bu Bay Tom'u kendi kendisiyle tartışmak zorunda bıraktı. "Bahçede saklanmakta çok iyiler. Ama hiç beklemediğiniz bir anda, *bam!* Cüce saldırısı."

"Hayır," dedim uzun bir solukla. "Bana onların bebekler gibi olmadığını söyle."

"Evet, hanımefendi." Bay Tom Edgar'a dar gözlerle baktı. "Korkarım öyle. Ivy House özellikle huysuzlandığında onları bebeklerle karşı karşıya getirmeyi seviyor. Sizi sorgulamak istemem ama

Karar verme mekanizması, ama burada saklanmak, Ivy House varisi olarak görevlerini geride bırakmak, evde bazı... çalkantılar yarattı."

"Evin havasını biliyorum Bay Tom," dedim kuru bir sesle, kahvenin ilk fincanını bitirip ikincisine başlamadan önce.

"İzin verirseniz." Ulric, Bay Tom ve Edgar'dan bir adım daha uzaklaştı. "Hanımefendi, anneme sizinle olan evim hakkında dedikodu yapabileceğini söylemem için yeşil ışık yaktığınızı söylemişsiniz ya? Dişi bir gargoye hakkındaki dedikoduları besleyebileceğini, böylece dünya çapında bir ağ kurucu olduğu için haberin önde gelen cairn'lere daha çabuk ulaşacağını?"

"Evet?"

"Gargoye topluluğunun çoğu, annemin de yardımıyla, büyük bir coşku içinde. Dünyanın her yerinden bağlantı talepleri alıyorsunuz. Annem dedikodunun bu kadar çabuk yayıldığını hiç görmemişti."

"Sanırım-"

"Hmm, işte bu güzel kokuyor Bayan Jessie," diye sözümü kesti Edgar. "Bugünkü kahvaltıdan gerçekten keyif alacaksınız."

Herkes ona bakmak için durakladı. Belli ki artık konuşulanları takip etmiyordu.

Bay Tom dudaklarını büzerek konuşma bayrağını devraldı. "Genellikle daha büyük, daha prestijli kairnler bir davetiye gönderir, statülerini göstermenin bir yolu olarak yeni kairnlerin kendilerine katılmasını isterlerdi. Daha düşük statülü mağaralar ise bir bağlantı talebi gönderir. Bu onların sizin statünüzün kendilerinininkinden yüksek olduğunu fark ettiklerini ve onlarla tanışmak isterseniz size geleceklerini söyleme şeklidir."

"Ve şimdiye kadar sadece küçük mağaralardan bağlantı talepleri mi aldım?" Tahmin ettim. "Büyük mağaraların davet göndermesi genellikle ne kadar sürer?"

Ulric sırttı ve başını salladı, pembe-mavi boyalı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Büyük mağaralar davetiye göndermiyor. En çoğu. Bağlantı talepleri gönderiyorlar. Seni şimdiden gargoye topluluğunda yüksek statüde ilan ettiler."

"Tabii ki öyle." Bay Tom göğsünü kabarttı. "O Ivy House'un varisi. *En yüksek* statüye sahip."

Ulric, "Dünyada yaşayan tek dişi gargoye'un gözüne girmek için her yolu deneyecekler gibi görünüyor," dedi. "En azından inananlar ve çoğu öyle görünüyor. Daha önce hiç duyduğumuzu sanmıyorum."

ama annem bunun sebebinin bağlantı taleplerini göstermek istemeleri olduğunu düşünüyor. Öne çıkmak istiyorlar."

"Şey... bu iyi haber, değil mi?" Ruh halim düzelirken sordum.

Austin, Kingsley'in Momar'a karşı durmasına yardım etmeye hazır olabilmemiz için vardiya değiştiren ekibini organize etmeye çalışıyordu. Basajaun ailesini ziyarete gitmiş, onlarla benim ekibim arasında bir buluşma ayarlamaya çalışıyordu. Yaklaşan savaşta bizi desteklemeyi seçerlerse, karşılığında onlara bir iyilik yapmam gerekecekti.

Benim görevim gargoyleleri bir araya getirip kendime ait bir ordu kurmaktı, Ulric ve Sebastian'ın söylediğine göre bu dışı bir gargoyle'nin göreviydi. Komutan olmak. *Lider olmak*. Ulric, annesinin kitleleri uyarmak için en iyi seçeneğimiz olacağını düşünmüştü. Şimdiye kadar çok iyi.

"Çok iyi haber," dedi Ulric, ama aramızdaki bağdan gururunun rahatsızlıkla yumuşadığını hissedebiliyordum. "Yalnızca bir şey var."

Devam etmesi için kaşlarımı kaldırdım.

Yüzünü buruşturdu. "Gargoyle politikaları konusunda bilgili birine ihtiyacınız olacağına ikna oldu... kırılğan egolar diyor onlara. Cairn liderleri huysuz olabiliyor, ama bundan da öte, sizi baskınlık göstermeye zorladıkları için şekil değiştirenler gibi davranıyorlar. Eğer göstermezseniz, size saygı duymazlar."

"Şekil değiştirenlerden çok daha sert başlıdırlar," dedi Edgar. "Çok daha inatçıdırlar. Ve ayrıca... biraz daha pis kokuyorlar. Düşün ya da deodorantın ne işe yaradığını bilmiyor gibiler-"

"Evet, teşekkür ederim Edgar." Bay Tom ona ters ters baktı. "Kasabadaki gargoyleler sadece genç, hepsi bu. Bekârlar. Bütün gargoyleler hijyen eksikliği göstermez."

"Elbette, evet. Ama kesinlikle şekil değiştirenlerden çok daha az hijyen, tek söylediğim bu. Sanırım çok daha az yıkanıyor. Daha az sabun-"

"Kahvaltı," dedi Austin, sürgülü cam kapının çerçevesine yaslanarak.

"Gargoylelerin şekil değiştirenlerden farklı kuralları vardır," diye devam etti Ulric kaşlarını çatarak Edgar'a. Muhtemelen Edgar'ın kendisinden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu. "Politikaları da farklı. Annem bu toplantılarda sana yardımcı olacak birine ihtiyacın olduğuna inanıyor."

"Baskınlık sorun değil," diye hırladı Austin. "Onun eşi ve bu bölgenin alfası olarak, o yapamazsa bu rolü ben üstlenebilirim." Bana baktı.

"Ama politika konusunda haklı. Muhtemelen ben bu işin üstesinden gelebilirim ama konu gargoyl'lara geldiğinde liderlik sende olmalı."

Bay Tom öfkeyle, "İşte ben ve zavallı yaşlı kadın bunun için varız," dedi, biraz daha dikleşerek. "Gargoyl kairn liderlerinin taleplerini karşılamasında ona yardımcı olabilirim -zamanında pek çoğunu tanıdım- ve yaşlı kocakarı da siyaset konusunda bayanla birlikte çalışabilir. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Niamh sihirli dünyada olup bitenleri çabucak öğrendi. Eskiden politik bir hayvandı. Aşırı içki ve sosyal uygunluk için genel bir göz ardı bir yana, o onun şeyler biliyor. Hayır, bize bir şey olmaz. İçeri girin ve yemeğinizi yiyin bayan. Ben buradaki kirli konutumdan, bir tür vahşi yaratık gibi bitkilerin arasına gizlenmiş bir şekilde her şeye göz kulak olacağım."

Ulric, Bay Tom'a nazikçe, "Evet, bu işi çok iyi yaparsınız... eğer bu kadar uzakta olmasaydınız," dedi.

"Muhtemelen bir döngü *olduğunu* bile bilmiyordur," diye ekledi Edgar, o kadar da nazik olmayan bir şekilde. "En iyi zamanlarında bile muhtemelen döngünün farkında değildi."

"Doğru." Ulric'in dudakları muhtemelen gülmek için çaba sarf ederek seğirdi. "Ben kendi adıma cairn liderlerinin politikalarını bilmiyorum. Nathaniel bir Cairn'in başına geçmek için yetiştiriliyordu ama henüz o noktaya gelmedi. Sadece genel hatları biliyor. Sadece bağlantı taleplerini incelemek için bile nüansları okuyabilen birine ihtiyacınız olacak. Ben ne arayacağımı bilemezdim."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Çağrı yapmayı denememeyi tercih ederim. Şu anda aklım başımda değil. Ne arayacağım konusunda endişeliyim."

Ulric gerildi. "Şey... annem sana yardım edecek güvenilir biri olmadığına karar verdi..." Boğazını temizledi. "Gönüllü oldu. Sonra... kendi davetini kabul etti ve buraya gelip yardım etmek için planlar yaptı."

Bay Tom sadece vücudunun üst kısmını Ulric'e doğru çevirdi. Kanatları telaşla çırpınıyordu. "Affedersiniz?"

"Kusura bakma Jessie," dedi Ulric, artık aralarındaki bağda bir tedirginlik ve endişe vardı. Genelde ekibimizin neşeli üyesiydi. Bu tavır değişikliğine alışık değildim. "Ona öylece ortaya çıkıp görevi devralmadan önce sana danışılması gerektiğini söyledim. Ama... görüyorsunuz... annem hayır demesi çok zor bir kadın. Deneyebilirsin ama dinlemez. O yüzden... kendi yoluna gidiyor." Ellerini durdurma hareketiyle uzattı. "Ama merak etmeyin! Ona otele bir oda ayarladım. Eminim alfa onu biraz . Yani, henüz hiçbir cairn lideri bunu başaramadı ama... şey..." Çaresizce omuz silkti. "Ya da Ivy House onun seni bombalamasını engelleyebilir."

Kötü adam olmak zorunda kalmayacaksın Jessie, söz veriyorum. Ona hayır demek zorlanıyorum ama eminim bir başkası senin bunu yapmak zorunda kalmaman için bir yol bulabilir." Edgar'ın daha önce yaptığı gibi soldu. "Muhtemelen bundan sonra emekli edilmeyi isteme konusunda Edgar'a katılmam gerekecek."

"Evet, emekliliğe layık bir şeye benziyor." Edgar ciddiyetle başını salladı. "En azından son saatlerimizde birbirimize sahip olacağız."

Ulric vampire doğru baktı. "Harika," dedi açıkça.

Gülmekten kendimi alamadım. Ne olursa olsun, ne kadar güce sahip olursam olayım ya da bu güçle ne kadar sorun yaşarsam yaşayayım, ekibimin dünya tarihindeki en saçma garipler grubu olduğuna her zaman güvenebilirdim. Kim bizi ciddiye alabilirdi ki? Büyücüler kesinlikle ciddiye almamıştı... ta ki biz onların ödünü koparana kadar. Gargoylelerin gözünü korkutmanın bu kadar kolay olacağından şüpheliydim. Ne olursa olsun, artık hayattaki kaderim buydu.

"Tabii, olur." İki bardağı da aldım ve mutfığa döndüm. "Gargoyleleri birleştirmemize yardım edebilirse, memnuniyetle karşılanacaktır."

"Umarım yiyecek dolu kendi soğutucusunu getirmiyordur?" Mr. Eşikten geçerken Tom sordu.

Yine güldüm. Ailemin ziyareti onu açıkça yaralamıştı.

Derin bir nefes alarak fincanları tezgâhın üzerine koydum ve masanın hazır olduğunu gördüm. Neredeyse her zaman adada oturduğumuz düşünüldüğünde, bu alışılmadık bir durumdu.

Austin'e kaşlarımı çattım.

Fincanlardan birini yeniden doldurdu. "Masanın seni daha fazla topraklayabileceğini düşündüm," dedi açıklama olarak. Beni masaya doğru yönlendirdi.

, gerçek nedeni bekledim.

İfadelerini kontrol etmek alfa rolünün bir parçası olmasaydı, şu anda bana kesinlikle utangaç bir sırtıma yapıyor olurdu. "Bay Tom ve Edgar'ın tartışmalarını masadan duyamıyorum."

"Hmm," dedim kayıtsızca, tehditkâr bir gülümsemeyle, sonra oturdum. "Az önce mürettebatımla yaptığım görüşme, danışmanlarınızla yaptığınız toplantılar gibi miydi?"

Homurdandı. "Eğer toplantılarım bu şekilde geçseydi, bölgem büyük zarar görürdü."

Önüme bir tabak indirdi. Benedict usulü yumurta, mükemmel bir şekilde çırpılmış sosun odağında yer alıyordu. Frenk soğanı, parlayan limon renkli sosa yeşil bir renk katmıştır. Taze meyveler tabağın kenarlarına

yan tarafa, biriken sıvının ona değmeyeceği kadar uzağa. Tabağımdaki yiyeceklerin dokunması gerekmedikçe, bir çocuk gibi garip davranırdım. Başka bir tabakta akçaağaç şurubuyla yıkanmış iki sosis halkası ve ketçapın yanında çıtır çıtır mücver vardı.

"Vay canına," dedim bıçağımı ve çatalımı elime alıp her şeye bakarken.

Yuvarlak masada yanıma oturdu, bu sayede her lokmaya verdiğim tepkiyi izleyebiliyordu. El emeğinin tadını çıkardığımı görmek hoşuna gidiyordu.

"Salı günü bir Pazar sabahı kahvaltısı mı? Olay nedir?" I yumurtayı kesti ve yumurta sarısının Kanada pastırmasının üzerine ve altındaki kabarık İngiliz çöreğine narin bir şekilde sızmasıyla ödüllendirildi. "Tanrım, yemek yapmakta çok iyisin. Yumurta mükemmel olmuş."

Lokmayı ağzıma atmamı izlerken gülümsemesi yumuşacıktı. Bundan sonra, gözlerim kendiliğinden kapanırken ve tatlar dilimin üzerinde patlarken onun izini kaybettim.

"Bu sabahki meydan okuma için yakıta ihtiyacın var," dedi ve bu hatırlatmayla karnımda bir gerginlik oluştu. Austin pek çok kez meydan okumuştı ama bu benim için ilk olacaktı. "Yer değiştiren büyülü yaratıklar, değiştirmeyenlere göre daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyarlar."

"Başka birinin yemeği olsaydı, yiyemeyecek kadar gergin olurum." Bir lokma daha kestim. "Ama bunun ziyan olmasına izin vermek yazık olurdu."

Kendi yemeğine saldırmadan önce usulca kıkırdadı. "Seninle Kingsley hakkında konuşabilir miyim yoksa... beklemeli miyiz?" diye sordu.

Gerginlik yerini başka bir öfke ve motivasyon girdabına bıraktı - bu yemeği içine çekme ve gökyüzüne çıkma dürtüsü. Savaşa gitmek için.

Şiddetten bir disko topu gibi dönen duygularım çok yorucuydu. Çiftleşmeden beri çok daha kötüydüler. Ya da en azından Elliot Graves'in buluşmasından beri. Sanki içimdeki çirkin yaratık tamamen uyanmıştı ve şimdi terör estirmek istiyordu.

"değil," diye cevap verdim.

Austin bir parça sosis mızraklarken başını salladı. Akçaağaç şurubuna bulama sevdami paylaşmıyordu. "Kingsley daha küçük bir sürüye yapılan büyücü saldırısının detaylarını içeren bir e-posta gönderdi. Sürü tamamen yok edilmemiş ama topraklarından kovulmuşlar."

"Bir tane daha mı?" diye sordum, çünkü bu giderek artan bir şekilde oluyordu. Bölgemizde böyle bir şey yüzünden evlerini kaybetmiş pek çok insan vardı. Buraya güvenli bir sığınak aramaya gelmişlerdi.

"Evet. Yine de Momar'a benzemiyor. Çok küçük ölçekli. Bence büyücüler Momar'ı örnek alıyor ve arzu edilen toprakları ele geçiriyorlar. Ya da belki sadece güçlerini gösteriyorlar. Henüz raporu ayrıntılı olarak inceleme fırsatım olmadı."

"Eğer Momar'a benzemiyorsa ya da Kingsley'in durumuyla ilgili değilse, o zaman neden gönderdi?"

Austin bir süre sessizce bana baktı. "Bu onun birlikte çalışmamız ve büyücülere karşı koymamız gerektiğini söylemenin ince bir yolu."

"Yine de herkesi birleştirmeye çalıştı. Ama işe yaramadı."

"Başlangıçta dirençle karşılaştı, doğru. Alfalar kuralları koymaya alışkındır. Biri onlara liderlik etmek isterse, karşı çıkılmasını beklerler. Kingsley ligi bu şekilde yapılandırmaya çalışmıyordu. Daha çok bir şirket gibi, bir yönetim kurulu ve CEO gibi biriyle organize etmek istiyordu."

"Doğru, doğru," dedim, bu konuyu orada burada konuştuğumuzu hatırlayarak. Büyücüler, gargoyler ve şekil değiştirenlerle birlikte havada çok fazla top vardı. "Hepsi büyük rolü istiyordu."

"Evet. Çoğu Kingsley'e meydan okumaya cesaret edemese de, onun üstün geleceğini bildiği için, birkaçı onun güç skalasında. Yerleşmek için meydan okumaya hazır dılar. Şekil değiştirenlere yönelik büyücü saldırıları artmaya başladığında bu durumu en iyi nasıl idare edeceğine karar vermeye çalışıyordu. O noktada, şekil değiştirenler Kingsley'in mantığının çok mantıklı olduğunu fark ettiler. Ama çok geçti. Sürüler düşmeye başladı, özellikle de Kingsley ile çalışmak isteyenler."

"Zaten CEO rolüne yükselmeyi planlıyorsun," dedim ona. "Kingsley'nin bunu bildiğini sanıyordum."

"Öyle."

"Yani seni bu konuda acele ettirmeye mi çalışıyor?"

Austin bir ısırık aldı, bir süre sessiz kaldı. "Sanırım öyle. Ben de bu konuda senin fikrini almak istiyordum. Kingsley'e yardım etmemiz gerekmeden önce nasıl zamanım olacak bilmiyorum-işlerin bu şekilde ilerlemeye devam ettiğini varsayarsak. Gargoyle ekibini kurup çalıştırmamız gerekiyor. Bu bir öncelik, özellikle de ben bu bölgeyi daha uyumlu hale getirirken bunu yapabileceğimiz için. Bir başka öncelik. Yeni şekil değiştirenlerimizin önemli bir kısmı bu düşmüş sürülerden geliyor ve şoka girmiş durum dalar. Brochan gibi."

Elliot Graves'in buluşmasındaki bir isimlendirme sorunu nedeniyle pek çok kişinin Broken Sue olarak adlandırdığı Brochan, sürüye yeni katılmıştı. Güçlü biriydi

Kendi çapında bir alfabaydı, neredeyse Kingsley'in seviyesinde ya da ona eşitti. Yine de vahşiliğı kendi ligindeydi. Bunun için onu suçlayamazdınız. Büyücüler gelip hamile eşı ve çocukları da dahil olmak üzere sürüsünü yok etmişti. Böyle bir kayıp iz bırakırdı.

Austin'in sürüsünde, Austin'in kendinden emin ve sabırlı rehberliğıyle yeniden bir amaç buluyordu. Graves'in buluşmasından eve geldikten kısa bir süre sonra beta için yarışmış ve kazanmıştı. Çoğunlukla başarılı oluyordu. Tek istisna, barda Niamh kadar içmeye çalıştığı geceydi. Sözlü tartışmaya girmişler ve sonunda Niamh'ı biraz bile tedirgin etmeden, karamsar bir ruh hali içinde sendeleyerek dışarı ıkmişti. Bir Huysuz Usta'yla dalaşmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Kingsley'nin Momar'ın adamlarının nöbetçileri test ettiğine dair işaretler gördüğünü mü söylediniz?" Ben sordum.

"Evet. Hazırlanıyorlar. Onlar saldırmadan önce orada olmalıyız." Bir parça meyveyi mızrakladı. "Momar'ın adamları onları test ettiğinde savunmasının zayıf görünmesini istiyorum. Sonra, saldırdıklarında, Momar ve Büyücü Loncası'nı geri püskürtecek bir saldırıyla karşılık vermek istiyorum. Sonra da şekil değıştirenleri öyle bir birleştirmek istiyorum ki, Büyücüler Loncası büyülu besin zincirinin tepesinde gerçekten kimin olduğunu yeniden değıerlendirmek zorunda kalacak."

"Peki ya diğeri sürü liderleri CEO'luk unvanı için size meydan okursa?"

Kendinden emin bir şekilde sırtıttı. "O zaman dünyanın en acımasız alfası tarafından hükmedilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenecekler."

Tenim akıllandı ve küçük tüylerim vücudumun her yerinde yükseldi. İçimdeki karanlık yuvarlandı ve büküldü. Austin'in yanan kobalt gözleriyle karşılaştım ve dünyanın eğildiğini hissettim. Kendimi onun bakışlarına kaptırdığımı, kanımın kulaklarıma hücum ettiğini hissettim.

Gözlerindeki acımasızlığı fark ettim. Sözlerinin ardındaki vahşetle uyum içinde hissettim.

Ona her şeyi zamana bırakmamız gerektiğini söylemek istedim. Benim gargoylelerle ilgilenmem gerekiyordu, onun da söylediğı gibi sürüsünü güçlendirmesi gerekiyordu. Diğeri sürüleri ziyaret etmek için vaktimiz olsaydı, harika olurdu, ama kesinlikle önce önceliklerimizi halletmemiz gerekiyordu.

Ona bunu söylemek istiyordum ama bunun yerine odaklanabildiğim tek şey içimde yayılan lezzetli sıcaklık ve onun gücü ve kudreti idi. Kendimi durduramadan ayağı kalktım ve kıyafetlerini yırttım. Gargoyle'ım bu çılgınlığı körüklüyordu ve ben de ona izin vermeye meyilliydim.

OceanofPDF.com

Üç

O SABAH, geniş bir tarlanın eteklerinde durdum. Şekil değiştirenler iki ya da üç kişi halinde kenarlarda toplanmıştı. Neredeyse kasabadaki tüm büyülü insanlar mücadeleyi izlemeye gelmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi, hanımefendi, bazı şeyleri tekrar gözden geçirelim, olur mu?" Bay Tom ellerini boksör gibi sarmış bir halde yanımda duruyordu. Üzerinde yetmişli yıllardan kalma gibi görünen, yanları mavi çizgili donuk yeşil bir eşofman ve başında beyaz bir eşofman bandı vardı. Görünümü tamamlamak için omzuna beyaz bir havlu asmıştı. Yanında bir boombox getirmediğine ve "Eye of the Tiger "ı tekrar açmadığına şükreliyordum.

Niamh birkaç adım gerimizden, kollarını göğsünde kavuşturmuş Ivy House ekibinin geri kalanıyla birlikte durarak, "Elbette bilmesi gereken her şeyi biliyor," dedi. "Sana verdikleri şu boşluğa bak Jessie. Çoğu ne hakkında olduklarını biliyor, yani biliyorlar. Bir ya da iki kez kontrolünü kaybettiğini gördüler." Alanın karşısında bana meydan okuyan kadın şekil değiştiren duruyordu. Benim yarı yaşımdaki kadın kollarını iki yana , üzerinde tek bir giysi olmadan bekliyordu. Yer değiştirmeye ve saldırmaya hazırdı. Üzerime hangi hayvanın geleceğini bilseydim daha az korkutucu olurdu ama kimse bana anlatırdı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir nefes aldım.

"Dürüst olmak gerekirse, beyler," diye devam etti Niamh, "hangi ahmak alfanın eşine meydan okur? Ne elde etmeyi umuyor?"

"Palavra sıkamak yerine dinleseydiniz," diye cevap verdi Bay Tom, "sürüde yer almak için Bayan'a meydan okuduğunu bilirdiniz. Eğer Bayan'ı yenerse, sürü hiyerarşisinde üst kademelere yükselecek."

"Tanrı aşkına, bunların hepsini biliyorum." Onunla alay etti. "Ama o *aptal* şekil değiştirici, dişi ya da erkek, diğer yüksek mevkideki şekil değiştiricilerden herhangi birine meydan okuyarak da aynı şekilde yükselebilir. Alfa'nın eşini seçmesinin bir sebebi var. Onun pantolonuna girmeye mi çalışıyor-"

"Yapma." Karanlığım yüzeyin hemen altında kaynarken bir parmağımı kaldırdım. "Bu düşünce zincirini takip etme. İşleri zar zor bir arada tutuyorum ve gargoyle'u olan kaynayan cehenneme sahiplenici bir öfke katmaya ihtiyacım yok. Biraz soğukkanlı kalmaya çalışıyorum ki kendimi kaybedip yanlışlıkla bu kişiyi öldürmeyeyim. Kontrol şu anda benim dostum."

"Hayvanınızı kontrol altında tutmaya çalışmamalısınız, Bayan Jessie," dedi Nathaniel diğer tarafımdan. Ev eşofmanları içinde duruma uygun bir şekilde giyinmişti. Hatta Bay Tom'un giymeye karar verdiği kıyafetten daha uygun olurdu. Nathaniel benim generalim gibi davranan bir gargoyle alfasıydı. Yakında onun komuta edebileceği daha fazla insanım olmasını umuyordum. "Vites değiştirmeli ve gargoyle'unuzun hücumu yönetmesine izin vermelisiniz - ya da en azından onun gücünü ve kuvvetini kullanmalısınız. Gargoylelerimiz bizim bir parçamızdır. Onların ilkel dürtülerini bilincimizden ayırmaya çalışırsak güç kaybederiz."

"Hâlâ bir Jane gibi düşünüyor, hepsi bu." Niamh ellerini açtı ve cebine uzandı. "Al Cyra. Bak bakalım bunu alabilecek misin?" Edgar'ın orantısız örtülerinden birini çıkardı, dizlerini büktü ve bir frizbi gibi gökyüzüne fırlattı.

"Onu rahat bırakın!" Hollace bağırarak Cyra'dan birkaç adım öteye koştu.

Cyra'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken herkes hızla Hollace'ın liderliğini takip etti. Bileklerini birbirine vurmadan önce öne doğru bir adım attı.

"Ah, Niamh, o bir hediye idi," dedi Edgar arkalarından, kuru çimenlere doğru geri dönmeye başlamadan önce beyaz kağıdın zirveye ulaşmasını izlerken. "Diğer yığın Cora'nın eğitimi içindi."

"Onun adı hâlâ Cyra, koca adam." Ulric Edgar'ın sırtını sıvazladıktan sonra yüzünü buruşturdu ve elini cılız vampirden yavaşça çekti.

"Yığınlarda bir fark var mıydı?" Niamh gözlerini Cyra'dan ayırmadan sordu.

Cyra'nın kara kaşları çatıldı ve yüzü kararlılıkla gerildi. Avuçlarının arasından bir inçten daha az genişlikte parlak bir ateş akımı fişkırdı ve düşen örtüden sonra gökyüzünü yaktı.

Sahanın etrafındaki kalabalıktan yüksek sesle *bir "ooh"* sesi yükseldi, herkes bez parçasına, neredeyse kör edici ateş akışına ya da Cyra'nın kendisine bakıyordu. Patlama yaktı

Örtünün en ucuna. Geri kalanı alev aldı ve bir alev topu aşağıdaki kahverengi çimenlere doğru yuvarlandı.

"Bu bir ıskalama," dedi Niamh. "Olaydan sonra ateş yakmak sayılmaz."

"Bu bütün burayı ateşe verecek, çocuklar," diye onları uyardım.

"Jessie, müsaade edersen," dedi Edgar, alevler hemen tutuşup yayılmaya başlarken. "Bu elemental büyünü uygulaman için harika bir zaman olabilir. Ateşin ısınısını içine çekebilir ve böylece alevi boğabilirsin."

"Evet, Edgar..." Sebastian ve arkadaşı, asistanı ve suç dehası Nessa, ekibimin içinde bekledikleri yerden koşarak çıktıklarında tam da bunu yapmak için sihrimi geliştirmeye başlamıştım bile. "Sadece element büyüsü güç skalamda en üst sıralarda yer alıyor ve çok fazla incelik gerektiriyor. Bunu başaramıyorum gibiyim."

Edgar sabırla, "Ama o uygulamadaydı," diye cevap verdi. "Şimdi hepimiz diri diri yanma riskiyle karşı karşıyayız. Bazen tek ihtiyacımız olan şey baskıdır, değil mi?"

Nessa-Natasha sadece resmi durumlarda Edgar'a uzun bir süre şaşkınlıkla baktı. Neyse ki Sebastian Edgar'ın tuhaflıklarına alışkındı ve çoğunlukla görmezden gelebiliyordu.

"Odaklan Jessie," dedi Sebastian, yaklaşarak. "Büyünün amacına odaklan. İşe yarayıp yaramayacağı konusunda endişelenme. Sonra, bunu hissettiğinde - gerçekten hissettiğinde- büyüü yaparken tekniğin üzerinde çalış."

Söylediğini yaptım, alıştırma seanslarında yaptığımızı taklit ettim ve gücün vücudumdaki titreşiminden işe yarayacağını anladım. Bir patlama büyüyen alevlere doğru savruldu. Neyse ki çimenler bakımlıydı ve yere yakın kesilmişti, yoksa hepimizin koşması gerekirdi. Ama büyüm ısıyı söndürmek yerine alevleri daha da körükledi.

"Kahretsin, bu rüzgâr," dedim ve bir B planı bulmak için elimdeki kolay büyüleri gözden geçirdim.

"Oh, harika! Rüzgâr!" Edgar alkışladı. "Bu en azından bir element Bayan Jessie. Aferin size! Bunu yapabileceğinizi biliyordum."

Niamh, "Durumu daha da kötüleştirdi, seni ," diye karşılık verdi.

"Ben hallederim. Nessa?" Sebastian gemide olduğunu teyit etmek için ona bakma zahmetine bile girmede. Sihirlerini yan yana kullanarak alanın bir pembe renkli sihirli bir kutuya ayırdılar. Yan taraflar

alevlerin yayılmasını engelledi ve üst kısım oksijeni kesmek için kenetlendi. Yakıtsız kalan yangın, kararmış zeminden yükselen dumandan başka bir şeye dönüşmeden söndü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bu benim hatamdı, Bayan Jessie." Cyra elini kaldırdı. "Hareketlerimin olası sonuçlarını unutmuşum. Ivy House'un işleri halletmesine alışkınım." Eli hâlâ havada, seyircilere döndü. "Herkesten özür dilerim. Çok özür dilerim. Benim hatamdı."

"Bir oyun oynarken normalde bunun sonuçlarını düşünür müsün?" Hollace tekrar onun yanına gelerek mırıldandı.

"Hayır," dedi ağzının kenarından, "ama suçu üstlenmek kibarlıktır, sanırım."

Ulric gülerek, "Ya da belki de en başta yangın çıkarmamalıyız," dedi.

Nessa başını sallayıp koşarak uzaklaşırken Sebastian ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her zaman hareket halindeymiş görünüyordu.

"Çoğu akıllı başında insan gibi-" dedi Sebastian sözleri kesilmeden önce.

Kalabalık benim uzak solumda ikiye ayrıldı ve Austin dar beyaz bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolonla kitlenin arasından çıktı. Kırık Sue bana en yakın taraftan onu takip etti. Austin'in uzun zamandır arkadaşı ve eski betası olan Kace diğer tarafta ilerledi.

Sebastian titredi ve sihirle değişmiş yüzü biraz sallandı.

Beni eğitebilmek için öngörülebilir gelecekte O'Briens'ı ikametgâhı yapmaya karar vermişti ama kimsenin onun kötü şöhretli Elliot Graves olduğunu bilmesini istemiyordu. Dünyadaki büyücülerin onun nerede olduğunu tahmin etmelerini sağlamayı tercih ediyordu; ele geçmez olmak itibarını artırıyor, ayrıca onu avlamayı ve öldürmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Kasabada kimliğini gizlemek için daha önce giydiği kılığa bürünmüştü. Şekil değiştirenler kokusundan tanıyabilirdi zaten. Hikayemiz onun aslında hiç ölmediği idi ve Niamh soru soran herkese bağıırıyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "çoğu akıllı başında insan gibi bunu söylediğim için üzgünüm ama Edgar'a katılıyorum. Kahretsin!" Dramatik bir şekilde irkildi ve omzunun üzerinden baktı. Edgar neredeyse tam arkasında durmuş, iri köpek dişleriyle gülümsüyordu.

"Merhaba," dedi Edgar. "Aynı fikirde olmanıza çok sevindim."

Sebastian beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek uzaklaştı. "Bana sinsice yaklaşmasından nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Bunu biliyor olmalı çünkü her zaman yapıyor. Sanırım beni korkutmaya çalışıyor."

Gülümsememe engel olamadım. "Aslında bence onu fark ettiğin için mutlu."

Sebastian tekrar Edgar'a baktı. "Onu görmezden gelmenin püf noktasını öğrenmek istiyorum." Kendini topladı. "Her neyse Jessie, ateş elementini çalıştırmamış olabilirsin ama havayı çalıştırdın. Büyüler arasındaki farklar çok küçük. Bir ayrıntıyı atlarsan farklı bir sonuç elde edersin. Element büyüsü, sana daha önce de söylediğim gibi, bir ustanın işidir. Gezegende bunu tek başına yapabilecek güce sahip tek büyücü sensin. Geri kalanımız birlikte çalışmak zorundayız ve bundan nefret ediyoruz." Ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum ama yüzüne yansımamıştı. Büyülü maskesi neredeyse tüm ifadelerini gizliyordu. "Yani büyün istediğin sonucu vermemiş olsa da bunu bir kazanç olarak kabul etmelisin. Bu başarıyla yaptığın ilk element büyüsü. Bu büyük bir başarı."

"Moral verici olmalısın. Sen benim öğretmenimsin."

"Kesinlikle hayır, hayır. Çoğu büyü öğretmeninın çıraklarına karşı çok sert olduğunu duydum ve okudum. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onları sertleştirmek için," dedi Nessa yanımdan geçerken elini kaldırarak. "Yan etkisi kırılğan bir ego." Elini yumruk şeklinde kıvrırdı.

"Kırılğan egoları severiz. Onları kırmak kolaydır. Zihin bulandırmak, en iyi saldırı türüdür." Sebastian onun gidişini izlerken, "İşinde gerçekten çok iyi," diye mırıldandı.

"Ivy House'a döndüğünüzde konuşmamız gereken bazı şeyler var, umarım en kısa zamanda. Ancak şimdi..."

Cümlesini bitirmedi, onun yerine Kırık Sue'nun bize yaklaşmasını izledi ve arkamda eriyip gitmeden önce dramatik bir şekilde yutkundu. Görünüşe göre Edgar'ın ürkütücülüğü Kırık Sue'nun tehditkâr bakışlarına tercih edilebilirdi.

"*Merhaba* bayım." Nessa durup aval aval baktı ve ardından Kırık Sue'ya göz kırptı.

Onu görmezden geldi, tamamen bana odaklanmıştı. "Demir Yürek," dedi, bu bölgenin bana verdiği ismi kullanarak. Kara gözlü bakışları benimkilere çarpıyordu, gözlerinin içinde bir şeyler hafifçe dengesizdi. Unutulmaz acısı yüzeyin hemen altında gizleniyordu.

Bunu fark ettiğimde ve ona haksızlık edenleri düşündüğümde, içimdeki karanlığın yeniden kaynadığını hissettim. Bu sefer, duygusal disko topu

düşüncelerimi bulanıklaştıran garip bir sersemlik eşlik etti. Aramızdaki hava basınçlı gibiydi ve açık alanda küçük enerji kıvılcımları dans ediyordu. Ve sonra göğsüyle benim göğsüm arasına katı bir güç girdi, gerildi ve eve kilitlendi.

Şaşkın bir nefes aldım.

"Az önce ne oldu?" Ivy House'a umutsuzca sordum.

"Bunun için yaratılmıştın. Tüm bunlardan ayının evinde saklanmak yerine evde çalışsaydın, bu kadar büyük bir şok yaşamazdın."

Daha fazlasını umarak sabırla bekledim. Morali bozuk olduğunda, bunu bana gerçekten ödetirdi.

Duyguları etrafında kıvrıldı - onları hissedebiliyordum! Şok, sevinç ve ani bir kararlılık. Neredeyse boğulduktan sonra ilk derin nefesini almış gibiydi.

"Seni ve eşini korumaya yemin etti," dedi Ivy House sonunda. "Sizin için kanını döktü. O bir silah arkadaşı. Bir savaş ortağı. Gargoyle'iniz onu kabul edilebilir buldu ve böylece aranızdaki bağı sağlamlaştırdı. O artık seninle bir bütün. O senin mağaranın bir parçası."

"Bu yüzden mi onun duygularını hissedebiliyorum? Gargoyle'imın başlattığı bu bağ yüzünden mi? Ayrıca, gargoyle'un benim adıma, masum insanlar arasında rastgele bağ kurmaya zorlamasından hoşlanmıyorum."

Sabrının tükenmekte olduğunu gösteren bir ses çıkardı. *"Dediğim gibi, saklanmak yerine tüm bunlarla yüzleşseydin, ilkel yeteneklerin üzerinde daha fazla kontrol sahibi olurdun. Ve eğer eşin koruyucunun büyüünü gerektiği gibi kabul etseydi, ikiniz birlikte bunun üstesinden gelebilirdiniz. Durumunuz çok kötü. Bir varisin tüm yeteneklerini üstlenmek konusunda bu kadar isteksiz olduğunu hiç görmemiştim."*

"İleriye atlayabilir miyiz?"

Hamile gibi duraksaması bir tür tehdit gibiydi. *"İki taraf da istekli olmadıkça hiçbir bağ kurulamaz. Senin etkisini hissetti ve daha derin bir bağlantıyı memnuniyetle karşıladı, onu senin yanında ve mağaranda güvence altına aldı."*

"Erkek gargoylelerin böyle bir bağ kurma yeteneği var mı?"

"Erkek cairn liderleri sizin sahip olduğunuz gücün ancak bir kısmına sahiptir. Bağlar kurabilirler ama bu kadar akıcı bir şekilde değil. Duyguları okumak ilkel büyüünüzün bir parçasıdır. Etrafınızdakileri doğru bir şekilde yönetmek ve korumak için onları değerlendirmeniz gerekir ve bunu yapmak için onların söylediklerinden daha fazlasını sezmeniz gerekir."

"Bu neden şimdi oluyor? Broken Sue, gerçek bir bağ kurduklarım dışında okuyabildiğim tek kişi."

"Yavaş olduğun için mi? Her fırsatta gargoyl'un etkisiyle savaştığın için mi? Tanıdığım ya da tanımayı umduğum tüm erkek gargoyl'lardan daha inatçı olduğun için mi? Ve bu da bir şey ifade ediyor. Etrafına sor."

"Tamam. Tamam. İyi konuşmaydı."

Eski bir filmdeki kadın gibi elimin tersini alnıma götürdüm.

"Anladım." Ulric elimi tuttu ve kollarımızı birbirine bağladı. "Neler oluyor?"

"İşte " dedi Bay Tom, geçerek. "Hadi seni ." Ellerin yanları çok kötü masaj yorumuyla sırtımı kesmeye başladı.

"Kendimi bir sirkte gibi hissediyorum," diye homurdandım.

"Demir Yürek," dedi Kırık Sue tekrar. Gözlerinde yeni bir ışık vardı. Graves'in buluşmasında kanla doğan bağımızı hissettiğini söyleyebilirdim. "Bu bölgenin alfası olarak, Austin Steele'le birlikte ortak yöneticiliğe aday gösteriliyorsun. Bu, sürünün yerleştirilmesi için onaylanmış bir meydan okuma. Bu da sürünün angajman kurallarına uyulacağı ya da karşı tarafın dışlanacağı veya cezalandırılacağı anlamına geliyor. Anladınız mı?"

Gözlerimi biraz açtım ve tekrar o ana döndüm. "Kuralları anlamanın o kurallara uymakla hiçbir ilgisi yok. Belki Austin'in aklını başına getirebilirsin? Kontrolümü çok kolay kaybediyorum. Bu çok kötü bir fikir."

Sebastian, "Onu öldürmenizi engellemek için buradayız," diye .

"Hayır." Kırık Sue başını salladı ve sesini alçalttı. "Sadece alfa müdahale edebilir ve taraflardan biri baskı altında olmadığı sürece müdahale etmez."

"Austin'in müdahale etme şansı olmayacak."

Kırık Sue yavaşça başını salladı. "Alfa adına konuşmak gibi bir alışkanlığım yok ama o bunu biliyor."

Biraz daha yaklaştı. Benden bir karış kadar uzundu ve omuzları o kadar genişti ki neredeyse onu daha kısa gösteriyordu. Sebastian bu yakınlıkta bağırsaklarını boşaltıyor olabilirdi.

"Dinle Jessie, sürü bu duruma körü körüne girmiyor. Rakibiniz Zoe'nin neye bildiğinden emin olduk. Onu

Sihrinizin hikayelerini dinleyin, hem istediğiniz gibi çalıştığında hem de çalışmadığında. Bir anka kuşunu ve bir gök gürültüsü kuşunu alt ettiğini biliyor. Yine de sana meydan okuyor çünkü şekil değiştirmeyen birinin bu sürüyü yönetmesi gerektiğini düşünmüyor. Senin bir alfaya, özellikle de bazılarının artık şekil değiştirenlerin kralı olarak adlandırdığı *bu* uygun bir eş olduğunu düşünmüyor. Sürünün seninle alay etmesini istiyor. Eğer başarır, bu tüm sürü yapısını altüst edecek. Sana ne söylediğimi duyuyor musun?"

Çaresizce elimi uzattım. "Onu ibret olsun diye cezalandırmamı istiyorsun, evet, bunu anlıyorum. *Sana* ne söylediğimi musun? Bu örnek ölüm olabilir. Sonra... ne olacak? Austin beni cezalandırmak ya da dışlamak zorunda mı? Bu hangi dünyada olacak? Bana zarar vermeyecek ve ben Ivy House'un varisiyim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tabii ki değilsiniz, bayan." Bay Tom ellerini yumruk yaptı ve sırtındaki kaslara sertçe vurmaya devam etti. Ona durmasını söyleyebilirdim ama onu görmezden gelmek de bir o kadar kolaydı. O benim kişisel beyaz gürültümdü. "Kimse seni bir yere kaçırmayacak. Denemelerini görmek isterdim."

Kırık Sue bakışlarını benden ayırmadı, görünüşe göre Bay Tom'un tüm bu durumundan etkilenmemişti. Başını salladı, başını sallamaktan başka bir şey yapmadı. "Yapılması gerekeni yapacaksın. Resmi bir sıfatla, kayırmacılığı önlemek için, söyleyebileceğim tek şey bu."

Niamh tam arkamdan, "Pekâlâ, maymun, şimdi git," dedi. "Biz hallederiz. Defol git. Sen üzerine düşeni yaptın."

Kırık Sue'nun gözleri omzumun üzerinden geçti. "Hangi bölgede ikamet ettiğini unutma, puca," diye hırladı. Büyüsü beni ondan yayılan saldırganlıktan koruyan koruyucu bir kucağa almasaydı bir adım geri atabilirdim. Büyülü bir şekilde onun yakınında güvende olduğumu bildiriyordu.

"Hangi bölge olduğunu biliyorum, seni büyük aptal," diye cevap verdi Niamh. "*Onun* bölgesi."

Gerilim artıyordu. Kırık Sue'dan, Niamh'tan ve etrafımdaki diğer insanlardan güç fişkırıyor, olası bir çatışmayı hissediyordum.

Bunun büyük bir mesele olmadığını biliyordum - kavgaları kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyecekti. Barda Niamh, Kırık Sue'yu acımasızca kışkırtıyor, her zaman bir kavgadan çekinerek alay etmeyi bırakıyordu. Hangi düğmeye, ne kadar sert ve ne kadar süreyle basacağını çok iyi biliyordu. Bunu onun dikkatini dağıtmak, kendinden nefret etme döngüsünden çıkmasını sağlamak ve acıya dönüşen öfkesini kendisine yöneltmesini sağlamak için kullandı. Bunların hepsini biliyordum.

Ama ekibimin bir üyesini sessizce tehdit ediyordu. Korumanın benim görevim olduğu bir ekibi. Bir barda, bunu görmezden gelebilirdim. Bir savaş alanında, çirkinliğim çoktan kanın çağrısını hissederken ve içimdeki karanlık kaynakken...

"Lütfen dur," diye fısıldadım Ulric'i iterek. Eğer büyüm işe yararsa, yanlışlıkla onu fırlatmak istemezdim. "Birbirinize saldırmayı bırakın. Şimdi zamanı değil."

Kırık Sue, beton üzerinde sürüklenen kayalar gibi sert bir sesle, "Asla zamanı değil," dedi.

Niamh, "Bunun tek nedeni zamanının kısıtlı olması," diye karşılık verdi.

"Ha! Ne harika bir kelime oyunu. İki usta," dedi Edgar arkamdan bir yerden.

"Yeter!" Karanlık yükseldi ve üzerime çöktü. Büyü balonlaştı ve gökyüzüne bir nabız gönderdi.

Nabızın, etrafımızdaki tüm gargoylleri çağırarak *bana gel* anlamına geldiğini biliyordum. Bu konuda, yeni yeteneğim olan kan bağı oluşturma konusunda sahip olduğumdan daha fazla kontrolüm yoktu.

Bay Tom'un sırtına vurması kesildi. Canavarım dışarı çıkmak için can atıyordu. Gökyüzüne, tarlaya, kasabaya doğru bir darbe daha patladı.

Savaş hazırlanın.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedim yumruklarımı sıkarak, büyüü tekrar bastırmaya çalışarak. "Mutlu şeyler düşün. Mutlu düşünceler."

"İçine düş, Jessie." Niamh hemen yanımdaydı. "İçine düş. İlkel tarafını yürüyüşe çıkar. Değiş. Gökyüzüne çık. Ya da paytak paytak yürüyün - siz gargoylleri ne yaparsanız yapın. *Yapın.*"

"Onu dinleyin," dedi Ivy House. "*Bu fırsatı senin için o yarattı. Vites değiştir ve bırak canavarın bu zorluğun üstesinden gelsin. Eşinizi hayal kırıklığına uğratmayın.*"

"Onu bilerek yemledin," diye homurdandım.

Niamh, ben uzaklaşırken bana ayak uydurarak, "Tabii ki yaptım," diye cevap verdi. "Onu kısa bir fünüye indirdim ve çok fazla gücü var. Seni itmeme yardım ediyor. Canavarı serbest bırak."

"O meydan okuyan şekil değiştirenin seninle alay etmesine izin veremezsin," dedi Ulric, tekrar diğer tarafımda belirerek. Diğerleri muhtemelen patlayacağımdan endişelenerek uzaklaştılar. "Bu sürüye gücünü göster. Alfa olarak seninle emin ellerde olduklarını göster onlara."

Gücüm daha yükseğe pompalandı, darbeler daha hızlı geliyordu. Daha güçlü. Silah arkadaşlarımı çağırıyorum.

Kırık Sue tüm gerginliğini kaybetti ve irkilerek nefesini içine çekti.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Niamh ona daha hızlı nefes aldığını söyledi. "Dişi gargoyle doğuştan bir komutan. Büyülü bir komutan. Austin Steele bile bir orduyu onun gibi birleştiremez. Jessie-the-Jane sadece yoldan çekilmek zorunda."

"Ya kontrolü kaybedersem?" Dedim ki. "Ya onu öldürürsem? Ya yanlışlıkla haddimi aşar ve etraftaki masum insanlara zarar verirsem?"

"Anladım," dedi Sebastian. "İzleyicileri korumayı ben halledebilirim, böylece sen de mücadeleye odaklanabilirsin. Nessa, biraz yardıma ihtiyacım var."

"Geliyorum! Nasılsınız efendim?" Nessa koşarak yanından geçerken ses tonunda bir kahkaha . Yine Kırık Sue'yla konuşuyordu.

"İşte, şimdi. Kimseye zarar , bundan emin olabilirsin," dedi Niamh. Ben.

Gücümün gökyüzüne doğru titreştiğini hissedebiliyordum. Gargoyeller şimdi yükselmiş, bir sonraki emrimi bekliyorlardı.

Ulric nefesinin altında küfretti. "Buna karşı koyamıyorum," dedi gergin bir sesle. "Bizi çağırıyor, Jessie. Senin gargoyle'un bizi çağırıyor ve bu inanılmaz bir duygu. Sanki bunun için yaratılmışız gibi."

Kanatlar, sert bir rüzgârı hızla yakalayan bir yelken gibi, on adım öteden fırladı-Nathanial, giysileri dökülmüştü ve şimdi diğer formundaydı. Sırada Jasper vardı, kanatları o kadar büyük değildi ama açılışları da bir o kadar hevesliydi.

"Evet, ben de katılmalıyım." Ulric kocaman bir sırtıyla koşarak uzaklaştı, giysilerini bir kenara fırlattı.

"Bırak ilkel tarafın hükmetsin," diye itti Niamh. "Sen sadece bir büyücü değilsin, aynı zamanda bir gargoylesin. Hatırladın mı? Geleceği kesin olan cairn liderleriyle tanışmak istiyorsan, onların türünden biri gibi davranmalısın. *Senin* türünden biri. Tanrım, Earl, çabuk yer değiştir, olur mu? Eğer taşakların biraz daha aşağıda olsaydı, arkandaki toprakta iz bırakırlardı."

Yüzümden ter akıyordu. Gömleğim sırtıma yapışmıştı.

Başımı salladım. Bundan nefret ediyordum. Kendimi ve halkımı korumak için düşmanları öldürmenin gerekliliğiyle barışmıştım ama Zoe sürünün bir parçasıydı. O bir müttefikti. Onu öldürmek istemiyordum ama çirkinliğime tamamen teslim olursam kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

"*Doğa vahşidir, büyü de öyle,*" dedi Ivy House. "*Şekil değiştiren uyarıldı.*"

Başımı tekrar sallayamadan Kırık Sue'nun gücünden bir dalga daha hissettim. Bu sefer Niamh'a yönelik değildi ve

düşmanca. Bu mesaj bana yönelikti - silah arkadaşımın bir destek mesajıydı - ve beni çileden çıkardı.

OceanofPDF.com

DÖRT

AUSTIN, Brochan'ın Jess'e olan yakınlığı karşısında kaynayan öfkesini yatıştırmaya çalışarak, konumuna yakışır bir şekilde dik durdu. Betasının iyi niyetli olduğunu biliyordu ama Austin'in hayvanının umurunda değildi. Tanrı aşkına ne yapıyorlardı?

"Oraya mı gideyim, Alfa?" Kace o kadar sessiz sordu ki Austin zar zor duydu.

"Hayır," diye cevap verdi aynı derecede kısık bir sesle. "Bu gecikmeyi daha da kötü gösterir. Brochan bunu halledebilir."

En azından öyle olmasını umuyordu.

Bir kanat gümbürtüsü havayı titretti ve çirkin yaratıklar her yönden uçmaya başladı. Seyirciler hemen kıyafetlerini çıkarıp gökyüzüne yükseldiler.

Nathanial, geniş alanda yankılanan ve herkesin dikkatini yukarı çeken bir kanat çırpışıyla onlara katılmak için ayağa kalktı. Jasper da onu takip etti. Bir süre sonra Ulric de onlara katıldı. Sonra Bay Tom.

Nathanial alanın ortasına süzüldü ve sonra durdu, kanatlarını hızlı, sık hareketlerle çalıştırdı. Neredeyse devasa bir sinek kuşunun kanat çırpışlarına benzeyen yüksek sesli, ritmik bir zonklama alana nüfuz etti. Bir anda, Tanrı bilir nereden daha fazla gargoyle katıldı ve zaten mevcut olanların oluşumunda kolayca yerlerini buldular. Beş dakika içinde tüm grup, sıkı bir düzen içinde alanın etrafında süzülüyor ve liderlerini bekliyordu.

Jess'i bekliyorum.

Gurur Austin'in kalbini doldurdu.

Arkadaşının parlama zamanı gelmişti.

Brochan bir yırtıcı hayvandan beklenecek akıcılıkla arkasını döndü ama omuzları gergin ve elleri yumrukluydu. Herkesin yaptığı gibi kafasını kaldırmadan tarlada yürüdü. Bunun yerine, başını çevirmeden önce dümdüz önüne baktı. Elleri tekrar bükülmeden ve yumruk olmadan önce omuzları sıradaydı. Hayvanıyla savaşıyordu. Austin bu işaretlere çok aşinaydı.

Kace duruşunu düzeltti, onaylamadığı her halinden belliydi. Beta kontrol eksikliği gösteriyordu. Ama Austin, Niamh'ın genellikle bu kadar sakin olan bir adamda böyle aşırı bir tepkiye neden olmayacağını biliyordu. Hayır, Brochan Jess'e tepki veriyor olmalıydı.

Dakikalar sonra, devasa bir güç dalgası alanı kapladı ve yoğunluğu kabarcıklı bir hal aldı. Brochan olduğu yerde durdu, tüm vücudu gerildi.

"Kutsal-" Kace de gerildi.

Austin'in göğsünde baş döndürücü bir nabız atıyordu, vahşi, çığ ve özgür, acımasız ve ilkel. Kahretsin, ama iyi hissettiriyordu. Güç etrafını sarmıştı, sürekli ve ısrarcıydı. Bir davul sesi gibiydi. Yürümek için bir emir.

Jess'in gargoyale'u ortaya çıkmıştı.

Brochan tekrar yürümeye başladı, adımları daha hızlıydı. Austin'e ulaştığında gözleri amaç ve azimle yanıyordu, her zamanki acı ve sefalet gömülmüştü.

Bir ateş kıvılcımı Austin'in dikkatini çekti. Anka kuşu yerden yükselirken alevler çimenlerin üzerinde hızla ilerliyordu. Sebastian ve Nessa'nın elleri hareket etmeye başladı, bir gök gürültüsü Austin'in midesini sarsarken ateşin yayılmasını engelliyorlardı. Hollace Cyra'yı yukarı doğru takip etti, büyük kanatları gargoyalelerinkine benziyordu. Yıldırımları Cyra'nın ateş izini takip ederek etrafındaki havayı aydınlattı.

Jess ileri doğru yürüdü ve diğerlerinin havalanması için geçen sürede, her zamanki alçakgönüllülüğünden ya da tereddütlerinden hiçbir şey kaybetmeden kıyafetlerini çıkardı. Güçlü ve kendinden emin bir şekilde rakibine doğru yürüdü. Saçları yumuşak rüzgârda dalgalanıyor ve güneş ışığını yakalıyordu.

Kadın bir güç atışı daha yaptı ve Austin bakışlarını ondan ayırıp kalabalığa hayretle baktı. Alanın her yerinde insanlar neredeyse hevesle öne doğru adım atıyordu. Farkında olmadan. Sürü üyeleri.

İkinci bir grup ise geri çekilmiş, birbirlerine ya da kendilerine tutunmuş, şaşkın ve sessizdi. Paket dışı.

Ordusunu seyircilerden ayırıyordu.

Sebastian ve Nessa durmadan önce kısa bir mesafe onu takip ettiler ve Jess'i rakibiyle arasındaki son mesafeyi kat etmesi için bıraktılar.

Zoe'nin kendine güveni sarsılmıştı ve şimdi şüphesi açıkça ortadaydı. Yine de uyarılmıştı ve Austin'in bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jess'le yüzleşmek ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

İki büyücü birlikte çalıştı, elleri uyum içinde hareket etti. Yerden yukarı doğru bir kubbe büyüdü. Yarı saydam ama hardal sarısı renginde olan bu kubbe meydan okuyanları çevreledi. Seyirciler, büyücüler ve uçan yaratıklar... hepsi savaşın dışında kaldı.

Brochan dönüp Austin'in biraz yanında ve arkasında yerini alırken, "Özür dilerim," dedi. "Kendimi kontrol edemedim. Onun ekibine katılmaya çalışmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"İyi mi kötü mü?" Jess kubbenin içinde durduğunda Austin sordu.

"İnanılmaz, alfa. Onun gargoyle'ı benim hayvanıma ulaştı ve bizi bağladı. Bir şekilde. Dürüst olmak gerekirse, efendim, bunu tam olarak tarif edemiyorum."

Bir ışık parlamasıyla Zoe kendi hayvanına, büyük bir altın kartala dönüştü. Havada çevikti ve pençelerini çok iyi kullanıyordu. Belli ki bu özelliklerinin onu baskın hayvan yapacağını düşünmüştü, çünkü uçmanın dışı bir çirkin yaratığın güçlü yanı olmadığı iyi biliniyordu.

Sırada Jess vardı; güzel bir kadından dudak uçuklatan bir yaratığa kusursuz bir geçiş. Mor derisi pürüzlüydü, pençelere karşı doğal bir savunmaydı ama hareket ettiğinde muhteşem bir pembemsi-mor parıltı, bir ışık gösterisi yayıyordu.

Zoe gökyüzüne yükselirken çığlık attı. Jess kanatlarını açmadan önce bir süre onu izledi. Kükremedi ya da acele etmedi, rakibine kendi ritmiyle hareket ettiğini göstermekten de çekinmedi. Zıplamadan önce dizlerini büktü ve havalandıktan sonra kanatlarını çırpı.

Jess erkek gargoyleler kadar iyi uçamıyordu; kanatları daha küçük ve inceydi, bu da hem hızını hem de manevra kabiliyetini engelliyordu. Onların gücüne ve kuvvetine de sahip değildi. Ama yine de bir gargoyle'du. Kanat açıklığı rakibininkini kolayca aşıyordu. Daha da önemlisi, o *savaşmak* için yaratılmıştı, yere inip akşam yemeğini yakalamak için değil. Elma ile pizzayı karşılaştırmak gibi bir şeydi bu. Yaratık olarak tek ortak noktaları ikisinin de yer değiştirmesiydi.

Zoe ev ödevini yapmamıştı.

"Puca beni aptal yerine koydu," dedi Brochan alçak sesle, tüm alan Jess'in irtifa kazanmasını izlerken. Temposu yavaştı. Sanki

dövüşle ilgilenmiyordu bile. "Gargoyle'u çıkarmak için beni kullandı. Onun planlarına kolayca kapıldım." Jess, Zoe'nin biraz aşağısında durunca bir an durakladı. "Ivy House Niamh'ı iyi seçmiş. Bunca zaman onun sadece zavallı, yaşlı bir kadın olduğunu düşünmüştüm ama benim üzerimde çalışıyordu ve zamanı geldiğinde beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu."

"Bu yüzden mi buraya dönerken soğukkanlılığını kaybettin?" Kace sordu.

"Hayır-"

Brochan, Zoe'nin kanatlarını hafifçe çekip dalışa geçmesiyle sözünü kesti. Jess yoldan çekilmek için eğilmekten başka bir şey yapmadı.

Zoe ayaklarını uzatarak pençelerini hazırladı ve son anda hizaya geldi. Pençelerini Jess'in yüzünün yan tarafına ve omzuna geçirdi.

Jess ne irkildi ne de Austin'in bağlardan hissedebildiği acı ısırığını gösterdi. Havada kıpırdamadan durdu ve bunu sessizce kabul etti.

Üstündeki gargoyeler o kadar sakin değildi.

Gökyüzünden öfkeli kükremeler yağdı. Gargoyeler üzerlerine çullanıp kubbeye çarparak içeri girmeye çalıştılar. Temas, kıvılcımlar eşliğinde bir vızıltı sesi çıkardı. Daha fazlası da denedi, kubbeye çarpıp sekti, pençelerini savurdu, acı içinde kıvranıp çığlık attı ama yine de müdahale etme hevesiyle büyümlü caydırıcıya saldırmaya devam etti.

Zoe tekrar daldı ve Jess'in yüzünün diğer tarafını sıyırdı. Jess tepki vermeyince Zoe biraz daha cesaretlendi, sırtının ortasını hedef aldı ve Jess'in kanatlarından birinin kırılğan iç kısmını tırmıkladı.

Acı şimdi onun içinde titreşiyordu. Austin'in hayvanı onu tuttuğu yerden kurtulmak ve eşine gitmek için dişlerini gıcırdatıyordu. Ona ulaşmak için çok uzun bir merdivene ihtiyacı olması canavarın bile değildi.

"Neden karşılık vermiyor?" Brochan fısıldadı.

Austin başını salladı. Bilmiyordu. Ondaki hissedebildiği tek şey hoş bir sakinlikti, sanki savaş zevkliymiş ve acele etmek istemiyormuş gibi.

Zoe tekrar geldi ve diğer kanadı hedef aldı. Jess son saniyede eğilerek bu saldırının inmesine izin vermedi. Zoe uçup geçti. Yine de Jess karşılık vermedi. Havada öylece durdu, bekledi.

"Soğukkanlılığımı kaybettim çünkü hayvanım savaştan hemen önce Ironheart'tan uzaklaşmak istemedi," diye açıkladı Brochan telaşla. "Onun

Gargoyle beni çağırıyordu. Kontrolümü korumak ve yürümeye devam etmek için savaşmak zorunda kaldım."

Zoe tekrar dalarak Jess'in sırtını tırmaladı. Kanatlarını çırpı ve bir daire çizerek başka bir dalışa hazırlandı.

Meydan okumalara göre bu neredeyse sıkıcıydı. Jess hareket etmediği için Zoe üstün manevra kabiliyetini gösteremedi. Ayrıca çok fazla hasar veremediği de açıktı. Jess'in yaralarını neredeyse aldığı kadar hızlı iyileştirdiği düşünülürse, biri yorulana kadar bütün gün devam edebilirlerdi.

Zoe bir kez daha daireler çizerek meydan okumasını haykırdı. Sabrının tükenmeye başladığı belliydi. Bunun bir yere varmayacağını biliyordu.

Bu sefer Jess'in önüne doğru atladı. Pençelerini çıkardı, sertçe yaklaştı, Zoe yüzünü hedef aldı. Gözleri.

Austin kendini gergin hissediyordu ve bağların arasından bir uyarı gönderdi. Gözleri muhtemelen diğer her şey gibi iyileşecekti ama bunu şansa bırakmasını istemiyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu.

Bir ısı ve adrenalin dalgası bağların arasından kükredi. Zoe gerildi, neredeyse oradaydı, temas kurmaya hazırdı ve tam o anda Jess nihayet kesik attı, hareket tembel görünüyordu ama yine de inanılmaz derecede hızlıydı. Pençeleri kuşun vücuduna kanadının alt tarafından saplandı ve bacağına başlangıcına kadar yırtıldı. Jess'in sol eli bir an sonra Zoe'nin diğer tarafına indi ve kanadının bir kısmını yırttı. Zoe acı, şaşkınlık ve korku içinde çığlık attı. Kanat çırpı, çırpındı ve irtifa kaybedecekti ama Jess kaçmasını engellemek için onu boynundan yakaladı. Sonra ayaklarını kaldırdı ve Zoe'nin karnını pençeledi.

Austin oradan bile Jess'in verdiği zararı görebiliyordu. Zoe'nin vücudundaki büyük yırtıklardan yağmur fırtınası gibi kıpkırmızı damlalar halinde kan fişkırıyordu. Zoe büyük yırtıcı hayvanın pençesinde çırpındıkça tüyler uçuşuyordu.

Bir eliyle kuşu boynundan tutmaya devam eden Jess, diğer eliyle Zoe'yi önce bir kanadından, sonra da diğer kanadından yakaladı. Her temas yüksek bir *çatırtıya* yol açtı. Ses sihirle güçlendirilmiş olmalıydı, çünkü kalabalığın içinde patladı. Zoe'nin kanatlarını kırıyordu, böylece altın kartal tamamen onun merhametine kalacaktı.

Zoe hâlâ kaçmaya çalışarak çırpınıyor ve ciyaklıyordu ama Jess tutuşunu değiştirdi, Zoe'nin bacaklarını yakaladı ve onu baş aşağı sarkıttı. Kırık kanatlar gevşek duruyordu, muhtemelen hareket edemeyecek kadar acı veriyordu.

Şimdi Jess uçuyordu. Aşağı daldı ve sonra geri çekildi, bir tür döngü-de-döngü yaptı ve tekrar daldı, tüm bunlar olurken Zoe'yi yolunmayı bekleyen bir tavuk gibi tutuyordu. Gösterilecek bir ödül gibi. Kan her yöne savruluyor, aşağıdaki alanı kaplıyordu. Yine de akış azaldı. Jess'in onu kan kaybından koruyacak kadar iyileştirdiği açıktı. Bunun için gösteri daha az vahşi değildi. Zoe, Jess'le alay etmeye gelmişti ve Jess durumu tersine çevirmişti.

Kalabalık rahatsız edici bir sessizliğe büründü ve Jess'in alçaktan uçup Zoe'yi belirsiz bir şekilde yere bırakmadan önce kubbede bir tur daha atmasını izledi. Zoe yere çakıldı ve uzun bir süre orada kaldı. Leke parladı ve kuş insan formuna dönüştü. Bacaklarını tekmeleyerek sırt üstü döndü ve sonra gevşekçe uzandı.

"Demiryürek'in bir açıklama yapmasından endişelenmemize gerek yok," dedi Kace yumuşak bir sesle. "Bundan sonra kimsenin ona meydan okumak için acele edeceğini sanmıyorum."

Austin kabul etmek zorunda kaldı.

"Yine de hiç büyü kullanmadı," diye mırıldandı Brochan. "Hâlâ kubbenin içinde hapsolmuş durumda."

Jess pençelerini ona sürttüğünde bu sorun açıkça ortaya çıktı. Etrafında kıvılcımlar uçtu. Yine de dayanıyordu. Sebastian büyüü serbest bırakmamıştı. Burada gücün kendisinde olduğunu ve onunla birlikte Jess'in kontrolünü de elinde tuttuğunu gösteriyordu. Hepsinin üzerinde.

OceanofPDF.com

BEŞ

"Büyüyü İZİN VERMİYOR," dedi Sebastian güçlükle bastırıldığı bir panikle.

Jess'in pençelerini büyüye sürmeden önce kubbenin tepesine tırmanışını izledi. Kıvılcımlar yağdı ve elektrik zagları havayı kirletti.

Büyüyü tekrar aşağı çekmeye, parçalamaya, ondan güç sızdırmaya çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı! Kendi büyüsünü onunkinin üzerine koymuş ve hiçbir özelliğini değiştirmeden yerine kilitlemişti. Sanki kasıtlı olarak onu büyüyle hapsediyormuş gibi görünüyordu.

"Kahretsin, Nessa. Bok, bok. Ne yapacağım ben? Koşamam. Hayvanlar kovalamayı sever."

"Onlara hayvan denmemesi gerektiğini söylediğini sanıyordum." Niamh elinde bir birayla çıkageldi. Sebastian bu kadının nasıl olup da her zaman alkollü içecek bulabildiğini bilmiyordu.

Sebastian, Jessie'nin büyü kilidini kırmaya çalışarak, "Hayvana dönüşüyorlar ve hayvanlar da havliyle kaçan büyücüleri kovalamaya bayılıyorlar," dedi. "Bana yardım et, Nessa. Belki sen de yardım edersen birlikte halledebiliriz. Acele et, alfa boynumu kırarak eşini serbest bırakmaya karar vermeden önce."

"Denemeye bile gücüm yok," diye cevap verdi Nessa, sesinde korku belirgindi. "Neden bize sırtını dönsün ki? Bu insanların sadık ve güvenilir olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Sakin olun, olur mu? Sizi dinliyorum. İşte, Nessa, bunlardan bir tane al. Sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olur." Niamh arkasını işaret etti.

Edgar o tuhaf, yalpalayan, yüksek dizli yürüyüşüyle koşarak yanlarına geldi ve bir örtüye sarılı birayı uzattı. Sebastian ancak o zaman arkalarındaki soğutucuyu fark etti.

Niamh, Jessie'nin kubbeye biraz daha şiddetle çarpmasını izlerken, "Earl, Jessie'ye her yere soğutucu götürdüğü için çok kızıyor," dedi. Cidden, korkunç, korkunç derecede . Sebastian'a. Bu çılgıncaydı, çünkü bunu kendi kendine yapmıştı.

Gerçekten de alfayı onun üzerine salmak mı istiyordu? Çünkü bu kesinlikle bir açıklama olurdu - onun pahasına.

"Ama bana sorarsan," diye devam etti Niamh sakince, "oul çifti ne yapacaklarını biliyorlar. İç şunu, Nessa. Sen bir seyirciden başka bir şey değilsin."

"Ne-ne?" Nessa, Edgar'ın uzattığı eli görmezden gelerek ve Sebastian'la sihrini konuşturmaya çalışarak sordu. Birlikte çok iyi çalışıyorlardı çünkü bunu uzun zamandır yapıyorlardı ama Nessa onun gücünün üçte birine bile sahip değildi. Devasa, öfkeli bir şekil değiştiren uyarıda bulunmadan ona saldırırsa pek yardımcı olamazdı.

Niamh Sebastian'a, "Kimse seni öldürmeyecek, seni eşek," dedi. "Bir nedenden ötürü senden hoşlanıyorlar. Her halükârda Jessie'nin sana ihtiyacı var. Hayır, hayır, güvendesin. Ama Ulric'i duydun. Kasabanın güvende olduğunu bilmesi gerekiyor ve bunun için de Jessie'nin büyücülerle savaşabileceğini bilmeleri gerekiyor. Fare, şahinle tanış. Git hadi. İçeri girip onunla buluşmanı bekliyor. Büyülü bir düello istiyor. İşte, Nessa, al şu birayı. Merak etme, bende bolca var. Bu iş uzarsa diye iki tane on iki paket getirdim. Hadi, sen de alabilirsin. Hadi, al şunu. *Hadi al.*"

Şaşkınlığı her halinden belli olan Nessa, tereddütle kağıda sarılı birayı aldı. "Şimdi." Niamh başını salladı ve Jessie'ye doğru baktı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sebastian vücudu titremeye başlayarak sordu. "Alfa'nın benim için gelmeyeceğinden emin misin?"

"Tüm bunları biliyorum çünkü tüm bunları bilmek benim işim. Ayrıca silahlanma çağrısı da tersine döndü. Gargoylelerin nasıl geri çekilip onu rahat bıraktıklarını görüyor musun? Bir çeşit her şey yolunda mesajı gönderiyor. Ve sabırsızlığını bağdan hissedebiliyorum. Bir dakika içinde o ahmak Earl aşağı inecek ve Jessie'yi neyin beklettiğini merak edecek."

"Ama neden bana söylenmedi?" Sebastian ellerini indirerek sızlandı.

Bu büyü'nün etrafından dolaşmaya çalışmak yaramıyordu. Jessie böyle bir büyüü doğru bir şekilde ve tüm gücünü arkasına alarak yaptığında batmıştı.

Bir gargoyle diğerlerinden ayrılarak onlara doğru uçtu.

"Gördün mü? Sana ne demiştim?" Niamh kıkırdadı ve başını salladı. "Ana tavuk gibi. Jessie'nin yaltaklanmayı iyi bir şey."

Bay Tom yer değiştirmeden önce biraz zarifçe yere indi.

Niamh Sebastian'a, "Jessie kendini bilmediği için sana söylenmedi," dedi. "Sen buradaydın, o gargoylle'u yüzeye çıkarmak zorunda kaldım. Şimdi bir noktaya geldi ve bu iyi bir şey. Az önce o kuşla bir gösteri yaptı ve şimdi de bir büyücüyle başa çıkabileceğini kanıtlayacak. Alfa olarak konumunu sağlamlaştırmak için gereken şey bu. Elbette bunu görmelisiniz."

"Ama neden sıkışmış gibi davransın ki?" diye sordu Sebastian. "Bu onu zayıflatmıyor mu?"

"Ne kadar güçlü olduğunuzu gösteriyor, insanlara en çok korktukları şeyi veriyor ve sonra da en iyisini yapabileceğini gösterecek. Onlara bunun üstesinden gelebileceğini gösterecek."

"Burada neler oluyor?" Bay Tom insan formuna geri döndüğünde şöyle dedi. "Neyi bekliyorsunuz? Hanımefendi sabırsız- Hayır Edgar, istemiyorum- O biranın etrafında neden bir örtü var? Peçete takıntın çok ileri gitti. Çiçeklere geri dön. En azından o işe yaradı. Yaşlı kadın, Sebastian'ın dikkatini hanımefendinin istediği şeyi yapmaktan alıkoyuyor musun?"

"Ben mi, yaşlı? Taşakları ayak bileklerinden aşağı sarkan ben değilim," diye cevap verdi Niamh.

Sebastian yumuşak bir sesle, "Bugün ölmemeyi tercih ederim," dedi.

Korkak gibi görüldüğünü biliyordu ama elinde değildi. Genellikle Jessie tüm bu tehlikeli ve ne yapacağı kestirilemeyen büyülü tiplerin yanında onun güvenlik battaniyesiydi. En azından onun için tahmin edilemezdi. Göstermelik bile olsa ona sırtını dönmesi fikri, sahip olduğunu düşündüğü her türlü cesareti yerle bir etti.

"Gelin, şimdi. Hepimiz düşeni yapmalıyız." Bay Tom Sebastian'ın sırtını sıvazladı, soyunma seviyesine göre çok fazla yaklaştı ve onu zorla kubbeye doğru götürmeye başladı. "Seni öldürmeyecek. Bir sebepten ötürü senden hoşlanıyor."

"Sanırım haklılar Sabby," diye seslendi Nessa birasını açarken. "Senden nefret ettiğini düşündüğü zaman seni öldürmedi, şimdi de öldürmeyeceğine göre mantıklı. Dedikleri gibi, bir nedenden ötürü senden hoşlanıyor."

"Neden herkes *nedense* bunu söyleyip duruyor?" diye mırıldandı kısık bir sesle.

"İşte, gördün mü?" Bay Tom onu kubbeye doğru itti. "Endişelenecek bir şey yok."

Ivy House ekibine güvenmeye karar veren Sebastian, çünkü gerçekten başka seçeneği yoktu, kubbeye doğru yürüdü. Büyü bir tür sihirli tuzaktı - insanların girebileceği ama kaçamayacağı bir tuzak- ve Jessie'ye nasıl çalıştığını gösterdiğine pişman olmuştu.

"Neden yer değiştirip gökyüzüne çıkmadın?" Bay Tom Niamh'a sordu.

Kubbe ses geçirmez değildi, bu Sebastian'ın kasıtlı bir kararıydı çünkü Jessie'nin rakibini yenerken çıkardığı ciyaklamaları herkesin duymasını istemişti. Öyle de oldu. Bir sonraki ciyaklamanın kendi ciyaklaması olacağını bilseydi, konuyu yeniden düşünebilirdi.

"Uğraşamazdım," diye cevap verdi Niamh. "Ne ki? Tek yaptığın daireler çizip durmak. Hem zaten birinin Edgar'a göz kulak olması gerekiyordu. Tek ihtiyacımız olan şey onun huysuz *bir* vodvil oyuncusu gibi dörtlü kubbeye avazı çıktığı kadar bağırmasıydı. İşte bu hepimiz için utanç verici olurdu."

"çalışacağım," dedi Edgar.

"Varise ve işverenimize biraz destek olur ? Takım ruhu," dedi Bay Tom.

"Elbette takım ruhunu gösteriyorum," dedi Niamh. "Bir Ivy House örtü, bir bira ve ön sıradan bir koltuğum var. Ben hazırım. Şimdi siktir git. Biramın tadını mahvediyorsun."

Jessie onun kubbenin kenarında dolaştığını fark edince Sebastian konuşmanın akışını kaybetti. Rotasını değiştirirken arkasından pembemsi-mor ışık girdapları süzülüyordu. Bir dakika önce kubbe duvarlarının yanındayken, bir dakika sonra uzayın ortasından bir yol açarak doğrudan ona doğru uçuyordu.

"Sahip olduğun her şeyle savaş," diye bağırdı Niamh ona. "*O* sana karşı yumuşak davranabilir ama çirkin yaratığının öyle davranmayacağı kesin."

"Harika," mırıldandı, biraz daha ilerleyerek.

"Ve Tanrı aşkına delikanlı, olduğun gibi güçlü bir büyücü gibi görün. Kendini utandırıyorsun."

Derin bir nefes aldı ve doğrulmaya çalıştı. Elliot Graves rolünü oynarken kasıla kasıla yürümek ve dünyanın sahibiymiş gibi görünmek kolaydı. İkinci kişiliği acımasız, gaddar ve en iyi ihtimalle ahlaki açıdan griydi. Ama bu şekil değiştiren kasabasında Elliot Graves değildi ve Ivy House'da herhangi bir havayı sürdürmesi imkânsızdı. Bir kere, Niamh insanların özgüvenlerini sarsmaya bayılırdı. Başka bir şey için, herkes çok

Tuhaf. Sebastian da biraz tuhaftı ve büyüdü dünyada yapamadığı bir şekilde burada kendisi olmaktan keyif alıyordu. Her zamanki zırhına ihtiyacı yoktu.

Yine de Jessie'nin de bir rol oynadığını unutmamalıydı. Kendisini güvende hissetmesine yardım etmişti ve şimdi de kendi bölgesinin geri kalanının da aynı şekilde hissetmesine yardım etmeye çalışıyordu. Bu onun işiydi. Ekibinin bir parçası olarak ona yardım etmesi gerekiyordu.

Ayrıca, pratikte de tam olarak bunu yapmıyorlar mıydı? Kabul, genellikle büyüdü bir kubbenin içinde, onun türünden nefret eden ve onu parçalamak için her şeyi yapabilecek ölümcül yaratıklarla çevrili değillerdi, ama öyle bile olsa... Bir nefes daha üfledi, bir anlığına gözlerini kapadı ve yuvarlandı Omuzları.

Sihir yapmaktan başka bir şey istemeyen ineği saklama zamanı. Bu dünyanın tanıdığı en kötü şöhretli büyücü olarak pelerini çıkarma zamanı.

"ŞİMDİ, İŞTE BAŞLIYORUZ." Niamh birasının son damlasını da içip Edgar'a geri uzatırken heyecandan içi içine sığmıyordu.

Sebastian her zamanki kamburundan kurtulup doğruldu. Omuzları geriye yuvarlandı ve başı yukarı kalktı. Mütevazı görünüşlü bir adamdan kendi alanına sahip çıkan büyüdü bir belalıya dönüştü. Kasıla kasıla ilerledi, kolları iki yanında gevşekti, adımları amaca yönelikti ve doğrudan Jessie'ye yönelmişti. Niamh onun arkasından bile bakışlarının sert ve doğrudan olduğunu anlayabiliyordu. Bir meydan okuma.

Bağın içinden bir öfke dalgası yuvarlandı. Jessie'den değil, Austin Steele'den. Büyük alfa, birinin eşine meydan okumasından hoşlanmıyordu.

"Bu Sebastian'da görmeye alışık olduğum bir şey değil," dedi Mr. Tom, diğer gargoylelerin hâlâ gökyüzünde olduğunu ve kubbeye yakın bir yerde toplandıklarını unutarak konuştu.

"şu çirkin kıcını, olur mu?" Niamh onu itti. "İsa, Meryem ve Yusuf. Ter içinde kalmışsınız."

Nessa birasını boşaltmadan önce, "Sebastian sert oynamaya hazır," dedi.

Jessie havada bir an durakladı. Sebastian da durakladı, duruşu ukalacaydı. Yaptığı işten sıkıldığını belli edecek şekilde eğildi.

Muhalefet.

Niamh'ın Jessie'yle olan bağı bir heyecanla kıvrıldı. Heyecan. Gargoyle eşini bulmuştu. Oyun zamanı gelmişti.

Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne doğru kükremeden önce kanatlarını çırpı. Yukarıdaki gargoyller de onu takip etti. Yerdeki şekil değıştirenler çağrıya katılmadan önce büyük şimşek kuşu ve kudretli anka kuşu seslerini ekledi. Kubbenin dört bir yanında Jessie'nin adına meydan okuma sesleri yükseliyordu.

"Whoopee!" Edgar yumruğunu sıktı ve Niamh'a vermek üzere olduğu dolu birayı yanlışlıkla ezdi. Niamh iç çekti.

Kubbenin içinde Sebastian titredi.

Nessa da kendini silkelemeden önce öyle yaptı. "Yine de asla bire karşı bir grup olmayacak," dedi. "Asla bu kadar orantısız bir savaş olmayacak. Tek başına bir büyücü asla onunla bu şekilde kafa kafaya gelemmez."

"Tabii ki yapmazlar." Niamh bu düşüneyi elinin tersiyle itti. "Sihirli bir kubbenin içindeler, Tanrı aşkına. Bu bir seyirci sporu. Bu bir pazarlama. Bu bölgenin güçlü büyülü insanların bizim tarafımızda olduğunu bilmesine ihtiyacımız var. Eğer o aptal büyücüler gelirse, meydan okumaya cevap verecek bir avuç pençeden daha fazlasına sahibiz."

Sebastian parmağıyla havada küçük bir daire çizmeden önce elini kaldırdı.

Nessa öne doğru eğilerek, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Jessie'nin kanatları iki yanına çarptı. Ayakları bir an için tekmeledi.

Sonra bir taş gibi yere düştü.

"Oh, ş-" Niamh da öne doğru eğildi.

Ivy House mürettebatının bağında duygular yuvarlandı. Cyra yükselen gargoyllerin arasından büyülü kubbeye doğru dalışa geçti, ateşi havada zikzaklar çiziyordu. Önce gagası çarptı ve ardından bir ateş patlaması oldu. Kubbenin yüzeyini boydan boya geçti ve neredeyse yere kadar indi. Basınç çatlakları büyüü örümcek ağı gibi sarmıştı, sert ve öfkeliydi. Niamh ısıyı azalmadan önce hissedebiliyordu.

"Boktan koniler." Nessa yukarı bakmadan önce büyüye daha yakından baktı. "Şu dalış bombalarından birkaç tane daha atarsa, büyüü tamamen bozacak."

"Bence asıl mesele de bu," dedi Bay Tom. "Sebastian'ın bize sırt çevirdiğini düşünüyor gibi görünüyor."

Jessie yere doğru düştü, neredeyse orada, hâlâ donmuştu. Sebastian kımıldamadan onun düşüşünü izliyordu. Niamh büyücünün eve bağı olmasını diledi, böylece onun hakkında bir şeyler okuyabilecekti. Görebildiği kadarıyla

ateş ağlarının arasından görebiliyordu, duruşu bir zafer kazanmış olmanın güvenini yansıtıyordu.

"Hadi kızım," dedi Niamh. "Zıpladıktan sonrasını bekleme."

Jessie'nin etrafında parlak mor bir ışık patlaması oldu ve sonra kanatları tekrar serbest kaldı. Dalışından çıktı ve daha fazla hız kazanmak için kanatlarını çırparak ona yöneldi.

Sebastian ellerini kaldırdı, sihir yapmaya çalışıyordu, ama Sebastian bir atış bile yapamadan kadın ona doğru hamle yaptı ve onu yerden kopardı.

"Kutsal-" Nessa kutusunu geri uzattı. "Bir tane daha istiyorum Edgar. Lütfen." "Senin emrin benim... emrimdir." Edgar itaat etmek için acele etti.

"Bunu tam olarak anlayamadım Edgar," diye mırıldandı Niamh.

"Onu öldürmemesi gerektiğini biliyor, değil mi?" Nessa hafifçe titreyen bir sesle konuştu. "Bunu biliyor mu? Daha önce sana inanmıştım. Bu benim açımdan korkunç bir karar mıydı?"

"Bir gargoyle'ı kışkırtırken dikkatli olmalısınız," dedi Bay Tom geri adım atıp tekrar yer değiştirmeye hazırlanmadan önce. "Ne yapacağımız hiç belli olmaz."

"En azından iyi olanlar öyle." Edgar Nessa'ya sıkıca sarılmış bir bira daha uzattı. "Eskiden olduğunuz gibi, değil mi Bay Tom?"

Sebastian'ı ayak bileğinden asılı tutan Jessie onu kubbenin tepesine taşıdı. Sebastian baş aşağı asılı duruyordu ve Jessie onu tutarken hiç kıpırdamadı bile. Zoe'nin aksine, Jessie'nin tutuşunda son derece sakindi.

Jessie zirveye yakın kükredi, döndü ve bıraktı.

Sebastian uçarken Nessa başını salladı. "Kadın onu fırlatmadan önce bir atış yapabiliirdi."

Edgar, Nessa'ya biraz fazla yaklaşıp, "Kubbenin tepesine yolculuk sırasında bacaklarını koparmış olabilir," diye karşı çıktı. Farkında olmadan insanları ürkütmeyi kendine görev edinmişti. Bu konuda çok da iyiydi.

Yine de Sebastian'ın yörüngesini izlerken fark etmemiş gibi görünüyordu.

Sebastian gökyüzünde onu neredeyse duracak kadar yavaşlatan görünmez bir engele çarptı. Bir diğerine çarpana kadar tekrar dümdüz aşağı düştü. Ve sonra bir başkasına, sanki bir dizi ağ onu yakalıyor ve sonra serbest bırakarak güvenli bir yere bırakıyordu.

Jessie onun peşindeydi. Renkli ışık girdapları içinde kubbenin içinden hızla geçti. Neredeyse ona yaklaşıp, ona doğru büyü püskürttü. Büyü onun altında parlak mavi bir deniz gibi yayıldı ve sonra neredeyse sıyrılıp gidecek gibiydi. Başarısız olan büyü'nün içinden geçip yere çakıldı.

İniş bir şekil değiştireni bir dakikadan fazla yerde tutmazdı ama Sebastian yan tarafına yuvarlandı ve acı içinde kıvrıldı. Düşerken nefesi kesilmiş olmalıydı.

"İyi gösteri," diye mırıldandı Niamh.

"Ne?" Nessa tüm vücudu gergin bir halde sordu.

"Büyücüler şekil değiştirenler kadar dayanıklı değildir. Sihirlerinin arkasına saklanırlar. Jessie az önce buradaki herkese duman ve aynaların ardında ne beklediğini gösterdi. Bu tür bir kırılganlıkla büyü olmasa da olur. Büyüyü ortadan kaldırırsanız düşmanı öldürmekte hiç sorun yaşamazsınız."

Jessie Sebastian'dan biraz uzağa indi ve bir büyü fırlattı. Sebastian sırt üstü yuvarlandı ve bir kalkan oluşturarak büyüü yakaladı ve ona geri fırlattı. Jessie onu savuşturup bir tane daha ve bir tane daha fırlattı.

Sebastian onun büyülerini savuştururken ayağa kalktı, şimdi savunma yapıyordu. Ayağa kalktığında ise on kat daha aktifti. Ona belli bir açıyla yaklaşarak bir büyü fırlattı. Büyü isabet etmeden önce hızlıca ters yöne adım attı ve bir tane daha fırlattı.

Kalkanları büyüleri yakalayıp fırlatıyordu ama bunlar tek bir yerde duran bir saldırgana karşı koymak için tasarlanmıştı. Sebastian onları işe yaramaz hale getiriyordu.

Kadın ona daha sert büyülerle vurarak karşılık verdi. Adam büyüler geldikçe hazırlandı, sonra da onları . Onun bir büyüüne karşılık iki büyü savurdu, büyüü düellolarda çok daha deneyimli ve becerikliydi.

"Çıldır kızım," dedi Niamh. "Çıldır ve ona gücünle vur."

Jessie tekrar havalandı ve Sebastian'ın büyüleri ateşlemek için geriye doğru eğilmesine neden oldu. Bu onun etkinliğini engelliyor, onu yavaşlatıyordu. Sonra da saf güçte büyüler savurmaya başladı.

"Evet!" Niamh yumruğunu salladı, savaşın çağrısı içinde şarkı söylüyordu. Jessie ve Sebastian'ı pratik yaparken izlediğinden, bu büyülerin herhangi bir karmaşıklıktan yoksun olduğunu biliyordu. Çoğu büyücü bunları ölüm kalım durumlarında kullanmaya cesaret edemezdi çünkü kolayca parçalanabilirlerdi. Ancak, Sebastian'ın onlara açıkladığı gibi, çoğu büyücü Jessie kadar saf güce sahip değildi.

Şüpheye düştüğünde, onları kas gücünle yen.

Kalkanları dayanıklıydı ama dayanacak hiçbir şeyi yoktu. İlk büyüü onu üç adım geriye itti. İkincisi, ilkinden hemen sonra ateşlendi ve onu sendeletti. Üçüncüsü ise yerde yuvarlanmasına neden oldu.

Dalışa geçti, yere çarptı, bir büyü daha yaptı ve insan formuna geçti. Burada daha evik ellerini kullandı ve büyüye karmaşıklık katarak kalkanına sapladı.

Koruyucu büyüsü yırtılmaya başladı ve daha fazla mesafe almaya çalışarak yuvarlandı. Kadın daha hızlı yürüdü ve ona yetişti.

Cyra kubbeye dalış bombası atarken kubbede yine büyük bir *patlama* oldu. Büyünün çatlaklarında ateş tutuştu. Yeniden yandı ve kubbeye bakışlarını bir anlığına kesti. Büyü kararmadan önce titreşerek g kaybetti.

Cyra uzaklaştı ve ardından gök gürledi. Hollace Cyra'nın önceki yolunu takip ederken gök gürültüsü kuşunun etrafında şimşekler çaktı. Çok daha büyük kubbeye çarptı. şimşek Cyra'nın ateşinin yaktığı yolu takip etti. Fısıldadı ve çatırdadı ve büyü parçalanmadan önce yataktan kalkan yaşlı bir adam gibi inledi. Turuncu parıltı büyü yok olana kadar azaldı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Edgar elinde tığ işi kancalarıyla. "O kubbe Augustus Steele'in eşinin yardımına gitmesini engelliyordu. Hayvanları onları şiddetli bir karanlığa sürükleyen tek kişi Jessie değil. Sadece bundan kaçan tek kişi o."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTI

NEFESİM hızlı nefesler halinde geliyordu ve yorgunluk uzuvlarımı sürüklüyordu. Bu savaşın neredeyse sonuna gelmiştik. Sebastian'ın teslim olmasını sağlamam gerekiyordu ve buradaki işim bitecekti.

Kalkanı ona doğru geri itilirken kafası yere çarptı. İlerlememden kaçmaya çalıştı ama onu sıkıştırmak için bir blok oluşturdum. Kalkanına bir darbe indirdim, sonra da başka bir güçlü büyüyle onu yere serdim. Vurdum, sonra vurdum, vurdum, sonra vurdum. Birazdan pençelerimi boynuna geçirecek ve ödünü koparacaktım. Büyüden hiç korkmuyordu ama canavarlardan çok korkuyordu.

Şu anda zaten büyük bir kısmım canavara yenik düşmüştü.

Saldırı karşısında yere yığıldı ve bana ilk kez savaştığımız anın dejavusunu yaşattı. Savunmamı delip geçecek ve beni ortadan kaldıracak bir düzineden fazla öldürme büyüyle bana vurabilir ya da gücümle savaşmak için daha yaratıcı yollar bulabilirdi. Ama ne o zaman ne de şimdi beni öldürmeye çalışmıyordu ve zarar görmemem için büyülerini yumuşatmıştı.

Pek çok büyücü kendini *küçük* göstermeye razı olmaz. Yine de buradaydı, güçlü görünmeme izin veriyordu, ona zarar vermeyeceğime güveniyordu, böylece bu bölgenin insanları daha güvende hissediyordu.

Kalbim kabardı ve sonra yukarıdan gelen bir çarpma sesi dikkatimi dağıttı.

Şaşkınlıkla yukarı baktım. Hollace kubbeye çarpmadan hemen önce kubbenin dışından ateş yuvarlanıyordu.

Bir büyü beni tam ortamdan vurdu. Geriye doğru uçtum, hazırlıksız yakalandım.

Aptal! Bu dövüşü neredeyse bitirmiştım!

Kubbe göz kırptı. Sebastian ayağa fırladı ve bana başka bir acımasız büyüyle vurarak kalkanımı yaktı.

Yine de beni korkutan bu değildi.

Öfke bağlarımın arasından geçerek diğer tüm duyguları bastırdı.

Austin.

Başka bir büyü'nün kolumdaki deriyi parçalayarak bana doğru geldiğini görünce bir an bakakaldım. Sebastian'ın yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüştü. O büyüü kolayca engellemeliydim.

Büyük kutup ayısı bize doğru koşuyordu.

Şekil değiştiren dövüşünden beri gergindi. Hayvanı ona sert davranıyordu; bunu hissetmişim. Cyra'nın kubbeden geçebileceğini düşünmemiştim - buna güveniyordum - ama Hollace onun büyü'sünü sınırın ötesine itmiş olmalı.

Daha sonra takımımla gurur duyacağım.

Sebastian bakışlarımı takip etti. Gözleri büyüdü ama tepki vermek için çok geç fark etmişti. Austin'in güçlü adımları onu sadece birkaç adım öteye götürmüştü.

"Jessie. Tanrım, Jessie!" Sebastian döndü ve bana karşı kullandığından daha büyük bir kalkan fırlattı. Etrafindan kıvırdı ama arkasını açık bıraktı, muhtemelen beni yardıma davet ediyordu.

Austin tam isabetle vurdu ve büyü beyaz kürkünü delip geçti. Yoğun bir acı şoku bağları doldurdu ama bunun onu korkutmayacağını zaten biliyordum.

İki ayağı üzerinde yükseldi ve büyüü kesmeden önce kükredi. Dev pençelerinden biri büyüü tırmıkladı, sonra diğeri. Kıvılcımlar uçtu ve duman kıvrıldı, ama yine de üzerinde çalıştı, itti, çizdi ve gücü ve azmiyle onu kesti.

"Kutsal- Oh-oh cr-" Sebastian kamburunu çıkararak daha fazla güç verdi. Elliot Graves'in kabadayılığının bu saldırı tarzı altında sürdürülebilir olmadığı açıktı. "Yardım edin!" diye bağırdı ve panik içinde bir büyü fırlattı. Neyse ki iyi hedeflenmemişti ve sadece Austin'in yan tarafını kesti. Kırmızı bir çizgi belirdi ve ardından kan birikti.

Canavarım, eşinin başına bir bela geldiğini hissederek beni ezmekle tehdit etti.

Karanlık çökmeden önce görüş alanım kırmızıya boyanmıştı.

Dişlerimi sıktım, mantığıma tüm gücümle tutunmaya çalıştım.

"Hayır!" Sihrimi Austin ve Sebastian'ın arasına sokarak bir kama oluşturdum. Toplayabildiğim tüm güçle -büyünün karmaşıklığı ya da onları ayırmanın ötesinde bir şey hakkında endişelenmeden- gözlerimi kapattım ve Austin'i geri iterek kamayı daha da genişlettim. Sebastian'ın onunla savaştığını düşünerek bana karşı çıktı. Ona izin verdim, çok ince pençelediğinde ablukayı kalınlaştırdım. Yine de bu ona zarar vermiyordu.

Sebastian büyüünün bana ait olduğunu biliyordu. Gözlerimi açtığımda onun sendeleyerek geri çekildiğini ve kışının üzerine düştüğünü gördüm. Austin'in ona ulaşmak için çırpınışını izlerken kalbini sıkıyordu.

"Kaçmalı mıyım?" Sebastian titreyen bir sesle sordu.

"Austin, sorun yok." Sebastian'ın önüne geçerek büyü *itişime* devam ettim. Cyra hemen üstümüzde daireler çizerek yardıma hazır bekliyordu.

Başım öne eğik, terim serbestçe damlarken Austin'i biraz daha geri çekilmeye zorladım.

Tanrım, onu hareket ettirmek çok zordu.

"Bu bir meydan okumaydı, Austin," dedim. "Tıpkı şekil değiştirenlerle olduğu gibi. Bu bir meydan okumaydı! Kazanmak üzereydin, lanet olsun. Biri seni yardıma çağırmadığı sürece araya girmemen gerekiyor. Seni ben çağırmadım!"

Austin'in çabaları yavaşladı. Bağlarımızdan ani bir anlayış sızdığını hissettim. Bunun, karşı çıktığı büyüünün bana ait olduğunu fark etmesinden mi yoksa Sebastian'dan dolayı herhangi bir tehlike altında olmadığımı mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Hâlâ arka ayakları üzerinde birkaç adım geri çekildi ve o kadar yüksek sesle kükredi ki sanki yer sarsılıyordu. Bir an sonra bir adama dönüştü. Kesik, terli ve gözlerinde ateş olan bir adam. Sihrimi bıraktım.

"Bugünkü mücadeleler sona erdi," diye yüksek sesle anons ettikten sonra aceleyle bana doğru bir adım attı ve beni kollarının arasına aldı.

"Sabby, bak, korkunç bir tek boynuzlu ata biniyorum!" Nessa seslendi.

Yukarı baktığımda Niamh'ın uçarak geçtiğini gördüm, Nessa da onun sırtındaydı.

"Neden..." Gözlerimi kısarak onlara baktım ve Ivy House'a doğru yöneldim. Austin yorum yapmadı. Onun yerine döndü ve bana birkaç kelime söyledi.

Kace: "Büyücünün zarar görmediğinden emin olun. Onu Ivy House'a geri götürün. Tüm bu olanlardan dolayı biraz sarsılmış olacak. Buradaki insanların bunu gördüğünden emin olun ama olayları daha da kötüleştirmeyin. Hâlâ son derece tehlikeli. Hayatta kalma moduna geçip yanlışlıkla birini öldürmesini istemezsiniz."

"Evet, alfa," dedi Kace itaatkâr bir tavırla ve Sebastian'a doğru koştu.

Önümüzdeki yol hızla açıldı, gösteriyi görmek için öne koşan herkes şimdi bize geniş bir alan bırakıyordu.

Konuşmadan önce cipine ve kimsenin duyamayacağı bir gelene kadar bekledim. "Gerçekten beni öldüreceğini mi düşündün? Hayvanınız kontrolünüz altında falan mı? Çünkü etrafı sizin bölgeniz tarafından sarılmıştı. Tüm gargoylelerim ve ekibim üstümüzdeydi. Kaçacak hiçbir yeri yoktu."

Austin beni cipin içine soktu, sürücü koltuğuna oturdu ve cevap vermeden arabayı çalıştırdı.

Gargoylolar hâlâ tepemizde uçuyordu ama mürettebatım inmeye başlamıştı, muhtemelen teçhizatlarını alıp eve dönmeye hazırdılar.

"Peki Nessa neden Niamh'ın üzerinde uçuyordu?" Büyük bir şaşkınlıkla sordum. "Niamh insanların sırtına binmesinden nefret eder."

Otoyola dönene kadar Austin nihayet konuştu. "Ona meydan okumaya niyetli olduğunu bilmiyordum. İlk başta seni o kubbeye hapsettiğini düşünmüştüm."

"Ona meydan okumaya niyetli olduğumu o da bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Sadece o şekil değiştirene karşı büyü kullanmak doğru gelmedi. O benim dengim değildi. Ama bir şekilde büyü kullanmak zorundaydım. Bununla başa çıkabilecek tek kişi Sebastian'dı, bu yüzden onu bana meydan okumaya zorlamalıydım. Ya da en azından biri yaptı. Sanırım sonunda onu kubbeye iten Bay Tom oldu."

"Yine de sen ilk mücadeleni kazandıktan sonra o kubbeyi ayakta tuttu."

Arka koltukta battaniye ya da başka bir şey var mı diye baktım. Cipin kapıları vardı ama üstü yoktu ve benim de üzerimde giysi yoktu. Otoyolda insanlara böyle göz dağı vermek gibi bir alışkanlığım yoktu.

"O kubbeyi yukarıda tuttum. Onu sökmeye çalışıyordu ama ben izin vermedim."

Austin bana baktı, ne yaptığımı fark etti ve başını salladı. "Özür dilerim, düşünemedim. Sadece seni o alandan olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istedim. Korunacak bir yerim yok."

"Yani gerçekten de onun beni öldürmeye çalışacak kadar aptal olduğunu mu düşündün?"

"Hayır. Kubbeye itildiğinde orada olmak istemediğini anlayabiliyordum. Sadece..." Titredi ve bağları bir öfke dalgası kapladı. "Şekil değiştirenlerden bir iki şey öğrenmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Meydan okuması. Duruşu, kendine güveni, duruşu... Oyununun zirvesinde bir alfa olabilirdi." Sesi alçak ve sertti. "Bana *ya da* sana karşı meydan okumaları görmezden gelmeye alışık değilim."

Vücudu esnedi ve kontrol için güreştiğini hissedebiliyordum.

Elimi omzuna koydum. "Bir iki şey öğrendi, evet. Elliot Graves'i oynuyordu çünkü ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyordu. Bunu benim için yapıyordu."

"Yine de seni neredeyse yere düşürüyordu."

Elimi omzunun üzerinden ensesine doğru sürttüm. "Evet. Ve bunu bana beşinci kez yaptı. Diğer dördü geçen hafta antrenmandaydı. Zavallı Ulric buna katlanmak zorunda kaldı, böylece ben antrenman yapabildim.

başka birini büyüden kurtarmak. Bir büyücünün uçucuları gökyüzünden düşüremeyeceğinden emin olmak istiyoruz."

Austin öfkesi yatışırken yavaşça nefes . "Bunu bilmiyordum."

"Her zaman benimle antrenman yapamazsın. Kimse yapamaz. Herkesin yapacak işleri var."

"Savaş ilerledikçe işlerin doğru yönde gittiğinden oldukça emindim. Sakinleşmeye başlamıştım. Ve eğer onu resmen yenmiş olsaydın, zafer kükreyişinde sürüye liderlik ederdim."

"Peki ne oldu?"

"Cyra ve Hollace kubbeyi yıktı. Harekete geçmem gerekiyordu." "Sahip olduğum tek öğretmeni öldürerek mi?"

"Sahip olduğun tek öğretmene *saldırarak*. Onu öldürmek için büyüsünü aşabilirdim."

"Yapabilir miydin?"

"Evet. Ama ben seninkini atlatamazdım. Tabii sen benden daha hızlı ."
Bağların arasından gururunun parladığını hissettim.

"Daha çabuk yorulurdum, buna şüphe yok. Zaten bitkin düşmüştüm. Ama yine de neden harekete geçmeniz gerektiğini anlamıyorum."

"Durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Cyra ya da Hollace'ın ne yapacağını bilmiyordum. Sizi izleyen insanların nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Çok fazla bilinmeyen vardı. Kontrolü ele almak için hakimiyetimi ortaya koydum."

"Saldırarak." "Evet."

"Peki bu benim için nasıl sonuçlanacak? Meydan okumamı baltaladın. İnsanlar bir büyücünün işini bitiremeyeceğimi düşünecek."

Ivy House'un sokağına dönerken usulca kıkırdadı. Neyse ki konuşmamıza o kadar dalmıştım ki kimsenin cipteki çıplak çifte baktığını fark etmemiştim. Yine de kasabamızdaki ve çevredeki insanların çoğu artık büyülüydü. Büyülü olmayanların evleri ve işyerleri değerlerinden çok daha fazlasına satılıyordu. Kalmaya karar veren az sayıdaki kişi ise kasabadaki tüm tuhaflıkları görmezden gelmeye alışmıştı. Akıl sağlıklarını koruyabilmelerinin tek yolu buydu.

"Bebeğim, bugün olanlardan sonra insanların düşüneceği son şey senin bir büyücünün işini bitiremeyeceğin olacak." Ivy House'un önüne park ederken gülmeye başladı. "Herkes sonucun ne biliyordu,

ve sen sadece takımın o kubbeye girdiği için statü kazandın. Bir de ilk rakibinle alay etme şeklin var." Daha sert güldü, direksiyonun üzerine eğildi. "Bir meydan okumanın bir meydan okuyucu için bu kadar kötü sonuçlandığını hiç görmemiştim. Genelde boyun eğmek zorunda kalırlar, o kadar."

"Bu kadar... ekstra ne yaptım?"

Motoru kapattı ve bana inanmaz bir bakış attı. "Kartal formuyla, sürüdeki tek yırtıcı uçucu olmakla o kadar gurur duyuyor ki ve sen onu uçurdun-" Kahkahalarla sarsıldı. "Onu ölü bir tavuk gibi uçurdun."

Cipten inmeden önce ona kaşlarını çattım. "O kısımda kontrol bende değildi. En azından itiraf edeyim. Ama cidden, beni paramparça etti. Sanırım zafer turunu hak etti."

"Seni parçalamasına *izin verdin*." Cipten inerken gözlerini sildi. "Orada öylece oturdun ve en kötüsünü yapmasına izin verdin. Bir gargoyle'un derisine karşı pek de iyi değildi."

"Hayır, değildi. Diğer formumun pürüzlü derisini hiç bugünkü kadar takdir etmemiştim."

Beni kollarına almadan önce çimlerin üzerinde karşıladı. "Seninle kendi zafer turumu atmak istiyorum. Belki bir duştan sonra. Her tarafın tavuk kokuyor."

"Hiç komik değil. Kırık kolları bir süre acıyacak. Onu biraz iyileştirdim ama bir kısmını da kendi kendine iyileşmesi için bıraktım."

Oraya vardığımızda kapı açıldı.

"*Geri dönme vaktin gelmişti,*" dedi Ivy House.

"*Bana küstahlık etme, yoksa yine giderim.*"

Austin beni odama taşıırken, "Niamh hakkındaki soruna cevap vermek gerekirse, muhtemelen onu korumak ya da Brochan'ı kızdırmak için Nessa'yı sırtına almıştır," dedi. "Kubbe düşerken onu Nessa'yı yakalaması için gönderdim. Birilerinin bunun büyücülere karşı bir meydan okuma olduğunu düşünmesinden endişelendim."

"Ah. O zaman muhtemelen Broken Sue'nun onu yakalama şansı olmadığı için üzgündür. Onun kaslarına karşı ezilmeyi umursamıyor."

"Bu yüzden Kace yerine onu gönderdim."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Bana orantısız bir sırtıma yaptı ve beni banyoya bırakmadan önce omuz silkti. "Adamın biraz eğlenceye ihtiyacı olabilir. Onun yoğunluğundan korkmuş ya da geçmişi hakkında endişelenmiş gibi görünmüyor."

"Bence oldukça karanlık karakterlerle uğraşıyor. Kırık Sue çok gergin ama o güvende. Güvenlinin de *ötesinde*. O da senin gibi korumanın vücut bulmuş hali. Bana öyle geliyor ki, döner dönmez bıçağı sırtına saplayacak türden insanlarla uğraşmaya alışkın." Elimi yüzümden aşağı doğru sildim. "Sebastian ve Nessa ile planları konuşmamız gerekiyor. Onları eğitimde gördüm tabii ki ama sadece büyü hakkında konuştuk. İçimde uyanan şeylerden kaçmakla o kadar meşguldüm ki dış dünyayla başa çıkamadım."

"Yapacağız." Duşu açtı ve elime uzanarak içeri girdi. Ben de ona katıldım. "Şimdilik zaferlerinizi kutlayalım. Bugünün haberleri hızla yayılacak. Hakkınızdaki tüm şüpheler tamamen ortadan kalkacak."

"Umalım da öyle olsun, çünkü yakında tüm odağımı gargoyle cairn liderleri için kullanmam gerekecek." O kabarık mor kanepeyi tutarken ben de ılık spreyin sırtıma vurmasına izin verdim. "Çemberde hâlâ iki boş yerim var. Ve bazı büyücülerle bağlantı kurmaya çalışmam gerekmiyor mu? Bu konuda Sebastian'la konuşmam gerek." Alnımı omzuna yasladım. "Sorunlarımdan kaçmak çok daha kolaydı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Başlangıçta kesinlikle daha kolay. Ama sorunlarınız her zaman sizi yakalayacaktır. Onlardan ne kadar uzun süre kaçarsanız, onlarla yeniden bir araya gelmeniz o kadar kötü olacaktır."

Daha doğru olamazdı.

YEDİ

"GÜNAYDIN, BAYAN."

Bir gümbürtü kahve fincanımın komodinin üzerine konduğunu haber verdi. Yatak yanımda boştu, Austin paket işleriyle uğraşmak için erken ayrılmıştı.

Bay Tom memnun bir gülümseme ve gözlerindeki ışıltıyla başımda dikildi. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur? Uyuduğunuzda tabii ki. Geç bir saatte, ha?" Bana göz kırptı.

Kaşlarımın birbirine yapıştığını hissettim ama cevap vermedim. En iyisi onu görmezden gelip gitmesini ummaktı.

"Sebastian nasıl?" Onu Ivy House'un derinliklerinde hissederek sordum. "Ne zamandır kristal odada?"

"Dün gece bir şeylerin izini mi kaybettin?"

Sırıltısı biraz utanç verici ve çok sinir bozucuydu. Ben yetişkin bir kadındım. Yetişkin aktiviteleri hakkında yüzüm kızarmamalıydı.

Yine de Bay Tom, seks hayatınız hakkında sır vermek isteyeceğiniz türden insan değildi.

Ivy House bağımız sayesinde rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki vites değiştirip soruma cevap verdi. "Sebastian, Kace ve Broken Sue onu yarışmadan sonra buraya getirdiğinden beri orada. Onu neredeyse kucaklarında taşıdılar. Austin onu epey korkutmuşa benziyor. Ona yemek getirirken sürekli mırıldanmasına bakılırsa, sanırım aklını kaçırmış. Korku insana bunu yapabilir. Ivy House onun kontrolden çıkıp hepimizi öldürmesini engelleyecektir, merak etmeyin. Cücelere yardım etmiyor ama cinayete meyilli bir büyücüye yardım edeceğine eminim."

"Düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı var," dedi Ivy House. "Ya da belki şu anda uyumaya zorlanması gerekiyordur. Sizin için zararsız ama... sesi biraz gergin geliyor. Mırıldanmalarının şiddeti ve hacmi giderek artıyor."

Gözlerimi ovuşturdum. "Birazdan onu kontrol edeceğim."

"Elbette hanımefendi. Bu sabah için ne düşünüyoruz?" Bay Tom pencerenin yanındaki küçük masaya baktı. "Bugün kahvaltımızı masada yapalım mı? Etrafı seyretmek için güzel bir gün. Ya da sen kahveni iç, düşün al, ben de senin için çimlerin üzerinde geç bir kahvaltı hazırlayayım, ne dersin? Edgar'a gölgelik kurdurabilirim."

Doğrulduğumda çarşafı göğsümü örtecek şekilde çektim.

"Oops." Bay Tom parmağını uzattı. "Bir dakika." Ben kahveme uzanırken o dolabıma doğru koştu.

Kapı çalındı. "Evet?" Ben seslendim.

Ulric başını içeri uzattı. "Günaydın, Bayan Jessie. Nasıl gidiyor? Geç bir gece, ha? Ağrın olmalı."

Kahve fincanı neredeyse dudaklarıma değecekken durakladım. "Dün gece bağlantıları kesmeyi falan mı unuttum?" Bağlantılarımız özel anlardan önce susturulabilirdi ve ben genellikle hatırlama konusunda iyiydim.

"Hayır, kesmediniz. Kesinlikle kestiniz... altı ya da yedi saat boyunca." Ulric odanın içine doğru bir adım daha atarken güldü. "Gargoylelerin dayanıklılığı iyidir ama söylemeliyim ki alfa bir madalya almalı. Belli ki yaptığınız gösteriden çok memnun kalmış."

Kekeleyerek bir yanıt veremedim Bay Tom içeri daldı.

"Buyurun, bayan." Austin'in tişörtlerinden birini uzattı. "Sadece az kullanılmış. Dün gecedan sonra onun kokusuyla sarılmak istediğinizi varsayıyorum?"

Bir an için göz kırptım. "Austin'in az kullanılmış tişörtlerinden biri neden sende? Onun gömleklerinden biri sende *nasıl* olur? Bütün çamaşırlarını yıkamak için eve götürür."

"Onları kaçırmadı bile. Bununla işin biter bitmez bir başkasıyla değiştireceğim. İstersen ya da ihtiyacın olursa diye birkaç tane depoladım."

"Onun giysilerini mi çalıyordun?" Ulric sordu.

"Beni ne sanıyorsunuz?" Bay Tom burnunu çekti. "Ben hırsızlık yapmıyorum. Sadece bayan için birkaç eşya ödünç alıyorum. Eminim bir sakıncası yoktur. Ya da bilseydi bilmezdi. Tişörtleri konusunda, giysileri konusunda olduğu kadar dikkatli değildir."

diğer meseleler. Ayrılmadan önce çekmecedен temiz bir tişört alıyor ve o evde başka bir şeyle meşgulken, eve götürmek için topladığı şeylere koku testi yapıyorum ve ihtiyacımız olanı alıyorum. Çok basit. Bunun neden bir sorun olduğunu anlamıyorum."

Ulric elini kaldırdı. "Anladığım kadarıyla... o bakmayana kadar bekleyip kirli çamaşırlarını mı kokluyorsun? Sonra da Jessie için kirli çamaşırlarını mı ödünç alıyorsun? Sormadan mı?"

Bay Tom ona göz kırptı. "Onun az kullanılmış tişörtlerini başka nasıl alabilirdim ki? Evine girmeye cesaret edemem. Aşmamamız gereken bazı çizgiler var."

Ulric ve ben uzun bir süre Bay Tom'a baktık.

Sonra vazgeçtim ve ona uzandım. Austin'in kokusuyla sarmalanmak istiyordum. Gömleği giydim ve kahvemi yudumlamaya geri döndüm.

"Eee... Şimdi aşırı soru sorma faslı bittiğine göre, kahvaltıya dönelim." Bay Tom dikkatini bana vermeden önce Ulric'e yan gözle baktı. "Çimlerde brunch mı? Ne dersiniz? Çalışanlarının çoğu seni haftalarca özledikten sonra amaçsızca etrafta dolaşıyor. Arayı kapatmak isteyebilirler."

İçimi çektim. "Tabii, olur. Yine de önce Sebastian'ı kontrol etmeliyim."

Bay Tom'un ifadesi düzleşti. "Eğer aklını tamamen yitirmediyse, onu yola getirmeniz gerekecek hanımefendi. Bir şekil değiştiren ona her saldırdığında öylece parçalara ayrılamaz. Dün Ivy House için kesinlikle utanç vericiydi. Bir daha böyle bir gösteri yapamayız. Bu bizi büyülü dünyanın geneline karşı profesyonellikten uzak gösterecektir."

Ulric ve ben bir kez daha uzun bir süre Bay Tom'a baktık. Bunu söyleyen, güpegündüz kendini gizlemek için saçma sapan kılıklar giyen ve başkalarının kirli çamaşırlarını koklayan bir adamdı.

"Doğru," dedim yavaşça. Ulric'in dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Austin'le öfkeyle yüzleşmenin başka bir şekil değiştirenle kafa kafaya gelmekle aynı şey olduğunu pek sanmıyorum. Pek çok insanın daha iyi tepki vereceğinden şüpheliyim."

"Öyle yaptınız hanımefendi. Daha iyi cevap verdiniz," dedi Bay Tom, artık boş olan kahve fincanımı alırken. Yorgundum, bu sabah yüksek dozda kafeine ihtiyacım olacaktı.

"Austin'in bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bu farklı."

"Kusura bakma ama Jessie, sen zaten ona karşı koyacaktın." Ulric bana gülümsedi. "Bizi gururlandırdın. Her şey çok iyi gitti."

"Kontrol gerçekten bende değildi," diye mırıldandım, çarşafları geri çektim ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Her şeyi örtmek için gömleğimi çektim. "Gargoyle'ım resmen liderliği ele geçirdi."

"İlkel yanınızı nasıl kullanacağınızı öğrenmek zamanla olacak." Bay Tom Ulric'i kovaladı. "Git, git, uyanması ve güne hazırlanması gerekiyor. Bir fincan daha getireyim hanımefendi. Muhtemelen gece geç saatlere kadar süren aktiviteleriniz yüzünden hâlâ yorgunsunuzdur."

"Aman Tanrım, lütfen bırak şunu," dedim inleyerek.

"Elbette hanımefendi. Ama uyuklu halinizi göz önüne alırsak, belki bugün odanızda güzel bir kahvaltıyla yetiniriz ve bu hafta içinde gölgelik kurmayı planlarız. Ben gidip kahvenizi tazeleyeyim, yoksa ayakta ölürsünüz." Bay Tom, önünde Ulric'le birlikte telaşla odadan çıktı ve ben onun mutlak sevincini aramızdaki bağdan hissedebiliyordum. Sabahları benimle ilgilenmeyi özlemişti, bu çok açıktı. Geri dönmem ona bir amaç duygusu vermişti. Görevini yeniden yerine getirmişti.

Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydım, her ne kadar genel kıyamet hissi üzerimde yeniden ağırlaşmaya başlamış olsa da.

Tatilim sona ermişti. İşe gitme vakti gelmişti.

Her iki elimde birer fincan kahve ile gizli tünellerden geçip Ivy House'un kristallerinin sihirle zonkladığı evin tam kalbine doğru ilerledim. Sebastian bu bölgeye ilk geldiğinde, şekil değiştirenlerin yanında hissettiği korkuyla gıdıklanmıştı. Belli ki bu hava değişmişti. Acaba yeniliğin etkisi geçmişti de şimdi büyük ve güçlü bir yırtıcının insanlarda uyandırdığı o ilkel dehşet mi vardı?

Sebastian'ın iki kamp ocağı vardı, her birinin üstünde şu anda fokurdayan bir tencere vardı. Üzerinde büyük bir cilt açık duran bir kitap standının üzerine eğilmişti. Arkasındaki portatif masada iksir yapımı için bol miktarda malzeme duruyordu.

"Ama bunu uygulamak için zamanımız olmayacak," diye mırıldanıyordu Sebastian. "Saldırı geldiğinde çoğu şey için çok geç olur. İksiri içmeyi başarsam bile işe yaraması biraz zaman alır. O zamana kadar ölmüş olurum."

"Hey," dedim.

Sıçradı ve gözlerini kocaman açarak döndü. Beni görünce, düzensiz bir iç çekti ve sarktı.

Gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu ve saçları, parmaklarını sürüklemiş olması gereken yerlerde diken diken olmuştu. Soluk mavi gözleri biraz perili ve çokça bitkin . Yapmaya hazırlandığım şey hakkında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

"Merhaba, Jessie." Elimdeki fazladan kupayı fark etti ve minnettar bir gülümsemeyle ona uzandı.

"Hiç uyudun mu?"

Birkaç lokma yuttu, sonra tısladı. "Sıcak," diye hırıldadı. Başını salladı ve tekrar kitaba baktı. "Dün erkek arkadaşın bana saldırdığında neredeyse altıma işediğimden beri değil."

"Ama altına işemedin, o yüzden ben buna galibiyet diyorum." Yanından geçip açık kitaba göz atmadan önce ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Vay canına. Gelişmiş."

"Evet. Henüz o noktada değilsin. Belki *ben de henüz o noktada değilimdir*. Bir alfa şekil değiştirenin saldırısından kurtulmak için bir çözüm bulamıyorum."

"Ama sen hayatta kaldın."

"Evet. Çünkü beni öldürmemeyi seçti. Kalkanım onu durduramazdı."

Yani biliyordu.

Bir bana baktı, bildiğimi fark etti. Başını salladı.

"Sahip olduğum en güçlü kalkan buydu," diye devam etti, yanımda durup kitaba bakarak. "Kabul ediyorum, evet, zaten yorgundum. Ama savaşta da yorgun olacağım. Beni koruyacak bir şey bulmam lazım. Yeterince hızlı ya da yeterince uzun süre işe yarayacak bir şey düşünemiyorum. Bir saldırının ne zaman geleceğini asla bilemezsin. Eğer dün olduğu gibi savaşın sonunda olursa, herhangi bir iksir etkisini yitirecek ve işe yaramayacaktır."

"Onu öldürmek için ateş etmedin. Daha çok uyarı atışı yaptın. Öldürücü bir atış yapmış olsaydın, savunmanı geçemeyebilirdi. Belki de bir iksir bulmak ya da her ne düşünüyorsan onu yapmak yerine, tepki sürelerin üzerinde çalışmalısın. Benim yaptığım gibi yakın dövüş pratiği yapmalısın."

"Bu düşünce beni korkutuyor. Bu pek büyücü tarzı değil." "Kesinlikle Jane'in yolu değil, ama yine de..."

Yavaşça başını salladı. "Diğer bir şey de..." Boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ya birden fazla şekil değiştiren varsa? Ya ben

Kuşatılmış mı? Öldürücü bir atış beni bundan kurtaramaz. Dün o alanda bulunan şekil değıştirenlerin sayısına karşı değil."

"Ama *siz-biz-şekil* değıştirenlere karşı olmayacağız. Biz şekil değıştirenlerin tarafında olacağız."

Bana uzun ve kuru bir bakış attı. "Jessie, kusura bakma ama şu anda yaşadığın hayat için fazla dürüst ve iyi kalplisin. Austin-" Yüz ifadesi kaygıya dönüştü. "Ona sadece senin yanında Austin diyebilir miyim, yoksa alfa dememi mi tercih edersin? Şehirde alfa dışında bir isim kullanmamam gerektiğini biliyorum ama-"

"Austin iyi. Vay canına. Seni gerçekten , ha?"

Bu kez elini yüzüne sürdü ve kahvesinin geri kalanını yuttu. "Beni sarsmaktan da öte, evet. Eşin dehşet verici. O şekil değıştirenlerdeki güç miktarı... Yani, senden başka dünyadaki en güçlü büyücü benim. O olsaydı..."

Elleriyle pençeler yaptı ve onları kuduz bir hayvan gibi havada hareket ettirdi.

"Kalkanımı çizebilirdi. Öldürücü atış mı? Elbette. Deneyebilirdim. Soğukkanlılığımı koruyup vurabilseydim, onu yavaşlatabilirdim bile. Ama öldürücü bir atış ancak karşınızdakinin savunmasından daha fazla güce sahipseniz ölümcüldür." Ellerini gevşekçe yanlarına bıraktı. "Jessie, öyle olduğunu sanmıyorum. O kutup ayısından daha fazla gücüm olduğunu sanmıyorum. Bir şekil değıştirenin gerçek büyüye karşı bu kadar güce sahip olabileceğini bile bilmiyordum."

Kitaba döndü ve parmağıyla sayfada rastgele bir çizgi çizdi.

"Gerçi sanırım ," diye mırıldandı, "çünkü ben bir anka kuşunu alt edemiyorum ve o bunu başardı. Bunun tamamen fiziksel bir yetenek olduğunu sanıyordum, ama hayır, fiziksel gücü büyüyle mücadele etme yeteneğine dönüşüyor. Ya da en azından karşı koyabiliyor." Elini tekrar indirdi. "Hiçbir fikrim yoktu. Diğer büyücülerin hiçbirinin bu olasılığın farkında olmadığını biliyorum. Paralı askerlerin arkasına saklanarak bulundukları konumdan nasıl olabilirler ki? Uzaktan saldırıyorlar. Momar'ın başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. *Hiçbir* fikri *yok*. Tüm planlarımı yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım. Artık çok gerideyim..." Sesi kesildi ve bir süre hiçbir şeye bakmadı.

"Tamam, hadi..." Kendime biraz yer açarak kitap standından uzaklaştım. "Bunu biraz daha yavaşça açalım, tamam mı? Öncelikle uykuya ihtiyacın var. Çılgın bir bilim adamı gibi görünüyorsun ve öyle konuşuyorsun."

Sebastian bana göz kırptı. "Muhtemelen, evet. Çözölmek istemeyen büyük bir sorunum olduğunda biraz gerginleşiyorum."

"Doğru. Çözölmek istemesi dışında. Sana yardım edeceğim. Birlikte çözebiliriz-"

"Seni seviyorum." Güümsemesi minnettardı. Sonra kaydı. "Büyük erkek arkadaşının kızmayacağı bir şekilde yani. Çok sevimli ve yardımseversin-"

"Ama geri çekilmemiz gerek," diye araya girdim gülererek. Onu hiç böyle görmemiştim. "Benim çok dürüst ve iyi kalpli olduğumu söylüyordun, sonra da Austin'den bahsettin. Bu düşünce zincirini bitirelim."

"Ah, doğru, evet." Kupamı işaret etti. "Onu bitirecek misin? Bunu kullanabilirim."

Kaşlarımı çattım ama verdim. Benim de kafeine ihtiyacım vardı ama hayır dersem ağlamaya başlayacağından endişe ediyordum.

"Austin nihai alfa. Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz," dedi Sebastian. "Ve kardeşinin başarısız olduğu yerde başarılı olmak ve büyücölere karşı durmak için şekil değıştirenleri bir araya getirmek istiyor. Asil bir plan..." Bir parmağını kaldırdı, sonra başını eğdi. "Biliyor musun, bahse girerim Edgar çok tuhaftır çünkü fazla uyumaz. Rastgele ürkütücü şeyler söylüyor ve isimleri falan karıştırıyor. Bu normal değil, çok yaşlı bir vampir için bile." Kahveyi içmek için durakladı ve inanılmaz bir hızla içti. "Bu normal mi? İtiraf ediyorum, gerçekten yaşlı bir vampir tanımıyorum."

Ellerimi çırptım. "Odaklan, dostum. Odaklan ve sonra yatma zamanı."

Sebastian omuz silkti ve ikinci boş bardağı kenara koydu. "Sadece daha fazla kafeine ihtiyacım var. Bazen en iyi cevaplar günlerce ayakta kaldığımda geliyor." Tekrar parmağını kaldırdı. "Her neyse, bildiğin gibi Austin şekil değıştirenleri birleştirmeyi planlıyor ve birçoğu buna uyacak çünkü sayıların gücü var. Ama bazı sürüler yönetilmek istemeyecek. Ve bu iyi olsa da, ya iktidardaki insanlar yozlaşmışsa, şiddet yanlısıysa ya da sürülerindeki insanlar için kötüyse? Austin'in onların yönetimde kalmasına izin verme ihtimali nedir?"

"Sıfır. Çünkü orada mahsur kalan insanlara o yardım , ben edeceğim."

Beni işaret etti. "Aynen öyle. Aslında, bu daha da iyi bir nokta. Senin gibi bir gargoyle'un şekil değıştirenlerin işlerine burnunu sokmasına nasıl tepki verecekler?"

"Onlara yardım etmek için onların türünden biri olmama gerek yok."

"Tehlikede olan insanlar iktidardakiler değil. Kaybedecek bir şeyi olan herkes geri adım atacaktır. Ve bunu size meydan okuyarak ya da

Austin. Anlatmaya çalıştığım şey, bunu sadece kendim için değil, senin için de çözmem gerektiği. Seni gölgelerde yakalamaya çalışabilirler, büyücülerin yaptığı gibi. Eğer sadece bir ya da iki kişiyseler, kazanırsın, hiç şüphe yok. Ama belli bir noktadan sonra, sayılar kazanacaktır."

"Kanatlarım var. Dışarı uçabilirim."

Sebastian gözlerini hızla kırıştırdı. "Evet. Bu doğru. Beni taşıyabileceğini umalım. Ama ya içerideysen ya da bir yerde sıkışıp kaldıysan ya da... Bilmiyorum. Ya taşıyamazsan? Ya da etrafı sarılan bensem? Kendimizi bu tür saldırılara karşı korumak için hazırlanmalıyız. Büyülü saldırılar için kalkanlarımız var, ancak fiziksel bir yük ile büyülü direnci birleştiren saldırılara karşı daha az hazırlıklıyız."

Ellerimi kaldırdım. "Bunu düşünmek için çok zamanımız var. Bence şekil değiştirenleri birleştirmeye çalışmadan önce büyücülerle yüzleşeceğiz. Kingsley'in meselesi, hatırladın mı?"

Elini yüzünde gezdirdi. "Doğru, evet. Bu doğru. Büyücülerle savaşmak, anladım. Paralı askerlerle savaşmak, anladım. Gölgede gizlenmek, hepsini anladım. Yani en azından o konuda iyiyiz. Yine de... bu sorun..."

"Saklayacağım," dedim kararlılıkla.

"Evet," dedi usulca, yine hiçbir şeye bakmadan. "Büyücülerle ve paralı askerlerle savaşmaktan bahsetmişken..."

Bana döndü ve kötü bir haber vermeye hazırlanıyormuş gibi doğrudan baktı.

Korkularım ortaya çıktı ve neredeyse beni boğacaktı. Eğer kötü bir haberse, söyleyebileceklerini duymaya hazır olduğumu sanmıyordum. Momar'ın ve belki de Büyücüler Loncası'nın yaratacağı inanılmaz tehlikeye hazır değildim. Ya da diğer büyücüler. Bilinmeyen beni temkinli yapıyordu, ama büyülü dünyanın değişkenliği beni korkutuyordu. Belki hepsi kafamdaydı, ama belki de hayal ettiğimden daha da kötüydü.

Ancak bunu yapamadan önce gözleri kısıldı ve hafifçe kaymaya başladı. Başını eğdi. "Bana ilaç verdin, değil mi?"

Sorusu suçlayıcı değildi. Sadece bilgi topluyordu. "Vay canına. Çok iyisin," dedim ve önceki meseleyi . Nefes aldım kesinlikle hissetmemem gereken bir rahatlama hissettim. "Bay Tom etkisini göstermesinin yaklaşık yirmi dakika süreceğini söyledi."

"Ölecek miyim?"

Onun umursamaz ses tonu karşısında beklenmedik bir kahkaha attım. "Hayır. Uyuyacaksın. Bay Tom bir keresinde bana da yapmıştı, sonra uyandığında

beni rahatsız eden bir sorunun cevabını buldum. Kapatmak için biraz yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sana bu gece barda görünmemiz gerektiğini söylediğimde kesinlikle uyumak için yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm. Birleşik bir cephe oluşturmali ve senin de bu bölgenin bir parçası olduğunu göstermeliyiz."

Sebastian sarktı, sonra sessiz kahkahalarla titremeye başladı. "Ah, Jessie, sen gerçek bir ikramsın. Hem yumuşak hem sert, sevgi dolu ama acımasız. Benimle odama kadar yürüebilirsin."

Hemen öne çıktım ve bir kolumu onunkine doladım.

"Biliyor musun," dedi dar taş geçitten geçip gizli tünellere doğru ilerlerken, "*tüm dünyada* bana ilaç verseler tepki vermeyecek kadar güvenebileceğim sadece iki kişi var."

"Öyle değil mi? Birinin Nessa olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet. Hayatım konusunda ona güveniyorum. Bu hayatı sona erdirmenin en iyisi olduğunu düşünseydi, bunun doğru karar olduğuna inanırdım."

"Karanlık."

"Karanlık hayatlar yaşıyoruz."

"Güvendiğiniz diğer kişi, tahminimce... Bay Tom mu?"

"Hayır." Gizli geçidin içinde dar bir merdiven seti bulduğumuzda gülmeye başladı. "Bu Bay Tom değil. *Kesinlikle* Edgar da değil, gerçi onun doğal vampir ilacı benim şey yapamayacağım kadar çabuk etki ederdi." "Bay Tom olmalı, çünkü kahvenizi hazırlayan o. Uyumam benim için hazırladığının aynısını ona yaptırdım. Saldırıya uğramak üzereydik ve saldırının detaylarını çözmem gerekiyordu.

yaptığın bir büyü."

"Öyle mi? Onu çıkarmak için uyumaya zorlanman mı gerekti? Huh." Omuz silkti. "O zaman, sanırım üç kişi var, ama bunlardan birine sadece ajanı uygularken güvenilebilir."

"Peki ben neden bu kadar üst sıralardayım?"

İç çekti. " ben bilmiyorum. Ama . Her zaman . Sen Ivy House'un büyüünü almadan önce bile seni tanımak istiyordum. Ve bu ayrıcalığı elde ettiğimde, seni tanımayı bırakmak istemedim. Sözlerime kulak ver, sihir dünyasında bir güç merkezi olacaksın. Ama seni yıldızlarının peşinden koşmaktan başka bir şey yapmayan bir Jane iken tanıdığım için her zaman kendimi kutsanmış hissedeceğim."

Gözlerim acıdı. Gerçekten böyle hissettiğini söyleyebilirdim. Konuşan uykusuzluk ya da uyku ajanı değildi. Onun evi sevdiğini biliyordum,

ve benim garip ekibim. Aslında şehrin hemen dışında bir yer satın almıştı - geniş arazisi olan büyük bir ev - ama çoğu zaman burada kalmayı tercih ediyordu. Çemberde yer almıyordu ama ekibimizin bir parçasıydı.

Onu odasına götürürken "Ama bir şey var," dedi. Konuşması bulanıklaşmaya başladı. "Bana ilaç verdiğini bu kadar çabuk anlamama şaşırmamalısın. Biraz zehir eğitimi yapmamız gerekecek. Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlamam gerekecek, böylece onunla mücadele etmek için daha fazla zamanın olacak. Kaç kez zehirlendiğimi bilsen... muhtemelen şok olurdun."

"Sanırım bu şehir dışındaki tüm hayatın beni şok edecek."

"Muhtemelen. Umarım hakkımda daha az şey düşünmezsin."

"Gargoyle yönetimi ele aldığında ve Tamara Ivy kadar karanlık olduğumda hakkımda daha az şey düşünmediğin sürece sorun yok."

Yatağın kenarına oturdu. "Güven bana, Jessie. Tamara Ivy'nin benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Doğuştan kötü biri değildi. Ya da karanlık. Sadece gençti ve aşk konusunda deneyimsizdi ve yanlış adama aşık oldu; onun ve kuvvetiyle başa çıkamayan küçük, güvensiz bir adama. Çok fazla gücü vardı ama kendini ve dünyadaki yerini gerçekten keşfedemeden öldü. Öldüğünde, korkulacak biri değildi. Onun yerine kullanılacak biriydi. Kendini kullandırtma Jessie Ironheart, o zaman bocalamayacaksın."

SEKİZ

Bay Tom'un sonunda bir fincan kahveyle onu uyandırdığı beş saatlik bir sonra Sebastian, Ivy House'un ön kapısının hemen önünde bekledi. Bay Tom hâlâ üst katta Jessie'nin kıyafetiyle uğraşıyordu. Bara giden çetenin geri kalanı gösterinin yıldızını gözden uzak bir yerde bekliyordu.

Gösterinin yıldızı. İlk defa Sebastian değildi. Kıyafetini hazırlayan ve sahne kişiliğini takınan o değildi. Ekibi yöneten ya da ilgi odağı olan o olmayacaktı. Bu duygu neredeyse gerçeküstüydü.

Çoğu büyücü dikkat çekmek isterdi ama Sebastian kanatlardaki konumunu seviyordu. Daha kolaydı. Kostüm giymekten ve olmadığı biri gibi davranmaktan nefret ederdi. En önemlisi, bu ona doğru gelmişti. Başından beri oynaması gereken rolü sonunda bulmuş gibiydi: destek.

Yakında geçimini sağlamak zorunda kalacaktı. Büyücüler dünyası huzursuzdu. Jessie'nin meşhur kapısına dayanmaları uzun sürmeyecekti. Sebastian'ın aklındaki soru, hedefin şekil değiştirenler mi yoksa sadece Jessie mi olacağıydı. Kaynakları ona bu sorunun cevabını vermemişti, sadece Jessie'nin radarda olduğunu ve yakında büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağını söylemişlerdi. Bir büyücünün geri dönemeyeceği türden bir tehlike.

"İyi misin dostum?" diye sordu Hollace merdivenlerden inerken, uzun, kaslı kolları zarifçe sallanıyor ve güçlü kalçaları dar pantolonunu zorluyordu. Adam kendine o kadar güveniyordu ki.

"Evet. Tamam." Sebastian omuz silkti ve Hollace kara kaşlarını çattı. "Gerginim," diye itiraf etti, Sebastian'a karşı duyduğu temkinliliği örtecek bir duyguydu bu.

Şekil değiştirenler -kendisinden duyduklarında anlayacakları bir şey- ve Jessie için giderek artan endişesi, henüz fark etmediklerini umduğu bir şeydi. Muhbirlerinden daha fazla bilgi alana kadar bu konuda soru sorulmasını istemiyordu.

"İyi gergin mi, kötü gergin mi?"

Sebastian tereddüt etti. "Gerginliğin çeşitleri olduğunu bilmiyordum."

Hollace merdivenlerin dibine ulaştığında durakladı. Ön kapı açıldı ve bebek yüzlü bir kız bebek, küçük, şirin, çamur içinde sallana sallana içeri girdi. siyah çizmeleri ve tombul parmaklarında parlayan kırmızısı.

"Ma-ma," dedi tiz bir bebek sesiyle. Genellikle bir çekme halatıyla serbest bırakılması gereken bir sesti. Ama Ivy House'da öyle değildi. Çekme halatı sihirdi.

Sebastian, küçük ayakları yere çarptıkça küçük toprak parçaları bırakarak sendeleyerek geçerken sırttı.

Hollace tekme atarak onu ayakkabısıyla yakaladı ve yan odaya doğru fırlattı.

Sebastian kaşlarını çatı. "Bu hiç hoş değildi." "Ama çok eğlenceliydi."

"Jessie'nin bu şeylerden neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum," dedi Sebastian. "Bıçak tutup bir ordu oluşturalıyorlar elbette, ağaçlara tırmanıp masum avlarının üzerine düşmeye bayılıyorlar ama hepimizin parti numaraları var."

Kaşlarını çatma sırası Hollace'deydi. "Sen kafayı mı yedin, dostum?"

"Gerçekten öyle düşünüyorum. Ya da belki sadece uyum sağlıyorumdur. Şu noktada bunu söylemek zor."

"Uyum sağlamak berbat bir şey."

"Peki, o zaman... buradayız, sanırım."

"Harika olacaksın." Niamh oturma odasından sağa doğru çıkarken bir konserve kutusunu avucunun içinde buruşturdu. Teneke kutuyu omzunun üzerinden, arkasındaki odaya doğru kabaca fırlattı. Onu attıktan sonra siyah pantolonunun cebine uzandı, buruşuk bir avuç iplik çıkardı ve onu da arkaya fırlattı. Sebastian'ın onu izlediğini fark edince şöyle dedi: "Şu Earl denen kukla, çöp görünce taşaklarına taşaklarına vuruyor. İzle ve gör. *Kesinlikle çıldırıyor.*"

İplik yumağı yere düştü ve balon gibi şişerek Edgar'ın örtülerinden biri olduğu ortaya çıktı. Diğerleri gibiydi, orantısızdı ve yer yer delikleri vardı.

Edgar'ın bez alışkanlığı giderek artıyor gibiydi. O kadar çok ürettiyordu ki onları herkese satıyordu. Sebastian, odasını yangın tehlikesinden uzak tutmak için Cyra'ya gizlice bir demet vermek zorunda kalmıştı.

Ulric pembe gömleği ve parlak mavi pantolonuyla merdivenlerden inerken Sebastian yüksek sesle, "Bu kareli kâğıtlar bize yaptığı bir şaka olmalı," diye düşündü.

"Bu kıyafet de öyle," dedi Niamh Ulric'e. Jasper lacivert ve beyazdan oluşan çok daha hafif bir kıyafetle onu takip etti.

"Bayanlar benim aşırı eksantrik olmama bayılırlar." Ulric ona bir gülümseme fırlattı. "Hayır, hanımlar zevklerini kolaylaştırmak için gösterdiğin özeni severler."

Hollace yan tarafa geçip onlara yer açarken anlamlı bir şekilde konuştu. "Senin eksantrikliğinin yüzünden acı çekiyorlar." Dikkatini Sebastian'a çevirdi. "Eğer bu peçeteler bir şakaysa, ben espriyi anlamadım."

Sebastian kaşlarını kaldırırken ellerini kaldırdı. "Öyle değil mi? O örtüleri yapmayı öğrenmek için yarım yüzyıl harcadı. *Şunları*. Yani... desenlere alerjisi mi var? Desenler hile olsa bile -ki çiçek dünyasında bunu pek dert etmiyor gibi görünüyor- en azından yuvarlak bir tane bulabilirdi. *Neredeyse* yuvarlak bile. *Neredeyse* yuvarlakla yetiniriz. Yani, *elli yıl*.

"Bunun yerine, daha da kötüye gidiyorlar, değil mi? Sürekli 'İyi iş Edgar, neredeyse oldu! Belki bir dahaki sefere! Ama biz onu desteklerken o muhtemelen kıkır kıkır gülüyordur. "Ha-ha-ha! O korkunç örtülerle süslemeye devam ediyorlar. Ne aptallar!" Cidden, çocuklar, bu bir şaka *olmalı*. Ve dürüst olmak gerekirse, bu örtüler doğru değil. İnsanlar palyaçolar için endişeleniyor, Jessie katil bebekler için endişeleniyor ama bence bu durumda asıl sorunlu nokta orantısız örtüler yapan bir vampir. Lunapark aynasının kustuğu bir şey gibi görünüyorlar."

Oda sessizliğe gömüldü, tüm gözler onun üzerindeydi. Niamh kapının çerçevesine yaslanmıştı, ifadesi okunamıyordu.

"Vay canına," dedi Ulric, merdivenlerin dibinde durup elini tırabzana dayayarak.

"Özür dilerim," dedi Sebastian çabucak. "Kulağa sert geldiğini biliyorum. Sadece biraz gerginim sanırım."

"Kesinlikle uyum sağlamaya başlıyorsun." Hollace üzüntüyle başını salladı. Niamh bir parmağını kaldırdı. "Bana, bu konuda *cesaretlendirdiğini* mi söylüyorsun?"

daha iyi yapmasını mı istiyorsun?"

Sebastian sustu, ki bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü zaten oldukça hareketsizdi. "Ekip üyelerimize destek olmamız gerektiğini sanıyordum."

Ulric bir kahkaha patlattı. Hollace başını sallamaya devam etti.

"Öncelikle," dedi Niamh, "el ele tutuşup sırt sıvazlarken 'Kumbaya' şarkısını söyleyip birbirimizin kış kıllarını örmeyi nasıl aklınıza soktunuz bilmiyorum-"

"Şey, ille de-" demek istemedim.

"Ama burası o tür bir ekip değil. İkincisi, Edgar'ı emekliye ayrılmayı istemekten başka bir şey yapmaya teşvik etmek istemezsin. Belki o zaman Jessie zavallı çocuğa acır ve sonunda pes eder. O vampir Froot Loops ve her geçen gün daha da kötüleşiyor. Sadece etrafta dolanmıyormuş gibi davran ve ihtiyacın olduğunda orada olmasını um. Edgar'la yapabileceğin tek şey bu."

Ulric bulunduğu yerden çözülüp Jasper'ın inişini tamamlayabilmesi için hareket ederek, "Ama sen onun örtülerini alıyorsun," dedi.

"Evet. Earl'ü evimden uzak tutuyor. Bana katlanamıyor ve o peçetelere de katlanamıyor. İçeri girmek zorunda kalırsa, onları görünce hemen dışarı çıkıyor."

Ulric'in dudakları büküldü ve düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Zekice. Sandviçleriniz üçlü, ha?"

Niamh'ın kaşları birbirine çarptı. "Peki ya ben sandviçler?"

Ulric'in ifadesi netleşti. "Demek istediğim... demek istediğim..."

"Kurumuşlar," dedi Bay Tom merdivenlerden inerken. "Kurunun da ötesinde. Kum yemek gibi. Hiçbir sebze yok, mayonez yok - tereyağı bir parça jambon ve biraz peyniri desteklemeye yetmiyor. Onları kesmiyorsun bile!"

"Seni de elle beslememi ister misin, seni sefil keçi?" Niamh cevap verdi.

"Bir de bunları yıkamak için içtiğiniz o berbat çay var," diye devam etti. "Şekerinizi karneye mi bağlıyorsunuz? Hiç yetmiyor. İnsanların çok fazla kullanmasını engellemek için şekerlikte çatal kullanmamanıza şaşırdım."

"Şey, eğer almazsan-"

"Tamam, tamam, hepimiz biraz sakinleşelim," dedi Jessie merdivenlerin başında belirdiğinde. "Sandviçleri o kadar da kuru değil. Ve son gittiğimde bolca şeker yedim."

"Gördün mü, ne demek *o kadar kuru değil*?" Niamh aniden şüphelenerek sordu. "Hiçbiriniz iyi bir sandviçin tadının nasıl olması gerektiğini bilmiyor musunuz?" "Gerçekten mi?" Bay Tom elini oturma odasının kapısına doğru uzattı.

"Sen ahırda mı doğdun kadın? Dünya bizim kişisel çöp kutumuzmuş gibi bir şeyleri öylece yere atmayız."

"Sana yardım ediyorum," dedi. "O saatlerini Austin Steele'le sevişerek geçirirken seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Jessie nefesini bırakırken, "Aman Tanrım," dedi. "Şunun peşini bırakır mısınız? O kadar da büyük bir mesele değildi."

"O kadar da büyük bir mesele değil miydi?" Ulric'in gözleri büyüdü. Herkes Jessie'ye odaklandı. "Ne sıklıkta bütün gece çalışıyor? Takip eden var mı?"

"Neyi kaçırıyorum?" Sebastian sordu.

Niamh, Jessie'nin bariz dehşetine rağmen onu bilgilendirdi. Jessie'nin kıpkırmızı yanaklarına ve şaşkın bakışlarına gülmekten kendini alamadı.

"Cidden, bırak artık. Biz yeni çiftleştik," dedi Jessie. "Bu tür şeyler şekil değiştirenler için normaldir."

Niamh gözlerinde bir parıltıyla, "Kesinlikle bir şekil değiştiren için normal *değiller*, hayır," dedi. "Austin Steele her şeyi hafife alıyor. Bardaki herhangi bir şekil değiştirene sorun, o da en az Ulric ve diğerleri kadar etkilenecektir."

"Sormayacağım-"

"Merak etmeyin." Niamh bir an için başını eğerek elini kaldırdı. "Sana soracağım."

"Etkilenmedin mi?" Ulric, Niamh'a hepsi de Mr. Tom yerde bıraktığı pisliği temizlemek için.

"Hiç umut yok." Niamh kapıya doğru yürüdü. "Bu tür şeyler için sabrım yok. Belki gençken, sıkıldığımda ve deney yapmak istediğimde olabilir ama şimdi biraz televizyon izleyip geceyi bitirmeyi tercih ederim. Birkaç pompa, biraz bağırış ve bu bana yeter."

Ulric, Niamh'ı işaret ederken Sebastian'a baktı. "*Bu* bir şaka olmalı. Bu gerçek olamaz."

"Tamam, gidelim. Bayan, her şeyi aldınız mı?" Bay Tom Jessie'nin yanında durdu. "Debriyajınız yok. Telefonunuz nerede?" Elini kaldırdı. "Siz gidin. Ben koşup getireceğim."

Niamh kapıyı açarken başını Sebastian'a doğru salladı. "Hadi, delikanlı. Sakaldan önce garip. Çık dışarı."

Sebastian yönergeleri takip ederken, "Belki o kareli kâğıtlar bu eğlence evine uyar," diye mırıldandı. Ama yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Hangi sakaldan bahsettiğini sormadı. Onun cevap vermesinden korkuyordu.

Olasılıklar üzerine düşünürken ayağı bir şeye takıldı ve merdivenlerden aşağı düştü.

Kendini yakalamak için fırlattığı büyü çok geç geldi ve yanağını sert çimentoya çarptı. İvmesi devam etmesini sağladı ve omzunun üzerinden yuvarlandı, sonunda yere düştü ve yarısı çimlere yarısı da yürüyüş yoluna yayıldı.

"Oh, iyi misin?" Jessie bir anda onun peşinden aşağı inmişti. Fiziksel olarak hasarı taramadan önce iyileştirici büyüsünün ona aktığını hissedebiliyordu.

Niamh kahkahalarla güldü.

"Akşam için harika bir başlangıç," diye mırıldandı

Sebastian. "Oops, bu benim hatam."

Sebastian göz ucuyla Ulric'in kapının önünde duran orta boy bir kutuyu alıp eve doğru döndüğünü gördü.

"Bunu daha önce almalıydım ama unutmuşum. Birikmeye başladılar. etme, annem buraya geldiğinde seninle birlikte gözden geçirecek. Muhtemelen birkaç gün sürer. En azından."

"Ne oldu?" Jessie omzunun üzerinden seslendi, hâlâ Sebastian'a doğru eğilmişti.

"İnlerden birinden bir bağlantı talebi." Sebastian ayağa kalkarken Ulric koşarak geri döndü. "Kimden geldiğini göremedim. Kutu biraz küçük ama bu pek bir şey ifade etmiyor. O büyüklükte bir kutuya bir sürü mücevher sığdırabilirsin."

"Bu şeylerden kaç tane geldi?" Jessie Sebastian'ın kalkmasına yardım ederken sordu.

"Bir... grup," dedi Ulric belli belirsiz.

Jessie bir an onu inceledi, sonra gözlerini kaçırdı. "Bunu yarın çözeceğiz."

Ses tonundaki gerginlik Sebastian'ın dikkatini çekti. Ona yakından baktı.

Gerginlik omuzlarını germiş ve yüzündeki yumuşak çizgileri kazımişti. Garip bir duygu girdabı neredeyse etrafındaki havayı renklendiriyordu, bir şekil değiştiren olmadığı için gerçekten hissetmemesi gereken ama yine de hissettiği bir şeydi bu. Tedirginlik, endişe, belirsizlik, korku... hepsi garip bir tür karanlık, bulanık şiddet çorbasına karışmıştı. İçine bakan çirkin yaratık bu muydu? Neden?

Ama bir anda nedenini anladı. İlk kez onu gerçekten *görebiliyormuş* gibi hissetti. Midesi altüst oldu.

Rol yapmaya çalıştığı kadar cahil değildi. Austin'le geçirdiği tatil tam anlamıyla çiftleşme mutluluğu değildi. Dış dünyanın baskısını güvenli sığınağının üzerinde hissetmeye başlamıştı. İnerle buluşmak korunmakla eş anlamlıydı, büyücülere ve gelecek olanlara karşı en büyük savunmasıydı. Tıpkı Austin'in sürüsüne kendini iyi gösterme becerisine bağlı olduğu gibi, onlarla bağlantı kurma becerisine de çok şey bağlıydı. Dün bir bebek adımıydı, ama yakında koşması gerekecekti ve bunu biliyordu. Ya da belki çirkin suratı biliyordu ve o da bunun farkındaydı.

Tüm bunlar bir anda gün gibi açıktı. Eğer dikkat , bunu daha önce görürdü.

Kalbi onun için çarpıyordu. Onu tüm bunlara yarı yarıya zorlamıştı. Başka seçeneği yoktu ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Ve sondan önce, çok daha fazlasından sorumlu olacaktı. Yapmak istemediği şeyler için. Onun affetmeyeceği şeylerden.

"Acelesi yok." Ulric omuz silkti. "Annemi de bekleyebilirsin."

"Ne zaman geliyor?" Jessie Sebastian'ı da peşinden sürükleyerek yürümeye başladı. Muhtemelen onu kaçma riski olan biri olarak görüyordu. Niamh hâlâ gülüyordu.

"Yarın ya da ertesi gün. Çok iyi bir gezgin değildir ama heyecan seviyesine bakılırsa, muhtemelen ilk planından birkaç gün sonra burada olacaktır."

"O bir gargoyle'un karısı ve uçmaktan korkuyor mu?" Herkes caddeye doğru ilerlerken Jasper sordu. "O bir Jane've hayata alışamadı mı, yoksa...?"

Devasa kanat açıklığına sahip karanlık bir şekil başının üzerinde süzülüyordu -Nathaniel kuşbakışı bakıyordu. Onları havadan koruyacaktı.

Otların arasında bir şey hışırdayarak Sebastian'ın dikkatini çekti. Karanlık perdenin hemen ötesinde saklanan varlık, tam olarak seçemediği rastgele, küçük bir şekildi. Belki bir oyuncak bebektir. Ya da Edgar'ın çok endişelendiği o cücelerden biri.

Gürültü Ivy House arazisinde olmasına rağmen bir tarama gönderdi. Asla çok dikkatli olamazdınız. Büyülü Ev'in tespit yeteneklerini atlatmak mümkündü. Bunu biliyor olmalıydı, kendisi de başarmıştı.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil," diye yanıtladı Ulric. "O bir gargoyle'un kızı. Hayatı biliyor. Rastgele insanlarla tanışır ve konuşmaya başlar. İnanamayacağın kadar çok uçak ve tren kaçırmıştır. Sonra konuştuğu kişiyle arkadaş olur ve akşam yemeğine gider ya da onlarla trene biner ya da... onunla gerçekten asla bilemezsiniz. Dünyadaki en iyi bağlantı kurucudur ama program konusunda pek güvenilir değildir. Yine de bu gargoyle dünyasındaki en büyük haber, bu yüzden buraya olabildiğince çabuk gelmek için büyük olasılıkla özel bir çaba gösterecektir."

"Peki ne zaman gelecekti?" Sebastian taraması geçersiz sordu. Orada ne insan ne de hayvanlar âleminden bir şey bekliyordu. Kesinlikle bir oyuncak bebek ya da gnome, sessizce onların geçişini izliyordu.

"İki gün önce. Yani henüz erken."

Sebastian, Ivy House arazisine adım atar atmaz büyü yapmaya başladı. Dalgalar halinde büyüler göndererek onları önce yanlara, sonra daha yakına fırlattı ve içeri sızmaya çalışabilecek herkesi yakalamak için bir çerçeve oluşturdu.

İlk dalganın sahipsiz büyücüler ya da kaslı adamlar olması umulurdu. Tek başlarına ya da çiftler çiftler gelip kolay bir soygun yapacaklar ya da bilgi alacaklardı, o kadar. Jessie'nin etrafında her zaman güçlü insanlar olduğu sürece sorun olmazdı. En azından bir süre için.

Tabii Momar nasıl bir güçle karşı karşıya olduğunu anlamadıysa. O zaman saldırı daha sonra gelecek ama daha büyük olacaktı. Çok daha büyük, bu bölgenin kaldırabileceğinden çok daha fazla. Hızla gelip onu götürecek ve yoluna çıkan herkesi öldürecek.

Sebastian bunun birincisi olacağını düşünmüştü. Ağından Momar'ın Jessie'yle ilgili hikâyelere inanmadığını duymuştu. Sebastian da planlarını buna göre değiştirmişti. Ama durum böyle olsaydı, şimdiye kadar birileri onu yakalamaya gelirdi.

Hareketsizlik onu tedirgin ediyordu.

Yürürken parmaklarını göğsüne bastırdı, kalbi aniden çarpmaya başladı. Durumu yanlış okursa, tüm bölge tehlikeye .

DOKUZ

BARA , açık kapının yanında duran tanıdık, tüylü bir şekil gördüm. Bir sigaranın ucundan ışıık parlıyordu.

Durakladım ve gözlerimi düşmanıma, Koca Ayak dediğim adama dıktım. Tüm şekil değıştirenlerin adını kötüye çıkaran tipte bir adamdı.

Aşırı uzamış saçları bir haftadır yıkanmamış gibi görünüyordu ve muhtemelen pireliydi. Uzun, dağınık sakalı neredeyse göğsüne kadar uzanıyordu ve daha iyi durumda değildi ve kıllı kollarında kir lekeleri vardı. Kaba ve kabaydı ve her zaman yoluma çıkıyor gibiydi.

Ona baktığımı fark edince kaşları birbirine çarptı. Laf olsun diye bir espri yapmak yerine, benden uzaklaşmadan önce homurdandı. Görünüşe bakılırsa bu geceyi karıştırmak istemiyordu. En azından şimdilik. Belki de kendini yeterince somurtkan hissetmiyordu.

Onu geçip barın eşiğinden içeri girerken Niamh, "Onun taburesinden çıksan iyi edersin, seni pis piç," dedi.

"Hareket etmek zorunda değilim," diye cevap verdi.

"Yapmak zorunda değilsin, hayır. Ama gideceksin, yoksa geceni mahvederim.

Bunu iyice düşünün."

Kahkahalar ve konuşmalar, itişip kakışan bedenlerin sesi, barın alt katındaki bılardo toplarının şangırtısı ve düzinelerce içkideki buz küplerinin şingırtısıyla birlikte barı doldurdu.

Ama onu gördüğüm anda tüm gürültü ve telaş kaybolup gitmiş gibiydi. Ellerini barın kenarına dayamış, barın arkasında duruyordu. Kobalt rengi gözlerini dikmiş bana bakıyor, içki almaya ya da onunla herhangi bir şekilde ilgilenmeye çalışan herkesi görmezden geliyordu. Bunun bir alfanın herkese o bardaki en önemli şeyin ben olduğumu söyleme şekli olduğunu biliyordum. En azından onun için.

Bir aptal gibi gülümsedim ve kendimi havada yürüyormuş gibi hissettim. Önümdeki insanlar yanlara doğru çekildi. Bardaki koltuklarda oturanlar dağıldı ve bana arkadaşımı selamlamam için yer bıraktı.

"Hey," dedim usulca.

"Selam bebeğim," dedi, bakışları beni içine çekerek. "Çok güzel görünüyorsun."

Bay Tom'un benim için seçtiği rahat siyah elbiseye zar zor bir göz attım. Makyaj yapmaya zahmet etmemiştim ve saçımda da özel bir şey yoktu. Aslında hiç uğraşmamıştım ama Austin'in beni en kötü halimde bile güzel bulacağını biliyordum.

"Seni seviyorum," dedim ona, eline uzanarak.

"Ben de seni seviyorum-"

"Bütün gün burada dikilip duracak mısınız hanımefendi?" Koca Ayak arkamda bir yerde, çok yüksek sesle konuştu. "İnsanlar geçmek istiyor."

"Hanımefendi mi?" Niamh öfkeyle cevap verdi. "Özür dilerim, seni sersem suratlı ahmak."

Bu kesinti karşısında içimde kontrol edilemez bir öfke kabardı. Yavaşça döndüm, güç pompalıyordum. Gargoyle'ım hareket etti ve içimde yer değiştirdi. Karanlık yuvarlandı.

Sebastian ve Niamh birkaç adım geride durmuş, sabırla bekliyorlardı.

Koca Ayak arkalarındaydı ve etrafta dolaşmaya çalışıyordu.

Şiddetli bir şey bağırsaklarımı büktü.

"Eğer şu anda beni kızdırırsan," dedim Koca Ayak'a düzgün bir sesle, "kafanı koparır ve voleybol topu gibi fırlatırım."

Koca Ayak'ın gözleri yuvarlaklaştı. Ağzı kapandı ve kaskatı kesilerek arkasını döndü. Tek kelime daha etmeden bardan çıkıp gitti.

Tanrıya şükür, çünkü kendimi onu fırlatmaktan alıkoyabileceğimden emin değildim.

Niamh ellerini kalçalarına dayadı ve onun gidişini izlemek için döndü. "İşte gidiyor. Kahretsin, bunu görmek isterdim."

Bir anda sanki bardaki ses yeniden açıldı. İnsanlar hareket etmeye başladı, kahkahalar ve bilardo toplarının şakırtıları yeni bir koro halinde yükseldi. Bir an önce her şeyin durgun ve sessiz olduğunu geç de olsa fark ettim.

Austin'in parıldayan gözlerine geri döndüm.

Bu bakışı biliyordum. Bağların içinde çiçek açan sevinçli, kendini beğenmiş gururla eşleşiyordu.

"Herkes seni tekrar selamlamamı izlettim, değil mi?" Isınan bir yüzle söyledim.

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. Yavaşça başını salladı.

Bara yaslandım, aniden bitkin düşmüştüm. "Neden beni durdurmadın? Bunu yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Aptal gargoyle'um beni bir divaya dönüştürüyor."

Başparmağını elimin arkasında gezdirdi. "Sen benim eşim ve bu bölgenin ortak yöneticisisin. Bir diva olmalısın. Ayrıca, gücünü göstermen hoşuma gidiyor. Seni durdurmayı hayal bile edemem."

Ona başımı salladım. "İflah olmaz."

"Evet. Sana ne getireyim?"

BİR SAAT SONRA, Austin nihayet kaçmayı başardı. Soğukkanlı bir yüz ifadesi ve güçlü ama zarif hareketlerle bara doğru yürüdü.

Kalabalık, ona geniş bir alan bırakarak yolundan çekildi. Bakışları alçaldı. Vücutları, duruşlarını herhangi bir şekilde meydan okuma olarak algılamamasını sağlayacak kadar eğildi. Alfa'larına ve eşime olan saygılarını gösteriyorlardı.

Austin grubumuzun arkasına geçerken gargoyle görüntüyle adeta parlıyor, mırıldanıyordu. Elimi yüzümde gezdirdim ve ona ulaşmak için duyduğum ani çaresizlikle nefes almaya çalıştım.

"Hey, bebeğim," dedi.

Sebastian sanki gaza getirilmiş gibi zıpladı ve yoldan çekildi. "Al bakalım. Al bakalım, alfa."

"Biz de *tam* bunları konuşuyorduk," dedi Niamh, Sebastian'a şekil değiştirenlerin yanında nasıl davranması gerektiğini anlattıktan sinirlenerek. Görünüşe göre onu utandırmaya başlamıştı.

"Bir güven vardır, bir de *onunla* başa çıkmak vardır," diye mırıldandı Sebastian. "Onunla uğraşırken kendime güvenmem beni öldürtür."

"Ya da en azından acı dolu bir dünyada." Austin koltuğu biraz dışarı çekip üçgeni daire şeklinde genişletmeden önce başıyla ona teşekkür etti. Sebastian'ın onun şaka yaptığını anlayabileceğinden şüpheliydim. "Ben ayakta duracağım. Sen otur."

Austin kolunu sandalyemin arkasına doladı. Sert vücuduna doğru eğildim ve sıcaklığını içime çektim. Onun yakınlığına kendimi kaptırdığım için Broken Sue'nun elinde yarısı kahverengi sıvıyla dolu bir bardakla bana doğru yürüdüğünü fark etmedim.

"Alpha Steele." Austin'e baktı. Sonra da bana. "Alfa Demir Yürek."

Ona kaşlarını çatıttım. "*Alfa* Demiryürek mi? Ne zamandan beri bana alfa diyorsun?" Cevap veren Austin oldu. "Dün rakibini yok ettiğinden, bir büyücüyü tokatladığından ve buranın ortak hükümdarı olarak yerini aldığından beri

Paketle. Alınma Sebastian."

" değil," diye mırıldandı Sebastian.

Kırık Sue'nun gözleri parladı ve gülümsemeye en fazla bu kadar yaklaşabildi. "Kusura bakma alfa ama şaplak atma konusunu bilemiyorum. Sebastian'ın gücü tüm bölgeyi şok etti." Sonraki yorumlarını Sebastian'a yöneltti. "Bence insanların en çok bahsettiği şey ateş altındaki soğukkanlılığınızdı. Tecrübeni gösterdin. Aferin sana. Burada güven uyandırdın."

Sık sık yanımızda oturan şekil değiştiren Logan, yanımdaki tabureden sessizce, "Duyduk duymadık demeyin," dedi.

Sebastian başını eğdi. "Teşekkürler. Tekrarlamak için acelem yok ama teşekkürler."

"Anlıyorum." Kırık Sue dikkatini Niamh'a çevirdi.

"Senin övgüne ihtiyacım yok," dedi ona.

"Güzel. Verecek cesareti kendimde bulamadım."

Austin'in telefonu çaldı. Arkasına uzandı ve arka cebinden çıkarıp ekrana baktı. Aramayı cevaplarırken yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Öyle mi?" Gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Duygu patlamasını aramızdaki bağlarda hissettim. "Nereye?" Bir an daha durakladı. "Onu depoya götürün. Birazdan orada oluruz."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine geri koydu. Bakışları bana doğru kaydı. "Bölgenin sınırında bir büyücü bulduk. Bir oda ayırttı ve kendisini bölge alfalarına tanıttı ve tanıtmayacağı sorulduğunda dudak büktü. Otel resepsiyon görevlisi bizimkileri aradı. Büyücü bir şeyler atıştırmaya gittiğinde, adamlarım da ona katılmış. Onlara saldırmaya çalıştı ama onu bayıltmayı ve götürmeyi başardılar. Şu anda tutuluyor. Onu sorgulamamız gerekiyor."

Sebastian rahatlamış gibi görünen geniş bir iç çekti. Yine de ifadesi sakın büyü maskesinin ardında kaybolmuştu. Duygularını anlayamadım.

Ne olursa olsun, gerçekten önemli değildi. Bölgemizde bir düşman vardı. Ya da burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyen bir arkadaş. Bu durumun

dikkatle yaklaşılmalıdır.

Peki neden benim çirkinim ona şiddetle yaklaşmaya hazırlanıyordu...

Jess'ten gelen güç darbesi Austin'in nefesini kesti. Barın içindeki ses ve hareket durdu. Bir başka güç darbesi küçük tüylerini diken diken etti.

Yanında duran Brochan titredi. İçkisi bardağın kenarından taşı.

Ulric ve Jasper, hepsi birden hareketsizleşen insan kalabalığını iterek geçtiler ve Bay Tom bir an sonra bara girdi, onu Hollace izledi. Jess adamlarını çağırıyordu ve piyadelerinin ona daha kolay ulaşabilmesi için çevredekileri donmaya teşvik etmişti.

Gargoyle uyandırılmıştı. Savaş için hazırlanıyordu.

İçindeki karanlık dönüyor, onu çağırıyor, koruyucunun büyüsünü kabul ederse sahip olabileceği gücü fısıldıyordu. Onunla, ülkedeki tüm şekil değiştirenleri kolayca egemenlik şemsiyesi altına alabilirdi. Hepsine sahip olabilirdi.

Ürperdi ve bir elini Jess'in sırtında gezdirerek o baştan çıkarıcı, manipülatif fısıltıları uzaklaştırdı. Dikkatini Sebastian'a yöneltti.

Sonra şokunu kontrol edemedi.

Bir dakika önce büyücü Brochan'ın yanında kambur duruyordu, buradan başka bir yerde olmak istiyordu. Şimdi gözleri büyülü maskenin arkasından bile parlıyordu, duruşu düzgün ve omuzları dikti. Austin'e meydan okumayan doğrudan bir bakışla baktı.

"Kusura bakma alfa," dedi Sebastian, "bu benim için bir iş. Tüm oyuncularını tanıyorum, bu da hangi soruları soracağımı bulmama yardımcı olacak. Eminim sihirle adamlarınızdan daha iyi başa çıkabildiğimi söylememe gerek yoktur." Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Yine de senden birkaç şey öğrenmem gerekecek. Büyücünün bir fotoğrafı. Bölgenize nereden girmiş olabilirler - yalnız mı yoksa arkadaşlarıyla mı? - nerede kalıyorlar, bunun gibi şeyler. Sorgulama alanına girmeden önce bunlara ihtiyacım olacak. Ya da depoya? Büyücü her neredeyse."

Sebastian telefonundan başını kaldırdı ve cevap vermek için durakladı.

Barın sessizliği etraflarında ınılıyordu. Austin odayı aniden dolduran gergin ihtiyatı hissedebiliyordu. Büyücüler bu bölgede pek çok kişinin hayatını mahvetmişti. Sürüleri parçalamış ya da ezmişlerdi. Ve şimdi burada, yeni bölgelerinde ortaya çıkıyorlardı.

Austin, "Bunun için buradasın," diye cevap verdi. "Brochan, ona ihtiyacı olan şeyi getir. Birkaç kişiye bir araya topla. Biz Jess ve Sebastian'ın yedeği olacağız. Hazır olur olmaz yola çıkacağız."

Sebastian başını salladı, tam telefonunun ekranına dokunup bir arama yapmak üzereydi ki durdu ve Jess'e baktı. "O gargoyle ile boğuştuğunu biliyorum, ama onu oynaması için serbest bırakmanın bir zamanı varsa, işte o zaman bu zamandır. Graves'in buluşmasından büyücülerin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" Jess'in dudaklarını yalaması için durakladı ve sonra başını salladı. "O büyücüler, büyük olasılıkla ğraşmak üzere olduğumuz şeyle karşılaştırıldığında namuslu vatandaşlardı. İşler korkunç bir hal almak üzere. Buna şimdiden hazırlanın ki daha sonra bundan çekinmeyin. İşler o zaman ciddileşecek. Tamam mı?"

Jess ince ince gülümsedi. "Basajaun'la taşışmadın mı? Kelimenin tam anlamıyla kafaları futbol topu gibi iviler. Her şey yoluna girecek."

Sebastian'ın gülümsemesi orantısızdı. "Bu doğru. Tamam. Nessa'yı ağırmalıyım. Bu konularda kaptan o. Seninle Ivy House'da buluşacağım, böylece hep birlikte gidebiliriz." Telefonuna dokunup kulağına götürdü ve kapıya doğru yöneldi. "Nessa? Evet, sürü bir tane buldu... *Bir tane*, evet." Bir an durakladı, başını salladı. "Biliyorum, ben de. Görünüşe göre oyunlar başladı. Ne konuştuğumuzu hatırla. Bir dakika içinde size bir resim getireceğim. İhtiyacım var..."

Sessiz barı terk ederken sesi uzaklaştı.

"Ben de ona moral vermeye, destek olmaya falan çalışıyordum." Niamh ofladı pufladı. "Tek ihtiyacı olan odaklanacağı bir düşmandı. Ivy House bebeklerinden biri gibi canlandı. Umalım da onlar kadar kötü olsun. Hadi Jessie, hazırlanalım. stmz değiştirip diğerlerini de almalıyız. O büyücüyle nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Bu iyi bir eğlence olacak."

Austin o kadar emin değildi.

Brochan ve Kace'i bardan çıkarmadan önce diğerlerinin gitmesini bekledi. "Bu durumu doğru okuyorsam, bu sadece başlangıç," dedi alçak bir ses tonuyla, böylece çevredekiler duymayacaktı. Austin'in cipinin yanında durdular.

Kace, "Sadece bir tane olduğu için rahatlamış görünüyordu," dedi.

Austin geceye bakarak başını salladı. "Bu da demek oluyor ki daha da kötüsü olabilirdi. Bu aynı zamanda bizden bilgi sakladığı anlamına da geliyor. Gözünüz üzerinde olsun. Daha fazla sürpriz istemiyorum."

"Evet, alfa," diye yanıtladı Kace.

"Bu şeyde daha yavaş başlıyor olabiliriz," dedi Austin, eli takla çubuğunda, "ama sadece bir aptal hızlanmayacağını düşünür. Bu karşılaşmadan öğrenebileceğin her şeyi öğren. Bundan sonra işlerin daha da zorlaşacağına dair içimde bir his var."

OceanofPDF.com

ON

SAATİMİ KONTROL ETTİM. Yarım saat dolmak üzereydi.

Gücüm zonkluyor, tüm evi titretiyordu. Bir telaş midemi bulandırdı. Görevimi yapmanın ve davetsiz misafirle ilgilenmenin zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldıktan sonra odamdan çıktım ve merdivenlerden inmeye başladım. Aşağıya yakın bir yerde durdum.

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece hayır."

Bay Tom evden çıkarken durakladı. Mor bir muumuu gibi bir şey giymişti, ama orantısız ve daha az şekilli. Sanki kumaş mağazasına gitmiş, rastgele bir mor seçmiş ve Edgar'a diktirmiş gibiydi. Ayak bileklerinin etrafından dolanmadan önce ortasından kabarıyordu. Elinde, içinde çeşitli "kılık değiştirmelerinden" bazılarının olduğunu bildiğim bir bavul vardı.

"Öncelikle, muumuusların hızlı vites değiştirmek için harika olduğunun farkındayım," dedim, "ama onları nasıl eğitim için ayırdığımı fark ettiniz mi? Muhtemelen yer değiştirmeyeceğim profesyonel bir ortamda giymiyorum. Yani... kıyafetiniz şu anda pek uygun değil, değil mi? Görünüşe göre..." Üzerinde gülünç durduğunu kibarca nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "Peki ya kılık değiştirmeler? Hayır. Taşın içine karışabilirsin. Kılık değiştirmene gerek yok."

"Bayan, bir gözcüye ihtiyacınız var. Bunu sizin için ben sağlayacağım. Bunu yapmak için-"

"Hayır." Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Cidden, hayır. Kılık değiştirmek yok. Alay konusu oluruz. Git üstünü değiştir."

"Kimse Ivy House varisine gülmeye cesaret edemez," dedi öfkeyle.

"Dolaylı olarak, evet, ." Aşağı inmeyi bitirdim ve geçtim. Sonra verandada durdum.

Ekibim kaldırımında, sırası Ivy House çemberindeki konumlarını yansıtan bir sırada bekliyordu. Hepsi aynı uzun mor muumuu şeyleri giyiyordu. Sıranın sonundaki Edgar'ınki çok büyüktü. Fazladan kumaş, sanki giydirme oyunu oynayan bir çocukmuş gibi ayaklarının dibinde birikmişti. Austin diğer uçta ellerini önünde kavuşturmuş bekliyordu. Onun şaşkınlığını hissedebiliyordum. Tanrı'ya şükür aynı bol kumaş parçasını giymemişti, onun yerine hâlâ kot pantolon ve tişört giyiyordu.

"Ne...?" Bir anda ne diyeceğimi bilemez hale gelmiştim.

"Bay Tom eşofmanlarımızı sakladı ve bize bunun yeni üniforma olduğunu söyledi," dedi Ulric büyük bir ciddiyetle, ama bağın içinden sevincini hissedebiliyordum. "Pembe istedim ve reddedildim."

Sokağın diğer ucunda iki far belirdi, sonra daha fazlası, vardiyacılar ulaşımı sağlamak için ortaya çıktı.

Niamh'ın elinde bir bira tuttuğunu gördüğümde "Bu gerçek olamaz," dedim. Arkasında bir soğutucu bekliyordu. "Karşılık vermediğin onca zaman arasından bunu mu seçtin?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Aslında o kadar da kötü değil. Her şeyi havalandırıyor. Çok daha az zahmetli. Ve eğer herkes kukla gibi görünüyorsa, ortama uyum sağlamak muhtemelen daha kolay olur."

İlk araba, beş yaşında bir Honda Accord, yanaştı. Sebastian ve Nessa'nın "uyum sağlama" aracıydı.

Yolcu kapısı açıldı ve Sebastian indi. Bu mesafeden bile bakışlarının Ivy House'un önünde toplananları dolaştığını görebiliyordum. Edgar'ın etrafından dolaşıp durduğunda yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Çok çabuk değişecekler," dedim ona. "Bunun olacağını bilmiyordum... Bunun olacağını bilmiyordum."

Cyra kollarını uzattı ve biraz dönerek elleriyle hem Austin'e hem de Hollace'a vurdu. Austin ona bakarak geri çekildi. Hollace onun elini havada tokatlamakla yetindi.

"Benim için sorun değil," dedi bana gülümseyerek. "Çok rahat. Ben iç çamaşırı giymedim. Başka iç çamaşırı giyen var mı?"

Hollace ona "Hiç iç çamaşırı giymiyorsun," dedi.

"Doğru. Konuyu pek anlamıyorum," diye yanıtladı. "Ve şimdi kesinlikle anlamıyorum. Bu çok hoş ve havadar."

Büyük SUV'ler ve kamyonetler Accord'un arkasında dururken Sebastian, "Bırakın devam etsinler," dedi. Çarpık gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. "Bir büyücü olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da tuhaflıkların insanları tedirgin ettiğidir.

Açıklanamaz olan, kimsenin kabul etmediği bir şaka, mor muumuus giyen ve içlerinden biri bagaj taşıyan bir takım - bu iyi. Bu iyi bir şey."

"Eksantrik değil, pratik," dedi Bay Tom ona, etrafımda dolanırken. Bavulunu kaldırmamıştı.

Kaldırımın yarısına geldiğinde, evin önündeki gölgelerin arasından bir şey zumlayarak çıktı. Ufacık ama inanılmaz derecede hızlı olan bu şey çimlerin üzerinden doğruca Bay Tom'a doğru fırladı.

"et, bir sıçan!" Ivy House'un onu öldürmesini bekleyerek bağırdım. Burada genellikle kemirgenler olmazdı. Kalmaya korkarlardı.

Ama fare değildi.

Sivri kırmızı şapkalı, kızgın kaşlı ve elinde bir çift bahçe makası olan küçük bir bahçe cücesi Bay Tom'a doğru saldırırken kıkırdadı. Mesafeyi kapatırken makası "kesme moduna" indirdi.

"Tanrı'nın yeşil dünyasında ne..." Nefesim kesildi.

Bay Tom yüzünü o şeye dönerek tısladı. Sonra makasın ayak bileklerinin üzerine kapanmasını beklemenin daha iyi olacağını düşünmüş olacak ki geriye doğru dans etti ve sonra da dizlerinin üzerinde kaldırıma doğru koşmaya başladı.

Korkunç küçük yaratık onun peşinden koştu, daha da hızlandı. Bay Tom kaldırıma atlarken makası kapatıp onu çiviledi.

"Ah!" Bay Tom, Jasper'a doğru eğildi.

Caddeye yuvarlanmadan önce bir kol ve bacak karmaşası içinde kaldırımdan düştüler. Bavul uçtu, uçtan uca yuvarlandı. Bavul patlayarak açıldı ve çeşitli korkunç kılıklar betonun üzerine saçıldı. En son, üzerine sahte favoriler yapıştırılmış bir çift Elvis gözlüğü durdu.

Cüce kaldırımın kenarında durdu. Öne doğru eğilip tekrar kıkırdamadan önce elindeki makası bir kenara bıraktı.

"Cidden, Ivy House." Bay Tom kendini Jasper'dan kurtardı, ayağa kalkmak için biraz çırpındı ve sonra herkese çok fazla gayrimenkul gösterdi.

"İşte *bu* yüzden iç çamaşırı giymelisin," dedi Hollace Cyra'ya, hızla arkasını dönerek.

"Bu ikna edici bir argüman," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde.

"En azından biz işimizi halledene kadar bu korkunç şeyleri kontrol etmek için hiçbir şey yapmayacak mısın?" Bay Tom, dağınık bir şekilde kafasının her tarafına yayılmış olan saçlarını düzeltmeye çalışarak konuştu.

"*Hepsi böyle görünüyor ve o katil bir cüce için mi endişeleniyor?*"

Ivy House sordu.

"*Hepimiz katil cüceler için endişeleniyoruz!*" Düşündüm ve ona bağırdım.

Sanki beni duymuş gibi, cüce döndü. Şimdi kaldırımın ortasında durmuş, doğrudan bana bakıyordu. Küçük makasını yavaşça kaldırdı ve yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Sorun yok Bayan Jessie, ben !" Edgar ellerini açmış, yardımına koşmaya hazırlanırken öne atıldı. Ama muumuu'sunu kaldırmamıştı.

Etek ucuna bastı, kumaşa dolandı ve bir *gümbürtüyle* kaldırım boyunca düzleşti.

Niamh onu izlerken, "Bir böcek sürüsüne dönüşebilirsin," dedi. "Neden yüzüstü düşmek yerine bunu yapmadın?"

Edgar kumaşla boğuşarak ayağa kalkmaya çalıştı. Cüce neşeyle kıkırdadı, küçük makasları bir savaş beklentisiyle açılıp kapanıyordu.

Kaşlarımı çattım, sonra ateşe ateşle karşılık vermeye karar verdim.

Küçük bacaklar Ivy House'un koridorlarında koşuyordu. Merdivenlerden gürültüyle indiler, sonra açık ön kapıya ulaştılar ve dışarı döküldüler. Küçük bıçaklar küçük ellerde havadaydı. Tombul küçük bacaklar merdivenlerden yere doğru sendeledi. Ve sonra bir düzine ya da daha fazla oyuncak bebek cüceye saldırdı.

Cücenin gülümsemesi sakallı yüzüne çöktü ve çimlerin üzerinde hızla ilerlerken yüksek perdeden, kara tahtaya çakılmış gibi bir sesle çığlık attı. Bebekler onu kovaladı.

Zaferle yürümedim. Hayır, *koştum*.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, Ivy House'un toprağından güvenli bir şekilde kaldırıma ulaşana kadar yürüyüş yolunda koştum. O şeylerden birinin beni öldürmesine izin vereceğinden şüpheliydim ama küçük bir kovalamacaya ve bir iki ısırtığa itirazı olmadığı açıktı. Bebekler konusunda da hep aynı şeyi hissetmişti.

"Edgar," dedim, zor nefes alarak. "Yapman gereken ciddi bir açıklama var."

"Evet, Bayan Jessie." Düştüğü yerden doğrulurken muumuu'nun fazla bastı ve yırtıldı. Bir yırtık deliğe dönüşerek ön kısmının biraz fazlasını ortaya çıkardı. Herkes buna tanık olduğu için acı içinde inledi. "Bunun için yüzümde yumurta var," diye devam etti.

Hollace, "Yüzünde yumurta ve kasıklarında bir delik var," diye cevap verdi. "Bence aslara oynuyorsun."

Sebastian'ın göz alıcı maskesi gülmemek için kendini zor tutarken sallanıyordu. Sonra eriyip gitti ve gerçek yüzü ortaya çıktı. Eğildi, ellerini dizlerine koydu ve kahkahalarla güldü.

"Sen benim için öldün," dedim ona.

"Özür dilerim." Elini yüzünün yarısının üzerine koyarak görünmesini engellemeye çalıştı. Neyse ki şekil değiştirenler hâlâ arabaların yanında ve muhtemelen onu göremiyorlardı. "Özür dilerim! Her zaman söylediğim bir şeyi alıp, mürettebatınızın eksantrikliğiyle dalga geçmek gibi, büyütüyorsunuz."

"Gidelim mi?" Austin sordu, mürettebatım karşısındaki şaşkınlığı ihtiyata dönüşmüştü. Gnome meselesinden hiç memnun olmamış olmalıydı.

"Bizimle gelebilirsin Jessie Ironheart, eğer sorun olmazsa?" Sebastian yüzünü silerek söyledi. "Ve alfa. Yolda konuşabiliriz."

Niamh ona, "Göz kamaştırıcını geri tak," dedi. "Bu suratla cüceleri korkutuyorsun."

Kaşlarını çattı ama gülümsemesi azalmadı.

ON DAKİKA SONRA, Bay Tom tüm gülünç kılıkclarını yeniden paketledikten ve onları SUV'lardan birine sokma hakkı için benimle güreştikten, Edgar yeni bir muumuu aldıktan ve herkes yüklendikten sonra, *nihayet* sorguya doğru yola çıktık. Nessa direksiyonda, Sebastian onun yanında, Austin ve ben de arka koltuktaydık.

"Birinci sorun, midemde kelekler uçuşuyor ve birden bunu yapabileceğimden emin olamıyorum," dedim bakışlarımı pencereden dışarı çevirerek. Austin elimi tuttu ve başparmağını tenimde ileri geri gezdirdi. "Sorun iki, benim ekibim eksantrik değil. Bütün bu düzenek tam bir çılgınlık."

"Ziyarete gelen şekil değiştirenlerden çok fazla meydan okuma alacaksınız," dedi. "Bunu görecekler ve kıyafetinizin görüldüğü kadar zayıf olduğunuzu düşünecekler."

"Meydan okuyacaklar," dedi Nessa, bizi neyin beklediğini bilmesine rağmen hâlâ neşeliydi, "ve sonra aşağıdaki herkesin üzerine kan damlatırken bileklerinden uçacaklar."

Sebastian'ın başını salladığını görebiliyordum. "Sadece tam bir moron ona meydan okur. Ben kesinlikle istemedim. Şimdi, işimize dönelim. Alfa bana bir resim gönderecek kadar nazikti. Bu palyaço Momar'ın şirketi için düşük seviyeli bir koleksiyoncu. Bir yandan, böyle bir aptal buraya göndermesi tam bir hakaret."

"Suratına bir tokat," diye ekledi Nessa.

"Buluşmada onca zahmete girdim, sana hava attım, ziyarete gelen büyücüleri korkuttum-"

"Jessie'nin ekibinin ldrmediklerini," dedi Nessa.

"-ve seni yakalaması için bir piyon gönderiyor." Sebastian dirseğini pencere kenarına dayadı ve dışarı baktı. şu anda onu Elliot olarak düşünmemek çok zordu. Kendini bulmuştu. Bu rolü sevmiyor olabilirdi ama bu işte çok iyiydi. "şaşırtıcı. Ama ne var biliyor musunuz? Aynı zamanda harika bir haber. Bir an için en kötüsünü düşünmüştüm ama... hayır, bu iyi bir şey çünkü artık bir mesaj gönderme şansınız var."

"ok sert yazılmış bir mektup gibi, sadece kanla yazılmış," diye ekledi Nessa. "Doğru. İşin Jessie, Momar açık bir şekilde senin hakkında hikayeler. İşlerin büyük planında, bu bizim lehimize çalışacaktır." "Pardon, koleksiyoncu nedir?" diye sordum. "Kulağa para için değilmiş gibi geliyor." "Para değil, hayır," dedi Nessa. "İnsanlar. Koleksiyoncular kaslı adamlardır. Onlar borcu olan kişileri toplamak. Ya da bu durumda Momar'ın sorgulamak istediği kişileri."

"Ve ben gerçek Lonca'da olmadığım için bunu umursamıyor mu? Beni kaçırıp sorgulayabilir ve onlar karışmadan istediği her şeyi yapabilir mi?"

Nessa elini oynattı. "Bakın, şöyle bir şey var. Normalde yeni bir büyücü, özellikle de güçlü bir büyücü, toplumun ilgisini çeker. Bu ilginin ne şekilde olacağı g skalasına bağlıdır. Senin gibi çok güçlü biri kontrol edilir. Tıpkı büyücü Kinsella'nın buraya geldiği zamanki gibi. Yeni büyücü -siz- de partilere, yemeklere ve bu tür şeylere davet edilmeye başlarsınız. Kısacası, kapıdan içeri adımınızı atmaya alışdınız. Belki de değerinizi kanıtlamak için bir süreliğine biri için çalışmayı bile teklif edebilirsiniz."

"Bu zaman çizelgesinde bir yerde, Lonca size yaklaşacaktı. şimdi, bu da çeşitli şekillerde olabilir. O noktada toplumda algılanan değerinize bağlı olarak mesafeli veya dostane olabilirler. Bu değerin g ve parayla ilgili olduğu açıktır. Eğilimleri ne olursa olsun, amaçları Lonca'ya ye olmak için üyelik creti ödemenizi, korunmak için daha fazla ödeme yapmanızı ve yaldızlı muamele görmek için avuçlarını yağlamanızı sağlamak olacaktır."

"Yaldızlı tedavi nedir?" Ben sordum.

"Lonca'da resmi olmayan bir kademe," dedi Sebastian. "Ben buna yaldızlı kademe diyorum. Bu aslında sizin faaliyetlerinizi görmezden gelmeleri için onlara ödeme yapmaktır. Bu

hizmet yalnızca seçkin bir azınlığa, en fazla güce ve prestije sahip olanlara sunulur. Bazı durumlarda Lonca'nın sessizliğini satın almak ya da olayların örtbas edilmesine yardımcı olmak için yüklü bir meblağ ödeyebilenler."

"Elindeki kademe bu mu?" Ben sordum.

Sebastian verdi a mizahsız Huff. Nessa bakışlı üzerinde ile karakteristik olmayan bir surat.

Sebastian sessiz arabanın içinde, "Hayır, ben hiçbir zaman o kademenin bir parçası olmadım," dedi. "Ben o katmanın alıcı tarafındaydım."

Başımı salladım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benim deyimimle yaldızlı birini öldürürseniz, engizisyon mahkemesine çıkarsınız.

."

"İşkence," dedi Nessa. "Onlardan birini öldürürsen işkence görürsün."

"Para sızdırmak için mükemmel bir yol. Öde bana, ve yürüyebilirsin şimdi. Bunun için ödenen ücretler her zaman abartılıdır."

Nessa gereksiz yere, "Sebastian zambaklarından birini öldürdü," diye ekledi. "Kim öldürdü?" Sebastian ona doğru baktı.

Yere çakılmadan önce olabildiğince uzun süre etrafına baktı. "Gerçekten mi?

Bunca yıldan sonra, aniden beni *dışarı* mı *çıkaracaksın*?"

"Neden olmasın?" Sebastian omuz silkti. "Jessie'nin hiçbir zaman zambak olma şansı olmayacak. Bilse ne olacak ki?" Tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. "Bir büyücü laboratuvarıma girdi-"

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Nessa.

Sebastian başını salladı. "Evet, yeni ve gelecek vaat eden bir büyücüydüm. Çok fazla güce sahip olduğum, iksir ve büyü işlerinde iyi olduğum için ün kazanmıştım. Safça, laboratuvarımın kurulumu konusunda da açık davranmıştım. Bana yardımcı olacak ipuçları verecek müttefiklerim yoktu."

"Onun arkadaşıydım," dedi Nessa, "ama büyücü topluluğunda statü kazanmak için çok az gücüm vardı. Arkadaş edinme konusunda daha iyiyimdir ama Sebastian'ın görüştüğü insanların hiçbiri benimle konuşma zahmetine girmedi. Bu yüzden müttefik bulmasına yardım edemedim."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "İçeri giren büyücü günlüklerimi ve büyü kitaplarımı arıyordu. Bir alarm büyüsu onu tuzağa düşürdü. Ben geldiğimde o da alarmdan kurtulmaya çalışıyordu. Beni büyüyle kıstırdı ve öldürücü darbeyi indirmek üzereydi ki Nessa ensesine bir bıçak sapladı. Bu tür şeylere karşı hiçbir zaman çok hassas olmamıştır."

"Benden çok iyi bir çirkin yaratık olurdu," dedi ve sırtarak arkasını döndü.

"Bir un çuvalı gibi yere düştü," dedi.

"Büyüler konusunda güçlü olmayabilirim," dedi Nessa, "ama bıçaklar konusunda oldukça iyiyimdir."

"Sorun şu ki, Lonca'nın gözünde o bir hiçti," dedi. "Güçlü bir büyücüyü öldürmek onun için neredeyse kesin bir ölüm cezası olurdu. Ama ben güçlüydüm, *güçlüyüm*. Beni yok etmek istemeyeceklerini biliyordum, bu yüzden ben yaptım dedim."

"Ama siz kendinizi koruyordunuz," dedim dehşete kapılarak.

"Umursamadılar," diye yanıtladı Sebastian. "Onların seçkinlerinden birini öldürdüm. Seçkinlerini korumaları gerekiyor. Eğer korumazlarsa, neden birileri bu statü için para ödesin ki? Beni öldürmeye hazır değillerdi ama cezalandırılmam gerekiyordu. Bana her gün saatlerce işkence ettiler. Üçüncü gün, başlamadan önce benimle bir konuşma yaptılar. "Bak sana ne diyeceğim," dedi adam. Bunu hep hatırlayacağım. 'Bak sana ne diyeceğim, bize borcunu öde, biz de bütün bu olanları unutalım."

"Ne kadar alacakları vardı?"

"Benden zorla almak istedikleri para," diye yanıtladı. "Yaşasaydı büyücüden alacaklarını iddia ettikleri para."

"Ödeme yaptınız mı?"

"Hayır. Siktir et onları. Bana birkaç gün daha işkence etmeye devam ettiler. Tam olarak kaç gün, sayısını unuttum. Her gün bana aynı teklifi sundular. Her gün onları görmezden geldim. Seanslar boyunca gıkımı bile çıkarmadım. Ne bir ağlama, ne bir çığlık, hiçbir şey. Şantaj girişimlerini de kabul etmedim. Onlara bakmadım bile. Sonunda bıktılar ve gitmeme izin verdiler."

"Bir uyarı ile birlikte," diye ekledi Nessa.

"Doğru, bir uyarı ile. Bir daha hata yapma, yoksa bir dahaki sefere beni öldürürler."

"Biz de bunun yerine onları öldürdük," dedi.

"Evet. İşte o zaman soğukkanlılıkla öldürmeye başladım. Sahne ismim zaten vardı ama onu bir silah olarak kullanmaya başladım. Bir silaha *dönüştüm*."

"Bu bir davranış değildi," diye Austin.

"Olmayabilir. Ama o zamana kadar, bu konuda hiçbir duygum kalmamıştı. Bedelini ödemiştin ve para üstünü almak için geri döndüm. Kanla."

Titredim. Sebastian bana bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti, sadece ima etmişti. "Şekil değiştirenlerin dünyasında bunun kadar kötü yerler de var," dedi Austin.

"Belki daha kötüsü. Geldiğimde burası kanunsuz bir yerdi. İktidardakiler

istedikleri gibi avlıyor, alıyor ya da gasp ediyorlardı. Zayıflar kum torbası olarak kullanılıyor ya da spor olsun diye öldürölüyordu."

"Yani bir şey olduğunu biliyorsun." Sebastian'ın ses tonu cansızdı. "Evet, topladığım ceset sayısı çok yüksekti."

"Ama sen bir şeyleri düzelttin," dedim.

Bir duraklama. Sonra Austin "Evet." dedi.

"Peki o zaman." Nessa Sebastian'ın kolunu okşadı. "Bu iyi haber, değil mi? Sonunda bir şeyler inşa etmeye yardım edebiliriz, Sabby. Sürekli yıkmak yerine, hmm? Bu güzel olmaz mı?"

"Beni yalnız bırak. Üzölüyorum," diye huysuzca cevap verdi.

Kadın ona güldü. "Ama Lonca Jessie'ye farklı tepki verecektir. Onun düzeni alışık olduklarına hiç benzemiyor."

Sebastian öksürerek bir kahkaha attı ve ardından çaresizce kıkırdamaya başladı. "Aman Tanrım, ne kadar farklı. Hadi yolları sayalım, olur mu Kaptan?" Sebastian yumruğunu havaya kaldırdı ve sonra bir parmağını ondan ayırdı. *Bir.*

"Şey, Vanna, en bariz olanı aynı zamanda onun statüsüyle en ağır suç," diye ekledi Nessa. "ok yakın zamana kadar o bir Jane'di."

"*Blech.* Bu onu gezegendeki tüm büyölü insanlardan daha aşağı yapar, evet." Sebastian arkasına baktı. "Eğer fark etmediysen, büyücüler korkunç derecede züppedir."

Bir parmağını daha sıyırdı. *İki.*

"Sihri ona miras kalmış," dedi Nessa ve dikiz camından burnunun kırıştığını görebiliyordum. "Bir tür garip tarihi büyüsü var. Bir *evden* gelen büyü. Bununla ilgili efsaneler var ama bunlar ne zamandan beri gerçek? Ben buna inanmıyorum."

"Evet, bir ev mi?" Sebastian'ın ses tonu komik bir şekilde şüpheciydi.

"Bir ev, evet. Ve görünüşe göre bu ev onu bir Jane'den bir tür şekil değıştirene dönüştürmüş. Herkes dişi gargoylelerin var olmadığını bilse de bir gargoyle." Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok saçma. Uyduruyor olmalı."

Burnunu yukarı kaldırdı. "Böyle bir şeyi kimsenin ciddiye almasına imkân yok. Momar'ın onu alması için bir uşak göndermesine şaşmamalı."

"Anlaştık." Başını salladı, kulakları gülümsemeyle kalktı. Sebastian Nessa için bir parmak daha kaldırdı.

Üç.

"Bariz olan tabii ki," diye cevap verdi, dikiz aynasından Austin'e bakarak. "Pis hayvanlarla takılıyor. Kendisi de neredeyse pis bir hayvan, sonra da iki katına çıkıp biriyle yatıyor. İğrenç.

Jane olmaya geri dönebilirdi. En azından bu şekilde kendine biraz saygısı olurdu. *Kara listeye* alındı."

Austin pencereden dışarı baktı, başparmağı hâlâ tenimi okşuyordu.

Sebastian gülmeye başladı. "Tüm bu güçle bir şeyler yapabilseydi kara listeye alınmazdı. Ama..." Dördüncü parmağını kaldırdı.

"Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyor," dedi Nessa hemen. Uzun zamandır birlikte çalıştıkları belliydi. Arkadaşlıklarının birbirlerinin cümlelerini tamamlama aşamasını çoktan geçmişlerdi. "Etkileyici bir dizi sihirle geçmişteki Jane statüsünü bile gizleyemiyor. Bu harika bir şey elbette çünkü kolayca öldürülebilir. Dürüst olmak gerekirse onu hayatta tutmanın bir anlamı yok."

"Evet. Onu yakalayalım, ondan biraz bilgi alalım ve öldürelim." Omzundaki görünmez kiri sildi. "Bu durumla başa çıkmanın en temiz yolu bu."

"Anlaştık." Abartılı bir şekilde başını salladı.

"Elbette... bir şey gerçekten uymuyor." Sebastian Nessa'ya baktı. "Göründüğü gibi biri olmayabileceğini düşündüren tek şey bu."

Beşinci parmağını kaldırdı.

"Şey, tabii ki büyük Elliot Graves tarafından sahiplenildi," diye ekledi.

Austin'in başparmağı bakımlarını durdurdu. Başını yavaşça çevirdi ve arabanın içindeki basınç dramatik bir şekilde değişti.

"Hayır, hayır-" Sebastian elini dur işareti yaparak kaldırdı.

"Vay canına, bunu fiziksel olarak hissettim," diye haykırdı Nessa geniş bir gülümsemeyle. Gözleri dikiz aynasından Austin'e kaydı. "Tabii, evet, gözlerin korkunç ama vay canına. Tavrındaki değişikliği gerçekten hissettim. Korkudan sinmek istememe neden oluyor."

Sebastian tam da bunu yaparken, "İpucu al, Nessa," dedi. "*Iddia* etmek' derken... 'iddia etmek' gibi bir şey kastetmedi. Sadece ben..."

"Onu ayırdık," diye Nessa.

"Hayır!" İlk parmağını tekrar kaldırdı. "Hayır, rezerve değil. Ben . Ama çok romantik olmayan bir şekilde."

"Profesyonel bir şekilde," dedi.

Onu işaret etti. "Evet! Profesyonel bir şekilde. Ona profesyonelce ilgi gösterdim."

"Kalıcı bir şekilde bile değil," diye yanıtladı.

"Kalıcı bir şekilde bile değil," diye tekrarladı. "Bu sadece profesyonel bir ilgi eylemi. Bu durumda, benim... yenilenen itibarım göz önüne alındığında, çoğu insanın size uzak durmasını sağlayacaktır. Lonca, bölgeme tecavüz eden olursa öldüreceğimi ve öldürdüğümü biliyor."

"Kinsella, kimse yok mu?" Nessa otoyoldan saparak konuştu. "Kinsella'nın buraya gelip bir saldırgan gibi davrandığı için öldürüldüğünü açıkça belirttik. Sonra Jessie'yi gücünü göstermesi için mağaralara davet ettik."

"Herkesi öldürmeseydik ya da saklanmaya zorlamasaydık muhtemelen daha çok işe yarardı," dedi gülerek.

"Geçmiş düşününce," dedi. "Her neyse, açık bir mesaj göndermeye çalıştık. Bizim olanla oynarsan-"

"Bizim değil!" diye bağırdı.

"Profesyonel olarak ilgilendiğimiz kadınla uğraşmak, Sabby, bu çok yorucu."

"Sorun değil." Austin tenimi okşamaya devam etti. "Ne demek istediğini anlıyorum." "Ama şimdi düşük seviyeli bir toplayıcı gönderiyorlar," dedi Sebastian, Çenesini ovuyordu.

"Herkesi ortada bırakıp saklanmaya gittin." Nessa yavaşladı, sola dönmeden önce sağa döndü. Belli ki yaklaşıyorduk.

"Doğru," dedi sessizce. "Yani belki de beş numara masadan kalkmıştır."

"Ya masanın üstünde ya da dışında," dedi park ederken. Freni çekti ve bana gülümsedi. "Bu bir sonraki aşamasına geçmek üzereyiz. Senin hakkında yeni hikâyelerin yayılma zamanı geldi. Daha bir büyücü yemeğine oturmadan Jessie Ironheart olarak nam salacaksın."

ON BİR

Herkes vites değiştirme araçlarından çıkarken NIAMH BEKLEDİ. Beklendiği gibi, Austin'in ekibi hemen düzenli sıralar ya da diziler halinde yanlara dağıldı. Yine beklendiği gibi, Ivy House ekibi öbekler halinde toplandı ya da dağıldı, birkaç kişi burada, başka bir çift oraya dağıldı ve o *aptal* Earl kılık değiştirdi çünkü saçsız gri kafasında hiçbir ipucu kalmamıştı. Austin'in sürüsüyle kıyaslandığında, kesinlikle gülünç görünüyordardı.

Mükemmeldi.

Niamh bu aptal kıyafeti Jessie'ye söylediği gibi uyum sağlamak için giymemişti. Yer değiştirmek için kullanışlı olduğu için de giymemişti. Hepsinin aptal gibi görünmesini *istediği* için giymişti. Hafife alınmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Jessie arabadan omuzları gergin bir şekilde indi, bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydi. İnsanlara zarar vermekten hoşlanmıyordu, yozlaşmış büyücülerle dans edecekse bunu aşması gerekiyordu. Ondan güçlü ve baştan çıkarıcı bir büyü yayılıyordu. Gargoyle herkesin aynı fikirde olmasını sağlıyordu.

Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, Kırık Sue ileri doğru duraklayan bir adım attı. Vücudu gerildi, kasları şişti. Yine de durması gereken yerin bir adım önünde durdu.

Arkasındaki Kace de sarsıldı. Gözleri hafifçe irileşti ve bakışları Jessie'ye kaydı.

Onu yakaladı ve aralarında gergin bir an geçti. Niamh dün sahada Jessie ile Kırık Sue arasında da benzer bir şey olduğunu hatırladı. Bir an sonra Jessie hafifçe başını salladı ve aralarındaki bağdan kabullenme sesi yükseldi.

Kace, Kırık Sue'nun debelendiği yere doğru bir adım attıktan sonra yoluna devam ederken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Jessie'nin yakınında durdu, sanki bağılılığı bir alfadan diğerine kayıyormuş gibiydi.

Tanrım, diye düşündü Niamh neşeyle. *Austin Steele bundan hoşlanmayacak.*

Sanki bir işaretmiş gibi Austin Honda'nın arkasından dolandı, gözleri sert ve duruşu düşmancaydı. Kace'e dik dik baktı, sonra bakışları Jessie'de karar kılmadan önce Kırık Sue'ya kaydı.

O ayı Jessie'yi, en azından Niamh'ın algısına göre, başka hiçbir erkeğin bir insanı sevmediği kadar çok seviyordu ama onun da sınırları vardı. Halkını yönetmeye çalışan gargoyll'u bu sınırları kesinlikle çiğneyecekti. Keşke manipüle etmeleri gereken bir düşman büyücü olmasaydı, hemen şimdi bir sandalye kapar ve yerleşirdi. Havai fişekler muhteşem olacağına benziyordu.

Jessie'nin sesi duygusuz ama kararlıydı, "Halkımı yanıma çağırıyorum. Gargoyle'ımı yani. Bunun üzerinde fazla kontrolüm yok. Bu sadece bir savaş yaklaştığında devreye giren bir tür ilkel dürtü. İnsanların duygularını hissetmek gibi. Benim yanımda kan dökenler çirkin suretimle daha derin bir bağ kurma seçeneğine sahipler. Ivy House bağı gibi. Bu onların sağlığını takip etmeme yardımcı olacak ve ihtiyaç duyduklarında onları yanıma çağırabileceğim." Sorunlu bakışları Austin'inkilerle buluştu. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu büyü titreşimlerinin ne anlama geldiğini ve muhtemelen işe yarayacaklarını biliyorum, ama bunun dışında, çirkinim bu gemiyi yönetiyor. Brochan bana direniyor. Kace'in gücü yok görünüyor. Ya da belki sadece istemiyordur."

"Hissediyorum... Yapamıyorum..." Kace başını salladı.

"O zaman istemiyor," dedi, gözleri Austin'in anlaması için yalvarıyordu. Kahretsin, o büyük alfayı yönlendirmekte çok iyiydi. Hiçbir zaman Niamh'ın zevkine göre savaşın savurganlığına yeterince eğilmemişti. En azından onun keyfi için.

Sebastian yan taraftan, "Bu onun rolü," dedi, Elliot Graves rolünün bir kısmı Austin'in baskın aurasının yakınında parlaklığını yitiriyordu. "Onları bir araya getiriyor. Onları bir arada *tutuyor*. Eş koruyucusunun onları savaşa götürmesi gerekiyor. O kraliçedir ve eşi de onun komutanıdır. Ordusunun lideridir. Gücünün arkasındaki kudret." Aptallarla konuşan bir araştırmacı kitap kurdunun hayal kırıklığı sesine sinmişti. "Yapman gerektiği gibi eş koruyucusunun büyüünü alsaydın, onun yeteneklerini kullanmasına yardım edebilirdin. Önceki varisler hata yaptı çünkü savaş duygusu olmayan büyücülerle takıldılar.

Ama Jessie her şeyden önce bir gargoyle. Onlar bir savaş türü. Ve şimdi komutanını buldu. Sadece onun bu duruma ayak uydurmasına ihtiyacı var."

Austin'in yoğun odağı yavaşça Sebastian'a doğru yöneldi. Hareket eden tek şey kafasıydı ama aniden o bölge alfanın baskın gücüyle doldu. Niamh bu gücün omuzlarına baskı yaptığını ve kafa derisinde böcekler gibi gezindiğini hissetti. Sebastian gözle görülür bir şekilde irkildi.

Nessa uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. "Muhtemelen bir alfayı utandırmamalısın, Sabby. Kızgın görünüyor."

"Evet, şimdi hatırladım," diye mırıldandı Sebastian. "Bir süre burada kambur duracağım. Koşmaya başlamam gerekirse bana haber verin."

Yani bu güç mücadelesi Austin Steele'in koruyucunun sihrini kabul etmemesi yüzünden yaşanıyordu. Hiçbir şeye zorlanmaktan hoşlanmıyordu.

Ve bu birinci sınıf bir eğlence olsa da, yapacak daha önemli vardı. Niamh gücünü toplayarak ona yaklaştı. "Pekâlâ. Austin Steele, buradaki durumu biliyorsun. Hadi gidip izinsiz giren arkadaşımızı içeride ziyaret edelim. Buranın büyüleri korumalarını artırdığınızdan şüpheliyim, o yüzden burada fazla kalmayabilir."

O vahşi, mavi gözlü bakışın sırası Niamh'a gelmişti. Yine de buna hazırды. Uzuvarları donacak gibi olduğunda ve omurgası eğilmeye çalışıldığında, kaslarını zorladı.

Austin Steele, alnındaki terin dışarı çıkmasına neden olan yoğun bir vuruştan sonra dikkatini Kace'e yöneltti. "Sıraya girin," diye homurdandı.

Jessie tarafından çekilen, Austin tarafından itilen Kace komuttan dolayı gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Titreyen bir nefes aldı... sonra yavaşça geri çekilmeye başladı. Azar azar, santim santim, başladığı yere gelene kadar geri gitti.

Austin şimdi Kırık Sue'ya bakıyordu, duruşundaki emir belirginleşmişti. Kırık Sue'nun fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Derin bir nefes aldı ve kolayca yerine geri adım attı.

Şehvet ve minnettarlık Jessie'nin duygularını harekete geçirdi. Austin gibi o da eşinin gücünü göstermesinden açıkça hoşlanıyordu. Ayrıca, kontrol etmek için mücadele ettiği sihir tarafından zorbalık edilememesinden de hoşlanıyor gibiydi.

"Gidelim mi?" Austin döndü, Jessie'yi önüne katmak için kolunu uzatarak durakladı ve sonra kapıya yöneldi.

Baskı aniden hafifleyince Niamh bir iç çekti.

Şekil değiştirenler dağılıp binanın etrafındaki yerlerini aldılar. İzinsiz giren büyücünün bazı arkadaşlarının ortaya çıkma ihtimaline karşı binanın güvenliğini sağlamak için oradaydılar. Ya da daha büyük ihtimalle kiraladığı paralı askerler. Jessie ve Austin Steele'i kapıya kadar sadece birkaç şekil değiştiren takip etti.

Ulric, Niamh'ın yanına çökerken, "Bu bir sorun olacak," diye mırıldandı. "Güç için bu şekilde savaşmaları."

Niamh, Ulric'le birlikte depolama tesisinin kapısına doğru giden sırayı bozduklarından emin olarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu sadece dostumuz alfaya yeni bir meydan okuma verir. Bunları seviyor gibi görünüyor."

Ulric başını salladı ve Niamh'ın tekli kapıdan önce girebilmesi için biraz geride kaldı.

"Büyüleri güçlendirdim."

Niamh, Sebastian'ın beklenmedik derecede yakın sesinin şaşkınlığıyla neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Janey Mack, delikanlı. Gizlice yaklaşmakta Edgar kadar kötüsün."

Edgar'ın bedensiz sesi arkalarından bir yerden, "Bu *büyük* bir iltifat," diye geldi.

"Geçen hafta," diye devam etti Sebastian yakın zamanda yeniden düzenlenen koridorlarda ilerlerken. Beton zemin, üzerlerindeki yolu süsleyen çıplak ampulleri yansıtıyordu. Turuncu metal duvarlar boyunca parlıyordu, kapılar büyük olasılıkla boş depo hücreleriydi. "Alfa Austin- yani Austin Alph - Lanet olsun."

"Sen de isimleri doğru yazma konusunda Edgar kadar kötüsün, ha?"

Niamh söyledi. Nessa gülmeye başladı.

"O alfanın beni hüngür hüngür gibi bir huyu var," diye cevap verdi, muhtemelen Nessa'ya doğru bir bakış fırlatarak. "Her neyse, alfa böyle bir durum için burayı büyüyle güçlendirmemi istedi."

Bir köşeyi döndüler ve sonra bir başkasını. Görünüşe göre burası bir labirent gibi düzenlenmişti. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Edgar bitki labirentinde gezinmeyi çok daha zor hale getirmişti.

"Ona ihtiyacın olacağını beklediğini söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Onu gereksiz yere endişelendirmek istemedim. İlk gelen büyücüyü yönlendirmenin kolay olacağını düşündüm. En azından öyle olacağını umuyordum."

"Öyle mi? Ve eşinin güvenliğiyle doğrudan ilgili hayati bilgileri saklamana nasıl tepki vereceğini düşündün?"

Sebastian bir an sessiz kaldı. "Ben... Yani..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Ben hep buralardayım. Dikkat ediyordum. Büyücülerin yakınlarda olduğuna dair işaretleri izliyorum yani. Gözüm her şeyin üzerindeydi."

Omuz silktilti ve "Eminim harika olacak," dedi, bir şekilde alaycılığını bastırmayı başarak. Dünyaları verseler onunla yer değıştirmezdi.

Son bir köşeyi döndüler ve bina etraflarında açıldı. Orada olması gereken depolama birimleri yoktu ve üç kat yüksekliğinde depo benzeri bir alan yaratılmıştı. Alanın içinde, içine dar bir kapı yerleştirilmiş büyük beyaz bir küp gibi görünen bir şey vardı. Sebastian'ın güçlendirdiğı şey bu olmalıydı. Düşman büyücünün hapishanesi.

Karmakarışık bir kütle halinde durdular, birkaç şekil değıştiren dış mahallelerde mükemmel bir şekilde hizalanmıştı ve Ivy House ekibi aralarında rastgele dağılmıştı.

Nessa neredeyse dans ederek herkesin arasından geçip Jessie'nin yanında durdu. "Pekâlâ millet, müsaade ederseniz. İşler şöyle yürüyecek..."

"Önce Edgar'ı içeri gönder," dedi Niamh, bu komutun arkasına biraz güç koyarak. Bu özel sihirli yeteneğini bu mürettebatla hiç kullanmamıştı. Gerçekten ihtiyacı olduğu zamanlar için saklıyordu. İşte şimdi tam zamanıydı.

Nessa dikkat kesildi ve tam önünde duran Cyra ve Hollace çatık kaşlarla ona baktılar. Austin Steele'in bakışları bu akşam ona ikinci kez çarpıyordu ama bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Şimdi. Onun halkıyla uğraşmıyordu, bu yüzden o da onunla uğraşmayacaktı.

Sonra herkes bakışlarını arkada asılı duran Edgar'a çevirdi. Elinde Ivy House'un büyü kitaplarından biri vardı ve Broken Sue'ya çok yakın duruyordu. Başka bir zaman olsaydı, Niamh, Kırık Sue'nun normalde soğukkanlı olan yüzüne sızan hafif rahatsız ifadeye kahkahalarla gülerdi.

"Kim... ben mi?" Edgar kaşlarını kaldırıp etrafına bakınarak sordu. "Önce sen mi?" Biraz doğruldu. "Bu beklenmedik bir onur."

"Peki, ama..." Nessa tereddüt etti. "Eğer o büyücü bir şekilde kısıtlamalarından kurtulduysa, tehlikeli olacaktır. Büyü ateşleyebilecek..."

"Ah, tabii, harika olacak," dedi Niamh, alaycılığını hâlâ gizleyerek. "Jessie sürekli onun üzerinde çalışıyor. Yağmur gibi yağıyor."

Edgar gülümseyerek, "O olaydan sonra hâlâ kâbuslar görüyorum ama uyumamaya ya da hayal kurmamaya çalışıyorum ve iyi görünüyor," dedi.

"Gördün mü? Harika biri." Niamh ona devam etmesini işaret etti. "Edgar, biz organize olurken, sen de buzları erit, olur mu? İzinsiz giren kişiye

çiçek yetiştirme. Ya da mükemmel örtü arayışınız. Ya da çiçek gösterilerinde hile yaparak kazandığınız madalyalar."

Edgar küpe yaklaştı -doğrusu, bu onun *yürüme şekliydi*- ve uzun parmağını ona doğru salladı. "O çiçekte hile yapmadığımı çok iyi biliyorsun-"

"Evet, evet. Ona her şeyi anlat." Niamh ona doğru yürüdü, kapıyı açtı ve onu içeri itti. "Dikkat et de büyüyle vurulma. Jessie'nin seni emekli etmesini engellemek istemezsin. Eminim bugünlerde bunu dört gözle bekleyecektir."

Kapıyı bir tıkırtıyla arkasından kapattı.

Jessie bu manzara karşısında kaşlarını kaldırdı ama Niamh'ın halletmesine izin vermekle yetindi.

Nessa bir süre kapıya baktı. "Tamam. Bu beklenmedik bir şeydi ama sorun değil. Bunu kabul edelim." Jessie'yle yüzleşti. "Onda kullanacağınız büyü kitabı vardı. Hepinizin bildiği gibi, amacımız oradaki arkadaşımızdan bazı cevaplar almak. Bunu yapmak için korkutma ve acının bir karışımını kullanacağız. Acaba Bay Alpha Steele, "parmağını toplanan insanların önünde havada gezdirdi", "oldukça gösterişli gorilinizi kullanabilir miyiz?" Kırık Sue'ya göz kırptı. "Onu tek parça halinde geri getireceğimize söz veriyoruz."

Austin başını salladı ve Broken Sue ilerledi, ifadesi sertti ve gözleri Nessa'yı arkasındaki duvara sabitlemişti. En azından denedi. Nessa'nın gülümsemesi büyüdü, ta ki neredeyse ona ışık saçana kadar.

"Uzun yıllardır tek parça olmamıştım," diye homurdandı usulca. "Daha da iyi," diye cevap verdi aynı ses tonuyla. "Artık tek parça olmak zorunda kalmayacağım. nazik."

Hafifçe kaskatı kesildi, kasları kolları boyunca patladı.

"Pekâlâ, öyleyse." Niamh kontrolü yeniden ele aldı. "Açıkçası ben de içeri gireceğim." Ellerini kalçalarına dayadı. "Lanet olsun. Edgar'a soğutucuyu almasını söylemeyi unuttum."

Nessa yüzünü buruşturdu. "Bu ilk bölümü izlemek biraz... zor olabilir."

Niamh güldü. "Tatlım, *izlemesi zor olanın* neye bilmiyorsun.

Ulric, git bana bira soğutucusu getir, mu?"

Cyra elini kaldırdı. "Ben de katılabilir miyim? Eminim size 'izlemesi zor'un nasıl bir şey olduğunu gösterebilirim."

"Kulağa iyi bir meydan okuma gibi geliyor." Hollace ellerini birbirine sürttü. "Keşke basajaun burada olsaydı. Bu işte iyi olurdu."

"Bölgeye girmek üzere olduğunu hissediyor ve hayır"-Jessie öne çıktı ve elini uzattı-"tam bir işkence olmayacak. Onu korkut, tamam. Biraz hırpalayın, tamam. Ama işkence konusunda sınırı çiziyorum. Biz böyle şeyler yapmayız." Yüzünü buruşturdu. "Umarım."

"Umarım çirkinim bana uyar" demek istedi. Niamh uymayacağını hissediyordu.

"Peki, tamam, neden olmasın?" Nessa hiç sıkılmadan konuştu. "Bakalım çok fazla acı çekmeden ondan bilgi alabilecek miyiz? Yeni şeyler denemeye hazırım."

Kırık Sue ona bir soruyla baktı.

"Evet, sana hâlâ ihtiyaç var." Onu küpe doğru yönlendirdi.

"Bekle." Niamh elini kaldırdı. "Edgar'a biraz daha zaman ver. Birkaç dakika içinde izinsiz giren kişiyi epey rahatlatacaktır. Bu vampir en sert olanları bile tedirgin edebilir."

ON İKİ

BÜYÜM güçlü dalgalar halinde içime yayıldı. Austin yanımda durmuş, Niamh'ın odaya girmek için işaret vermesini bekliyordu. Görünüşe göre kontrolü ele almıştı. Başıyla onay verdiğinde, Sebastian her ihtimale karşı bir savunma büyüü yaparak önce girdi. Gargoyle'ımın bağlantı teklifini kabul etmemiş olabilirdi ama artık etrafımdakilerin duygularını hissedebiliyordum, bu yüzden Elliot Graves modunda olduğunu biliyordum. Duyguları durgunlaşmıştı, sanki hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Nessa sırayla gitmeye başladı ama Kırık Sue eliyle omzunu kapattı. "Bırak beni," diye homurdandı, onu nazikçe kenara çekip önündeki odaya girdi. Kapıdan geçebilmek için biraz yana dönmek zorunda kalmıştı ve Austin'in de aynısını yapmak zorunda kalacağını biliyordum. Eminim bu bir tasarımdı. Bu onları daha büyük, hayattan daha büyük gösterecekti. Neredeyse tüm büyücülerle karşılaştırıldığında, kesinlikle öyle görüneceklerdi.

Niamh alaycı bir tavırla, "Tam bir beyefendi, bir hanımefendinin önünü kesiyor," dedi.

"Sen ona bakma Bay Goril," diye cıvıldadı Nessa. "Kesinlikle bayılıyorum." Onun peşinden içeri dalmadan önce bana bir gülümseme fırlattı.

Niamh elini bana doğru uzatarak odaya baktı. "Henüz değil, Jessie." Sonra etrafımıza bir göz attı. "Earl, kapıyı koruman gerekecek. Tam ön tarafta. En iyi kılığına gir ki seni görmesin."

Bay Tom göğsünü kabarttı. "Sana cevap vermiyorum, kadın. Bayan?"

Austin'e şaşkın bir bakış attım. Niamh açıkça eksantrikliğin gücüne inanıyordu. "Evet, tabii, her neyse."

Ulric Niamh'ın soğutucusunu taşıyarak koşar adımlarla geri döndü. Onun yanında durdu, muhtemelen ayak işinin kendisine odaya girme izni verdiğini umuyordu.

Austin'e dedi ki, "Sandalyeniz var mı? Katlanabilir bir tane. Biraz hırpalanmış olsa iyi olurdu."

Koşarak uzaklaşan adamlarından birine başıyla işaret etti.

"Neyi hedefliyorsun?" Ulric'i diğerlerine katılması için yönlendirirken ona sordum.

Onun ardından içeri baktı, sonra Bay Tom'un kolları kıvrılmış kahverengi ceketini, piposunu ve favorileri yapıştırılmış Elvis gözlüklerini giymeyi bitirmesini bekledi. Döndü ve kapının yanındaki yerini aldı.

"Hayır, burada değil, seni eşek," dedi Niamh. "İçeride. Kaybolursa diye."

"Bu çok saçma," diye cevap verdi. "O oda kalabalık olacak. Seni dışarıdan koruyacağım."

"O zaman böyle görünmenin ne anlamı var? Hadi, gir içeri. Devam et, edebilirsin de. Devam et."

"Sadece git," dedim Bay Tom'a. "Bir de oyuncak bebeğe ne dersin?" Niamh'a sordum. "Ya da katil bir cüce? Zaten çılgın görünüyoruz, neden kendimizi biraz daha genişletmeyelim?"

Bana başıyla onay verdi. "Eğer o şeyler araba yolculuğunda bizi öldürmeseydi, ben öldürürdüm. Şimdi Jessie, beni dinle. Oradaki büyücünün çok kötü bir adam olduğunu sana söylememe gerek yok sanırım. İnsanları dövülmek ya da işkence görmek için getiriyor. Muhtemelen ikisini de. Çalıştığı insanlar, umarım hiç karşılaşmayacağın en acımasız büyücü insanlar. Bu insanlar Edgar'ı spor olsun diye vampir avcılarına satarlar. Gargoyle'ların kanatlarını koparırlar. Ivy House'u yakmaya çalışırlar ve kesinlikle kasabayı umursamadan yakarlar. Broken Sue isminin bu adama uymasının sebebi onlar gibi insanlar. Buraya kadar benimle misin?"

Başımı sallamamı bekledi.

"Bahse girerim Sebastian senden Edgar üzerinde denediğimiz kâbus büyüsünü kullanmanı isteyecek. Onu hâlâ çalıkların arasında saklanmaya zorlayan büyüyü, hatırladın mı?"

Yüzümü buruşturdum. O büyüyü unutmak çok zordu. Zavallı Edgar. Ne yapması gerektiğini bilerek gönüllü olmuştu ama hiçbirimizin onun gücüne hazırlıklı olduğunu sanmıyordum.

Çok doğrudan bir bakışla devam etti. "Eğer bu büyücüyü sadece korkutacaksan, o zaman ona hayatının şokunu yaşatmalısın. *Tüm* hayatının şokunu. Asla bir şok. Ve bunu o kâbus büyüsüyle yapabilirsin. O odada artık en tuhaf insanlarımız. Bir büyücüyü temkinli yaparlar.

normal bir günde. Alfa değiştiricilerin yoğunluğunu ve bir ya da iki gerçek vardiyayı eklediğimizde bunu elde etmeliyiz. Ama hata yapmayın, bu muhtemelen kötü bir savaşın ilk muharebesi olacak. Tıpkı dn olduğu gibi, güçlü görünmeniz gerekiyor. Başarısız olursanız tüm bölge tehlikeye girer."

Büyüm kalbimle aynı anda çarpıyordu. Gargoyle'ımın içimde hareket ettiğini, harekete geçmeyi talep ettiğini hissedebiliyordum.

"Bırakın irkin yaratık konuşsun," dedi Niamh yumuşak bir sesle. "Bırakın oynasın. onun arenası. Buna saygı duymalısın." Bakışlarımı bir süre daha tuttu, başını salladı, az önce koşarak gelen Austin'in adamından sandalyeyi aldı ve odaya girerek, "Ulric, bana bir bira getir. Gösteriyi rahatça izlemek istiyorum."

Austin kapıya doğru ilerledi ve önce benim gememi bekledi. "Bana ihtiyaın olursa burada olacağım," dedi yumuşak bir sesle, elini sırtımın st kısmına koyarken başparmağı boynumun alt kısmını okşadı.

Onun büyüsü benimkiyle birlikte dönüyordu, rahatlatıcı, canlandırıcı ve lezzetliydi. Ama Niamh'la aynı fikirde olduğunu hissedebiliyordum - hayvanının liderliği ele almasına izin veriyor, canavarın ortaya çıkaracağı tüm acımasız karanlığı kabul ediyordu. Beni onunla oynamaya davet ediyordu... ve benim çirkinim de tam olarak bunu yapmak için öne doğru uzanıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedim midem alkalanırken. "Sadece büyülü olamamaktan, rahat olamamaktan ve yalnız bırakılmaktan nefret ediyorum."

"Pek çok büyülü insan da öyle," diye yanıtladı. "İşte bu yüzden barışı kendimiz için almadan önce başkalarına vermek için çalışacağız. Yine de oraya ulaşacağız. Eninde sonunda cennetimizi bulacağız. Bulacağımızı biliyorum."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. O haklıydı. İnsanları, hem büyücüleri hem de şekil değiştirenleri koruyacak güce sahiptim. Eğer güçlerini kötüye kullanan insanlara karşı durmazsak, kim duracaktı? Kim karşı *koyabilirdi?*

"Tamam," dedim, çoğunlukla kendi kendime.

Alçak ışık beni karşıladı ve ben içeri girerken bedenler yolumdan çekildi. Alanın ortasında tahta bir sandalyede bir adam oturuyordu. Elleri arkadan bağlıydı ve bacakları sandalyeye bağlıydı. Oturur vaziyetteyken bile, güçlü omuzları ve kalın kalçalarıyla belli oluyordu. bir kas gücüydü. Eğer sihri işe yaramasaydı, birini kolayca alt edebilirdi.

Edgar onun hemen arkasında bekliyordu, elleri adamın omuzlarının hizasında ve parmakları biraz sarkıktı, sanki eski bir vampir gibi

kurbanını avlamak üzere olan bir film. "Eğer çok iyiyseniz çiçekleri silah haline getirebilirsiniz," diyordu. "Ben henüz o kadar iyi değilim. Bu zor bir iş. Onlara şarkı söylemek zorundasınız ve bazı akranlarım vıraklayan bir kurbağa gibi bir sesim olduğunu ima ettiler. Ama Hollace'ın çok güzel bir sesi var ve tabii ki alfa da mükemmel bir şarkıcı. Bazen çiçeklerin arasında oturup - görünmemek için gölgelerin arasında tabii ki- onun Bayan Jessie için çalıp söylemesini dinliyorum. Ne büyük bir zevk. Yeni keşfettiğim et yiyen cırcır böceği korkuma değişiyor. Sihirli bir büyü'nün içine hapsolmuş bir zihnin yarattıkları ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

İyi huylu bir şekilde güldü.

Adam dudaklarını yaladı ve kaşları biraz çatıldı. Bakışları yana kaydı ama başını Edgar'a doğru çevirmedi. Sanki vampiri görmezden gelmeye çalışıyordu ama bu süreç sinirlerini bozuyordu.

Edgar beni fark ederek durakladı. "Oh, merhaba, Bayan Jessie. Ben de tam konuşumuza iyi bir bahçenin lojistiğini açıklıyordum. Gerçekten de çok fazla hareketli parça var. Bunu dışarıdan görmek zor."

Büyücünün karanlık gözleri beni buldu. Yüzümde durmadan önce beni bir kez daha süzdü. Duygularının içinde tanıma duygusu kıvrıldı. Kim olduğumu tam olarak belirlemişti.

Sanki kahve içmeye oturmuşuz gibi, "Buradaki herkes bunun için ölecek," dedi.

"Ne için öleceksin, yeni arkadaşımızla güzel bir sohbet için mi?" Nessa onun önünden geçerken çenesine vurarak sordu.

"Bu odada kimin olduğunu nasıl bilebilirler ki?" Sebastian ellerini belirgin bir şaşkınlıkla kalçalarına dayayarak sordu. Bunu bir ya da iki kez yaptıkları açıktı. "Eğer mucizevi bir şekilde bu bağdan kurtulduysan ve sihirle korunan bu kutudan bir şekilde çıktıysan, birkaç şekil değiştirenle başa çıkamayacağını zaten gösterdin. Bölgeden kaçmayı nasıl umarsın?"

"Güzel soru." Başını sallayarak tutsağın önünden geçti. Görünüşe göre volta atıyordu. Durdu, eğildi ve adamın yüzüne baktı. "Sanırım blöf yapıyor, ben de öyle düşünüyorum."

"Sadece bu odadaki insanlardan bahsettiğimi mi sanıyorsun?" Büyücü mizah yapmadan sırtıttı. "Eğer kadınla birlikte geri dönmezsem, patronum bütün bu pis, geri kalmış, pire yuvası kasabayı ortadan kaldıracak. Zaten kimse bu pis hayvanları özlemeyecek-"

Birdenbire sandalyesinin olduğu yerde duruyordum ve o da arkasındaki duvara çarpıyordu. Ulric çarpmamak için zar zor kenara çekilmeyi başarmıştı. Sandalye yere çarptığında kırıldı ve adam içinden dışarı fırladı. Yine de ayak bilekleri hâlâ sandalyenin ayaklarına bağlıydı ve elleri arkadan bağlıydı.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ama bu, derimi acı verecek kadar gerdiğini hissettiren güç dalgasının yanında hiçbir şeydi.

"Bu kasabaya böyle hitap edilmez," dedim alçak ve sert bir sesle.

Ellerini kullanabileceği bir pozisyona getirmeye çalışarak sendeledi.

Ona hiç şans vermedim.

Ona büyü ile vurdum, görüşümü kırmızıya boyadım. Tekrar duvara çarptı, kafası çarpıyordu. Ona parçalara ayrılıyormuş gibi hissettirecek bir büyü gönderdim. Dişlerini sıktı ve kararlılığı etrafına yayıldı. Büyülerin verdiği acıya alışkın olduğu belliydi. Belki de bu tür bir senaryo için hazırlık bile yapmıştı. Kolayca teslim olmayacaktı.

Nessa hoplaya zıplaya ona doğru koştu. Eğildi ve adamın kaygan at kuyruğunu yakaladı, yüzüne bakabilmek için başını geriye doğru çekti. Sol kaşındaki bir kesikten ve dudağındaki bir yarıktan kan damlıyordu. Duvara çarpması ve ardından düşmesi yüzünden olmuştu. Serbest bıraktığım büyü fiziksel yaralar bırakmıyordu.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" dedi. "Ama bu sefer sevdiği insanlara hakaret etme. Bu onu üzüyor. Ne de olsa kısa bir süre önce Jane'di. Hâlâ bazı duygusallıkları var. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

Tükürmeden önce ona küfretti. Kadın tam zamanında başını çekti. Belli ki bunu bekliyordu.

Büyüm tekrar öne doğru fırladı. Dalgalanmayı kontrol etmekte güçsüzdüm. "Hay aksi, yanlış cevap aşkım," dedi Nessa ona hızla yuvarlandı, beklenti yetenekleri en üst seviyedeydi.

Kör ama çok güçlü bir dizi ezici sihirli darbe daha indirdim. Dalga dalga ona çarpıyor, nefesini kesiyor ve onu döndürüyordu. Gargoyle'ım bana sertçe saldırdı, kaymak ve pençelemek istiyordu. Kan bedelini ödetmek için. Onu *bitirmek* için.

Kontrol için mücadele ettim. Bu doğru yol değildi. Onu öldürüp Niamh'a teslim etmek, onun da muhtemelen kafasını patronlarına geri göndermesi ya da korkunç başka bir şey yapması bize bilgi sağlamazdı. Momar söz konusu olduğunda kör uçuyorduk ve bu da onun biriydi.

Kabul, uzun bir emir komuta zincirinin en altındaki bir homurdanmaydı, ama yine de bu adamın kafasında ne olduğuna ihtiyacımız vardı.

İşkenceye hayır diyenin *ben* olduğumdan bahsetmiyorum bile. Kendime gelmem gerekiyordu!

Ağır ağır nefes alarak, büyü selini zar zor durdurmayı başardım. Öfke hâlâ içimde zonkluyordu. Gargoyle'ım harekete geçmek için can atıyordu.

Bir adım geri çekildim ve omuzlarımı yuvarladım, tüm vücudum karıncalanıyordu. "Söylediklerine ve yaptıklarına dikkat etsen iyi olur," diye mırıldandım. "Şu anda kendimi kontrol etmekte biraz zorlanıyorum."

Büyücü kendini yukarı iterken oda tamamen sessizdi. Kararlılık hâlâ üzerindeydi. Acıyı görmezden geliyordu. Evet, bunun için eğitilmişti. Bu muameleye tecrübeli biri gibi katlanıyordu.

"Patron söylentilerin doğru olduğuna biraz şaşıracak" demeden önce hırıltılı bir öksürük çıkardı. Yana doğru kan tükürdü. "Gücün var. O kadar gücün var ve seni bir güzel kullanacaklar, pis yaratık..."

Bu sefer kontrolü kaybeden ben değildim.

Austin ona doğru hışımla ilerlerken büyücünün gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın ayakları tutunmak için çabaladı ve arkasında bir duvar olmasına rağmen geri geri gitmeye çalıştı.

Austin iri elini adamın boğazına doladı ve onu yerden kaldırdı. Öfke, tehdit ve acı dostumu yiyip bitirdi. Büyücü bana ne yapacaklarından bahsettiğinde aklından geçen görüntülere tepki verdiğini biliyordum.

Havası kesilen adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Bağlı ellerini arkasında salladı ve bacaklarını tekmeledi. Austin herhangi bir zorlanma belirtisi göstermedi.

"Niamh, sandalyene ihtiyacım var," dedim dişlerimin arasından, hâlâ kendimi kontrol etmek için mücadele ediyordum.

"Elbette." Elinde birayla onu sürükledi ve benimle duvarın arasına koydu.

"Austin, onu öldürme," dedim. "Onu yere bırak."

Arkadaşım adamı koltuğa bırakmadan önce ona doğru yürüdü.

Adam kenara çarptı ve neredeyse düşüyordu. Ayak parmaklarını yere bastı ve öksürerek kendini tamamen itti.

Nessa başını Sebastian'a eğerek, "Bunu beklediğini sanmıyorum," dedi.

O tuhaf, orantısız sırtışını takındı. "Sanmıyorum, hayır. Daha önce de büyü bombardımanına tutulmuştu, tabii. Ama kontrolden çıkmış bir alfa şekil değiştiren? Bunun onun kelime dağarcığında olduğunu sanmıyorum. Biraz sarsılmış görünüyor."

Adam ikisine küfürler yağdırdı, belli ki yıpranmaya başlamıştı. Bu iyi bir şeydi. Bir etki yaratıyorduk.

"Bu kontrol dışı değildi," diye başladım, ama Edgar tekrar oraya sürüklenmişti. Daha önce olduğu gibi, elleri o tuhaf şekilde sarkmış halde durdu ve adamın kulağına fısıldamak için biraz eğildi.

"Eğer zamanımız olursa, size örtü yapımı hakkında her şeyi anlatacağım."

Adam irkilerek uzaklaştı. Ağırılığı koltuğun üzerinde kayınca koltuk devrildi ve adam yere düştü.

"Bu ne biçim bir sirk böyle?" diye bağırdı, çırpınarak. Kendini düzeltmeye mi çalışıyordu yoksa stres kaynaklı bir öfke nöbeti mi geçiriyordu belli değildi.

Nessa adamın yanına çömeldi ve Austin Kırık Sue'ya baktı. Söylenmemiş emri alan Kırık Sue öne çıktı ve ayaklarını Nessa'nın hemen yanına dikti. Çömelmedi, sadece tehlikeli bir şekilde göründü. Bu kadarı yeterliydi.

"Uzaklaş!" Adamın çırpınışları garip bir tür kayma, yarı yuvarlanma kaçma çabasına dönüştü.

Nessa Kırık Sue'yu işaret etti. "Korkutucu, değil mi? Onların varlığına asla alışamıyorsunuz. Çok heyecan verici bir şekilde tedirgin edici. Tehlikesini seviyorum. Ama sonra, ben onların tarafındayım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, Kaptan." Sebastian, Edgar'ın getirip köşeye sakladığı Ivy House büyü kitabını aldı. Bana uzattı.

"Kaptan?" Adamın bakışları Kırık Sue'dan ayrılıp Nessa'ya takıldı. Belli ki bunun Elliot Graves'in suç arkadaşının meşhur lakabı olduğunu biliyordu. "*Kaptan* mı?" Bakışlarını odanın içinde gezdirdi; muhtemelen içlerinden birinin Graves olup olmadığını görmek istiyordu.

Sebastian Nessa'ya, "Tüh, seni ifşa ettim," dedi. "Sence kim olduğumu biliyor mudur? Kılık değiştirmek sadece bir yere kadar işe yarar. Kapının yanındaki Bay Tom'a sor. Kılık kıyafeti gün gibi ortada, hayal dünyasında yaşıyor."

"Kalk, çık dışarı..." Edgar kıkırdadı ve büyücüye doğru garip bir yengeç yürüyüşü yaptı. "Kelime oyunlarını sevmiyor musun?" Sırıtkan gülümsemesi iri köpek dişlerini gösteriyordu. "Bunu harika buluyorum."

"Bu da ne..." dedi adam boğuk bir sesle, Edgar'dan uzaklaşmak için geriye doğru eğildi ama belli ki Kırık Sue'ya çarpacak kadar geri çekilmek istemiyordu.

"Genellikle esirlerimizi ayaklarından kancalara asıp işkenceyle bilgi almayı severiz." Sebastian tavana baktı. "Ama bu odada kanca yok."

"Neyse ki bir gargoyle var." Nessa adama göz kırptı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Bize bilmek istediğimiz şeyi söyle ve işler çirkinleşmesin. Bonus, buradan yürüyüp gideceksiniz! Bu da bir şey değil mi? Muhtemelen taşakların da sende kalacak. Sadece tahmin ediyorum. Sana gerçekten zarar vermemize izin yok. Patronun emri."

Adam şaşkınlıkla Sebastian'a baktı.

"Hayır. O patron değil." Beni işaret etti. "Artık bir kadın patronum var. Güzel, değil mi? Kız gücü." Elini yumruk yaptı. "İşte başlıyoruz. Önce süper kolay bir soru. Kimin için çalışıyorsun?"

Adam ona tekrar tükürmeye başladı.

Nessa'nın yoldan çekilme şansı olmadı.

Kırık Sue neredeyse tembelce uzandı, adamı siyah tişörtünden yakaladı ve havaya kaldırdı. Adam arka duvara sertçe çarparak odayı salladı. İnlemekle bağırarak arasına bir ses çıkardıktan sonra yere yığıldı. Bu sefer çırpınmadı, sadece top gibi kıvrıldı, muhtemelen vampirin tuhaf şeyler hakkında boş boş konuşmak için geri gelmeyeceğini umuyordu.

"Huh." Nessa büyücüyü izledi. "Güzel lob."

Sebastian adama, "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim," dedi. "Bu insanların etrafında cenin pozisyonunda kıvrılmak istiyorsun. Yani, çok yoğun bir duygu, anlıyorum. Yine de sana fazla yüklenmiyorlar dostum. O yapmayacak." Başını bana doğru salladı. "Sıradaki büyü çok eğlenceli. Daha önce görmedin, inan bana. Bu *eski* bir büyü."

"Kimin için çalışıyorsun?" Nessa adama sordu.

Belli ki saygınlığını korumak için çabalayarak birazcık gevşedi. "Soluduğu havaya değen herkes kimin için çalıştığını bilir." Öksürdü. "Bu bir sır değil."

"Bu yüzden sorunun çok kolay olduğunu söyledim. Bir yakınlık kurmaya çalışıyorum." Nessa başını ona doğru eğdi. "Bunun nasıl işlediğini bilmiyor musun?"

Sebastian, "Belki de bu onun ilk seferidir," dedi.

Düşünüyormuş gibi başını salladı. "İlk seferimi hatırlıyorum. Pek eğlenceli de değildi. Palyaço gibi bir adamla birlikteydim, elleri beceriksizdi ve delik karışıklığı vardı..." Şaşırmış gibi yaptı. "Oh! Burada işkenceden mi bahsediyoruz? Özür dilerim."

Sebastian elini kaldırıp kitaptaki bir büyüyü işaret ederken bir kahkaha attı. "Bunun nasıl olduğunu hatırlıyor musun Jessie? Hedefine kilitlenmeli ve gücünün tamamını kullanmalısın."

Niamh'ın bana yaptıracağını düşündüğü büyüyü işaret ediyordu. Durumu okumuştı.

"Pekâlâ, sanırım şimdi çekip gideceğim." Edgar belinden eğildi ve büyücüye el salladı. "Sanırım hangi büyüyü kullanacağını biliyorum ve çapraz ateşte kazara vurulmak istemiyorum. Bu odada bir sürü tuhaf şey var. Sanırım toplu halde, o büyüyle beni ömür boyu travmatize edebilirler. İyi şanslar!" Adama destekleyici bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

"İyi giriş," diye mırıldandı Nessa. "Vampir bu işte gerçekten çok iyi. Onu tutalım, Sabby."

"Bu karanlık bir yol, Kaptan," diye yanıtladı Sebastian. "Muhtemelen kaçıışı olmayan garip, karanlık bir yol."

Yan tarafta bir yerde bir kutu patladı -Niamh ikinci birasını içiyordu.

"Tüm bu durum..." Başımı salladım, kendimi büyüye yeniden alıştırdım. Bunu sadece bir kez yapmıştım.

"Mükemmel," dedi Sebastian bana sessizce. "Tepeden tırnağa kesinlikle mükemmel. Niamh'ın hakkını teslim etmeliyim; tüm doğru oyuncuları getirdi."

"Beni yakalamış olabilirsin ama bir sonraki adamı yakalayamayacaksın," dedi adam. Bacaklarını düzeltmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. "Onu yakalayacaklar" -başını bana doğru salladı- "ve sonra onu gözetleyecekler."

Kimse irkilmeden önce Austin'in elinin ucunda havada sallanıyordu. Austin bu kez onu defalarca duvara çarptı, öfkesi herhangi bir tasmayla bağlı değildi.

"Onun hakkında bir daha asla böyle konuşma," diye hırladı. "Eğer içinizden biri ona elini sürerse, kollarınızı ve bacaklarınızı koparıp sizi bir göle atarım."

Austin'in tarifsiz tehdidine bir tepki olarak odadaki neredeyse herkesi korku sardı. Nessa geriye uzanıp Kırık Sue'nun gömleğini yakaladı.

Sebastian durduğu yerde ürperdi. "Hadi Jessie, acele et," diye fısıldadı aceleyle. "Bu adam zaten yürüyen bir kâbusun içinde, sanırım, ama bu büyü onu gerçekten uçuruma sürükleyecek. Onu öldürmeyeceğiz. Ama onu iyice korkutalım ki patronuna buranın ne kadar tuhaf ve korkunç bir yer olduğunu anlatabilsin."

Elimi alnımda gezdirerek düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse, büyücü bunu beklemeliydi," diye mırıldandı Nessa, Muhtemelen hâlâ sarıldığı Broken Sue'ya. Kolunu kızın sırtına doladı ve onu sıkıca kendine çekti. "Ya hatalarımızdan ders alırsız ya da şekil değiştiren kral tarafından tekrar boğuluruz."

"Bırak onu Austin," dedim ellerimdeki ve vücudumdaki hareketlerle büyümü uygulamaya başlarken. Adam yere düştüğünde hedefime odaklandım ve büyüyü söyledim.

Büyü odanın öbür ucuna fırladı ve büyücünün göğsüne saplandı. Bu özel büyü hızlı etki ediyordu. Edgar'ı otuz saniye içinde ormanda koşturup çekirgelerin onu canlı canlı yiyeceğini haykırmaya zorlamıştık.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra adam çırpınmaya başladı. "Kırık Sue, diğer formuna geçebilir misin?" Sebastian sordu.

Niamh birasını bıraktı ve soyunmaya başladı. "Çok işe yarayacak formum var."

Kırık Sue söyleneni yaptı, ardından Niamh küçük kâbus gremlin formuna dönüştü. Sıra sıra keskin beyaz dişlerini göstermek için ağzını açtı.

Adamın gözleri daha da büyüdü. Sebastian büyücünün dengesini daha da bozmak için birkaç büyü ateşledi, gölgeler oluşturdu ve ışık kıvılcımları fırlattı. Niamh etrafından dolandı, kucağına koştu ve sonra kolunu ısırıldı.

Çığlık attı, ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü ve duvara çarptı. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Yanında büyü parladığında irkildi. Yuvarlanarak uzaklaştı, ancak Kırık Sue'nun göğsünü döverek yükseldiğini ve kükrediğini gördü.

"Vay anasını! Hayır! Hayır! Oh, Tanrım, hayır. Lütfen. Lütfen!"

"Emirleriniz neydi?" Nessa birden adamın tam karşısında durup diğerlerini engelledi. Arkasından Edgar'a yaklaşmasını işaret etti. "Emirleriniz neydi?"

Edgar kısa mesafeyi koşarak geçti ve köpek dişleri korkunç bir şekilde yere çömeldi.

Adam tekrar çılgılık atmaya başladı.

"şunu." Adam ellerini savurdu, yıpranmış halat yere düştü. "Şu acayip şeyi uzaklaştırın!"

"Bu tam bir güven kırıcı," diye mırıldandı Edgar.

"Emirleriniz neydi?" Nessa tekrar, daha yüksek sesle söyledi.

Sebastian kapıyı açtı ve bir süre sonra Cyra kocaman bir gülümsemeyle koşarak içeri girdi. Sebastian'ın Hollace'e "İnsan formundayken güzel görünmek ve kıyasıya dövüşmek dışında bir şey yapıyor musun?" diye sorduğunu zar zor duydum.

"Hayır," diye yanıtladı Hollace. "Eskiden bununla bir sorunum yoktu."

"Ateş." Nessa yarım dönerek Cyra'ya baktı. "Kıyafetlerinin yarısını yak. Tabii ki onu öldürmeyin ya da çok kötü yaralamayın, çünkü buna izniniz yok, ama gerçekten canına okuyun."

"Tamam!" Nessa tekrar adamın suratına bakarken Cyra işe koyuldu. "Bana emirlerinizi söyleyin ve tüm bunlar sona ersin. Gitmene izin vereceğiz. Sana söz veriyorum."

Cyra bacağına beyaz bir ateş akıttı. Çılgılığı yüksek tizliğe dönüştü. Görevi anlamamış gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum ve hemen onu iyileştirmeye başladım.

"Onları çağırın. Geri çekilsinler!" diye bağırdı adam. Nessa'dan sürünerek uzaklaşmaya başladı ama sandalyenin ayakları hâlâ ona bağlı olduğu için bunu zorlaştırıyordu. Edgar'a peşinden gitmesini söylemeden önce adamın biraz uzaklaşmasına izin verdi.

Cyra oraya ilk varan oldu.

Kıkırdarak adamın sırtına atladı ve dokunuşuyla adamın giysilerini yaktı. Adam onu üzerinden atmak için yana döndü ve Niamh hızla adamın vücuduna girip kasıklarını ısırды.

"taşaklarının sözünü verdim," diye bağırdı Nessa. "Cyra, bu- Hayır. Yapma- Kahretsin. İşler çok çabuk sarpa sardı."

Ulric koşarak yaklaştı, adamı saçlarından yakaladı, başını geriye yatırdı ve soruyu tekrar sordu. "Söyle ki seni buradan çıkarabilelim," dedi Ulric daha sonra. "Giysilerini yakan bir anka kuşu. Onun serbestçe dolaşmasını istemediğinizi söylediğimde bana güvenin. Bu bir şey değil."

Küp odanın dışında gürleyen bir kükreme yankılandı. Yer biraz sarsıldı ve basajaun'un yaklaştığını hissedebiliyordum. Birisi Ivy House'da kalmış ve onu götürmüş olmalıydı. Ya da ben geleceğini söyledikten sonra Austin onun için birini göndermişti. Her nasıl olduysa, o artık buradaydı.

Kükremesi duvarları aştı.

"Buradan çıkmak istiyorsun kardeşim, güven bana," dedi Ulric ısrarla, adamın korkusunu besleyerek. Başını sık sık sallayarak büyücüyü parlak renkli saçlarını fark etmeye davet etti. Edgar bizim büyümüz altındayken ve çalılıkta saklanırken onu korkutmuşa benziyordu. Ulric aslında o zaman yardım etmeye çalışmıştı. Ama başarılı olamamıştı. "Bize bilmemiz gerekenleri söyle."

Ulric yana çekildi ve kılık değiştirmiş halde kapının yanında bekleyen Bay Tom'u gösterdi. Sonra Broken Sue goril formunda, ağzı açık bir şekilde dört ayak üzerinde durdu. İri dişlerinden salya damlıyordu. Sonra Austin, şimdi sahneyi soğukkanlılıkla izliyordu, etrafındaki güç dalgalanıyordu. Niamh tekrar yanından geçti ve adamı kaşımak için durakladı. Giysileri sırtında yanıyordu.

Hiperventilasyona başladı ve göğsünü tuttu.

"Boktan sopalar," dedi Nessa. "Yanlışlıkla ona kalp krizi geçirtebiliriz." Cyra'ya ondan uzaklaşmasını işaret etti. "Ona biraz yer açın."

Basajaun kapıdan geçmek için sıkışarak odaya daldı. Saçları tüm vücudunu kaplamıştı ve kükremesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

"Hayır, hayır. Aman Tanrım." Adam korkuyla dondu... ve sonra kelimeler dökülmeye başladı. "Onu sakinleştirmem ve LAX'te bir jetle buluşmam gerekiyordu. Elliot Graves'in yerindeki buluşma hakkında onu sorgulamak için merkeze uçuracaklardı."

"Özellikle ne bilmek istiyorlar?" Nessa, Ulric'in yerini alarak sordu.

Bütün vücudu korkudan titriyordu. "Bilmiyorum."

"Tahmin et!"

Kelimeler ağzından çıkmadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Gözleri kör bir dehşet içinde basajaun'a yapışmıştı.

"Söylentilere göre Momar, Graves ivme kazanmadan önce onu öldürmek istiyor. Önce onu nerede bulacağına dair bilgiye ihtiyacı var. O buluşmada birkaç kişi vardı. Büyücülerden birinin yerini tespit etti ve diğerine de yaklaşıyor. Sanırım o üçüncü ve son parçaydı."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Adam hemen cevap vermeyince Nessa onu sarstı. Basajaun alçak sesle hırslayarak yaklaştı.

"Lütfen o şeyin beni yakalamasına izin verme," dedi adam gözlerini sıkarak. "Oh, Tanrım, lütfen-"

"Bu beni kendim hakkında biraz daha iyi hissettiriyor." Edgar basajaun'a sırtıttı. "Büyü yüzünden olmalı. Özellikle benden rahatsız olduğu için gergindim-"

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Nessa tekrar sordu.

"Onun yeri. Bir çeşit pis yaratık olduğunu. Hayvanlarla da yatıyor. İğrenç."

Dudakları kıvrıldı ve kendimi aceleyle yanına gidip onu parçalamaktan ve taşaklarını koruyacağına söz veren Nessa'yı yalancı çıkarmaktan zor alıkoydum.

"Ne kadar gücü olduğunu söylediler?" diye devam etti.

"Onun bir şaka olduğunu düşünüyorlar. Graves'in oyun oynadığı söyleniyor. Karanlığa gömülmeden önce de hep oyun oynardı. Alay ediyordu. İnsanlar o buluşmayı ve bulduğu garip büyülü yaratığı Momar ve Lonca ile alay etmek için kullandığını söylüyor. Lonca onunla ilgilenirdi ama Momar'ın halletmesine izin veriyorlar. Önce o bilgiyi istiyor."

"Sürüden ne haber? Sürü hakkında sana ne söylediler?" Kafasının karışık olduğu belliydi. "Sürü mü?"

Basajaun kükrerken onu salladı.

"Oh hayır! Hayır, hayır!" Adam tekrar çırpınmaya başladı. "Lütfen.

Lütfen!"

"Şekil değiştiren sürüsü," diye itti Nessa. "Bu kasabadaki şekil değiştirenler. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Basajaun'u uzak tutmak için ellerini yüzünün önünde salladı, sonra sadece gözlerini kapadı ve kendi kendine hafifçe küfretmeye başladı.

"Geri çekil." Nessa basajaun'u daha uzağa doğru salladı. Soruyu daha yumuşak bir tonda tekrarladı.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim. Sadece bir şekil değiştiren sürüsü. Birkaç güçlü hayvanları var, ama hangi sürünün yok ki? Önemli bir şey değil. Endişe edilecek bir şey değildi."

"Bu sürü için mi geliyor?"

Ağlamaya başladı. "Soruyu anlamıyorum! Neden yapsın ki? Sürü bir hiç. Sonradan görme bir durum, bilmiyorum. Bu Graves'le ilgili, bazı pis şekil değiştirenlerle değil. *Onlar kimsenin umurunda değil!*"

"Başka ne biliyorsun?" Nessa ona sordu.

Ama işi bitmişti. Tekrar kıvrıldı ve çığlık atmaya başladı.

Nessa şaşkın bir ifadeyle doğruldu. Sebastian'a baktı. "Bu büyüü yumuşatmanın bir yolu var mı? Çünkü bu biraz abartılı."

Sebastian ellerini uzattı. "I..." Şaşkınlıkla başını salladı. "Yani, Edgar üzerinde denedik. Biraz panikledi ve tuhaflaştı ama... *çok da* tuhaf değildi. Bilirsiniz, onun için. Bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

Niamh insan formuna geri döndükten ve muumuu'sunu aldıktan sonra, "O vampir toprak kadar yaşlı," dedi. "Sihir ve büyüler onu bir büyücüyü etkilediğinden daha farklı etkiler. Daha az güç muhtemelen daha iyidir."

Adama yüzümü buruşturarak, "Daha az güçle çalışmıyor," diye cevap verdim.

"Bu adamdan alacağımızı aldık. Aklını tamamen yitirdi."

"Jessie'nin orijinal emirlerine kesinlikle uymuyoruz." Nessa adama baktı.

"Ama yine de hatalı *olan* o, yani sanırım biz suçsuzuz, değil mi?"

Ulric gülmeye başladı.

"Peki... tamam." Sebastian basajaun'u işaret etti. "Onu dışarı taşımama yardım eder misin? Onu serbest bırakmadan önce ağaçların arasına götürmem gerekiyor."

"Tam zamanında geldim." Basajaun eğildi ve adamı bir bileğinden tutup kaldırdı. "Bunu kaçırıyordum çok üzülürdüm."

Bu kesinlikle onun söylemesini beklediğim bir şeydi.

"İşte orada." Sebastian basajaun'un tuttuğu yeri işaret etti. "Gördün mü Nessa? Artık kancaya bile ihtiyacımız yok."

"Yani yok. Ne biliyorsun?" Odanın etrafına bakındı. "Her ne kadar erken bitmiş olsa da, bence burada ondan ekibimizle elde edebileceğimizden çok daha fazlasını elde ettik, Sebastian. Acı veren büyüye direnmek üzere eğitilmiş. Bizim tespit edemediğimiz bir büyüsü bile olabilir. Düşük seviyeli ama iş adamlarını eğitmeye gelince belli ki kendilerini geliştirmişler."

"Evet, iyi noktaya değindin. Tamam, hadi-"

Austin, Sebastian'ı geçmeye çalışırken gömleğinden yakaladı ve küçük adamı kendine doğru çekti.

Sebastian çılgılık attı ve neredeyse ben daha savunma katmanımı oluşturmamadan bir büyü patlattı. Büyü zararsız bir şekilde Austin'in omzuna isabet etti. Baskı altındayken Sebastian'ın nişancılığı hâlâ pek iyi değildi.

"O büyücü eşimi yakalamak, sorguya çekmek ve sonra da öldürmek için buradaydı ve sen *onu serbest bırakmayı* mı planlıyorsun? Sen kimin tarafındasın büyücü?" Austin sordu.

Niamh kıs kıs gülerek kapıya doğru yöneldi. Sebastian'a, "Sana söylemiştim," dedi.

"Bana öyle demedi!" Sebastian, Austin'in pençesinde kıpırdamadan durarak bağırdı. "Bana kesinlikle öyle demedi. Bana dedi ki" -çok iyi bir İrlanda aksanı takındı- "*harika olacak*."

"İğnelemeyi duymadın mı?" diye cevap verdi ve odadan çıktı.

"Yapmadım. Yemin ederim yapmadım." Gözlerini sıkarak kapattı. "Lütfen beni öldürme."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

"TAMAM." Austin'in omzuna sakinleştirici bir el koydum ve hala titreşen büyüü kesmeye çalıştım. Gargoyle'im yatışmış görünmüyordu. Daha da kötüsü, Austin'in koruyuculuk gösterisi vücuduma görmezden gelinmesi zor bir ısı yayıyordu.

Yutkundum ve ona doğru eğildim.

"Sorun değil," dedim. "Ivy House'da buluşalım ve bu konuyu konuşalım. Ben buralarda değildim. Sen de öyle. Bu benim hatam. İletişim kanallarını açalım. Tüm bunları kontrol altına almanın zamanı geldi."

Bırakmadan önce Sebastian'a bir süre daha gergin bir şekilde baktı. Yine de geri adım atmadı, onun yerine Sebastian'ın sendeleyerek uzaklaşmasını bekledi, sonra da duvarın yanında çıplak bir şekilde duran Kırık Sue'ya doğru hafifçe döndü. Nessa ilk kez ona göz kırpmıyor ya da dalga geçmiyordu. Sahneyi ciddiyetle izledi.

"Düşman büyüçüyü bu odada bırakın," dedi Austin. "Ben söyleyene kadar serbest kalmayacak. Binanın çevresinde nöbet tutmaya devam edin. Ivy House ekibini yükleyin, sen ve Kace bizimle Ivy House'da buluşun. Ivy House topraklarına girene kadar ikinizin de Nessa ve Sebastian'ın yanında olmanızı istiyorum. Bu, görevlerinizi yerine getirirken onları bagaj gibi taşımanız gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bu bölgenin kilit altında tutulmasını istiyorum."

Kırık Sue başını salladı ve kıyafetlerine yöneldi.

Austin bir kolunu bana doladı. "Hazır mısınız?" diye sordu, sonra durakladı. Ekibimi yönetmem için bana bir an veriyordu, böylece kontrolü ele alıyormuş gibi görünmeyecekti.

"Evet." Parmağımla bir daire çizdim, Ivy House çalışanlarına arabalara gitmelerini söylemek üzereydim, ama sonra basajaun

Odanın öbür ucundaki büyücüyü. Edgar hâlâ çılgılık atıp ağlamakta olan yaralı düşman büyücüye biraz daha yaklaşıp, "O peçetelere başka zaman bakarız, tamam mı?" dediğinde ağzım bir karış açık kaldı.

Austin'e tekrar "Evet," dedim ve kapıya doğru yöneldim.

Bir yolunu . Bir insanın kaldıracabileceği tuhaflık bir yere kadardı ve bu durum o eşiği parıldayan kırmızı terliklerle dans ederek geçmişti. Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Austin depoya dönüştürülmüş büyücü gözaltı tesisinden çıkarken. Sonunda tüm bunları ne zaman yaptığını sormam gerekecekti, çünkü yeni inşa edilmiş gibi görünmüyordu.

"Ne hakkında?" Beni sıradan siyah bir sedana doğru yönlendirirken sordum.

Benim için yolcu kapısını açtı, beni içeri aldı ve sonra sürücü tarafına . Yola çıktıktan sonra, "Bu aslında senin sahnendi ve ben senin emrini gasp ettim" dedi.

Mizahtan yoksun bir kakhaha attım. "Güvenliğimi sağlamak amacıyla bölgeyi güvence altına almak için yaptığınız şey için özür dilemeyi size bırakıyorum. Özellikle de ben denedikten sonra

-Ve muhtemelen sürü üyelerinizi kaçırmaya çalışmaya devam edecekler." "O sorguya girmemem gerekirken girdim-"

"Onu boğduğun zamanı mı ? Aslında bu çok yardımcı oldu."

"Büyücünüzün planlarını yarıda kestim-"

"Mantıklı olan da buydu, çünkü kimse onun planlarını bile bilmiyordu - uzak durmak benim hatamdı..."

"Ve düşman büyücüyü bir alfa çifti olarak değil, tek başıma bir alfa olarak ele geçirdim."

Kaşlarımı çattım. Belli ki bu kısım gözümünden kaçmıştı. Yine de kasabanın alfası olmak hiç umurumda olmamıştı. Austin bana bu rolü vermişti. Zor işleri ona bıraktığım için mutluydum.

Ama o böyle düşünmezdi. Çoğunu bilmediğim şekil değiştiren kurallarına göre yaşıyordu. Bana olan sarsılmaz sadakati, kendine karşı da kolay davranmayacağı anlamına geliyordu. Umursamadığımı söylediğimde bana inanmazdı ve bana inanmadığı için kendini affetmezdi.

Kalbim kabardı. Ivy House varisi daha iyi ellerde olamazdı.

Elimi uyluğuna götürdüm ve hafifçe ovuşturdum. "Burası senin kalen, bebeğim. Kral rolü oynaman hoşuma gidiyor. Ayrıca, senin onu kontrol altına alman Sebastian ve Basajaun'un her şeyden çok daha iyi. Özellikle de basajaun. Beni dinleyebilir, ama eğer Sebastian

'Kafasını koparmayın ve ne kadar uzağa tekmeleyebileceğinizi görün' deseydi, Sebastian son sözü söylemeden önce kafa tekmeleme kişisel rekorunu hedefliyor olurdu."

Austin'in yakışıklı yüzünde bir sırıtma belirdi. Hafifçe başını salladı ve ben de onu kancadan kurtarmayı başardığımı anladım.

"Ama cidden, kesinlikle sürünüzden daha fazlasını kaçırmaya çalışacağım. Benim adıma kan döken herkese bu bağlantı teklif edilir. Aklıma gelen tek kelime *teklif*. Bunu yapmaktan kendimi alamıyorum. Durduramıyorum. Kace ile geri çekmeye çalıştım ama ben nasıl yapacağımı bulamadan o kabul etti. Ve sonra..." Omuz silktilim. "Sadece henüz kontrol edemiyorum. Ama üzerinde çalışıyorum. Bunu bilin."

Elimi kendi eliyle kapattı. "Biliyorum. Ve her yaptığımda egemenliğimi göstereceğim. Senin gargoyle'in benim hayvanımla güreşiyor." Elini benimkinden çekti ve kalçama uzandı. "Ona meydan okuyor. *Bana* meydan okuyor."

Eli, tepe noktama değene kadar iç uyluğum boyunca ilerledi. Vücudumda bir ateş şoku dolaştı. Şaşkın bir nefes aldım... ve sonra dizlerimi açtım.

"Hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, sert ve yavaş bir hareketle ovuyordu. "Gücümüzün birleşmesinin yarattığı itme ve çekme hissini seviyorum."

Parmakları kot pantolonumun düğmesini açmak için bir anlığına benden ayrıldı - tek eliyle, çünkü hâlâ araba kullanıyordu, bu da sadece daha sıcak hale getiren bir şeydi. Parmaklarını tenimde gezdirmeden önce fermuarı indirdi. Külotumun dantelli kumaşına daldılar.

Parmak uçlarını ıslak merkezimde gezdirirken, "Bağlarımızda senden hissettiğim sıcaklıktan hoşlanıyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve ona daha fazla erişim sağlamak için arkama yaslandım.

"Gargoyle'ının isteyerek boyun eğmesi ve bunun karşılığını talep hissini seviyorum." Parmakları tembel daireler çizerek beni okşadı. "Bu telafiyi sağlamayı seviyorum..."

Parmakları hızlandı, beni daha yukarı kaldırdı. Koltuğun derisini sıkıca kavradım. Nefesim hızlandı ve kalçalarım zevkimin ritmine göre hareket etti.

"Ağzımla," diye bitirdi ve ona duyduğum acı dayanamayacağım kadar artarken acı dolu bir inilti çıkardım.

Parmağı içeri dalınca inledim. Tam ihtiyacım yeri sertçe ovdu ama yeterli değildi. O vücutlarımızı çalıştırmadan

tamamen iç içe geçmişti, asla yeterli olamazdı. Onunla değil.

Onun bakımına kendimi kaptırdığım için arabanın durduğunu hissetmedim. Yine de elinin beni boş bırakarak uzaklaştığını hissettim. Kapım açıldı ve o da oradaydı, beni kollarının arasına aldı ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. "Sabah gördüklerin hoşuna gitmeyecek," diye mırıldandı dudaklarıma, Ivy House topraklarına geçerken. "Ya da belki bu gecenin ilerleyen saatlerinde toplantı."

Kollarımı boynuna doladım. "Bu da ne demek oluyor? Senin her zaman gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşüneceğim."

Ivy House bize kapıyı açarken dudakları benimkilerin altında kıvrıldı. Merdivenleri hızla çıkarak odama doğru ilerledi.

"Seni seviyorum, teşekkür ederim ama kastettiğim bu değildi." Yatak odamın kapısını arkasından tekmeleyerek kapattı ve yatağa geçmek için beklemedi. Beni etrafında döndürdü ve aynı anda vücudundan aşağı kaymama izin verdi, dudakları benimkileri yutuyordu.

Başka bir zaman olsa, ne demek istediğini sormak için duraklardım ama onun için çaresizdim. Kot pantolonumu aşağı iterken ben de pantolonunun düğmelerini karıştırdım. Eğildi, dudaklarını boynumda gezdirdi, kot pantolonum ve külotum ayak bileklerime gelene kadar beni ısırdı. Gömleğimi üstümden çekerken ben de onları çıkarmaya çalıştım, sonra sütyenimi hemen çözdü ve sıcak ağzını göğsümün sert tepesine yapıştırdı.

Gömleğini avuçladım ve kumaşı omuzlarında toplayarak çektim. Gömleğini çıkarmak için arkasına yaslandı ve sert, muhteşem vücudunu görmeme izin verdi. Ama sadece bir anlığına, çünkü hemen eğildi ve tenimde kavurucu öpücükler bırakmaya başladı. Dizime ulaştığında bacaklarımı araladı ve ardından dili merkezimi okşamaya başladı. Parmakları çalışırken yaladı ve emdi.

Saçlarına bir yumruk atarak kalçalarımı ona doğru ittim ve bu enfes hissin tadını çıkardım. İçimdeki basınç daha da arttı ve gözlerimin arkasında dans eden ışıklar uçtu. O daha çok çalıştıkça ben de daha hızlı hareket ettim, ta ki tam orada, sınırda olana kadar.

"Henüz değil," diye emretti, gücü içimde dalgalanıyordu. "Ben bitirebilirsin diyene kadar bitirme."

Biraz geri çekilip benimle alay edince iniltim bir iniltiyle karıştı. "Evet," diye , dilinin fiskeğine doğru sallandım. "Hayır," diye inledim geri çekilmeye devam etti.

Vücudum gerginleşmişti. Çaresizdi. Çok heyecanlıydı.

Zarifçe yükselirken iki parmağı derine kaydı, beni tam istediği yerde tuttu - o uçurumda, atlamaya hevesli. Düşmek için. Uçtan uca, zevk uçurumunun derinliklerine dönmek için.

Parmakları hareket ederken başparmağı zar zor aşağıya değdi ve sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi. Bacaklarımın arasında hareket etti, yavaş ama kasıtlı bir şekilde kontrolü ele aldı. Beni kaldırdı ve neredeyse kabaca duvara doğru itti. Sert boyu zonklayan merkezime sürtündü.

Çılgınca bir beklentiyle nefes aldım, içimdeki ilkel bir şey hem şimdi hem de daha önce eşimin hâkimiyetinin tadını çıkarıyordu. Onun gücünden ve kudretinden zevk alıyordum. Bu sadece benim gargoyle'ımın konuşması da değildi. Hayatım boyunca başkalarına baktığım gibi birinin bana bakmasından duyduğum hazdı. Bana her zaman av gibi davranan bir dünyada kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Omuzlarını kavradım, bacaklarımı biraz daha yukarı kaldırmaya, onu biraz daha sıkmaya çabaladım ve boynumu tutarak beni yerime kilitledi. Tutuşunun içinde rahatladım, ona dolaylı olarak güveniyordum. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, beni tüketti ve sonra itti.

Dünyam renkten renge girdi. Duygular beni ele geçirdi. Yeterince yaklaşmadığımı hissederek ona karşı sallandım. Daha önce oluşturduğu baskı, zar zor dayanabildiğim ana kadar arttı. Adını haykırana, işkenceyi bitirmesi için yalvarana ama aynı zamanda devam için çaresizce çırpınana kadar.

"Şimdi bebeğim," dedi, vücudu benimkine çarparak. "Şimdi. *Şimdi* benimle gel."

Düşen kristal bir vazo gibi paramparça oldum. Bedenim ona karşı şiddetle titredi ve o da bana karşı titredi. Zevk dalgaları beni sürükleyip götürürken dişlerimi sıktım ve sonra mutluluk veren küçük artçı şoklara onun üzerine kapandım. Durduğu yerde sallanıyordu, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

"Hadi... bir şuraya gidelim," diye mırıldandı.

Beni yatağa taşıdığında güldüm ve sonra vücudunu benimkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrımadan önce beni nazikçe yatırdığında iç çektim.

"Endişeliyim," diye itiraf etti sonraki sessizlikte. "Büyücülerin bu bölgeyi ihlal edeceğinden ve seni korumak için yeterli olamayacağımdan endişeleniyorum. Seni kaybedersem neye dönüşeceğimden korkuyorum. Sen benim her şeyimsin Jacinta. Sana bir şey olursa bu beni mahveder. Senin güvenliğin söz konusu olduğunda mantıklı olamam. Ben kardeşim gibi değilim.

Mantıklı ve kararlı. Brochan'ın öğrendiği gibi bazı şeylerin benim kontrolüm dışında olduğunu kabul edemem. Ben her zaman çarpık bir şeyin yarısı oldum. Şu anda savaştığımız kâbusa kolayca dönüşebilirim. Sana bir şey olursa dünyayı yakarım. Ortaya çıkacak sonuç için özür dilemem."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve avucumu ön koluna yasladım.

"Sanırım sen ve benim gargoyle'imın ortak bir yönü var," dedim usulca.

"Ve senin çirkin yaratığınla senin de ortak bir noktanız var," dedi Ivy House. "Sadece büyüye layık olanlar onu kullanabilir. Bu layıklık sadece eksantrik bir ekiple başa çıkma becerisine bağlı değildir. Sizde belirgin bir vahşet var. Jane kültürü, kadınların ağırbaşlı ve kibar olması ve başkalarını memnun etmesi gerektiğini söyleyerek onu gözlerden uzak olana kadar ezmenizi sağlamış olabilir, ama o orada. Onu senden tekmeleyerek ve çılgılık atarak çıkaracağım. Eğer mecbur kalırsam."

"Bu durumun üstesinden geldim, değil mi? Şimdiye kadar üstesinden gelebileceğimi kanıtlayacak kadar çok savaşa girdim."

"Hayır, harekete geçirilebileceğini kanıtlamak için yeterince savaşta bulundun. Bu aynı şey değil. Hala Jane pasifliği üzerinde çalışıyorsun. Bir Jane hanımefendi gibi düşünmeyi bırakıp bir Ivy House hanımefendisi gibi düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Kırılgan egolara ve çok fazla güce sahip zayıf iradeli moronlar tarafından size söyleneni yapmayı bırakma zamanı. Eline bir kılıç alma ve eğer biri seni rahatsız ederse, sallanan şeyi kesme zamanı. Halkınızın ve bölgenizin güvenliği buna bağlı. Başkalarının beklentilerinin pelerininden sıyrılın ve gerçek potansiyelinize yükselin. Eğer izin vermezseniz kimse sizi yıkamaz."

"Bunu duymanın kolay olmadığının farkındayım," dedi Austin sessizce. Duygularımın yuvarlanmasını ve sessizliğimi açıklamasına bir tepki olarak algılamış olmalıydı. Ben onu yola getiremeden devam etti. "Senin için her şeyi yaparım ama sana zarar vermem. Sahip olduğun o sihir... onda garip bir şeyler var. Bunu senin de duyduğunu ya da hissettiğini biliyorum, sana yaptırmaya çalışırken. Benim aksime, sen hafif, saf ve iyisin, onun etkilerine karşı koyuyorsun."

"Ivy House öyle düşünmüyor gibi görünüyor," diye cevap verdim düz bir sesle. "Beni insanların sarkan parçalarını kesmeye teşvik ediyor."

Bir an durakladı ve ben de ona ne söylediğini açıkladım.

"Ah," diye cevap verdi. Biraz daha yaklaştı. "O büyüyü almak istemememin başka bir nedeni daha var," dedi karanlık bir sesle. "Alfalara hitap etmem gerekiyor"

kendim gibi diğer sürülerden. Bir şekil değiştiren olarak, daha fazlası değil. Birleştikimizde, pelerini giyip süper gücü kullanabilirim. Daha önce olmaz. Çünkü eğer kendimi bu güce kaptırırsam, birinin beni alt edebileceğinden emin olmalıyım. Dümeninde senin olduğun birleşik bir sürü bunun üstesinden gelebilir."

Birden ıslanan gözlerimi kırptırdım. Kendisine ne kadar güvenmediğini ve eğer kırılırsa beni korumak için aldığı önlemleri
-Kalbimi sıktı. Yine de yorum yapmadım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ben de havayı yumuşattım.

"Pelerinin Bay Tom'un kanatları gibi siyah ve biraz yırtık pırtık mı olacak?" Aniden nefesini bırakması başarılı olduğumu gösteriyordu.

"Lanet olsun, neden bu metaforu kullandım ki?" diye mırıldandı.

Güldüm ve elimi kolunun etrafında dolaştırdım.

Ben.

"Sadece nerede anlamanı istiyorum," dedi ve beni öperek.

Omuz.

"Var, güven bana. Ivy House'un bende olduğunu düşündüğü bu gizli, çok şiddetli vahşeti bulabilirsem, belki bu evin ve ekibimin çılgınlığını yatıştırabilirim. Ama şimdi... çekip gitmek çok daha kolay."

Ivy House tekrar sesini yükseltince güldü.

"Sence kötü niyetli olmayan biri bir anka kuşu ve bir gök gürültüsü kuşu çağırabilir mi? Özellikle de o anka kuşu ve şimşek kuşunu? Kafanı kıcıncıdan çıkar."

"Ivy House kulağa Niamh gibi gelmeye başladı," diye mırıldandım.

"Amacımız aynı: Kafanı kıcıncıdan çıkarmak."

"Senin evine taşınmayı gerçekten istiyorum," dedim Austin'e, dönüp yüzümü boynuna gömdüm. "Orası çok sakın. İtici bir büyülü evden çok uzak."

"Pushy" mi? İşe yaramaz bir Jane terimi. Saldırgan mı istiyorsun? Al bakalım, işte itici-"

Bir elektrik darbesi beni içten aydınlattı ve dışarıya doğru balon gibi şişti. Ama bu benim sihrim değildi. En azından doğrudan değildi. Evin kalbinden geliyordu, esasen uyandırdığım sihirden. Bu iki kez daha oldu, her seferinde içimde titreşiyor ve dışarıya doğru sinyal veriyor gibi görünüyordu.

Bu işin nereye biliyordum. Ivy House'un ne yaptığını biliyordum.

"Oh, kahretsin," diye homurdandım.

"Ne oldu?"

Benim adıma bir meydan okuma yayınlıyordu. Hedefinde düşman büyücü ve onunla doğrudan bağlantılı olan herkes vardı. Neyse ki onun bir piyon olduğu düşünülürse, merdiveni çok fazla tırmanmayacaktık. Yine de onlar hala büyücüydü. Düşman büyücü patronunu ve ekibini kontrol ettiğinde -eğer *ederse*- meydan okuma sağlamlaşacaktı. Büyücüler buna tepki vermekten kendilerini alamazlardı.

Aslında diyordum ki, "Gel ve beni al. Bekliyor olacağım."

Göğsüm sıkıştı.

"Diğerleri nerede?" Korkuyla sordum. "Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

OceanofPDF.com

ON DÖRT

YARIM SAAT SONRA herkes Ivy House'un en büyük oturma odasına, binanın batıya bakan arka tarafındaki arkaik bir alana girdi. Büyük boy, hantal mobilyalar merkezi bir noktaya bakıyordu - boş bir nokta - oturma yerleri büyük, çömelmiş sehpa veya dairesel sehpa arasında yayılmıştı. Ağır perdeler pencereleri yeşil ve pas rengi yatay bir desenle kaplıyordu. Tepelerinden küçük püsküller sarkıyordu.

"Burayı ne zaman yeniden dekore edeceksin?" Hollace, boş odak noktasına bakan koltuklardan birinin ucuna otururken sordu.

"Birbirine sürtünecek iki dakikam olduğunda," diye cevap verdim hızlıca, üstümdeki bir düğmeyi endişelendirerek.

Bay Tom elinde bir tepsi sandviçle telaşla içeri girerken, "Burada yanlış bir şey yok," dedi. Hollace'a doğru ilerledi ve muhtemelen talimatlara ilk uyan ve kendini rahat hissettiren o olduğu için ilk seçimi ona teklif etti. "Ofiste rahat edebilmeniz için biraz çalışma yapılması gerekebilir hanımefendi. Bahse girerim bu, orada daha fazla zaman geçirmenize yardımcı olacaktır." Bana sert bir bakış attı. "Ama onun dışında her şey mükemmel durumda."

"Kesinlikle temiz." Hollace bir sandviç aldı ve sonra etrafına bakındı. "Ve cilalı. Ama..."

"Çirkin, değil mi?" Cyra odanın diğer tarafına, boş odak noktasına ve onun ötesindeki Hollace'a bakacak şekilde oturdu. "Söyleyeceğin şey bu muydu? Bence oldukça çirkin. Bu odayı dekore eden kişi renk körü müydü?"

Ulric odaya girerken, "Bunu ben hallederim," dedi ve geldiği yolu işaret etti. "Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Edgar yardım edebilir."

"Yardım etmeyi çok isterim," dedi Edgar, onun arkasında yürürken. "Bunu genel estetiğe nasıl dahil edebileceğimize dair pek çok fikrim var."

"Bir estetiğiniz var mı?" Jasper onları takip ederek sordu.

"Tabii ki var. Tüm iyi bahçelerin bir planı vardır."

"Onu saklayabilir miyiz bilmiyorum. Bu anneme sorulacak bir soru." Ulric kanepenin diğer ucunda Hollace'ın yanına oturdu. "Her an burada olabilir. O gelir gelmez tüm bağlantı taleplerini gözden geçirebiliriz -ya da o ve sen-. Sonra da ön bahçedeki şeyle ilgili ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Ön bahçedeki şey mi? Siz neden bahsediyorsunuz?" Niamh elinde bir soğutucuyla içeri girerken sordum.

Bay Tom sandviçleri dağıtırken durup soğutucuyu göstererek, "İşte *bu* çok ileri gitmek olur," dedi. "Bir konuttayız. Kamp yapmıyoruz, birilerini sorgulamıyoruz ya da sahilde bir yerde değiliz. Her şeyi serin tutmak için modern aletlerimiz var."

"Evet, ama bunları çabucak alabilecek çevik bir uşağımız yok." Niamh soğutucusuyla birlikte arkaya oturdu. "Bu çok daha hızlı."

"Lekeli bile!" diye onu uyardı. "Hiç değilse göze batıyor ve ben çok hızlıyım, çok teşekkür ederim. İhtiyaç, her ne olursa olsun, henüz fark edilmeden önce her zaman elinizin altındayım."

"Ve şimdi olmak zorunda değilsin." Üst kısmı yavaşça yukarı itti ve bir bira almadan önce yüksek plastik gıcirtısının birkaç saniye sürmesine izin verdi. "Al bakalım Edgar, nerede şu altlıklarından biri? Bira koozie'si getirmeyi unuttum."

"Hayır! Asla olmaz." Bay Tom, Edgar'ı işaret etti. "Sakin o lanet olası örtülerden alma! Onlardan yeterince aldım." Niamh'a döndü. "Yaşlı kadın, beni kızdırmaya çalışıyorsun. Buna izin vermeyeceğim!" "Tamam, tamam, ol." Tartışmalarını durdurmak için ellerimi uzattım.

"Ulric, sen neden bahsediyorsun? Edgar'ın yardımına ne için ihtiyacın var?"

Austin oturduğu yerden, "Gelirken başka bir şeyle meşguldü," dedi. odak noktasına en yakın olanı. Arkasına yaslandı ve bir kolunu kanepenin arkasına doğru sarkıttı. "Onu bilgilendirmedim."

Niamh birasını açarken, "Evet, o işgali biraz fazla hissettik," dedi. "Görünüşe göre birisi bağlantıyı kesmeyi unutmuş."

Yüzüm alev alev yandı. Bunu düşünmemiştim bile.

"Her neyse. Önemli değil." Basajaun odaya girmek için biraz eğilip koltuğun ortasına oturunca elimi salladım. "Her neyse bir dakika içinde halledeceğim. Konuşmamız gereken daha acil konular var."

Mürettebatın geri kalanı içeri girdi ve sonra Sebastian geldi, sihirli maskesi gitmiş ve yüz ifadesi bir tedirginliğe dönüşmüştü. Kace onu o kadar yakından takip ediyordu ki Edgar'a kişisel alan olimpiyatlarında fark atacaktı. Sonra Nessa içeri girdi ve beni selamlarken gülümsedi.

"Orada iyi iş çıkardın," dedi ve durdu. Kırık Sue onun yanında bekliyordu. "Sorgulamayı başardın, hem de ilk seferinde! Bu inanılmaz bir şey. Yani, bunu alışkanlık haline getirmek istemediğinin farkındayım ama bu tür şeyler zaman zaman ortaya çıkıyor. Özellikle de potansiyel olarak değerli iksirlere ve notlara sahip olan yüksek kalibreli büyücülerle."

Hollace elini kaldırdı. "Bir dahaki sefere ben de katılmak isterim. Eğer tuhaf bir parti numarası bulmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ren geyiği oyunlarının dışında bırakılmaktan nefret ediyorum."

"İyi vakit geçirdim." Cyra gözlüklerini kaldırmadan önce gülümsedi. Sonra da keyifle güldü. "İyi vakit geçirdik! Birkaç düşman toplayıp kimin hedefini en hızlı şekilde korkutup bilgi sızdırabileceğini görmek isterdim. Eminim ben kazanırım. Gerçekten. Yine de Nessa'yı seçiyorum. Moderatörlükte gerçekten iyidir."

"Ben kazandım," dedi basajaun. "Benim hobim yürüyüşçüleri korkutmak. Bu konuda çok iyiyimdir. İnsanların nasıl hareket ettiğini bilirim."

"İnsanları neredeyse ölümcül şekilde korkutacak yarışmalar olmayacak, çocuklar-" Ben başladım.

"Yine de işin sırrı hızda değil," diye devam etti basajaun. "Yavaş ve sinsi bir yaklaşım çok daha iyidir. Tehlikeyi hissederek ama nedenini bilmezler. Başları dönmeye başlar."

"Tamam, bu harika." Herkesi saydım. "Sanırım hepimiz buradayız-"

"Sonra inşa edersiniz ve inşa edersiniz ta ki sonunda..." Ayağa fırladı, Elleri pençe şeklinde kıvrıldı, dişlerini gösterdi ve vahşi bir hırıltı çıkardı. Saçları vücudunun her yerinde kabarmıştı.

Cüssesi, tehdidi ve vücut kıllarının bariz tehdidini vurgulama şekli içimi ürpertti. Odanın yarısı gözle görülür şekilde titredi. Şekil değiştirenler gerildi, gözleri sertleşti.

"Ya da bazen, sadece bir bakış atmalarına izin verirsin." Omuz silkti ve saçları düzleşti. "Ağaçların arasından bir oraya bir buraya küçük bakışlar atarsın ve onlar da akıllarını kaybettiklerini düşünürler. Bu uzun bir oyun. Dağa geri dönüyorlar ve daha dikkatli oluyorlar. olurlar. Sonra onları takip edersin."

Tekrar yerine oturdu. "Gerçekten de işe yarayan birkaç saldırı planı var. Ve her biri farklı bir korku türüne neden olur. Örneğin-"

"Tamam, tamam." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu sonra tartışırız, tamam mı?"

Hepimiz notlarımızı karşılaştırabiliriz."

"Ben Edgar diyorum," dedi Ulric. "Hiç şüphe yok. O *tüyler ürpertici* bir usta. O büyücüye kimsenin yapamayacağı bir tuzak kurdu."

"*Tamam!*" Odaya bir güç patlaması gönderdim ve herkesi sakinleştirdim. Henüz oturmamış olanlar yerlerini aldı. "Özür dilerim-"

Dişlerimi birbirine kenetledim. Ivy House bana ne demişti? *Bir Jane hanımefendi gibi düşünmeyi bırak.* Ve işte buradaydım, kendi ekibime karşı iddialı olduğum için özür diliyordum. Austin bunu asla yapmazdı.

"Pekâlâ, tamam. Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var," dedim odanın odak noktasına doğru ilerleyerek. "Birincisi, Sebastian ve muhtemelen Nessa'nın düşman büyücüye ne yapacaklarına dair akıllarında bir fikir varmış gibi görünüyor. Hatta büyücünün ya da onun gibi birinin gelebileceğini bile. Hepimizin aynı fikirde olması için bir araya gelip her şeyi açıkça ortaya koymamız gerekiyor. Ama ondan önce size Ivy House'un bazılarının planlarını nasıl altüst ettiğini anlatacağım."

Onlara yaptığı büyüden bahsedince Sebastian kaşlarını çatı.

"Bunu nasıl yapabildi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bana söyleyeceğinden de şüpheliyim. Bana neyin mümkün olduğunu göstermeyi ve sonra da bunu çözmek için çabalamamı izlemeyi seviyor. Ancak bu durumda, sanırım bu zorluğun üstesinden gelmemi istiyor."

"Bu konuda..." Koltuğunda kıpırdandı. Nessa biraz uzaklaştı ve duymak üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. "Görünüşe göre kristal odadayken Nessa'yla planlarımı tartışmamalıyım."

Austin sert bir ses tonuyla, "Açıkla," dedi.

"Buna tepki vereceğini biliyordum," diye mırıldandı Sebastian. Derin bir nefes aldı. "Her şeyden önce, lütfen yıllardır planlar yaptığımı bilin. Büyücü dünyasını çok iyi bilirim. Kuralları ve kuralların en çok ne zaman çiğnenebileceğini biliyorum-"

"Evet, evet, hepimiz uzmanlığınıza hayranlık duyuyoruz. Lütfen devam edin," dedi Bay Tom ve çoğunlukla boş olan sandviç tepsisini bir kenara bıraktı.

Sebastian bir an için gözlerini kırptırdı, sonra razı oldu. "Büyücü dünyasında sadakate pek güvenmem ama insanlara emirlerimi nasıl yaptıracağımı bilirim. Sizi detaylarla sıkmayacağım. Şöyle diyelim, eğer onlara

Göz diktikleri bir şeyi, özellikle de başka bir yerde bulamıyorlarsa, onlara o şeyi sunmaya devam ettiğiniz sürece elinizde olurlar."

"Para mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bazen. Kesinlikle her zaman denklemin bir parçasıdır. Ama kazanan takımda olma şansı, size kötü davranan birine kazık atma fırsatı - dışarıda pek çok baskı noktası var. Nessa ve ben hangilerinin insanları harekete geçirdiğini bulmakta iyiyiz."

"Ne istiyorsun?" Austin sordu.

"Bir ağımız var. Yeraltına indiğimde, geri döneceğimi ima ettim. Halkıma, sadık kalmaları halinde ödüllendirileceklerini bildirdim. O dönemde bilgi sızdıranlar doğrudan öldürüldü-"

"İş yapma şeklini seviyorum," diye mırıldandı Cyra.

Tekrar omuz silkti. "Büyü toplumunun göbeğinde herkes ihanetin risklerini bilir. Bu ağın dörtte üçü hâlâ aktif. Birçoğunun düşmana erişimi var ve hepsi de kendi ağlarıyla faaliyet gösteriyor. Bu yüzden, ara verdikten sonra bile temelim sağlam."

Oda sessizdi, çoğu başını sallıyordu. Sebastian devam etti. "Uzun vadeli hedefler." Başını Austin'e doğru eğdi. "Büyücüler Loncası'nı çökertmek. Onları tek başıma alaşağı edemem. Momar? Muhtemelen." Bir an durakladı. "Belki. Şu anda müthiş bir düzeni var. Muhtemelen onu şahsen ortadan kaldırılabirim ama Lonca kolayca devreye girip operasyonlarını devralabilir. Ya da başka biri. O yılanın birçok başı var. Lonca'yla savaşmak için aynı derecede güçlü başka bir örgüte ihtiyacımız var. Bunun için senin kurmayı planladığın birleşik şekil değiştiren sürüsüne güveniyorum, Austin." İrkildi. "Steele. Alfa Steele."

"Ucuz atlattın Sabby," diye mırıldandı Nessa sırtarak.

Onu kabul etmedi. "Yozlaşmış Büyücüler Loncası'yla mücadele etmek için büyük bir güce ihtiyacımız var. Bence Alfa Steele'in liderliğinde ve Jessie'nin de onun yanında yer almasıyla bu iş için biçilmiş kaftan."

"Peki bunu kurmaya yardım ettikten sonra ne tür bir kontrol istiyorsun?" Austin sordu.

Sebastian'ın ifadesi buruştu ve ellerini uzattı. "Şekil değiştiren siyasetiyle daha fazla uğraşmak istemiyorum. Sadece güvenilir ve iyi niyetli birinin başa geçmesini istiyorum - Lonca'yı daha az yozlaşmış bir organizasyon olmaya zorlayabilecek birinin. iyi büyücüler var.

Bir gün onlardan biri olmak istiyorum. Sen bunu yapabilecek bir şekil değiştirensin, Austin Steele. Bunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Gölgelerde gayet iyi iş çıkarıyor gibisin," dedi Nathaniel. "Neden Lonca'ya bulaşmak istiyorsun ki?"

Sebastian'ın hikâyesinin tamamını dinlememişti ve Sebastian'ın da şu anda bu konuya girmek istemediği açıktı. Bu yüzden şöyle cevap verdi: "İşin özünde intikam var. Ya da belki gölgelerden çıkıp suikasta uğramama yeteneği. İstedini seç."

"Yani bunu kendin için mi yapıyorsun?" Nathaniel bastırdı.

Sebastian omuz silkti. "Benim için ve benim gibi büyücüler için. Bu da beni bir sonraki uzun vadeli hedefime getiriyor. Jessie'nin kendi ağına ihtiyacı var, Elliot Graves'in parçası olmadığı bir ağa. Ulric'in annesinin" -kaşlarını kaldırarak Ulric'e baktı- "bunun başlamasına yardımcı olabileceğini umuyorum. Ne olursa olsun, bir orduya ihtiyacı var. Alfa Steele şekil değiştirenleri alacak. Gargoylelarına ihtiyacı var. Ama büyücü müttefiklere de ihtiyacı var. İşte bu noktada işler karışıyor."

"Senin çabalarına rağmen," dedi Niamh, "Jessie büyü dünyasında herhangi bir tehdit olarak algılanmıyor. Ben araştırma yaptım. O birçokları için bir merak konusu ve gücü olanlar için bir şaka. Bu akşam erken saatlerde bunun kanıtını aldık. Onun güçlü bir büyücü olduğunu duymuş olabilirler ama şu ana kadar bunu doğrulayacak kimseyi bulamadılar."

"Doğru..." Sebastian Niamh'ı gösterdi. "O haklı. Jessie... çoğunlukla bir şaka. *Şu anda*. Büyücüler onunla çalışmak için acele etmeyecektir."

"Onunla müttefik olsan bile mi?" Austin sordu.

Nessa başını salladı. "Elliot Graves belli türde bir müttefik. Onunla isteyerek çalışacak insanların çoğu kötü insanlar. Onları Jessie için istemeyiz."

"Bana bir ilgi damgası vurman dışında," dedim. "O mağara buluşmasında beni sahiplendin. O büyücünün ne dediğini duydun -Momar hayatta kalanların peşinde. Onları yakaladığında beni tercih ettiğini anlayacak."

Sebastian elini kaldırdı. "Evet. Kesinlikle. Bunların hepsi algılanan gücünüze ağırlık. Gücünüzle ilgileniyormuş gibi yaptım ama sonra ortadan kayboldum. Sizinle açıkça ittifak kurmadım. Bu umarım benim tarzımdaki politikalarla ilgilenmeyen büyücülere doğru mesajı gönderir. İttifak kurmanız gerekenler o büyücüler."

"Her şey iyi güzel de, düşman büyücüyle yaptığınız o seansta Graves olduğunuzu ima etmiştiniz," diye hatırlattım ona.

"İma etti, evet." Nessa omuz silkti. "Tanıdığı tek kişi benim. Belki beni Graves'ten çaldığını düşünürler. Eğer bir şey olursa, bu seni kötü şöhretli yapar."

"Ve bu iyi bir şey mi?" Austin ihtiyatla sordu. "Her halükârda *bir* şey," diye mırıldandı Ulric.

Sebastian, "Jessie büyücülerin anlayamayacağı bir şekilde şiddet yanlısı," dedi. "Bu çok iyi bir şey. Bir de paralı askerler yerine şekil değiştirenleri destek olarak kullanması var. Şekil değiştirenler büyücülerı korkutur. Sonuç olarak, o bir büyücünün en kötü kâbusu ve hepsinin bunu bilmesine ihtiyacımız var. Ondan korkacaklar ama bazıları da onun gücüne akın edecek. Bizim istediğimiz de bu."

"Ünü pekiştikten sonra," dedi Nessa, bir kez daha Sebastian'ın peşine takılarak, "onu vahşi doğaya salacağız. Çeşitli büyücülerle tanışmasını sağlayacağız ve bu toplantıların nasıl geçtiğini göreceğiz. Her şeyin planlandığı gibi gitmeyeceğini tahmin ediyorum ama sorun değil. Bir yolunu buluruz."

"Oradan itibaren," dedi Sebastian, "o büyücülerı müttefik olarak değerlendirmeye başlayacağız. İşte o zaman kendimi onun ortağı olarak göstereceğim. Daha önce değil. Dediğimiz gibi, onun itibarını benimkiyle lekelemek istemiyoruz. Şiddet yanlısı ve öngörülemez biri ama ahlaki değerleri var. Elliot Graves'in yok. Fikir, onun benim asla ulaşamayacağım insanları kazanması. Sonra da onlarla, şekil değiştirenlerle ve umarım gargoylelerle birlikte Lonca'yı küçültüp, büyücülerı haraca bağlamak onlara yardım eden adil bir örgüt olarak yeniden yapılandıracağız."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Tamam... hadi kısa vadeli planlara geçelim." "Elbette." Nessa başıyla onayladı. "Vites değiştiriyoruz."

"İlk soru..." Sebastian ellerini iki yana açtı. "Neden tehlikeli bir büyücüyü serbest bırakalım ki?"

Austin'e bakmadı ama onunla konuştuğu açıktı.

"Durum şu," diye devam etti Sebastian. "Burada ne yaparsak yapalım Momar bunu bir savaş nedeni olarak görecektir. Jessie'yi sorgulamak üzere almak için daha fazla adam gönderecek ve sonra onu öldürecek ya da kullanacak. Öncekiyle hemen hemen aynı, ama çok daha fazla düşmanlıkla. Büyücünün verdiği cevaplara bakılırsa, şekil değiştirenler sadece ikincil hasar olacak gibi görünüyor."

"Şimdilik," dedi Nessa.

"Sadece şu andan bahsediyoruz Kaptan, devam edin." Dudakları kıvrıldı, neredeyse gülümsüyordu. "Asıl plan, büyücünün patronlarına onları son derece sinirlendirecek bir durumda geri dönmesiydi."

Bu yeni büyücünün ne tür bir güce sahip olduğunu merak edeceklerdir. Onu doğrudan öldürmedi ama daha önce görmedikleri bir şekilde mahvetti."

Niamh köşeden, "Momar'ı doğrudan olaya dâhil etmek yeterli olmayacaktır," dedi. "Onu toplamada başarısız olduklarını ve ayrıca homurtuları üzerinde böyle bir etkisi olduğunu kabul etmek istemeyeceklerdir. Bir dahaki sefere onu almak için bir ekip gönderecekler."

Sebastian ve Nessa hep birlikte başlarını çevirerek arkadaki Niamh'a baktılar.

"Şey... evet," dedi Sebastian sonunda. "Doğru."

"Peki neden bir ekip göndermelerini istiyoruz?" Austin sordu.

Ulric, "Evet, eğer geri dönemezse başka birini göndermeyi bilmeyecekler," dedi.

"Aptal değiller," diye Niamh. "Bu tür şeylerin bir raf ömrü vardır. Onun geri dönmeyeceğinden emin olmaları zaman alacak, evet, ama eninde sonunda anlayacaklar. Eğer geri dönmezse, onu ölü kabul edecekler. Bir dahaki sefere, onu kaçırmak için bir ekip gönderecekler. Başarılı olurlarsa, zaten sormayı planladıkları sorulara birkaç soru daha ekleyecekler. Mesela *adamımızı sen mi öldürdün?* Tuhaf büyücü ve kız arkadaşı sadece zamanlamayı belirlemeye çalışıyor, böylece onlara karşı hazırlıklı olabiliriz."

"Gerçekten mi?" Nessa ellerini kaldırdı ve Niamh'a döndü. "Onun kız arkadaşı mı? Kendi lakabımı alamıyor muyum?"

Jasper ağzının kenarından, "Yerinde olsam ona bu meydan okumayı teklif etmezdim," dedi.

"Doğru," dedi Sebastian. "Nasıl olsa geleceklerdi. Bunlar Momar'ın organizasyonundaki alt düzey patronlar. Momar'ın CEO olduğu büyük bir şirketteki amirler gibiler. Hazırlanmak için zaman ayıran üst düzey yönetimin aksine, bunlar bir şey onları korkutursa sert ve hızlı tepki verme eğilimindedir. Nedenini hiç bilmiyorum. Ne olursa olsun, tüm bunlar göz önüne alındığında, onları birkaç hafta içinde bekleyebiliriz. Aslında iki ila dört hafta arasında."

"Ve eğer onu geri gönderirsek, neredeyse hemen geleceklerini bekleyebiliriz," dedim. "Ivy House sayesinde mecbur kalacaklar."

"Evet, hanımefendi," dedi Bay Tom, elinde daha fazla içeceklerle içeri girerken. Onun gittiğini fark etmemiştim. "Belli ki ev halkı sizin gargoyle'nızı kucaklamanızı beklemekten bıkmış. Bu konuyu zorlayacak."

"Teşekkür ederim Bay Tom, bunu fark etmemiştim," dedim alaycı bir tavırla.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

"NEDEN büyücünün patronlarına suçu olmadan döneceğini düşündünüz?" Austin sordu, temkinlilik hala bağları kalabalıklaştırıyordu. "Neden tekrar denemesin ki?"

"Birincisi, o büyücünün tekrar deneyecek kadar uzun süre kafasını dik tutmasına imkân yok." Sebastian kıkırdadı ve sonra ciddi ciddi gülmeye başladı.

Nessa devralmak zorunda kaldı. "Basajaun onu mahvetti. Bir süre bu gecenin tekrarlarını yaşayacak, kötü bir asit yolculuğu gibi."

Edgar pencereden dışarı bakarak, "Evet, bunu doğrulayabilirim," dedi. "Cırcır böcekleri konusunda hâlâ rahat değilim. Onlara güvenmiyorum."

"Bir düşmanı korkutarak bilgi alma savaşını ben kazanırım," dedi basajaun. Cyra sadece başını salladı.

"Ve patronlarına geri dönecek çünkü biz ona yardım edeceğiz," diye bitirdi Sebastian. "Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Oyalanmasını ya da bir başkasının onu tanıyıp geçmişteki bir tür kini yüzünden onu öldürmesini istemiyorum. Dediğim gibi, ağımın büyük bir kısmı sağlam. Bölge sınırının hemen ötesinde bekleyen biri var. Onu kaçırmış gibi yapacaklar, yasal görünmesi için sorguya çekecekler ve sonra da öldürmeyi beceremeyecekler. Onu bir uçağa bindirecekler. Karargaha bir tabut içinde gelecek ama canlı olarak. Onları harekete geçirecek bir uyarı olması gerekiyordu. Şimdi ise sadece bir koruma. Belki de itibarını arttırmak için bir süs."

"Her şeyi planlamışsın," dedi Niamh, kutusunu buruşturarak. "Ancak bu bölgede bir büyücü ekibinin dolaşmasına izin veremeyiz. Eğer biz

Biraz bile karıştırırsak Austin'in sürüsünün gözünden düşeriz. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Oda sessizliğe gömüldü ve Austin'den sızan ihtiyatı hissedebiliyordum. Onunla aynı fikirdeydi.

"Neyse ki," dedi bir an sonra, "basajaun o deliği senin için kapatabilir. Değil mi, basajaun?"

Ona sessizce baktı, ki bu onun için büyük bir olaydı. Soru sorulduğunda konuşmayı severdi.

"Aileni Jessie'yi görmeye ikna edebildin mi?" diye sordu ona.

"Ah. Evet. Onunla tanışmak istiyorlar ama bu destek verecekleri anlamına gelmiyor. Onlara ailenin değerli bir parçası olduğunu göstermen gerekecek. Sonra da büyüklerle tanışman gerekecek. Ama bu iyi bir başlangıç. Dışarıdan gelenlerle çok nadiren görüşürler."

"İşte. Gördün mü?" Niamh elini kaldırdı. "Zaten yaklaşan bir yolculuğun var. Onları buradan uzaklaştır, sonra da onlarla istediğimiz gibi mücadele edebiliriz."

"Peki neden bu bölge yerine basajaunak'ın önünde mücadele etmek daha iyi olur?" Ulric elini kaldırarak sordu. "Onları etkilemek istemiyor muyuz?"

"Basajaun'un ailesini benim sorunlarımla boğamayacağımızdan bahsetmiyorum bile." Ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Ama beni hedef alıyorsa ve büyü beni bulabileceklerini garanti ediyorsa, o zaman onları istediğimiz yere götürebiliriz."

"Evet," diye yanıtladı Niamh. "Basajaunak'ın ağaçları gibi herhangi bir yer. Sonra da düşük seviyeli büyücülerle savaşabilir ve basajaunaklara gücümüzü gösterebiliriz. Aksi takdirde, basajaunak sadece etrafta garip şeyler söyleyen bir grup kukla görür. Bir gösteriye ihtiyaçları var."

"Doğru..." Ulric kelimeyi uzattı. "Ve etkilememiz gereken insanların önünde çırpındığımız kısma geri mi döneceğiz?"

Sebastian, "Ivy House ekibi çabaladığında bile bunu bir gösteri haline ," dedi. "Buluşmada bunu gördük. Bu bölgenin bunu görmesini neden istemeyesiniz ki?"

Austin başını hafifçe salladı. "Sürü yapısı organizasyonla gelişir. Hâlâ rütbeleri dolduruyorum. Hiyerarşimiz henüz sağlam değil. Neredeyse tamamladık ama bu noktada büyücülerini karşlarına almakta tereddüt ediyorum. Diğer şekil değiştirenler, paralı askerler, hatta gargoylelarla bile başa .

Ancak büyücüler şekil değiştiren toplulukları kasıp kavurdu ve dehşet yarattı. Büyücüler söz konusu olduğunda güven şu anda istikrarsız. Bölgenin güveninde küçük de olsa delikler açmamayı tercih ederim. Eğer başka bir alternatif varsa, hayır."

"İlk elden bilgi sahibi biri olarak buna katılıyorum," dedi Kırık Sue, bir elini yumruk yaparak. "Savaşmaktan çekinmeyeceğim -kimse çekinmez- ama geçmişini unutmak çok zor. Evimi tekrar istilacı büyücülerden korumak... her şeyimi kaybetmekle tehdit edilmek... *tekrar*..." Çenesi sıkıştı. "Eğer bir alternatif olsaydı, geçmişleriyle yüzleşmeye henüz hazır olmayanları bağışlardı."

Sebastian yumuşak bir sesle, "Eninde sonunda geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalacaklar," dedi. "Bu ortadan kalkacak bir sorun değil."

Austin, "Sürü olarak sağlamlaşır sağlamlaşmaz eğitime başlayacağız," diye cevap verdi. "Dediğim gibi, neredeyse geldik. Bu tür bir durumla bu kadar çabuk karşılaşacağımızı tahmin etmemiştim."

Bakışları Sebastian'ın üzerine dikilmişti. Sebastian'ın büyücülerin - tek bir büyücünün bile - geleceğini tahmin etmesinden ama bu bilgiyi aktarmamasından etkilenmediği belliydi. Tanrı'ya şükür büyücünün yakalanmasında bir sorun çıkmamıştı.

Nessa, "Bölgeyi terk etmemiz dışında, tehditle mücadele edecek güçlerimiz olmayacak," dedi. "Tam olarak neyin geleceğinden emin olamayız ama bir avuç iyi büyücü ve deneyimli paralı asker ya da eğitilmiş kara birliklerinden oluşan bir kalabalık beklemeliyiz. Sebastian ve Jessie güçlüler ama sadece iki kişiler ve biri çok deneyimli değil. Şekil değiştirenlerin her biri birkaç savaşçı sayılır, ama yine de... bölgeyi terk edersek sayıca yetersiz kalırız."

Niamh basajaun'a doğru baktı, Nessa'nın fark ettiği bir şeydi bu. Neredeyse tam zamanında, basajaun konuştu. "Benim ailem acımasızdır ve biz topraklarımızın efendileriyiz. Ormanımızdaki büyücüler öldürülmeden önce bizden birini bile göremezler. Bu büyük bir eğlence olurdu."

Gülümsemesi iri dişlerini göstererek gerildi.

"Bu yeni ailemin gücünü basajaunaklara göstermesi gerektiğine ben de katılıyorum," diye devam etti. Basajaunaklar hikâyelerimi büyük bir coşkuyla dinlediler, özellikle de genç basajaunaklar. İyi bir hikaye örüyorum. Ama iddialarımla ilgili kanıtları yok. Savaş bir gösteri için en iyi yerdir."

Neredeyse herkes başını salladı.

"Diğer basajaunaklar bizim tarafımızdayken, savaş hiçbir şey olmayacak," diye devam etti basajaun. "Basajaunak'ın tehdidi ortadan kaldırmak için sizin yardımınıza bile ihtiyacı olmayacak. Ama şekil değiştirenler, büyücüler ve gargoyeler sayımıza eklendiğinde, fazla tehlike olmadan hünerimizi göstermenin en iyi yolu bu olacak. Mükemmel bir plan."

Nessa doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı ve Sebastian kıpırdandı. Onunla aynı fikirde değillerdi. En azından tamamen değil.

Onların söylemediklerini ben dile getirdim. "Büyücüler ormanda neyin gizlendiğini anlamak için büyü kullanabilir. Adamlarından birkaçı aniden kaybolursa ya da onları tedirgin edecek bir şey görür veya duyarlarsa, saldırganları ortaya çıkarmak için büyü kullanırlar."

"Bah." Basajaun bunu elinin tersiyle itti. "Bunu yapamadan ölmüş ." Koltuğunu düzeltti. "Sanırım tek sorun köyün yaşlıları. Mizah duygusuna sahip olma eğiliminde değiller. Benim gibi dışarı çıkıp dünyayı görmek isteyen genç basajaunaklara karşı sabırları yok." Kendini beğenmiş bir tavırla elini göğsüne koydu. "Ben biraz asiyim. Yıldızlarımı takip etmek için ayrıldım ve amacımı buldum. Çağrıyı hissettim. Beni burada tutmak için daha fazla uğraşmamalarının tek nedeni bu. Ama diğerlerinin böyle güçlü bir inancı yok. Onlara açlıktan ölecekleri söylendi ve buna inandılar. Takip edecekleri yıldızları yok. Rehberleri yok. Topraklarından uzakta hiçbir korumaları yok."

"Ama onlara koruma sağlayabiliriz," dedi Niamh. "Bundan hiç bahsettiniz mi?"

Basajaun parmağını kaldırdı. "Evet, Sarmaşık Evi ekibimizi ziyaret için davet etmelerinin bir nedeni de bu. Sizinle tanıştıklarında dış dünya hakkında o kadar da endişelenmeyecekler. Yaşlıların onayı olsun ya da olmasın, dışarı çıkmaya daha meyilli olacaklar."

"Tabii bu bizim yaşlılar için bir tehdit olduğumuz anlamına gelmiyor," dedim.

"Sizinle tanıştıklarında anlayacaklardır," diye cevap verdi, ama nasıl olduğunu anlamadım. "Tahmin ettiğim tek sorun, yaşlıların topraklarına tehlike getirmemizi hoş karşılamayabilecekleri. Prensip olarak tabii ki. Bunu bir hakaret olarak görecektirler."

"Ve hepimizin bildiği gibi," dedi Bay Tom, "hafif bir hareket kesin ölüm demektir."

Basajaun başını salladı. "Cezayı ölümden sakatlamaya ya da sağlam bir dayağa indirebileceğime eminim. O kadar da kötü olmayacaktır. Makul olabilirler."

Şimdi ağzım bir karış açık bakıyordum.

"Tabii eğer onlarla konuşmazsak," diye devam etti, fazlasıyla neşeli bir şekilde. "Büyücüleri ne kadar kolay yeneceğimizi düşünürsek, bu konuda bir sorun göremiyorum."

Ulric Jasper'a, "Kendine aşırı güvenmeye eğilimli olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı.

Jasper, "Bu durumda bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim," diye cevap verdi.

"Onlara katılmak zorundayım." Sebastian gargoylleri işaret etti. "Düşündüğün kadar kolay olmayabilir. Yani, onların yardımını almaktan yanayım. Muhtemelen buna ihtiyacımız var. Ama bir büyücü savaşını kazandıktan sonra Basajaunak tarafından öldürölmek istemiyorum."

Basajaun onu duymamış gibi görünüyordu. "Dediğim gibi, ailem içinde bulunduğumuz çatışmaların hikâyelerini duymuştur. Hepsini anlattım. Bir tehlike bulutunun içinde yürüdüğünü biliyorlar ama yine de seni davet ettiler." Tekrar rahatlamak için arkasına yaslandı. "Sanırım her şey yoluna girecek. Toprakların ve köyün kurallarına uyduğumuz sürece, baş basandere herhangi bir ceza konusunda hoşgörölü olacaktır. Sonuçta orada biri bize saldırırsa yardım edemeyiz. Ayrıca, büyücüler topraklardan geçme hakkı için başvuramazlarsa, bu zaten bir basajaunak sorundur. Bu çatışmada birbirimize bağılı olacağız ve bu sayede basajaunak eski yöntemlerini hatırlayacak. Evet, bu iyi bir plan. Bunu hissediyorum. Yıldızlar bize rehberlik ediyor. Zamanlama çok mükemmel. Beladan önceden haberdar olduğumuzdan bahsetmediğimiz sürece, her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum."

Ulric ve Jasper'ın yüz ifadeleri benimkine benziyordu: bir sürü yüz buruşturma.

Basajaun'un kendine ait bir gündemi olduğu açıktı. Türünden daha fazla kişinin topraklarından çıkmasını ve yolculuğunda kendisine katılmasını istiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yaparlarsa bize çok yardımcı olurlar.

Ancak yaşlılara anlattığımız hikâyede önemli ayrıntıları atlarsak yalan söylemiş . Bunu yaparken yakalanırsak, bu ölüm anlamına gelebilirdi. Basajaunak huysuz, dikenli yaratıklardı. Bunu basajaun ile olan tanışıklığımdan biliyordum. Şimdi bize genç tarafta olduğunu, biraz daha vahşi olduğunu ve kurallara diğlerleri kadar bağılı olmadığını mı söylüyordu? Neyin içine doğru yürüyor olabilirdik?

"Hayır," diye başladım, "bu çok tehlikeli-"

"Gerçekten başka ne seçeneğimiz var ki?" Niamh sordu. "Ya Basajaunak ile risk alırsız ya da burada kalırsız. Basajaunak'la daha çok şey kazanabiliriz."

Basajaunak'ı burada yapacağımızdan daha fazla."

"Ya da sıradan bir yere gideriz," dedi Nessa, "hazırlanmak için çok az zamanımız olur ve düşündüğümüzden daha iyi ve deneyimli olduğumuzu umarız."

Basajaun, "Bölgemde hâlâ büyük bir risk görmüyorum," dedi. "Bir tokat belki, ama daha kötülerini de gördük."

Basajaun'a bakan Austin'e baktım. Büyücülere geçmeden önce bakışlarını yavaşça köşedeki Niamh'a çevirdi. Sonunda bana geldi ve kaşları yukarı kalktı. Ne düşündüğümü bilmek istiyordu.

Başımı salladım. Seçeneklerimizden hiçbirisi hoşuma gitmemişti. Geçmişte Ivy House topraklarında bir duruş sergilemiştik ama bu Austin ve ben alfa olmadan ve sürünün refahı için endişelenmeden önceydi. Sıradan bir yerde durmak da işe yaramazdı. En iyi seçenek Basajaun'un toprakları gibi görünüyordu, bu karar onun bariz özgüveniyle daha da umut verici hale geldi.

İçimden küfrettim, sonra ellerimi kalçalarımaya dayadım ve pencereden dışarı bakmak için döndüm. "İzinsiz giren büyücüyü öldürebiliriz. Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Yeterli değil," dedi Nessa.

Sebastian, "Basajaun'un misafirperverliğini gerçekten kabul etmek istemiyorum," diye mırıldandı. Sonra basajaun'a baktı. "Alınmak yok."

"Bayan," dedi Nathaniel, dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek ve parmaklarını birbirine dolayarak.

"Evet, Nathaniel, git. Ne düşünüyorsun?" Dedim.

"Yerleşik gargoylelerin bizi görmesini istemeyiz... çırpındığımızı, sanırım kelime buydu. Bizi bocalarken görmelerini kesinlikle istemeyiz. Prestijli kayalıklar gelecek. Sosyal hiyerarşinin tepesinde olmaya alışmış Cairn'ler. Zirvedeki yerlerini korumak için sizin konumunuzu düşürmenin yollarını arayacaklar. Eğer burada bocalarsanız, bu gözündeki konumunuzu etkileyecektir."

"Tanrım, bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsunuz." Bir nefes verdim. "Peki." Basajaun'a döndüm. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Görünüşe göre Austin ve bana yardım etmek için bize bir yol veriyorsunuz. Bu bölgeye yardım etmek için. Umarım sizinkini tehlikeye atmaz."

"O zaman pire ilacı alsak iyi olacak," diye homurdandı Bay Tom.

OceanofPDF.com

ON ALTI

"SİHİRLİ GİZLİLİK, LÜTFEN," diye fısıldadı Nessa, Sebastian'la birlikte Ivy House'un ön kapısına doğru ilerlerken.

Toplantı odasından başka kimsenin çıkmadığından emin olmak için arkalarına baktı. Diğerleri yolculuğu planlamak için kalıyordu ama Sebastian ve Nessa ayrılmak için acele ediyordu. Yolculuktan önce erzak stoku yapmaları gerektiği bahanesini öne sürmüşlerdi ama doğrusunu söylemek gerekirse, alfanın yoğun bakışları altından çıkmak istemişti.

Austin Jessie'nin başına gelecekleri duyunca sarsılmıştı. Her zamankinden çok daha korkutucuydu ve bu onun için bir şey ifade ediyordu.

Sebastian onları Ivy House'un bile parçalayamayacağı ses geçirmez bir balonun içine attı. "İyisin," dedi. "Ne var ne yok?"

"Puca hakkında konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?"

"Niamh hakkında konuşmak mı?" diye cevap verdi. "Onun hakkında konuşamam. Basajaunak topraklarında trekking yapma ihtimali yüzünden altımı ıslatmakla meşgulüm. Ne dediğini duydun mu? Neredeyse ölüme gidiyoruz. Eğer birisi getirdiğimiz tehlikenin kasıtlı olduğunu ağzından kaçırırsa, basajaunaklar buna çok kızacak ve bunu hayatımızla ödeyeceğiz."

"Evet ve hepsi Niamh yüzünden. Tüm durumu kilit altına aldı, gördün mü?" Bir tutam saçını kulağının arkasına çekti. "Sorgulamayı mükemmel bir şekilde düzenlemekten - hangi büyüü planladığınızı açıkça biliyordu ve bunu onunla tartışmadınız - hepimizi basajaunak topraklarına yönlendirmeye kadar. Tüm bu durumdan bir adım öndeydi ve işin çılgın kısmı? Kimse bunu fark etmedi. İşkence ekipleri için beni ya da Edgar'ı seçtiler, bu gecenin arkasındaki beyni değil." Nessa başını salladı. "O

Güzel, Sabby. Gerçekten iyiyim. Bir kadına aşık oldum ama daha da önemlisi, bunun ne anlama geleceğinden endişeleniyorum."

"Planlarımızı anlayacağını mı düşünüyorsun?" "Sence de öyle değil mi?"

Ön kapıya yaklaştıklarında başını salladı. "Bu bulmacanın tüm parçalarını biliyorduk. Onları bir araya getirme ve insanları manipüle etme konusunda mükemmel olduğumu zaten biliyoruz. Ama bizim hazırladığımız bulmacanın parçalarından hiçbirini bilmiyor. Bizim bağlantılarımız olmadan bilemez ve onun bir ağı yok."

"Dua edelim de bir hastalık geliştirmesin. Şimdiye kadar detaylarını araştırmalıyım. Şaşırmayı sevmiyorum. Bu insanların aciz olduğunu varsaymak çok kolay."

"Tıpkı eskiden herkesin senin aciz olduğunu düşünmesi gibi." "Touché.

Gitmeden önce şu arabayı bir kontrol edelim," dedi Nessa.

Ön kapıyı açtı.

Vites değiştiren muhafızları onları teslim ettiğinde ön bahçede duran parlak kırmızı arabayı fark etmişlerdi. Görünüşüne bakılırsa altın rengi jant telleri ve gerçek altından şasisi vardı. Bir çeşit arma kapıyı süslüyor, loş ışıktaki parlıyordu ve karmaşık parşömen işçiliği -yine altın- gövdeyi süslüyordu. Daha önce durup bakmaya çalışmıştı ama vites değiştiren muhafızları onlara fırsat vermemişti.

"Bu bağlantı talepleri inanılmaz derecede ilgimi çekiyor," dedi Nessa. "Mesela... neden biri bir at arabası göndersin ki? At falan yok, sadece birinin bahçesine bırakılmış rastgele, eski tip bir at arabası. *Bu ne* anlama geliyor? Çok tuhaf bir hediye." Durakladı. "Bunların hepsi hediye mi? Temelde onunla bir buluşma mı satın alıyorlar?"

"Öyle olmalı. Bütün kutuları, sepetleri ve ortaya çıkan eşyaları gördün mü? Tonlarca var. Ulric onları kaldırıp duruyor. Annesi gelene kadar bunları gözden geçirmenin bir anlamı olmadığını söylüyor."

"Noel gibi," diye mırıldandı heyecanla. "Nasıl bakmaz ki? Ben bakardım. Meraktan ölüyorum."

"Ben de öyle. Gargoyleler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Nathaniel'in söylediğine göre, cairn liderleri gerçekten çok gerginmiş. Sanırım hepsi kavgaya meyilli."

"Alo? Savaş yaratığı! Acaba şekil değiştirenlerden daha yoğun olacaklar mı?" Nessa'nın neredeyse başı dönüyordu.

Başını ona doğru salladı. "Erkekler konusunda tehlikeli bir zevkin var, Nessa, bunun farkında mısın?"

"Sadece ben düşmansam."

"Yine de çoğu zaman düşman sizsiniz."

"Elbette, ama bunu bilmiyorlar." Güldü, görünüşe göre oynadığı tehlikeli oyunu umursamıyordu.

Verandaya çıktıklarında bu konuda konuşmak üzereydi ama sesi boğazında düğümlendi.

"Bu ne böyle?" dedi nefes nefese.

Cüceler arabanın tavanındaki altın kafesin üzerinde dizilmişlerdi. Sürücü koltuğunda sıra sıra oturuyorlardı. Pencerelerden dışarı sarktılar. Hatta birkaç tanesi tekerleklerin üzerine oturdu. Birkaçının elinde makas, diğerlerinin elinde mala ya da bahçe çatalı, bazılarının elinde budama aletleri ve birinin elinde de bir çeşit çim dartı vardı. Daha da kötüsü, hepsi de parlayan gözlerinin altında aynı katil gülümsemelerini taşıyordu.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi Nessa titreyerek, "ama bu kesinlikle Edgar'ı emekli etmek için bir sebep. Bu çok kaba ve kendimi kötü hissediyorum ama *bu...* Yani, *bu...*" Başını iki yana salladı. "Şekil değiştirenlerden birini çağıralım mı?"

"Beni yaraladın," dedi yavaşça ilerleyerek. "Benim sihrim var."

Cüceler de aynı yavaşlıkla arabadan inmek için harekete geçti. Belli ki onları öldürmeye çalışacaklardı.

"Ivy House bizi öldürmelerine izin vermezdi... değil mi?" Nessa onun yanında bir büyü yapmaya hazırlanarak konuştu. Fazla gücü yoktu ama cesaretiyle bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

"Tahmin ediyorum ama anladığım kadarıyla Ivy House korkunç şakalar yapmayı seviyor. Sanırım bu şakaları çoğu insanın makul gördüğünden daha ileri götürme eğiliminde."

"Kesinlikle korkunç. Jessie'nin o bebekler için neden bu kadar endişelendiğini anlamadım-"

"Ben de."

"-Ama bunu anlıyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Göğüs göğüse çarpışmaya başlamalıyız." Bir basamak aşağı indi. Cücelerden tekerlekten kaydı, arkadaşlarını mı yoksa onun bir sonraki adımını mı bekliyordu, Sebastian anlayamadı.

"Ama neden?" Nessa da onunla birlikte bir sonraki adımı attı. "Neden verandadan onlara bir saldırı düzenlemiyoruz?"

"Çünkü büyü çalışmalarını anında öğrenmemiz gerekiyor. Ayrıca onlardan çok fazla olduğu için, katil cüceler üzerinde en iyi neyin işe yarayacağından emin değilim ve eğer

yanlış yaparsak ya da birkaçını kaçırsak batarız. Vardiyacılardan biri üzerimize geldiğinde bunu alıştırma olarak düşün. Tamam, hazır mısın? İki saniye içinde koşmaya başlayacağız ve savunma elektrik kalkanını kurmamız gerekiyor - düşmana çarptığında onu şok eden kalkan. Bunu da doğru yapmalıyız. Bacaklarımın kesilmesini istemiyorum."

"Bacakları kestirmek şakadan öte bir şey." "Kes o zaman. Hâlâ korkunç."

"Anlaşıldı." Durakladı, hazırlanıyordu. "Git!"

Hayatları buna bağlıymış gibi koştular. Cüceler arabadan atladılar, iniş için çok yüksekteydiler ama bir şekilde bunu başardılar. Yere çarptılar ve arkalarından sıçradılar.

Sebastian ilk kimin çılglık atmaya başladığından emin değildi, o mu yoksa Nessa mı? İkisi de büyüü yapmaya çalışıyordu, dehşet içinde koştururken bunu yapmak zordu. Metalin metale sürtünme sesi çok hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Bu hızla giderse, bir bacaklarını kaybedeceklerdi!

"Büyüyü yap," dedi, zaten nefes nefese kalmıştı. "Büyüyü yap!"

Kadın yaptı. O da aynısını yaptı. Ama işleri mükemmel değildi.

Küçük bahçe iblislerinden biri büyüye çarptı. Zıpladı... ve sonra dönüp büyüünün etrafında hareket ederken kıkırdamaya başladı.

"Kahretsin, etrafından dolaşacaklarını düşünmemiştim," dedi. "Neden etrafından dolaşacaklarını düşünmedim?"

"Muhtemelen o lanet şeyin işe yarayacağını düşündüğün için- Ow!"

"Yardım geliyor!" sesini duydular. Edgar'ın sesine benziyordu.

Güven verici değildi.

Nessa sendeleyip Sebastian'ın üzerine düştü, Sebastian da dönüp onu yakaladı ve sürüklemeye başladı. Ivy House arazisinin sonunu gösteren kaldırımdan sadece birkaç adım uzaktaydılar. Sebastian bacağının kanadığını fark etti ve ardından keskin bir acı kalçasını sıyırdı. Küçük şeytanlardan biri ona bir çim dartı fırlatmıştı.

"Acele et!" diye ısrar etti, büyüü tekrar çalıştı ve bu sefer çoğunlukla doğru yaptı.

Bir cüce ona tam isabet etti. Etrafında kıvılcımlar patladı ve sonra korkunç yaratık, onu bir şekilde daha korkunç hale getiren sevimli küçük bir ciyaklamayla geriye doğru fırladı.

Bir böcek sürüsü Edgar'ın içinde cisimleşti. "Ben onların dikkatini dağıtacağım. Güvenli bir yere gidin!"

"Hayır, Edgar, bizimle gel. Başarabiliriz," dedi Nessa, topallayarak kaldırıma doğru ilerledi ve Sebastian'ı da yanına çekti. "Bir büyümüz var. Dayanacaktır."

Başka bir gnome bariyere çarptı ve küçük bir eeeeeeee ile uçtu.

"Nessa-" Sebastian onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak onu. Edgar'ı kendi başının çaresine bakması için öylece bırakamayız."

"Oh, sorun yok- Ow!" Edgar az önce bacağına bir bahçe çatalı saplamış olan cüceye tekme attı. "Hiçbir şeyi kesmiyorlar. Sadece onları silahlandırılmış çiçeklere götürmem gerekiyor. Bende onları çizebilecek iki tane var. Jessie'ye söyleme. Basajaun'un onlardan daha fazla yapmasını beklemem gerekiyordu ama bu cüceler gerçekten sorun yaratıyor. Biraz desteğe ihtiyacım vardı. Cazibesi çok fazlaydı. İşte başlıyoruz."

Koşmaya başladı, dizleri yüksekte ve elleri önde kendine özgü bir tempoyla. Cücelerin yarısını yanına çekerek yana doğru koştu ve Sebastian ile Nessa kaldırıma ulaşırken diğerleri bariyere ihtiyatla baktı.

Nefes nefese, kendilerine bakan artık cüceleri izlediler. Biri güdük parmağını boğazının yan tarafına götürdü ve onu sürükledi.

"Bu ev çok ," diye fısıldadı Nessa. "Çok ." "Sence gidip Edgar'ı kurtarmalı mıyız?"

Bir süre hiçbir şeye bakmadı. "Nasıl yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

Haklıydı. Ayrıca, geride kalan cücelerin, denemeleri ihtimaline karşı hazır olduklarından şüpheleniyordu.

"Şey... hiçbir şeyi kesmediklerini söylemişti- Oh, bak." Hâlâ açık olan kapıyı işaret etti. Elllerinde bıçak ve kılıçlarla bebekler dışarı fırlamıştı ve bir tanesinin elinde minyatür bir pala vardı. "Ne kadar şirin, şu küçük bebek boyutundaki silaha bakın."

"Neden bebekler bu kadar sevimli ve cüceler bu kadar korkunç?" "Bu hayatın en büyük gizemlerinden biri."

Bebekler merdivenlerden aşağı koştu. Bazıları sağa doğru ayrılıp Edgar'a yardım etmeyi umarken, bazıları da doğrudan büyüünün bariyerinin hemen arkasında bekleyen cücelere doğru koştu. Bir anda, iki grup bıçaklamaya ya da kesmeye çalışarak kavga etmeye başladı. Hepsi evin etrafından dolaşmaya başladı.

", bebekler Edgar'ı kurtaracak." Nessa yürümesini sağlamak için Sebastian'ın gömleğini çekiştirdi. "Sadece geri dönmek için..."

Evle aralarına mesafe koyduklarında bir an durakladı. Diğerini dikmeye çalışırken gizlilik büyüsünü bırakmak zorunda kaldığını biliyor olmalıydı.

"Niamh konusunda dikkatli olmamız gerekecek," diye fısıldadı. "Onun her şeyi bilmesine izin veremeyiz..."

İçine bir huzursuzluk yerleşti. Tehlikeyi değerlendirmek için büyü gönderirken gözlerini yana . "Biliyorum."

"Evle sadece onun yardım edebileceği bir konu olduğunda konuşmalısın. Şimdi olduğu gibi."

Derin bir nefes aldı ve bir şeyin daraldığını hissetti. Pişmanlık.

"Biliyorum," dedi tekrar ve neyse ki kadın konuyu kapattı.

OceanofPDF.com

YEDİ

Motelin otoparkına girdiğimizde içimi bir gerginlik kapladı. Konaklamak için seçtiğimiz küçük kasaba, Kaliforniya sahiline yakın doğal bir orman koruma alanının kenarında yer alıyordu. Yürüyüş parkurları, dünyanın en yaşlı ve en uzun ağaçlarından bazılarına hayret etmek isteyen insanlara açık olan eteklerinden geçiyordu. Bunun ötesinde, korunun derinliklerinde, basajaun'un ailesi yaşıyordu.

Basajaun'u yarın kullanacağımız patikada bırakacaktık. Şimdi onları karşılamaya gidecek ve ertesi günkü varışımız için onları hazırlayacaktı.

Austin park ederken nefesimi dışarı verdim. Motoru kapattı ve bana baktı.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" diye sordu.

"Hayır, iyi değilim. Sorarsın diye düşündüm." Başını salladı, beni sessizce inceledi.

Uzaklara, pencereden dışarı baktım. "Bunu şimdiye kadar birkaç kez sorduğumu biliyorum ama tekrar soracağım. Başka bir yolu var mıydı?"

"Sen de benim gibi o toplantıdaydın. Çok fazla seçeneğimiz yoktu. Basajaun, adamlarının bunun üstesinden gelebileceğinden emin."

"Rastgele bir küçümsemeden alınmazlar ve hepimizi öldürmeye çalışmazlarsa," dedim, sinirlerimin nabzının attığını hissederek. "Bu kazanı olmayan bir durum, Austin. Çok fazla risk var. Ne düşünüyorduk ki?"

"Bölgemizdeki insanların böyle büyüğü bir savaşa hazır olmadığını düşünüyorduk." Elini benimkinin üzerine koyup kucağıma yasladı. "Kabul ediyorum, bu durum ideal değil. Yakınında bile değil. Ama üstesinden gelebiliriz. Basajaun ailesini yönlendirmeye yardım edecek ve umarım onlar da bize yardım edecek.

onları yenmek. En kötü ihtimalle, karşı koymak için hazırlanmamıza yardım edebilirler. Eğer bu işe karışmak istemezlerse, ağaçların arasında kaybolabilirler. Çapraz ateşte kalmayacaklar."

Başımı koltuğun arkasına yasladım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bu moral konuşmasına ihtiyacım vardı. Tekrar. Ben sadece... gerginim."

"Geleceğimizde pek çok zor karar olacak. Bunlar hakkında konuşmaya devam etmek, doğru şeyi yaptığımızı teyit etmeye devam etmek iyi bir şey."

Bay Tom pencerenin yanında belirlediğinde elimi sıktı.

"Jetteki yayılma nasıldı, bayan?" Arabamın kapısını açtı. "Kendinize epeyce yardım ettiğinizi fark ettim. İçeride sizin için her şeyden biraz bulundurmaya özen gösterdim. İsteyebileceğiniz tüm atıştırmalıklar. Sen ve Austin şaraphanenizi faaliyete geçirir geçirmez, onu da stoklayacağım. Lüks içinde uçmak, bunu yapmanın tek yolu bu."

Ekibe yayılmaması için endişelerimi bir kenara bıraktım ve arabadan indim. "Harika, Bay Tom, teşekkürler."

"Jeti doldurmadan önce Elliot Graves'e danıştınız mı?" Niamh yanından geçerken sordu. "Çünkü hiç hediye yoktu."

İlk kez jete bindiğimizde, Bay Tom kullandığımız şirketin atıştırmalık ve içecek sağlayacağını düşünmüştü. Kendimizinkini getirmemiz gerektiğini fark etmemişti. Özel bir jet ve tüm küçük avantajlar için o kadar heyecanlıydım ki, gerçek avantajlar olmadığında hayal kırıklığımı kontrol edememiştim. Sıra ya da güvenlik olmaması dışında tabii ki.

Buluşmaya gittiğimizde Elliot (nam-ı diğer Sebastian) bir kişinin tüketebileceğinden çok daha fazla atıştırmalık tedarik etmişti. Düşünceli hediyelerden oluşan sepetler bile eklemişti. Bay Tom o zamandan beri yaralı.

Bizi küçük havaalanından buraya getiren siyah sedanın arkasına doğru ilerlerken Niamh'a "İnsanların gerçekten ihtiyaç duyduğu tek hediye sessizliğinizin hediyesidir" dedi.

"Dediğim gibi," diye cevap verdi, "jette hiç hediye yoktu."

"Bırakın ben yapayım, bayan." Austin arkamızda park eden diğer siyah sedanlara doğru yürürken Bay Tom bagajın önünde benim yerimi aldı. "Aslında önce gidip herkesin kaydını yaptırayım. Her seferinde bir şey."

Kendimi küçük çimenli bir tepeciğin önündeki kaldırıma attım. Araba bagajları açıldı, ancak henüz odalarımız olmadığı için hiçbir şey çıkarılmadı. Bu küçük Grup . Vites değiştirenler, hakkında a düzine içinde Hepsi, fanlı hemen dışarı çıkıp etrafa baktılar. Hepsine Sebastian'ın ikinci kez

Kimlik. Sihirli maskesini burada takmazdı. Üzerinde çalıştığımız yalanları ve atlanan gerçekleri azaltmaya çalışıyorduk.

Ulric telefonunu cebine sokarken bana katıldı. "Annem yoldan saptı. Şey... bir tane daha. Yoksa üçüncüsü mü? ." İç çekti. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten de Ivy House'a en azından söylediği tarihe *yakın bir zamanda* varacağını düşünmüştüm."

"Muhtemelen en iyisi bu, çünkü artık kendi dolambaçlı yolumuz var." Sessiz sokağı işaret ettim. "Gerçi o arabayı gördükten sonra başka neler geldiğini merak ediyorum."

"Evet, araba." Omuz silkti ve aynı anda başını salladı. "O araba hakkında bir sürü sorum var. Onu oraya nasıl getirdiler? Yepyeni görünüyordu, yani belli ki onlar kullanmamış. At kakası da yok. *Belli ki* arabayı kullanmamış. Neden birinin onu bırakmak için arazide olduğu konusunda uyarılmadık?"

"Ivy House'a beni uyarmamasını sordum. Gargoyle olmayı öğrenmekle meşgul olduğumu ve bunun daha önemli olduğunu söyledi - düşman büyücüyle birlikteyken."

"Her ne olursa olsun, asıl soru şu: Neden bir araba? Bir şey ifade ediyor olmalı. Kayalık sizi kraliyet ailesine mi çağırıyor ve size bunun bir sembolünü mü veriyor? Eski kraliyet mensuplarının böyle bir arabaya bindiğini hayal edebiliyorum."

"Annenin bunlardan haberi olacak mı?"

Elini havada salladı. "Evet, kesinlikle. Eğer bulamazsa, bulmak için bir sürü telefon görüşmesi yapacaktır. konuda endişelenmeyin. Bu arada, yine de ilgimi çekti."

"Belki de asıl amaç budur - benzersiz olmak. Öne çıkmak."

"Belki de öyledir." Sokağın aşağısına baktı. "Tuhaf, ha?"

Kasabanın küçük şeridi O'Briens'ın yarısı uzunluğundaydı. Birkaç dükkân tabelası kaldırırma doğru çıkıntı yapıyordu. Buddy's Auto Repair bir benzin istasyonunun yanında duruyordu. Bir hamburgerci ve bir tür kafe şehir merkezindeki lokantaları kapsıyor gibiydi ve ortada bir bar gizleniyordu. Bunun dışında pek bir şey yok gibiydi.

"Evet," dedim ağaçların taze kokusunu içime çekerek. Burnumu kırıttırdım. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu kasaba tütsü gibi mi kokuyor?"

"Sadece sen değil." Ulric de gökyüzüne bakmadan önce nefes aldı. "Kasabadaki tüm odaları satın aldık, değil mi?"

"Evet. Ve yine de iki katına çıkmamız gerekecek. Daha fazla konaklama imkanına sahip kalabileceğimiz birkaç yer daha vardı ama basajaun

evlerine en yakın giriş noktasının burası olduğunu söyledi. Ama sadece bir gece için."

Ulric biraz kıpırdandı ve tekrar kasaba şeridine bakmaya başladı. "Bu işin doğru gitme ihtimali beni pek heyecanlandırmıyor."

Dürüst bir yanıt vermemek için kendimi zor tuttum ve bunun yerine "İyi olacak. Basajaun kendinden emin."

"Evet," dedi kayıtsızca. "Yine de, kendi türleri arasında ilk başta düşündüğünüzden biraz daha genç olabileceği hissine kapılıyor musunuz? Ve... bilirsin... düşüncelerinde biraz daha az olgun? Demek istediğim, yaşını falan söyleyemem ve söylediği şeylerden bir süredir hayatta olduğu anlaşılıyor, ancak türünün başlangıçta düşündüğümünden daha uzun ömürlü olduğu ve o merdivenin o kadar da yukarısında olmadığı izlenimini ediniyorum."

Aklıma gelmişti, evet. Austin'le uzun uzun konuştuk.

"Bence sadece kendi gündemi var," dedim çekingen bir tavırla. "Bence genç kalabalığı dünyaya yönlendirmek istiyor. Ya da kim bilir, belki de yıldızlarının peşinden buraya dönüyordur. Belki de her şey olması gerektiği gibidir. Gerçekten bilmiyorum. Ama kendine güveniyor, bu tavrı mantıklı ya da akıllıca olsun ya da olmasın ve bunu söylemek bana ne kadar acı verse de en iyi seçeneğimiz bu."

"Geldiği gibi kabul et."

Kıkırdadım. "Bu doğru, evet. Eğer ağaçların arasından saçları kabarmış ve hırıltılı bir şekilde çıkarsa, onu koşarak karşılarım ve kaçmayı umarım."

Güldü. "Biliyor musun, komik ama aslında basajaunak konusunda o büyücülerden daha gerginim. Alfa Steele'in bölgesinde yakaladığımız büyücü pek bir şey değildi."

"O bir kas gücüydü. Pek bir şey olmaması gerekiyordu. Sebastian gibi birine karşı çıkmayı hayal edebiliyor musun?"

Ulric'in kaşları çatıldı. Yorum yapmadı.

"Bu büyücüler onun kalibresinde olmayacak," dedim, "ama sayıları daha fazla olacak. Deneyimli ve yanlarında yer ekibini de getirecekler. Sebastian ne beklememiz gerektiği konusunda yüzde yüz emin değil, ama içerideki kulakları ona nelere dikkat etmesi gerektiğini söylemiş. Olası Basajaunak yardımına rağmen bu konuda gergin. Buradaki tehlikeyi gözden kaçırmayın. Etrafımız sürekli tehlikeyle çevrili olacak." Bir an durakladım. "Bu benim ideal kaçış yerim değil."

Ulric yine güldü. "Haklısın. Belki de her seferinde tek bir büyük kötüye odaklanıyorumdur."

"Akıllıca. Bunu yapmalıyım."

"Alfa." Nathaniel gelip yanımda durdu ve caddede yavaşça ilerleyen bir arabayı izledi. "İçeri giriyorlar." Ulric'e o tarafa gitmesini işaret etti. "Çantalara yardım et."

"Evet." Ulric yola koyuldu ama Nathaniel onu takip etmedi. "Konuşabilir miyiz?" dedi.

Bu planın iyi bir fikir olduğuna inanıyordu. Mürettebatın çoğu aynı fikirdeydi. En çok şüphesi olan bendim. Ve Austin. Ve şimdi de Ulric. Bay Tom çoğunlukla ormanda uyumak zorunda kalacağı için üzgündü.

"Tabii. Ne ?"

"Bunların hiçbirine alışık olmadığınızı biliyorum. Yine de bilmelisin ki, eğer Basajaunak'la değil de gargoyl'larla karşılaşılsaydık, senin onlara karşı savaşmanı *beklerlerdi*. Bununla nasıl başa çıktığını ve böylece onlarla nasıl başa çıktığını görmeyi *beklerlerdi*." Kanatları biraz çırpındı. "Ulric'in annesi ortaya çıkarsa, umarım sana detayları anlatabilir ama yakında her şeyle ilgilenmemiz gerekeceği için bunu belirtmem gerektiğini düşündüm. Belki de bunu ileride olacaklar için bir alıştırma olarak değerlendirebilirsiniz."

Ulric'in dediği gibi, her seferinde bir büyük kötü. "Teşekkürler. Edeceğim," dedim.

"Ayrıca çevrenizin bir parçası olmaktan onur duyduğumu söylemek isterim. Ne olduğunuz için değil, kim olduğunuz için. Liderliğinize inanıyorum. Başarılı olsanız da olmasanız da, acı sona kadar yanınızda kalacağım. Yemin ederim."

Gözlerim biraz buğulandı ve elimi omzuna koydum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Nathaniel. Bunun anlamı çok büyük."

Başını salladı, ben elimi geri çekene kadar öylece kaldı ve sonra diğerlerine yardım etmek için döndü. Bir süre onu izledim, uzun kanatlarının ayak bileklerinin tozunu aldığını gördüm, sonra kendimi banketin üzerinden kaldırıma attım. Şüpheyeye düştüğünde, batakhaneye git.

Sokağın ortasındaki bar hala bir şekilde tütsü gibi kokuyordu. İçeri girdiğimde el çantamın, paramın ya da yanımda tutacak birinin olmadığını fark ettim. Neyse ki -ya da duruma göre şanssızlık- ekipten birinin gelip beni bulması uzun sürmeyecekti. Umarım paraları vardır. *Az önce özel bir jetle uçtum ama bir bira bile alamıyorum.*

Köşedeki eski tip müzik kutusunun yanıp sönen ışıklarını ya da pis iç mekânı fark etmedim bile. Yüksek arkalıklı koltuklar çoğunlukla boştu ve sıkılmış bir

Barmen, barın üst köşesine yerleştirilmiş bir kutu televizyonda kanallar arasında gezindi.

Kumandayı indirdi ve oturduğumda bana baktı. Sandalyem dramatik bir şekilde sola doğru eğilmiş, parçalanıp beni devirmekle tehdit ediyordu.

"Bud, lütfen. Light. Bud Light," dedim bara tutunup kendimi düzelterek. "Bud yoksa Coors da olabilir. Bana hepsinin tadı aynı geliyor."

Tek kelime etmeden, bir beyzbol maçı bulup kumandayı bir kenara atmadan önce televizyonu karıştırmaya devam etti. Austin'in iri gövdesi kapı aralığını doldururken buzdolabının üzerine eğildi. Barın aşağısındaki müşteriler, kendi başlarına oturup televizyon seyreden ya da telefonlarıyla uğraşan birkaç adam şöyle bir baktı. İkiisi biraz daha kamburlaştı ve yaptıkları işe geri döndü. Üçüncüsü gözlerini dikmiş, dirseklerini barın kenarına dayamıştı.

Austin fark etmemiş gibi davransa da, meydan okumaya dönüşmek üzere olan bu durumdan duyduğu öfkeyi hissedebiliyordum. Vücudu bana doğru eğilmeden önce benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Sandalyesi inledi.

Kıpırdamadan dururken yere baktı, ellerini benimkiler gibi bara dayamıştı.

Güldüm. "Koltuk değiştirme zahmetine girme. Benimki de yapıyor. Muhtemelen hepsi yapıyordur. Sadece dikkatli ol."

Barmen birayı bırakmadan önce önüme bir bardak altlığı bıraktı. Durakladı ve bana karşı kullandığı aynı mülayim ifadeyle Austin'e baktı.

"Onunla aynı," diye cevap verdi, muhtemelen devrilmemek için dirseklerini bara dayamıştı.

"Paran var, değil mi?" Mırıldandım. "Çünkü yanımda hiç para getirmedim."

Dikkatlice elini arka cebine götürdü ve cüzdanını çıkardı. Bu inceliği karşısında bir kahkaha attım.

"Neşeli bir yer," dedi barın üzerine bir yirmilik koyduktan sonra.

"Evet. Ruh halime uyuyor."

"Biraz boşluğa ihtiyacın var mı?"

"Dışarı beni biraz yalnız bırakmayı mı teklif ediyorsun?"

Vücudu gerildi ve bağın içinden bir duygu girdabı süzüldü. "Eğer istersen."

"Ama fazla uzağa gidemezsin."

Bakışları deliciydi ve beni okumaya çalıştığını biliyordum. Duygularımı Sebastian'ın Elliot Graves'e dönüştüğünde yaptığı gibi durgun tuttum.

"Yeterince uzağa giderdim," diye yanıtladı.

Elimi koluna koydum. "Senden uzaklaşmaya ihtiyacım yok. Sadece ne diyeceğini merak ediyordum."

Birasından bir yudum aldı. "Yine de ihtiyacın olursa sana verirdim. Sınırların güvenli olduğunu bildiğim, sorunsuz işleyen bölgemizin içinde olsaydınız, sizi kendi halinize bırakırdım. Ama burada, tehdit ve barın aşağısındaki o dangalak varken..."

Bir gülümsemenin çiçek açmasına izin verdim ve yanağımı omzuna yaslamak için ona doğru eğildim. "Biliyorum. Eğer çekip gitseydin ve beni kendi halime bıraksaydın, Bay Tom'un bir yerlerde sinsice dolaşacağını ve bir şey olursa alarmı çalmaya hazır olacağını da biliyorum. Ya bir barda olsaydım? Niamh içeri girer ve diğer uçta bir koltuk talep eder, bana yeterince yer olduğunu söylerdi."

"Onu durdurduğumda buraya geliyordu. Şu anda her şeyin netleşmesini bekliyor."

Güldüm, ruh halim hafifledi.

Bir süre sonra "Sakıncası var mı?" diye sordu. "Etrafında sürekli bir sürü insan olması? Sanki hiç yalnız değilmişsin gibi. Yatak odanızda bile yalnız değilsiniz. Ne evdekiler seni dinliyor ne de Bay Tom her an içeri girebilir. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silktim, tekrar bara yaslandım. "Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim. Ama...hayır, sanırım öyle değil. Anlamalısın, evliliğimin yirmi yılı boyunca çok yalnızdım. Eski eşim sürekli çalışıyordu. *Her* zaman. Küçükken Jimmy vardı ama o erken yatardı ve ben yalnız kalırdım. Büyüdüğünde odasına kapanmaya ya da arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya başladı. Bizimle daha fazla zaman geçirmesi için eski sevgilim Matt ile tartışmak eskidi, ben de denemeyi bıraktım. Sonunda, sadece ben kaldım. Sorun değildi, yani bu benim hayatımdı. Bunu kabullenmiştim. Ama... Sanırım hiçbir zaman gerçekten değer verildiğimi ya da önemsendiğimi hissetmedim. Ev işlerini yaptım ve Matt müsait olduğunda onu görebildim. Çok yalnız kaldığımda Jimmy'nin tarzını bozdum. Yani şimdi..."

Tekrar omuz silktim.

"Kendine bakılması güzel bir şey, biliyor musun?" Ben de öyle dedim. "Bay Tom'un bana yaltaklanması ya da Niamh'ın barda bana yer ayırması güzel. Edgar'ın hiç alakası olmamasına rağmen yemeklerle ilgili sorular sorması güzel. Herkesin o büyük evde takılması, kendi işlerini yapması ama her zaman sohbet etmeye hazır olması güzel. Ve evde kimse olmadığında, eğer böyle bir şey olursa, hala bana arkadaşlık edecek bir Ivy House var. Artık yalnız değilim."

Devam etmeden önce durdum ve derin bir nefes aldım.

"Bir de sen varsın. Sanırım geçmiş yaşamımda bir azizdim, kazığa bağlanıp yakıldım ve karma sonunda devreye giriyor. Benim için yemek pişiriyorsun ve bundan hoşlanmadığımı bildiğin için yardım etmeme izin vermiyorsun. Bana değer veriyorsun ve bunu göstermek için elinden geleni yapıyorsun..." Gözyaşlarımı kırıştırmaya çalıştım. "Ben hiç öyle olmadım. Bana kur yaparken bile Matt hiç böyle değildi. Başka hiç kimse böyle değildi. Benim mutluluğumu sağlamayı kişisel görevi haline getiren bir adam hiç olmadı. Sanki bu onun işiymiş gibi. Sanki *en sevdiği* işiymiş gibi."

Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve dikkatle bana baktı.

Onun da duymasını isteyerek düşüncelerimi dile getirmeyi bitirdim. Tedavisinin hafife alınmadığını bilmesini istiyordum.

"Eğer seni dışarı çıkacak kadar kızdırırsam, çok uzağa gitmeyeceğini biliyorum. Dışarıda bir yerde otururdun, yağmur altında, çok kızgın ama yine de güvenliğim için endişeli. Tıpkı biraz önce senden bunu istediğim için buradan ayrılacağın gibi... ama sana ihtiyacım olursa diye yakınımda kalırdın." Bir gözyaşı daha sildim. "Senin yanında kendimi değerli hissetmekten çok daha fazlasını hissediyorum. El üstünde tutulduğumu hissediyorum. Ve işler ne kadar kötü giderse gitsin, bu hayata seninle geldiğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Hepinizle birlikte. Sanki her zaman olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyorum, tuhaf ekip ve somurtkan ev ve hepsi. Sonunda yıldızlarımı takip etmek için orta yaşa gelmem gerekti ve bunu yaptığım için çok mutluyum."

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim ve ona gülümsedim. "Muhtemelen bu cevapla bu kadar çok bagajı boşaltmak zorunda kalmayı beklemiyordun, değil mi?"

Dirseklerini yine bara dayamış, beni izliyordu. "Bu benim en sevdiğim iş, Jess. İmrendiğim bir iş. Diğerine gelince... Sen buna değersin. Hepsine. Elimden gelenin en iyisini yapmam için bana bir neden veriyorsun ve bunu senin için yapmak iyi hissettiriyor."

"Saçmalamay kes." Elimin tersiyle yanağımı sildim ve sonra ona doğru eğildim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bilmeni isterim ki... çiftleşme bizim için seçilmişti aslında. Buna boyun eğdik, ama doğru yöne yarı yarıya itilene kadar değil. Ama ben bir Dick olsaydım ve sen de bir Jane olsaydın, yine de seni seçerdim. Bir erkeğin bir kadını seçtiği gibi seni seçerdim. Eğer bu kadar aptal olmasaydım, kendime ait bu kadar çok yüküm olmasaydı, seninle ilk tanıştığımında bunu anlardım. O zaman sana çıkma teklif ederdim."

"Çok erken olurdu."

"Tamam, peki... o zaman vurulmuş olurdum." Yanağını başıma yasladı. "Ama bu sana karşı hissettiklerimi değıştirmezdı. Keşke bunu fark etmem bu kadar uzun sürmeseydi de sen de bunu benim istediğimi bilseydin, hayvanlarımızın çekiciliğini değil."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadım. "Hissediyorum."

Bir sihir darbesi derimin üzerinden akarak kafa derimin içine sızdı. Oraya ulaştığında, ikinci kez titreşti. Sonra üçüncü kez. Ve kusursuz, korkunç bir uğultuya dönüştü.

Çıkarımlar açıktı.

Savaş. Savaş. Savaş.

"Kahretsin," dedim usulca, kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Ivy House'un beklentisi yükseldi. Gargoyle'ım içimde gümbürdeyerek karanlığı çağırdı. Büyü ile zonkluyordu.

Geliyorlardı. Bunu hissedebiliyordum. Tehlikenin yükseldiğini hissedebiliyordum. İlk içgüdüm halkımın yanına gidip hazırlanmaktı. Ama henüz savunulabilir bir yerde değildik ve acele etmenin de bir anlamı yoktu. Basajaun bizi yarın bekliyordu, daha erken değil. Davet tarafından korunmadığımız bir yere gitmeye cesaret edemezdım, özellikle de neden acele ettiğimizi açıklayamazken.

"Sorun nedir?" Austin aniden gerilerek sordu.

Kendimi toparlayarak başımı salladım. "Geri sayım başladı." . Birama uzanırken ellerim titriyordu. "Görünüşe göre, bu meydan okuma söz konusu olduğunda yaşayan bir saat olacağım. Ivy House bir noktaya değinmek istediğinde, bunu gerçekten yapar." Bir yudum aldıktan sonra şişeyi dikkatlice yere bıraktım ve mantığıma tutunarak saçlarımı düzelttim. "Biraz zamanımız var. Bu sadece başlangıç. Mesajımızı aldıklarını ve mücadeleye katılacaklarını duyuran sihir. Organize olmaları, seyahat etmeleri gerekecek..."

Büyü nedeniyle organizasyonlarının aceleye geleceğinden ya da oyalanmamaları için özel jetleri ve ulaşım araçları olduğundan bahsetmedim. Hâlâ en azından birkaç günümüz vardı.

Uzandı ve elimi tuttu. "En azından biliyoruz. Tahmin etmek zorunda kalmayız."

"Gümüş astar."

Onun varlığı bir güvence örtüsü gibiydi. "Basajaun topraklarına gitmek için artık çok geç," dedi.

"Çok erken demek istiyorsun."

"Öğleden sonra çok geç, randevumuz için çok erken."

"Doğru, anladım," diye mırıldandım.

Elimi sıktı. "Ne dersin, Niamh'a her şeyi açıklayalım, o ve çocuklar fırtınadan önce biraz soluklanmak için buraya gelsinler ve barın aşağısındaki o dangalağı halletmesini izleyelim mi? Eğlenceli bir dikkat dağıtıcı olabilir."

"Dikkat dağıtmak için kesinlikle oyundayım."

"O halde, buradaki eğlence bittiğinde, otele döndüğünüzde sizi oyalayacak başka bir şey bulurum."

İçimden bir ürperti geçti. "Motel. Süslü bir şey bekleme."

"Doğru. Motel. Yatağı olduğu sürece, baraka olması umurumda değil." Telefonunu almak için diğer tarafa uzandı.

"Bay Tom'a böyle dediğimi söylemeyin ama jetin üzerindeki yayılma biraz abartılıydı," dedim onu önüne çekerken. "Her yere o kadar çok yaydığı için tabakları ya da bardakları koyacak yerimiz bile yoktu. Türbülansa girdiğimizde yarısı yere düştü."

"Bu seninle onun arasında. Kesinlikle bir şey söyleyip paniklemesini istemiyorum. Bunu en son yaptığında sana çikolata kaplı Ex-Lax önermişti. Yürüyüşe çıkmadan önce ihtiyacın olan son şey bu."

"Tuvalet meselesini hiç düşünmemiştim. Basajaunak'ta akan su olduğunu ummaya cesaret edebilir miyiz?"

"Kesinlikle akan suları var. Dağdan aşağıya ve vadiye doğru akıyor. Buna dere diyorlar."

"Şirin."

"Bazen göle dönüşüyor..." "Evet."

Anladım. Teşekkürler."

"Ve bazen, bir çukur kazsanız iyi olur, çünkü su kaynaklarını kirletmenize izin vereceklerinden şüpheliyim."

"Bir daha düşündüm de, biraz boşluk iyi olabilir. Sadece senden ama. Devam edin ve diğerlerini . Sen ."

Güldü ve Niamh'ı aradı. Bu gece için yeni bir oyun alanı olacaktı.

ERTESİ SABAH, tabelası olmayan küçük bir patikadan geçerek koruma alanına girdik. Patika başı motelden yaklaşık bir mil uzaktaydı.

"Basajaun'a ne isim vermemiz gerektiğine karar verdik mi?" Tek sıra halinde ilerlerken Ulric sordu.

Vites değiştirenlerin protokolüne göre, vites değiştirenler ön ve arkayı aldı. Austin'den sonra en güçlü olan Kırık Sue arkayı aldı ve Kace önden gitti. Austin arkamda kaldı, beni sürüye karşı korudu çünkü en çok tehlikede olanın ben olduğumdan endişeleniyordu.

Ivy House mürettebatı herhangi bir düzen olmadan kendi saflarında yürüyordu. Onları düzene sokmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Eğer bir şey olursa, hepsinin beklenmedik bir tepki vereceğinden emindim.

"Şimdilik 'Basajaun'," dedim omuz silkererek, yılanlar için her iki taraftaki yeşil ve kahverengi otları izliyordum. Dışarı çıkmaları için muhtemelen biraz erkendi, ama asla çok emin olamazdınız.

"Ama, sanki... hepsi basajaunak," dedi Jasper. "Diğerlerine ne diyeceğiz?"

"Dişiler basandere," dedi Hollace. "Yani kullanabileceğimiz iki isim var."

"Şimdilik 'Basajaun'," diye tekrarladım. "Sanırım kendilerini tanıtacaklar."

Patika aşağıya doğru döndü. Çok geçmeden çevremiz değişmeye başladı. Eğrelti otları ve diğer bitki örtüsü yolu kapladı ve kızılgaçlar daha da yakınlaştı, mamutlar gibi sessiz ve dingin durdular. Sıcaklık düştü, gökyüzüne doğru uzanan büyük dalların altında artık serindi.

"Oh, bak."

Döndüğümde Edgar'ın patikadan çıktığını gördüm. Zemini kaplayan bir yonca parçasının üzerine eğildi.

"Dört yapraklı yoncaları bulmakta üstüme yoktur," dedi. "Bana yeterince zaman verin, hepsini bulayım."

"Burada hangi zaman ölçeğini kullanıyoruz? Bu süre, senin mükemmel örtü arayışına göre *yeterince uzun mu*?" diye sordu Nessa, "Yoksa bir bahçeyi çiçeklerle boğma becerine göre mi?"

Ulric gülmeye başladı.

"misin, Edgar?" Bay Tom dedi ki. "Hepimizi bekletiyorsun. Nereye gidiyorsak... oraya vardığımızda yonca bulmak için bol bol vaktimiz olacak."

Edgar doğruldu ve çantasını sırtında biraz daha yukarı kaldırdı. Hepimizin yiyecek, erzak ve giysileri vardı ama onun üzerinde sadece eşofman ve bir soğutucu vardı.

kan. Hayvan kaynaklarına güvenmiyordu ve kendi kanını getirmeye karar vermişti. Nereden bulduğunu sormadım. Bilmek isteyeceğim bir şey değildi.

Patika boyunca ilerleyip kızılağaçların derinliklerine doğru yürüdük. Güveler ve böcekler eğrelti otlarının üzerindeki güneş ışınlarında dans ediyordu. Kuş sesleri soğuk havada süzülüyordu.

Büyük ağaçlardan birinin çapı on beş metreden fazlaydı ve patikanın yanında duruyordu.

"Sanırım burası," dedim, kırmızımsı kahverengi gövdesinden yukarıya doğru bakarak

-Ne kadar yukarıda olduğundan emin olamadım. Rahat bir durgunluk içinde ışıkla doluydu. Etrafımızda ağır bir sessizlik vardı, sanki ağaçlar vahşi doğanın içindeki huzuru koruyordu. Sanki basajaunakların kendileri kadar duyarlıydılar. "Patikayı öpen büyük bir kızılağaç - basajaun'un söylediği bu değil miydi? Onun aracılığıyla onlarla iletişim kurup burada olduğumuzu mi gerekiyor?"

Niamh da başını kaldırarak, "Tabii, burada olduğumuzu biliyorlar," dedi. "Edgar bunca zamandır otların arasında geziniyor ve dalları fırçalıyor.

."

"Ben de," dedi Jasper. "Birkaç eğreltiotu yaprağını yolumdan çektim."

"Onları tekmeledin," diye suçladı Ulric onu.

"Ve onları tekmeledi, evet."

Niamh, "Ağaca dokunmak aşırıya kaçmak olur," dedi.

"Yapmamızı istediği şey buydu." Elimi ağaç kabuğunun üzerine koydum ve gövdeye hafif bir titreşim verdim. Basajaun, bunun basajaunaklara kendi bölgelerinde olduğumu ve görüşmek istediğimi bildireceğini söylemişti. Gerçi Niamh haklıydı, varlığımızı zaten biliyorlardı. Sadece tek bir ağaçtan değil, ormandaki her türlü faaliyetten yaşamı hissedebiliyorlardı.

Austin elini benimkinin yanına koydu çünkü sürüsünün lideriydi. Ekleyecek büyü yoktu ama basajaun bunun bir sorun olacağını düşünmüyor gibiydi. Yine de bu ziyaretin hiçbir kısmının sorun olacağını düşünmüyordu, buna düşman büyücülerin ve onların eğitilmiş askerlerinden oluşan mürettebatın saldırısının neredeyse kesin olması da dahildi. Umarım rastgele bir basajaun gelip bir alfa görmez ve meydan okumak için iyi bir zaman olduğuna karar vermezdi.

"Kültürlerinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrimizin olmaması biraz tedirgin edici," diye fısıldadı Austin elini çekerken. Yol boyunca devam ettik

yol.

"Öyle, evet," diye cevap verdim. "Gerçekten öyle. Ama bunu Basajaun'la ilk tanıştığımdan beri düşünüyorum. En azından angajman kurallarını biliyorsun."

"Onlardan *biriyle* tanışmanın kurallarını biliyorum. Evlerinde bulunmuş ya da aynı anda birden fazla kişiyle tanışmış kimseyi tanımıyorum. Bu... aydınlatıcı olacak."

"Anlamadığım şey onun kural tanımaz biri olması gerektiği, değil mi?" Ulric bize dönüp baktı. "O halkını terk etti ama diğer gençler hâlâ yaşlıların gölgesinde falan yaşıyor. Ama belli ki evlerinden uzaklaşan başka basajaunaklar da olmuş. Alfa Steele, Kingsley ve diğer şekil değiştirenler onlarla nasıl başa çıkacaklarını başka nasıl bilebilirler ki?"

"Belki kültürleri farklıdır, nereden geldiklerine bağlı olarak. Diğerleri ayrılmanın o kadar da garip olmadığı yerlerden geliyor olabilirler," dedi Hollace arkamızdan. "Basajaun'un -bizim bildiğimiz- kendisi ve türü hakkında çok fazla bilgi paylaşmadığını fark ettim."

"Bunu fark ettin, değil mi?" Ulric alaycı bir tavırla cevap verdi. "Adamın adını bile bilmiyoruz."

Edgar, "Belki de bu konuşmayı daha alçak sesle yapmalısınız, Bayan Jessie," diye seslendi. "Arkadaşım Sebastian'ı çok sinirlendiriyorsunuz. Kalp atışları çok hızlı atıyor."

"Boynumdaki damarı bu kadar yakından izlemiyor olsaydın, muhtemelen bu kadar hızlı hareket etmezdi," diye karşılık verdi Sebastian. "Ama ben ona katılıyorum Jessie. Bir kez daha. Görünüşe göre onunla aynı fikirde olmam bir alışkanlık haline geliyor."

"bitti dostum," dedi Hollace. "Kesinlikle bittin."

Havada küflü bir toprak kokusu dolaşıyordu, sanki her şey ağaçların kabuklarıyla kaplanmış gibiydi. Nathaniel sırada önümdeydi, ben de dengemi korumak için elimi omzuna koydum ve derin nefes alırken gözlerimi kapattım. Bir nefes, iki nefes. Etrafımdaki sessizlik, dinginlik içimdeki canavarı sakinleştirdi. Artık derinlerde ikamet eden meydan okumadan gelen korkunç uğultunun korkusunu yatıştırdı. Austin'e onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini sordum.

"Hayır," cevap verdi, "ama benim hayvanım bu tür iklimlere uygun değil."

Ulric gülererek, "Alfa Kuzey Kutbu'na yapılacak bir tatili ima ediyor, Bayan Jessie," dedi. "Sakıncası yoksa ben buna katılmayacağım. Bu sizin Jane balayınız olabilir ve şekil değiştirenler de sizin korumanız olabilir."

Nathaniel başladı, "Ben-"

Niamh onun sözünü keserek, "Vahşi doğa burada sakinleştirilmiştir," dedi. "Korunuyor. Sanırım basajaun tarafından. Şu anda biz de öyle olmalıyız. Bunu havada hissedebilirsiniz. Ağaçların kalplerinde."

Şaşkınlıkla Austin'e bakmadan önce kaşlarımın kalktığını hissettim. Niamh'ın böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Belki de onu daha önce hayvanıyla tamamen uyum içinde hiç duymamıştım. Yine de iyi bir haber gibi geldi.

Austin'in duyguları bağ boyunca yuvarlandı. "Sorun nedir?" Sessizce sordum.

"Eğer o korunduğunu hissediyorsa, o zaman ikiniz sadece canavarlarımızın doğal yaşam alanlarına yanıt vermiyorsunuz demektir," diye mırıldandı. "Kendimi korunmuş ya da huzurlu hissetmediğime göre, tek başıma bırakıldığımı hayal edebiliyorum."

"Ne demek istiyorsun? Meydan okuyacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Bu büyük bir olasılık. Eğer , . Bu senin kavgan değil." "Neden sürekli ne yapacağımı kontrol edebileceğimi varsayıyorsunuz?"

"Buna bir meydan okuma gibi davranın."

Ona meydan okumalarına hiç gitmememin bir nedeni olduğunu hatırlatmadım. Onun saldırıya uğradığını görmek, hislerimi kaybetmem ve çıldırmam için kesin bir yoldu.

BİR SAAT DAHA YÜRÜDÜKTEN SONRA, kızılçamların içine dalmıştık. Yoncalar, eğrelti ve yosunlar her iki taraftaki zemini kaplamıştı; devasa kızılğaçların arasında bir halı gibi uzanıyordu. Ara sıra devasa ağaçlardan biri yan yatıyor, kökleri benim boyumdan daha yüksek oluyordu. İçlerinde karmakarışık çalılar ve devrilmiş dallar yatıyordu. Eğer takip edecek bir patikamız olmasaydı, geçmemiz çok zor olurdu.

Basajaunak'ın bizi takip etmesine yardımcı olmak için arada bir parmaklarımı bir ağacın kabuğunda hafifçe kaydırıyor ya da elimi eğrelti otları veya çalılar arasında gezdiriyordum. Buna gerçekten ihtiyacım olduğundan değil - Jasper'dan daha çoğumuz bu aşamada sıkılıyor ve eğrelti otlarının yapraklarını tokatlıyor ya da çok yakına uzanan bir dala çarpıyorduk. Arkadaki biri uzanan bir dalı eğmiş ve sonra bırakmış olmalı ki arkasındaki yüzü tokatladı. Ardından çıkan küçük kavgada ayakları yere vurdu.

"Yani burası onların bölgesi mi?" Bir yonca parçasına basmamaya dikkat ederek sordum, yoksa Edgar bana sert bir konuşma yapacaktı.

O özel dört yaprağı bulma şansı. Bu konuşmayı üç kez duymuştum.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Austin, sesi her zamankinden biraz daha sertti. Ben hâlâ huzurdan başka bir şey hissetmezken, o tamamen farklı bir şey yaşıyor gibiydi. Temkinliliği ve saldırganlığı bağların içinden pompalanıyordu.

"Diğer durumlarda, onların topraklarında olup olmadığınızı nasıl anlarsınız?" Nathaniel sordu.

"Kokularını aldığınızda bölgeden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşırsınız," diye yanıtladı Austin. "Ya da kasabalardan uzaklaşırsınız."

"Yürüyüş yoluna çıkar çıkmaz kokularını almış olmalısınız, değil mi?" Ben sordum. "Ne de olsa dün basajaun kullandı."

"Aynen öyle. Normalde patikaya girmezdim. Bu ormanda yürümezdim. Etrafindan dolanırdım. Bunun istisnası onları bulmaya çalışmam olurdu, o zaman da bana gelmelerini beklemeden önce bir yol kat ederdim."

"Ya uzun bir bekleyiş olsaydı?"

"Ya beklerdim ya da . Bu işler böyle yürür." Niamh,

"Çok fazla çaba gerektiriyor," dedi.

Austin cevap vermedi, bu da bir anlaşma gibiydi.

Yarım saat sonra hissettim. Karıncalanmalar omurgam boyunca patlak verdi ve boynumun tabanını doldurdu. Kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı başladı. İzleniyorduk.

Bağlar anında duygusal çalkantılarla aydınlandı. Ekibim varlıkları hissetti. Bir an sonra Broken Sue ve Kace'in duygularını da hissettim ki bu da tek bir anlama geliyordu.

Gargoyle'ım baskıyı hissediyor ve yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

SEKİZ

"HEPİMİZ SAKİN OLALIM," dedim içimden bir büyü dalgası fişkirirken.

Hazırlan.

"Lanet , çirkin yaratık," diye homurdandım. "*Sakin* ol."

Austin elini omzuma koyarak beni durdurdu. Nathaniel çoktan önümde durmuştu.

"Hareket eden yeşillik gören var mı?" Cyra aradı. "Ben hiç görmedim." "Hiç görmedim."

"Hayır."

"Burada olmaz."

"Tamam o zaman," dedi. "Bunun bir oyun olmadığını varsayabiliriz. Her şeyi yakmam gerekip gerekmediğini bana bildirin, Bayan Jessie."

Gözlerimi yavaşça kapattım. *Bir kez olsun* hepimiz sakın kalamaz mıydık? " değil.

Sadece bekle," dedim ona, ağaçların arasından ileriye bakarak.

Yaşlı kızılâğaçların gövdeleri, nihayet biraz güneş alabildikleri gölgelikten epeyce yukarıya kadar çoğunlukla çıplaktı. Aralarındaki diğer ağaç türlerinden pek azı sessiz ışıktayken hayatta kalabiliyordu. Eğrelti otları ve benzeri bitkiler bir basajaun'u gizleyemeyecek kadar küçük ve alçaktı. Ya gövdelerin arkasına saklanmışlardı ya da açıkta duruyorlardı. Hiçbirini görmedim, bir tanesini bile, ama izlendiğimi açıkça hissettim.

"Affedersiniz," dedi Sebastian arkamdan. "Affedersiniz. Affedersiniz. Özür dilerim, alfa, affedersin." Yanıma geldi, gözleri kısılmıştı. "Yedi tane var, hepsi bu kadar. Sana sihri göstereceğim."

Büyüsü basit, zarif ve inanılmaz derecede etkiliydi. Etrafımıza yayılmış çeşitli yaşam formlarını görmekten ziyade hissettim. Başka hayvanlar da vardı.

ama boyut farkları göz önüne alındığında, hangisinin basajaunak olduğunu söylemek kolaydı.

Etrafımız sarılmıştı.

"Bu çok korkutucu," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

"Ben de biraz huzursuzum," diye Nessa.

Sebastian'ın etrafında Austin'e doğru ilerledim ve ona yerlerini gösterdim. Büyü onları gün gibi açık bir şekilde hissetmemi sağlamıştı ama yine de onları gözlerimle göremiyordum.

Austin başıyla onayladı ve elini kalçama koyarak beni kendine çekti. Grubumuzun iki ucundaki Kace ve Broken Sue'nun Ivy House ekibini bir araya getirdiğini hissedebiliyordum. Diğer şekil değiştirenler sağa ya da sola çekilmiş, korunmaya ihtiyacımız olmamasına rağmen kendi adamlarını bir birim olarak koruyorlardı. Topladığımız güçle, aslında tam tersi olmalıydı, ama muhtemelen sakın kalma yeteneğimizden endişe ediyorlardı.

Niamh, "O halde bu bir sabır dersi," diye homurdandı. "Ben başarısız oldum. Dışarı çıkar mısın? Orada olduğunuzu biliyoruz. Her birinizi işaret etti."

Austin'in eli etrafımda sıkılaştı ama bana Niamh'ı susturmamı söylemedi.

Bir an sonra, bir kadın -bir basandere- öne çıktı. Bir an gizliydi, bir an sonra açıkça görülebiliyordu. Büyüleri başka bir şeydi.

Boyunu bizim basajaun'la aynı olarak ölçtüm ama onun kadar uzun değildi. Vücudu tıpkı onunki gibi kıllarla kaplıydı, ama bu kıllar böğründen aşağıya ya da karnına doğru karmaşık örgüler halinde uzanıyordu. Kalçalarının etrafına bir kumaş sarılmıştı ve göğsünde göğüs yerine kıllı çıkıntılar vardı.

"Merhaba," dedi. "Bizim bölgemizdesiniz."

Kelimelere sinen hırıltı olmasa kulağa yeterince hoş gelebilirdi. Basajaun'un -bizim basajaun'umuzun- partiye gelmesi için harika bir zaman olurdu.

Bu gruptaki basajaunakların geri kalanı, yerlerini açıkça bilmemize rağmen saklandılar.

"Buraya davet üzerine geldik," dedi Austin yumuşak bir sesle. "Geçiş izni ve ekibimizden biriyle yeniden bağlantı kurmak istiyoruz."

Bir an için bizi düşündü ve sıramıza baktı. "Bu takımda çok sayıda güçlü şekil değiştiren var."

"Evet. Bu benim eşim." Başını bana doğru eğdi. "Çiftleşme bağımız çok taze. Onun iyi korunduğundan emin olmalıyım. Buralar tehlikeli topraklar olarak bilinir."

Basandere dikkatini bana vermeden önce bir süre onu inceledi. Austin'e geri döndüğünde, "Daha önce buraya bu kadar güçlü bir şekil değiştiren gelmemiştii. Ve aranızda başka bir alfa daha var." Gözleri Kırık Sue'ya kaydı.

"O bir *zamanlar* alfaydı. Şimdi ise benim betam." "Bu onun gücünü azaltmaz."

Austin cevap vermedi. Bunun konuşma sırasının bende olduğu anlamına gelmemesini umuyordum. Stresli durumlarda hiç de yumuşak biri değildim.

Gözleri sık sık takılarak mürettebatın geri kalanını dolaştı. Nathaniel'da karar kılmadan önce defalarca Cyra ve Hollace'a geri döndüler.

"Üç alfa," dedi. "Bu farklı bir türden."

Bir süre sessizlik oldu ve bu kez konuşma sırasının bende olduğunu anladım.

"O *benim* betam," dedim ona. "Ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, yani orada güvendesin." Baş parmağını kaldırmam aşırı olduğu kadar aptalcaydı da.

Beni incelemedi. Bana zar zor baktı. Muhtemelen baş parmağını kaldırdı.

Onun yerine, yanımda kambur durmuş, ayaklarına bakan Sebastian'a baktı. "Dört," dedi.

"Sana bakıyor, dostum," diye mırıldandı Hollace.

Sebastian, "Umarım beni kastetmiyorsunuzdur," diye karşılık verdi.

Basandere'nin kaşları çatıldı ve başı hafifçe yana eğildi. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Belli ki, A, alfa olduğunu bilmeyen ve B, hiç fark edilmek istemeyen bir alfayla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Bakışları önce Hollace'a, sonra Cyra'ya, sonra da Niamh'a kaydı ve bir süre daha orada kaldı. Beş demedi ama duraklaması da bir o kadar uzundu. Belli ki Niamh'ı ölçüp biçiyor ve bunu yaparken biraz zorlanıyordu.

Sonunda bakışlarıyla beni mızrakladı. Diğer tüm basajaunak'lar görünür hale geldi ve neyse ki içlerinden biri bizim basajaun'du.

"Nesillerdir evimize kimseyi davet etmedik," dedi. "Son sefer ailemizden birinin ölümüyle sonuçlandı. O zamandan beri bu riske girmedik."

Rahatladığımı gizlemeye çalıştım. Basajaun'umuz geçmiş ziyaretçilerin sorun yarattığına dair bir şey söylememişti ama beni çok fazla ziyaretçimiz olmadığı konusunda bir yanıtla hazırlamıştı.

"Anlıyorum. Bizden yana tehlikede değilsiniz. Burada olduğumuz sürece topraklarınızı kendi topraklarımız gibi koruyacağız. Kültürünüz hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama çabucak öğrenmeyi ve elimizden geldiğince yardımcı olmayı umuyoruz."

Grubumuzun geri kalanı başıyla onayladı.

Basandere tekrar Austin'e baktı. "Sen bu toprakların alfası değilsin. Burayı sen yönetmiyorsun."

"Ben halkımı ve sadece halkımı yönetirim," diye cevap verdi. "Bu gruptaki şekil değiştirenlere özel bir durum. Jessie Ironheart kendi ekibinin alfasıdır. Ben de onun gibi sizin hâkimiyetinize boyun eğeceğim. Karşılığında sizden de halkımı yönetmeme izin vermenizi rica ediyorum. Eğer bir kusur ya da hata varsa, bunu bana söyleyin. Cezaları ben hallederim."

"Sizinle ilgili olarak, bu konuda anlaşmaya varıldı. Ancak..." Bakışları tekrar bana döndü. Bu sefer fiziksel bir varlık gibiydi, beni itiyordu. "O senin... ekibinden, bu doğru mu?"

Şaşkınlıkla Austin'e baktım ve sonra göz ucuyla bir hareket yakaladım. Basajaun -bizim basajaun- kendini gösteriyordu.

"Ah." Başımı salladım. "Evet, öyle. Onun seçimi." "Ve sen onun alfası olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Farların içindeki geyik.

Çeşitli bağlardan süzülen bir sürü duygu vardı ve hepsi birbirinden farklıydı. Belli ki herkes bunu belli bir şekilde ele almam gerektiğini düşünüyordu ve hiçbiri aynı fikirde görünmüyordu. Süper.

Basajaun'umuza odaklandım ama o olabildiğince sakın ve kayıtsızdı. Hiç yardımcı olmadı.

Yüzümü buruşturdum ve bildiğim gerçeği söyledim. Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. "Sanırım benim rolüm bu. Alfa yani. Ama ben daha çok bir takım oyuncusuyum. Birbirimize saygı duyuyoruz ve birlikte çalışıyoruz. Cyra'ya ormanı söylemek gibi şeyler yapabilirim ama kendi haline bırakılırsa ve düşmanlarımızı yakarsa... onu kendi haline bırakmamam gerektiğini bilmeliydim. Basajaun'a -ya da şekil değiştirenlere- zapt edilmiş insanları öldürmemesini söylersem ve o da rastgele birini uçurumdan aşağı atarsa... Özür dilediği için mutluyum. Sonuçta hepimiz hata yaparız. Ama ona ya da size saygısızlık etmezler. O, bu kurumun değerli bir üyesi.

bizim takımımız. O bizden biri, biz de ondan biriyiz sanırım. Onun rehberliğinde sizin için doğru olanı yapacağız."

Birden aklıma bir fikir geldi ve parmağımı kaldırdım. Büyüm titreşiyordu ve umarım burada meditasyon yapacak zamanım olur da bu titreşimleri nasıl kontrol edeceğimi bulabilirdim.

"Eğer bize bir şey yapmamızı söylerse ve bunun bir eşek şakası olduğu ortaya çıkarsa, lütfen bunu kastetmediğimizi bilin. Bu onun hatası, bizim değil. *Bizim* kültürümüzde onun şakalarını ne zaman durduracağımı biliyorum - muhtemelen birine kalp krizi geçirecek olanları-"

"Sadece kısmen doğru," diye mırıldandı Sebastian.

"-ama seninkinde hiçbir fikrim yok. Bu yüzden onu otobüsün altına atacağım. Bir şaka yüzünden ölmek istemiyorum."

Lanet olsun! Kaşlarım çatıldı ve başım öne eğildi. Ben de Sebastian kadar kötüydüm.

"Bir... otobüsten emin değilim ama ne demek istediğinizi anladım," dedi basandere. "Evet, çok toy olabiliyor. Öğrenecek gibi görünmüyor."

"Yani... Adam hakkında kötü konuşmaya çalışmıyordum. O şakalardan bazıları çok komik..."

"Kesinlikle doğru değil," diye homurdandı Sebastian, söz konusu şakalardan bir ya da ikisine maruz kalmıştı.

"Gel," dedi. "Evimize doğru yola çıkacağız. Söylediklerinin doğru olduğunu umalım."

Basajaunak'ın patikada bize katılmasını beklerken Ulric, "Hâlâ isim yok," diye fısıldadı. "Meraktan öleceğim. Pandora hakkındaki Dick hikâyesini çok iyi anlıyorum. Cidden, bu soruyu cevaplamak için dünyayı mahvederim, hiç sorun değil."

Niamh, "Erkekler kadınların her şeyi mahvettiğine dair hikâyeler yaratmaya bayılıyor," diye söylendi, "ama yine de iktidarda olanlar onlar. Savaşlar ve kıtlık yaratıyorlar ve kadınları kazığa bağlayıp yakıyorlar. Sanırım yanlış kötülerini işaret ediyoruz..."

"Harika! Anlamsız bir soruyu yanıtlamak için her şeyi mahvetmek zaten benim işim." Ulric yumruğunu havaya kaldırdı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Lütfen kargaşa yaratmayın," dedim. "Bize sadece geçiş izni verildi. Hiçbir şeyden güvende değiliz."

Şaşırtıcı bir şekilde, basajaun'umuz da bizimle birlikte geldi ve hemen önümde bir yer seçti. Muhtemelen ekibimin başımı belaya sokacağından endişeleniyordu. Ben de endişelendim.

Yolumuza devam ettik. Bir süre sonra takip ettiğimiz patikadan ayrılarak hızla tırmanmaya başlayan başka bir patikaya geçtik.

"Yürüyüş yapmayalı uzun zaman oldu," diye mırıldandım, biraz ivme kazanmak için öne doğru eğildim. İşe yarıyor gibi görünmüyordu, üstelik basajaun'un poposu tam karşımdaydı ve son birkaç günü Edgar'ın çiçeklerini yiyerek geçirmişti. Onun çiçek gazı sorunu hakkında endişelendim.

Patika yükseldikçe yükseldi, bir dağın yamacına tırmandı ve bizi kızılçamların sığınağından çıkardı. Manzara hızla kalın bir yeşilden sarı ve kahverengi otlara ve dağınık çalılara dönüştü. Buradaki ağaçlar alışık olduğum türdendi; meşe, çam ve adını bilmediğim diğer ağaçlar. Küçük patika çoğunlukla düz arazide sorun olmamıştı, ama şimdi dağın kenarına sarılıyordu ve tökezlemenin bedeli çok kötü bir takla atmak olacaktı.

Sağıma baktım, yamacın endişe verici bir hızla düşüşünü izliyordum. Yamaçtan aşağı yuvarlanırsam beni kurtaracak hiçbir şey olmayacaktı. İyileştirme büyüsü olmadan, bu bir ölüm cezası olurdu, hiç şüphesiz. Tutunacak herhangi bir kök, dal ya da başka bir şey yoktu, o kadar hızlı düşüyordunuz ki bunların hiçbir faydası olmazdı zaten. İyileştirme büyüsüyle bile, muhtemelen ışıklar sönmeden önce kırılan şeyi tamir etme şansım olmazdı.

"Bir dağ keçisinin bu patikayı nasıl kolay bulacağını anlayabiliyorum," dedim, nefesimi tutmak için bir an duraklayarak. Bacak kaslarım yanıyordu. Güneş terli yüzüme vuruyordu. "Basajaunak kadar büyük yaratıklar mı? O kadar da değil. Yine de korkmuş görünmüyorlar. Manevra yapmak için pek yer yok ama gitmeye hazırlar." Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım ve göğsümü genişlettim. "Aman Tanrım, bu çok zorlu bir patika."

Basajaun yavaşladı ve dönüp bana baktı. "Bu mu? Hayır. Bu sadece başlangıç. Biraz daha yukarı çıkınca dikleşiyor."

"Dikleşiyor mu?" Ulric'in sorduğunu duydum.

"Saldırıya karşı doğal caydırıcı, tam burada." Onlara yardım etmek için kalçalarımı iterek devam ettim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, işe yaramadı. "Kimse sizi avlamak için uğraşmıyor."

Büyücülerin bize ulaşip ulaşamayacağını bile merak ediyordum. Birkaç günlük bir yürüyüş ya da her neyse onun için toplanabileceklerinden şüpheliydim.

Tanrım, umarım bu birkaç günlük bir yürüyüş .

Bir saat sonra hepimiz basajaun'un ne demek istediğini anladık. Patika, zirveye doğru dümdüz yükseliyor gibiydi. Sert nefes sesleri

Ekibimdeki neredeyse herkesten. Austin'in yorgunluğunu hissettim ama onun ya da şekil değiştirenlerin bunu gösterdiğinden şüpheliydim.

"Uçabilir miyim?" Cyra birine sordu. "Bu çılgınlık. Benim türüm dağlara tırmanmak için yaratılmadı."

"Sence benimkiler de öyle mi?" Hollace cevap verdi. "Yer değiştirecek yerim yok. Bu patikanın kenarından düşer ve yere çakılana kadar yuvarlanırım. Senin de yer değiştirecek yerin yok. Muhtemelen her yeri ateşe verirsin. Bu yaratıkların kızılağaçlarının yanmasını istediklerinden şüpheliyim. Bu, kışının dışarı atılması için kesin bir yol olurdu."

"Sadece cesaretimi kırmaya çalışıyorsun çünkü mutsuzluk arkadaşlığı sever," diye onu suçladı.

"O kadar belli, ha?"

"Yolda yürümelisiniz," dedi basajaun'umuz. "Bu, köyün nerede olduğumuzu ve ne kadar hızlı gittiğimizi bilmesini sağlar. Gerçi... eminim hızımıza gülüyorlardır. Hiç bu kadar yavaş tırmandığımı hatırlamıyorum. Bu hızla salyangozlarla bile arkadaş olabiliriz."

"Kimseyle arkadaşlık kuramazsın," diye yanıtladı Bay Tom.

Bacaklarım şimdi çılgık atıyordu. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Bir tepeye vardık ve sırttan biraz aşağı inerken herkesin rahatladığını hissedebiliyordum. Ama bir süre sonra tekrar yukarı çıkmaya başladık.

"Neden?" diye inledi arkamdan biri. Nessa olabilirdi. "Neden?"

Ayağımın altında küçük bir dal kırıldı. Bir taşla tekme attım ve patikadan sıçrayıp yamaçtan aşağı sekmesini sağladım. Basajaun muhtemelen gürültü yüzünden tekrar geri döndü. Austin hiç ses çıkarmadı. Aslında, ağır nefes alıp vermeler dışında herkes neredeyse sessizdi.

"Hepiniz sinsilikte çok iyisiniz," dedim kendi ağır nefesimin arasından.

Ayak parmağımı çarptım ve sola doğru süründüm. Yola doğru fazla eğilmiş küçük, yapraklı bir ağaç dallarıyla bana çarptı. Onu itmek için elimi kaldırdım. Kalçalarım dönmekten şişti ve kenara doğru biraz sendeledim.

Bağlantıdan alarm sesi geliyordu. Austin omzumu arkadan kavradı. "Dikkatli ol," dedi bana.

"Ben iyiyim." Gülümseyerek ya da yüzümü buruşturarak arkamı dönmeye cesaret edemeyerek baş yan tarafa işaret ettim. "Bacaklarım sadece biraz sallanıyor. Ben iyiyim." Ayaklarıma çok yakın olan patikanın kenarına baktım. Dudak

pürüzlü, kayaların etrafından itiliyor ya da geçmişteki akış nedeniyle geri çekiliyor. "Ne kadar kaldı?"

Basajaun şimdi durdu ve dönüp bana baktı. Onunla birlikte durmak istedim ama bacaklarım o kadar fena yanıyordu ki olması gerektiği kadar hızlı tepki vermediler. Yüzümü göğsüne çarptım ve elinin beni sabitlediğini hissettim.

"Özür dilerim," dedim, doğrulurken.

"Alfa, izin ver arkasını ben alayım," dedi basajaun. "Bu dağlarda daha becerikliyimdir. Eğer uçurumdan düşerse, onu senden çok daha hızlı bir şekilde kurtarabilirim."

"Beni geri almak mı?" Sırt çantamın kayışlarını tuttum ve uçurumun kenarından bir kez daha bakmaya cesaret ettim. İçime pompalanan kan ve yükseklik görüşümün bozulmasına neden oldu. Genelde başım dönmezdi ama aynı zamanda bir dağın yamacına pes etmek üzere olan bacaklarımla tutunmaya da çalışmazdım. "Bu şeyden bir yığın kırık kemik çıkarırsın."

"Tamam," dedi Austin, bir adım daha yaklaşarak. "Yerlerimizi nasıl değiştireceğiz?"

Basajaun işaret etmek için döndü. "Yol ileride biraz genişliyor. Hat düzenini orada ayarlayacağız."

"Kendi Basajaun güvenlik görevlileri var, ha?" Ulric sordu. "O zaman ben de sırtıma alabilir miyim? Sanırım oldukça hafifim. Siz beni fark etmezsiniz bile."

Hollace, "Ben olsam buna katılırdım," dedi. "Ben de," diye yanıtladı Cyra.

"Gorilin kıcıma sarılmasına bayılıyorum, yanlış anlamayın," diye seslendi Nessa, "ama muhtemelen benim de bir basajaun'a ihtiyacım var. Bu benim uzmanlığımın biraz ötesinde."

"Beni de kendinle birlikte aşağı çekme yeter," dedi Bay Tom.

"Şimdi kesinlikle yapacağım. Az önce taklalarını sağlamlaştırdın dostum," diye cevap verdi.

Patika dönerek sırtın tepesine doğru yöneldi. Her iki tarafa doğru da yol azalıyordu ama gerçekten de biraz genişlediği birkaç yer vardı. Bu yerlerden birinde tüm hat yeniden organize oldu. Basajaunak'lar mürettebatımın içinde yerlerini aldılar ve şekil değiştirenlerin çoğunun yerini aldılar. Kurtlar, Cyra'nın hile olduğunu belirttiği bir hareketle hayvanlarına dönüştüler. Ben de aynı fikirdeydim. Austin ve Broken Sue iki ayak üzerinde kalan tek kişilerdi; hayvanları ince patikaları geçmek için çok büyüktü.

Zaman, alışık olmadığım bir fiziksel efor sisi içinde akıp gidiyordu. Uçarken bir tolerans geliştirmiştim ama koşmamış ya da dağlara tırmanmamıştım. Bu bana göre değildi. Ben uğraşırken basajaun yakınımnda durdu, iri eli sürekli yanımda gezindi. Belli ki bacaklarımdaki hissi kaybedeceğimi, tökezleyeceğimi ve sendeleyerek yan tarafa düşeceğimi düşünüyordu. Haklı olup olmadığını merak ettim.

"Hiç korkuluk yok, ha?" Özellikle kıllı bir bölüme ulaştığımızda sordum. "İnsanların sıkıştıklarında tutunabilecekleri birkaç kazık bile yok."

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum," dedi Ulric sıranın yukarisından. "Nathanial son derece rahat görünüyor ama arkamda biraz gergin görünen bir basandere var."

"Benim geldiğim yerde de böyle patikalar var," diye yanıtladı Nathanial. "Bizim dağlarımız tehlikelidir. Fırtınalarda yürümek zorundayız."

"Senin bahanen ne, Niamh?" Hollace sordu. "Bütün bu olanlardan neden bu kadar bıkkınsın? Yorgun bile görünmüyorsun."

"O kadar mı formsuzsun?" diye cevap verdi.

"Öyle görünüyor, evet. Potansiyel olarak hayati tehlike arz eden yeni arkadaşları ziyaret ederken öğrendiğimiz şeyler, hmm?"

Çok daha uzun gibi görünen korkunç bir saatin ardından yol biraz düzleşti. Hâlâ sırtta ilerliyorduk ve her iki taraf da en iyi ihtimalle tehlikeliydi ama patika genişlemiş, yanlardaki ağaçlara ve çalılara izin vermişti. Eğer şimdi düşersek, en azından yanımızda bir iki küçük ağaç götürebilirdik. Küçük meşe palamutları burada yere dökülmüştü, düştüklerinden beri dokunulmamış gibi görünüyorlardı. Belli ki şimdiye kadar. Yorgunluktan ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve onları etrafa saçtım.

"Öğle yemeğinde ne var?" Özellikle kimseye sormadım, ellerimi kalçalarıma dayayarak bir an durdum. "Şimdiye kadar öğle yemeği vakti gelmiş olmalı."

"Neredeyse yolu yarılalık," dedi basajaun, hâlâ yakınlarda gezinerek. "Dağların arasında bir süre oyalanabileceğimiz güzel bir çayır var. Çayırları ne kadar sevdiğini bilirim."

"Neredeyse yolu yarılalık, ha? Neredeyse." Başımı salladım ve gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. "Kimin fikriydi bu? Tekrar söyle."

"Neden?" Ulric yolu durdurup arkasına bakarak sordu. Nefes almak için beni bahane olarak kullanıyordu.

"Onları zehirlemek istiyorum, tabii ki."

Arkama baktım ve bir basajaun'un tedirgin olduğu her halinden belli olan Sebastian'ın çok yakınında gezindiğini gördüm. Basajaun yaklaştıkça Sebastian daha da geriliyor ve daha fazla yürüme hatası yapıyordu. Yürüme hataları arttıkça, basajaun yardım etmek için daha fazla eğildi. Ve döngü devam etti.

Eğildim ve güldüm. "Bahse girerim neye bulaştığını bilseydin o çağrıya asla cevap vermezdin," diye seslendim Sebastian'a, tekrar ilerlemeye başlayarak.

"O çağrıya cevap vermek benim yıldızlarımdaydı," diye yanıtladı. "Ama biraz daha zaman ayırıp büyük bir Xanax reçetesi alabilirdim." Biraz daha ileride, mavimsi siyah bir kuş alt dallardan birinden fırladı. Birkaç ağaç gerisine ve daha yukarıya kondu, geçişimizi izlerken seğiriyordu. Gagasından, neredeyse karga sesine benzeyen ama daha kısa çıkan hırçın bir havlama sesi geliyordu. Herkes bunun bir uyarı olduğunu anlayabilirdi, ki bu çok da önemli bir şey değildi.

Çünkü o sadece bir kuştı.

Bu yüzden basajaun'un eli aniden omzuma yapıştığında şaşırdım. Arkama baktım ve saçlarının sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi kabarık olduğunu gördüm.

NINETEEN

Aniden alarmı geçerek bakışlarımı önce yanlara, sonra da gökyüzüne çevirip aradım. Büyücülerin bizi çoktan bulmuş olmalarına imkân yoktu. olsalar bile, bu dağa bizden daha hızlı çıkamazlardı.

Sonra tekrar, basajaunak ağaçların arasından varlıkları hissedebiliyordu. Belki de kuş, altımızda bir şeyin olduğunu haber veren alarm sistemiydi.

Durup sorunun ne olduğunu sormaya niyetlendim ama basajaun beni itti.

"Devam et," dedi kuşun olduğu yöne bakarak. "Eğer öyle diyorsam, gözlerini kapat. Gözlere saldırmayı severler."

"Kim? Ne oluyor?" Ellerimi yüzümün iki yanına götürerek sordum.

Sıranın ön tarafındaki basajaunaklardan biri homurdandı. "Bu kuşların hafızaları çok uzun. Basit bir hatayı nesiller boyu unutmazlar."

Kuş ağaçta ciyaklamaya devam etti. Önümüzdeki basajaun sanki bir saldırı bekliyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyordu.

"Kuşlar mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Basajaun'umuz kısık bir sesle, "Daha iyisini bilemeyecek kadar gençken bir yuvayı bozmuş, ya da öyle iddia ediyor," dedi. Anlaşılan hiçbirinin adını öğrenemeyecektik. "Ağaçlara tırmanmayı severdi. Yuvayı görmüş ve yumurtalara daha yakından bakmak istemiş. Ama dengesini kaybedip ağaçtan düşmüş. Yuva da onunla birlikte düştü ve yumurtalar yerde kırıldı. Yumurtalarını rahatsız etmek o kuşlar için büyük bir suçtur. Herhangi bir kuş, sanırım, ama

bu özel kuşlar saldırır. Bu ihaneti aile soyundaki bir sonraki nesle aktarırlar ve bu böyle devam eder. Asla unutmazlar."

Kuş ağaçtan fırladı ve doğruca önümdeki basajaun'a yöneldi. Diğer taraftan bir başkası alçaktan süzülerek geldi ve diğerleri de hemen ona katıldı. Söz konusu basajaun'u gagaladılar ama sonra Cyra ve Hollace'ı gagalayarak dağıldılar. Ulric siper almak için eğilerek ve ısrarcı kuş yaratıklarını kovalamak için kollarını sallayarak sıranın dışına koştu.

"Acele edin. Hadi, *hadi*." İlk kuş bana ulaştığında basajaun beni daha sert itti. Başımı gagalamaya çalışmadan önce yüksek sesle ciyaktı.

Etrafa büyü fırlatıp gökyüzüne savurdum. Arkadan bir büyü daha fırlatıldı, Sebastian savunmamıza yardım ediyordu. Her iki büyü de balon gibi şişti; benimki görünmez düzlemin aşılması halinde acı verecek bir kalkan oluştururken, onunki kuşları uzak tutmak için neredeyse katı bir güç oluşturdu.

Ciyaklamalar yoğunlaştı. Kuşlar büyümüzle tanışırken tüyler etrafımızda uçuştı.

"Neler oluyor?" diye sordu baş basandere, kollarını dalganın ortasında havaya kaldırarak.

"*Bayan Jessie* bizim için büyülü bir bariyer yarattı," diye yanıtladı basajaun.

Gururunu bağın içinden hissedebiliyordum.

"Sebastian yardım etti." Beceriksizce arkamı işaret ettim.

Basajaunaklar bana dönüp baktılar ve hepsinin görebileceği şekilde hareket ettiler. Teker teker başlarını sallayarak teşekkür ettiler. Kuşun düşmanı serçe parmağını onlara doğru kaldırdı. İçimden bir ses bunun onlar için saldırgan bir jest olduğunu söylüyordu.

"*Onun* yetenekleri işe yarıyor," dedi baş basandere. "Bu patikayı kullanırken onu da yanımıza alabiliriz. Kuşları uzak tutabilir."

"Bütün işi gerçekten Sebastian yaptı," demek için acele ettim. "Muhtemelen yürüyüş yapmayı benden çok daha fazla seviyordur."

Sebastian, "Hayır," diye karşılık verdi. Nessa gülmeye başladı.

Sonunda, daha ileride, patika gerçekten aşağı doğru kıvrılmaya başladı, artık inişin ortasında ortaya çıkan rastgele tırmanışlar yok. Kızılağaçlar bir kez daha ortaya çıkana kadar alçalmaya devam ettikçe hava serinlemeye başladı. Bir dere, dik kıyıların arasından ve büyük kayaların etrafından akarak bölgenin içinden geçiyordu. Küçük bir ahşap köprü uçurumun ortasından geçiyordu ve diğer tarafta patika nihayet genişleyerek neredeyse koşar adım ilerlediğimiz bir noktaya geldi.

Dereden çok uzak olmayan, akan suyun sesini duyabileceğimiz kadar yakın bir yerde, önümüzde güzel bir çayır uzanıyordu. Menekşe rengi kır çiçekleri yeşil ve kahverengi otları süslüyor, rüzgarda dalgalanıyordu.

"Tanrı'ya şükür. Çok fena işemem lazım," dedi Nessa aceleyle öne doğru atılarak. "Nereye gidiyoruz? Çömelecek miyiz yoksa? Tuvalet kâğıdı getirmeyi düşünen var mı?"

Neyse ki Bay Tom gerekli şeyleri düşünmüştü. Edgar da öyle. Ya da belki de Bay Tom, taşıyacak sadece kanı olduğu için fazladan malzemeleri ona zorla vermişti.

Hepimiz işimizi yaptık, bayanlar bir tarafa yöneldi ve erkekler yoldan çekildi. Bay Tom etler, peynirler ve ekmeklerden oluşan bir öğle yemeği hazırlarken, basajaunaklar yiyecek aramak için suya ya da ağaçlara gittiler. Anlaşılan öğle yemeği getirmemişlerdi çünkü şimdiye kadar dönmüş olmayı bekliyorlardı.

Doymamış olsak da memnun bir şekilde bir süre daha uzandık. Basajaunak çok fazla bir şey söylememiştii ama rahatlamamızı, dinlenmemizi ve güzel manzaranın tadını çıkarmamızı istedikleri açıktı. Evet, lütfen.

İçimde bir nabız titreşti. Aciliyet kalp atışlarımı hızlandırdı. O korkunç uğultu şiddetlendi, bu da düşmanın harekete geçtiğini gösteriyordu. Umarım bu hamle, jet rezervasyonu yapmak ya da paralı askerlik ofisini aramak gibi organize olmak içindir.

Elimi göğsüme götürerek yavaş bir nefes aldım. "Ne oldu?" Austin sordu.

Ona başımı salladım ve elimi bıraktım. Basajaunak'ın duyabileceği bir yerde, burada açıklayamazdım.

Kaygımın reklamını yapmamak için dikkatimi dağıtacak bir şey ararken, başımı eğerek dereye doğru döndüm. Hafifçe akan suyun sükûnetinin adrenalinimi yatıştırmasına izin verdim. Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ya da değiştiremeyecekken stres yumağı haline gelmenin bir anlamı yoktu.

"Tamam, gidelim mi?" Basandere lideri ayağa kalkmadı, onun yerine sakın bir şekilde cevap vermem için beni izledi.

"Tabii, evet." Zıpladım. "Burası yolun yarısı, değil mi?" Herkes cevabı duymak için hareketin ortasında durakladı.

"Yolun yarısından biraz fazla, evet," diye cevap verdi. "Taşınmak ister misin?" "Hayır, bu düzeyde bir utanca ihtiyacım yok, teşekkürler," diye cevap verdim ve

Ulric, Cyra ve Hollace kollarını yarıya kadar havaya kaldırarak donup kaldılar. Bu göz önüne alındığında

Yorgunluklarını iyileştirmiştim, sadece bebeklik yapıyorlardı.

Öğle yemeği için insan formlarına bürünen şekil değiştirenler tekrar hayvan formlarına büründü ve biz de yola koyulduk. Sırada neye tırmanacağımızı gördüğümde, birden keşke elimi kaldırsaydım diye düşündüm.

Bu sefer, bir dağın etrafında yavaşça dolanan bir patika yoktu. Hayır, bu patika doğrudan kovalamacayı kesiyordu. Bir yöne dik bir şekilde tırmanıyor, bir gökdelendeki merdivenler gibi dönüyor ve zirveye ulaşana kadar ileri geri keserek agresif bir şekilde tekrar tırmanıyordu.

"Benim için hazır mısın, dağ?" Yumruğumu sallayarak sordum. "Beni yenemeyeceksin."

Baş basandere başını tekrar bana doğru eğdi. "Dağa meydan okunamaz. Yaratıklar üzerine basarken orada sakın sakın oturacaktır. Bu onun hayattaki kaderi."

Oh, harika. Aramızda en garip olan bendim.

Bacaklarım kısa sürede çılgılık atmaya başladı. Havayı içime çekiyordum ve terim yüzüme ve tişörtüme damlıyordu. Basajaun'umuz sürekli ayaklarıma bakıyordu ama inanılmaz derecede gürültü yapıyor olmam umurumda değildi. Zirveye ulaştığımızda, geniş patika ağaçların arasına dalmadan ve alçalmadan önce düzleşti. İşte o zaman patika daha önce olduğu genişliğe küçüldü; dağın yamacında, bir adımlık mesafede dik bir yüz vardı.

"Oh, mükemmel," dedim, hâlâ ağır ağır nefes alıyor ve şimdi yüzümü siliyordum. Henüz kendimi iyileştirmek için enerji harcayamıyordum. "Bu ölüm yollarından biri daha." Daha fazla hava üfledim ve yanan bacak kaslarımla dikkatli adım atmak için elimden geleni yaptım. Yan tarafa baktığımda baş dönmesi tekrar şiddetlenmişti. "Eğer bir deprem olursa, hepimiz bu dağdan aşağı düşeceğiz."

"Düşme ve ölüm konusunda çok endişeli," diye geri seslendi basandere, muhtemelen bizim basajaun ile konuşuyordu.

Sebastian, "Bilin diye söylüyorum, ben de ölümlülük konusunda endişeliyim ve yükseklikle aram hiç iyi olmadı," dedi. "Bu şimdiye kadarki en sevdiğim macera değil."

Bu patika, dağın dibine doğru inmesi bakımından ilkine benziyordu, ancak geri dönüşler daha sık ve iniş daha hafifti. Dibe ulaşıp dağlar arasındaki bir boşluktan ve tembelce akan bir derenin üzerinden geçene kadar bölgenin büyüü kendini göstermedi.

"Vay canına," dedi biri sıranın önünden. Bir başkası ıslık çaldı.

Bükülmüş dallar, daha geniş ve toprak bir patikanın yanından geçen derenin kıyısını dolduruyordu. Kalın kızılçam ağaçları gökyüzüne doğru yükseliyor, patikayı bir o yana bir bu yana itiyordu. Akan suyun sesi kuşların cıvıltısına ve cırcır böceklerinin cıvıltısına karışıyordu. Eğrelti otları ve yoncalar bir kez daha ağaçların arasındaki boşlukları doldurdu. Üzerime garip bir huzur ve memnuniyet duygusu çöktü. Bu bölgedeki hava iyi hissettiriyordu, sanki ağaçlar bizi nazikçe kucaklıyordu. Gölgecik ışığı azaltıyor ve havayı hoş bir şekilde serinletiyordu.

"Bu çok güzel," dedim nefesimi bırakarak.

Dağlar iki yanımızda yükseliyordu ama kendimi kapana kısılmış hissetmiyordum. Sol tarafımda yosunlu bir yamaç yükseliyor, sonra alçalıyordu.

Austin geri çekildi ve elimi tutarak parmaklarımızı birbirine doladı. Bağların arasından onun dinginliğini hissettim. Ona meydan okumayı bırakmış olmalılar. Diğerleri yürürken etrafa bakmaya devam ediyor, her şeyi içlerine çekiyorlardı.

Buradaki patikaların hepsi genişti ve iyi gezilmişti. İnsanların düşmesini engellemek için kesilmiş ve cilalanmış kütükler kenarlardan geçiyordu ve bu uygulamayı neden zorla götürüldüğümüz cehennem yollarına uygulamadıklarını merak ettim.

Yolumuza devam ettiğimizde herhangi bir kulübe ya da konut görmedim, ama çok sayıda ateş çukuru vardı, temizlenmiş alanlarda küçük, kömürleşmiş daireler. Rustik ahşap bardaklar kayaların üzerinde duruyordu ve sepetler dışarıda bırakılmış ya da kazıklarla tutturulmuştu. Ara sıra bir çömlek parçası gördüm; bir tabak ya da kâse.

Tekrar izleniyor olma hissi duyularımı karıncalandırdı. Sebastian'ın daha önce kullandığı büyüü gönderdim. Etrafta ağaçların yanında duran ya da keşfettiğim ateş çukurlarından biraz geriye itilmiş basajaunak'lar vardı. Büyüleri inanılmazdı, kelimenin tam anlamıyla göz önünde saklanmalarını sağlıyordu. Hem de hepsi, sadece yüksek güce sahip olanlar değil. Gargoylelerin binaların içine karışmasına benziyordu sanırım. Çok farklı bir ortamda aynı tür büyü.

"Size ateşinizi gösterecek," dedi basandere, bizim basajaun'u işaret ederek. Basajaunak, şekil değiştirenlerin insan formlarına kavuşmalarını bekledi ve ardından çantalarını geri verdi. "Bize avlanma konusunda yardıma ihtiyacınız olmayacağı söylendi. Balık tutmak sizin için bir sorun olabilir, yüzden ihtiyaç duymanız halinde balık temin edeceğiz. Yarın sizi misafir olarak bir ziyafetle onurlandıracağız ve sonraki günlerde hitap edebilirsiniz. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin." Bakışları Austin'e kaydı. "Bu köyde kendine dikkat et, alfa."

Bununla birlikte, sağıdaki patikadan ilerledi ve yanından geçenlere başını sallayarak ya da selam vererek uzaklaştı. Bizimle birlikte gelen diğer basajaunak da aynı şeyi yaptı ve ilerlerken görünür olmaya devam etti. Bir anda sadece basajaunumuz ve onları görmemizi istemeyen bir sürü izleyiciyle baş başa kaldık.

"Bu taraftan gelin." Güneş ışığı azalmaya başladığında basajaun bizi sola götürdü. Yaptığımız onca yürüyüşten sonra ayaklarımı kurşun gibi hissediyordum ve bacaklarıma kramp girmeye başlamıştı. İyileşmeden önce yemek yemem gerekiyordu.

Bir toprak parçasının etrafından dolaştık, sonra köklerden doğal olarak yapılmış basamaklardan aşağı indik. Sonunda basajaun, içinde taze odunların bulunduğu ve yakınlarda bir yığının beklediği kullanılmayan bir ateş çukurunun yanında durdu. Buradaki çalılıklar biraz farklıydı; kıızılağaçların büyük gövdeleri arasında süngerimsi yosun ya da yonca yatakları uzanıyordu. Tüm eğrelti otları ve diğer cılız bitkiler temizlenmişti. Belli ki burası bizim kampımızdı.

Hava şartlarından korunacak bir yer yoktu. Çantalarımız ve kıyafetlerimizden başka hiçbir şeyimiz olmadan dışarıda uyuyacaktık. Basajaun kalacak yer sağlanacağını söylediğinde muhtemelen birkaç soru sormalıydık.

"Bu geceden sonra uyuyacağım. Bu gece başkalarıyla tanışmalıyım ve onlarla birlikte toplantıya katılacağım." Ulric ona sırtırken basajaun tahtayı kontrol etti.

"Onlarla birlikte mi?" Kaşlarını salladı. "Burada seks partisi diye buna mı diyorsunuz?"

Basajaun'un saçları hafifçe kabardı ama yorum yapmadı. Kaşlar daha fazla kalktı ve mürettebattan birkaçı akıllarında bariz bir soruyla birbirlerine baktı. Basajaun'un bir yatak arkadaşı var mıydı?

Basajaun doğal yataklarımızın olduğu yere baktı. "Artık geç oldu. Avlanmak için vaktiniz olacağını düşünmüştük ama dağları salyangoz hızıyla aşacağımızı tahmin edemezdik. Size yiyecek bir şeyler getireyim."

"Ne kadar zamandır etrafımızdasın?" Ulric sordu. "Normal hayatta eğlence olsun diye mi yavaş hareket ettiğimizi sanıyordun?"

Basajaun ateş çukurunu işaret etti. "Nasıl ateş yakılacağını biliyor musun?"

"Evet," dedi Austin. "Biz hallederiz, teşekkürler. Yarın geldiğinizde balık da tutabiliriz. Size yük olmak istemeyiz."

Basajaun başını salladı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

"Şey, bu tam olarak planlandığı gibi değil..." Bay Tom kampımızı inceledi. Dudaklarını büzdü. "Sanırım kampımız için bir toprak yığını kaldırmamız gerekecek."

yatacağız, değil mi?"

"Yoncanın ezilecek olması ne yazık." Edgar en yakındaki yonca yatağına doğru yürüdü. "Acele edip bütün dört yapraklıları bulsam iyi olacak yoksa ezilecekler."

"Isabelle, Layan, ateş yakın," diye emretti Austin birkaç adamına, herkes etrafına bakınırken.

Zahmet etmedim. Yakında yanacak olan ateşe yakın bir yere çöktüm ve sabırla bekledim. Yatak ya da sandalye eksikliğini umursamayacak kadar yorgundum.

"Kace, birkaç kurt al ve bölgede devriye gez. Basajaunak her yerde. Onlardan uzak durun. Bela istemiyoruz."

Görev için birkaç kişi daha seçti ve hepsi de çantalarını yere bırakıp tekrar yer değiştirerek tırısı kalktı.

Austin çantamı sırtımdan aldı, kendi çantasını çıkardı ve arkamızda, kampın diğer mevcut yerlerinden daha merkezi olan yosunlu bir yer seçti. Yanıma oturmadan önce iki çantayı da yere bıraktı.

Sık sık benimle antrenman yapan, beyaz-sarı saçlı, keskin yüzlü bir kadın olan Isabelle ateşin yanına çömeldi. Elinde iki çubuk tutuyordu; biri ucu küt olan daha küçük bir çubuk, diğeri ise gerçekten ince, içi boş bir kütüğe benziyordu. Küçük kütüğü bize doğru eğerek kaşlarını kaldırdı. Üzerinde diğer sopanın küt ucuna uyacak siyah çizgili küçük bir oluk vardı.

"Basajaun ateş yakmayı bilip bilmediğini sorduğunda, sopaları kastettiğini mi sanıyordun?" diye sordu.

Austin'in mizahını bağ boyunca hissettim ama o alfa modundaydı. Bunu göstermedi. "Bu bir dakika sürerdi."

"Birkaç yüz düzine dakika." Başını salladı ve ateş yakmak için gerekli malzemeleri almak üzere çantasını kaptı.

"Cyra, ateşe ihtiyaçları var," diye seslendi Hollace, pantolonunun fermuarını çekerken bölgeye geldi.

"Elbette." Cyra, dört yapraklı yonca aramasına yardım ettiği belli olan Edgar'dan sıyrıldı ve ateş çukuruna doğru yürüdü. "İşte başlıyoruz."

Isabelle çantasını karıştırmayı bıraktı.

Cyra'nın elinden odunların üzerine kalın bir alev yayıldı. Kavurucu sıcaklık göz önüne alındığında, onları yakalamak ve yakmaya başlamak hiç zaman almadı.

Açık mavi gözlü, kar leoparına dönüşmüş bir adam olan Layan, "Bu inanılmaz derecede kullanışlı," dedi.

Austin bir süre sonra ağaçların arasından dışarı bakarak, "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum," diye mırıldandı. Diğer kamplar, mahremiyete olanak tanıyan hatırı sayılır bir uzaklıkta bulunuyordu. "Basajaun'un... yaşam alanını hiç görmedim. Açıkçası nerede uyuduğunu bile bilmiyorum. Bir mağara olduğunu düşünmüştüm ama şimdi pek emin değilim. Yine de burası çok hoş. Sakin."

"Kışın bu kadar keyifli olduğunu hayal bile edemiyorum." Kırık Sue ateşin diğer tarafına oturmuş, dizlerini bükmüş ve kollarını dizlerine dolamıştı.

"Burası Kaliforniya sahili," diye yanıtladı Nessa, kim bilir nereden geliyordu, yanından geçerken durdu. O çılgın yürüyüşten sonra bile sürekli hareket halindeydi. "Yılın büyük bölümü ılıman geçer ve korunmak için ağaçlarınız var. Eminim soğuk olur ama düşündüğün gibi değil. Orta Batı'dan gelen senin için en iyi ihtimalle soğuk olur. Ayrıca, o kadar saçları var. Eminim çok hoşturlar. *Kürk mantoya* yeni bir tanım getiriyor."

Ona zar zor baktı. "Düzeltiyorum."

"Ve bunun için çok rica ederim." Gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Kampın eteklerinde dolaşan Sebastian geri döndü ve yanıma oturdu. Nessa hızlı adımlarla alana geri döndüğünde, onunla Kırık Sue'nun arasına oturdu.

"Hanımefendi." Bay Tom iki küçük kızlağacın arasından çıktı. "Tam şurada içi oyulmuş bir ağaç buldum." Döndü ve işaret etti. "Zemin çoğunlukla düz ve yumuşak ve harika bir haber! Ağacın ağzı kamptan uzağa bakıyor. Sen ve Austin'in gece jimnastiğinize devam etmeniz için hoş ve تنها bir yer."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Austin'in mizahı bağları kuvvetlendirdi. "Birkaç gece uzak durabiliriz Bay Tom, teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Ağacı büyücülere verin," dedi Cyra. "En kırılgan olanlar onlar. Ayrıca, bu şekilde birimiz ağaç deliğinin hemen dışında uyuyarak onların yaramazlık yapmasını ya da hainlik edip hepimizi öldürmeye çalışmasını engelleyebilir."

Ağzı açık bir şekilde bakma sırası Sebastian'daydı.

Nessa gülerek ellerini uzattı. "Var olan en güzel ama en korkutucu yere gelmenin bizim fikrimiz olmadığını hatırlatırım-"

"Gördün mü? Sana söylemiştim," diye mırıldandı Sebastian.

"Hainlik edersek kaçamayız," dedi. "*En iyi* ihtimalle, bir dağın yamacından düşecek kadar uzağa tökezlerdik. En kötü ihtimalle ve çok daha büyük olasılıkla, basajaunaklardan biri bizi yakalar ve derimizden bir palto yapar. Bu da muhtemelen onların kış temel parçalarından biri olur."

Ürperdi. "Bizi kesinlikle yakalarlardı. Hiç şüphe yok. Muhtemelen tahtayı hissetmelerine bile gerek kalmazdı. Bizi *duyabilirlerdi*."

"Evet, çok gürültücü olduğuma dair belirgin bir izlenim edindim," diye yanıtladı.

"Gözcüm bana açıkça söyledi," diye karşılık verdi. "Tüm bu süre boyunca bu kadar yakınima sokulmasaydı o kadar da kötü olmayabilirdim."

"Onları izleyeceğim." Edgar hâlâ bir yonca tarlasının kenarında duruyordu, vücudu toprağı incelemek için eğilmişti. "Siz uyurken hepinizi izleyeceğim. Benim için bir zevk olacak."

"Evet, harika," dedi Bay Tom çantamı toplarken. "Aç bir vampirin karanlıkta bir yerlerde çömelmiş, en savunmasız olduğumuz anda bizi izlediğini bilmek eminim hepimizi rahatlatacak."

"Gargoyleler uyumak için yer değiştirecek," dedi Nathaniel, biraz uzakta durarak. "Biz nöbetçi olacağız."

"Ve taş." Ulric ateşin yanına oturmadan önce bize başıyla selam verdi. "Vampirler taşı ısırılmaz. Nefes alan tiplere dönüşen siz şekil değiştirenler için çok kötü."

"Oh, aç olmayacağım," diye yanıtladı Edgar. "Hepiniz yatmadan önce bir şeyler atıştıracağım."

Bay Tom eşyalarını karıştırırken, "Her zamankinden daha iyi," dedi. Benim için ne hazırladığını bilmiyordum.

"Sana kendine dikkat etmeni söylerken ne demek istedi?" Ateş kayalardan oluşan çemberin içinde titreyip parlarken ona doğru eğilerek Austin'e sordum.

Grubun geri kalanı bize katıldı, Hollace ellerini uzatarak sıcaklığı hissetti ve Cyra da kenarda oturarak ağaçlara baktı.

"Beni burada baskınlık için zorlamamam konusunda uyarıyor," diye yanıtladı Austin. "İtaatkâr bir rolü kabul edebileceğimi düşünmüyor, özellikle de aslında daha baskın olmadıkları açıksa."

"Bunun bir sorun olacağını düşünüyor musun?" Nathaniel sordu. "Büyülerinin beni zorladığını hissedebiliyordum. Sanki beni bir şekilde test etmeye çalışıyorlarmış gibi hissettim ve ben senin sahip olduğun güce sahip değilim."

"Bana da aynısını yapıyorlardı," diye homurdandı Kırık Sue, büyüyen karanlığa bakarak. "Sinir bozucuydu."

"Bizi test etmeye çalışıyorlar, evet." Austin beni kendine doğru çekti ve elini dizime koydu. Başparmağı kot pantolonumu okşadı. "Onları suçlayamazsın. Bizi burada ağırlamak bir güven göstergesidir ve bu güven bize değil, Basajaun'a. Ama görünüşe göre serseri mayın gibi bir ünü var. Kim bilir kaç yıldır buradan uzaklaşan tek kişinin o olması mantıklı."

Ne kadar süreceğini. Halklarının bizden güvende olduğundan emin olmak istiyorlar, bu yüzden tepkimizi ölçmek için bizi kışkırtıyorlar. Hata yapma ihtimalimize karşı burada bulunduğumuz süre boyunca bizi izleyen nöbetçileri olacak."

"Yakınlarda kimse yok," diye mırıldandı Sebastian. "Hiçbir şeyin gizlice yaklaşıp kollarımızı koparmaya çalışmadığından emin olmak için etrafımızda büyük bir büyümlü ağ var."

"Tehlikeli yaratıkların yanında sürekli korkudan felç geçirme haliniz oldukça yardımcı oluyor," dedi Bay Tom uyku alanından dönerken. "Austin Steele, pijamalarınızı çıkarıp sizin için hazırlayabilir miyim? Yeni bir çift iç çamaşırına ne dersiniz? Bütün gün kızgın güneşin altında dolaşıp durdunuz. Hanımefendinin babasının deyiimiyle begonyalarımızın içinin ve etrafının ne kadar sıcak olduğuna hepimiz şahitlik edebiliriz. Bildiğiniz gibi, hanımefendi genel olarak pis kokan biri değildir. Ben sadece-"

"Hayır," diye
homurdandı Austin.

Ona dirsek attım.

"Teşekkürler," diye
bitirdi. Ulric bir
kahkaha attı.

"Peki ya hata yaparsak?" Hollace Austin'e sordu.

Bağında bir duygu seli yuvarlandı. "yapamayız."

"Endişelenmemiz gereken onlar değil," dedi Cyra yumuşak bir sesle, hâlâ ağaçlara bakarak. "Bir şeyler mayalanıyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Şey... hepimiz ne biliyoruz," dedi Nessa. "Sabby, sese dayanıklı bir baloncığa ihtiyacımız var mı?"

"Hayır, o değil," diye cevap verdi Cyra, sesi titrekti. "Daha fazlası." Gökyüzüne baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Dalgalı bir şey. Geliyor. Hepimizi içine çekecek. Hayatta kalmak için savaşmamız gerekecek."

Hollace dizlerini kaldırdı ve onların üzerinde öne doğru eğildi, hâlâ ateşe bakıyordu. "Şu anı kastetmiyor. Bir anka kuşu büyük büyümlü değişimleri hissedebilir. Bu değişimlerin zaman kapsamı birkaç haftadan birkaç yıla kadar değişebilir. Nasıl bir şekil alacakları herkesin tahminidir. Ama demek istediği, hissettiği değişime yol açacak bir şeylerin harekete geçtiği. Ben de hissediyorum. Bu..." Sağ tarafa baktı. Güneş uzaktaki ufukta alçalırken, ağaçların arasında siyahlık sürünüyordu. "Çok yakın. Acaba bu yüzden mi çağrıyı bu kadar sert hissettik? Sanki özellikle çağrılmışız gibi. Sanki tüm bunların içinde daha büyük bir amacımız varmış gibi."

"Neyin tamamında?" Nessa sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım gerçekleştiğinde göreceğiz."

"I Yapma. düşünmek I getirdi yeterli VİSKİ için
Bu yolculuk," Niamh mırıldandı.
Sebastian, "Dünyada bu yolculuk için yeterli viski yok," diye cevap verdi.

OceanofPDF.com

YİRMİ

ERTESİ SABAH Austin, Jess'e doğal köyün yolu boyunca eşlik etti. Elini tuttu, bugünün sınavlar getireceğini biliyordu ama yine de burada geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya niyetliydi. Bu ağaçların arasında çok huzurlu görünüyordu. Çok memnun.

Kurtları daha önce ava göndermişti. Çok az ekibin başarabileceği bir verimlilikle birlikte çalışıyorlardı. Bir yürüyüşçü ya da kampçı onları görürse o kadar şüphe çekmeyeceklerinden bahsetmiyorum bile. Dev bir kutup ayısı bir çakal kadar kolay gözden çıkarılamazdı, çünkü buralarda kurt olduğunu sanmıyordu.

Austin bir süre sonra balık tutmaya gidecekti. Akarsudan balık tutma konusunda pek iyi değildi ama umarım birkaç tane yakalayabilirdi. Yanlarında olta takımı getirmemişlerdi ve basajaunak da kullanmıyor gibiydi.

Şimdilik, Austin ve Jess, Sebastian'ın da arkalarından gelmesiyle, topluluk içinde yüzlerini gösteriyorlardı. Austin diğerlerine şimdilik kampta kalmalarını söylemişti. Çok geçmeden bir tür meydan okumayla karşılaşacağını varsayıyordu ve bununla nasıl başa çıkacağını değerlendirirken sürüsünün coşkusunu arkasında görmek istemiyordu. Jess'in yanında olmasını istediği için ve ayrıca kendisine meydan okunduğunu nadiren fark ettiği için onları görmezden gelmesi daha kolaydı.

Sebastian'a gelince, istek üzerine en itaatkâr duruşunu takınmıştı ve Jess'in bir şeye şiddetli tepki vermesi ihtimaline karşı buradaydı. Onun büyüsunü bastırması ya da en azından büyü ile basajaunak arasına bir tür bariyer koyması gerekecekti.

Bu çok tehlikeli bir durumdu. Bu sadece Austin'in iyi görünmek istemesi değildi. Tabii ki öyle yaptı. Basajaunak desteği, ismen bile olsa,

genel amaçları için harika olurdu. Kimse Basajaunak'a ya da onlarla bağlantılı birine bulaşmak istemiyordu.

Ama o daha çok bu yolculuğu istemeden de olsa kırınlık yaratmadan bitirmekle ilgileniyordu. Bu yaratıkların dışmanı olmasını istemiyordu ve bunun gerekleēebileceėi çok sayıda yol vardı. En iyi ihtimalle huysuzlardı, şiddetli histerilere yatkındılar. Kendisi ve Jess'in ekibi tüm grubu zmeden barışıl bir şekilde ayrılabilirse, buna büyük bir kazanç diyebilirdi. Bunun dışındaki her şey tamamen bonus sayılırdı.

Sağ tarafta bir yerde varlığını fark etmeden önce bakışları hissetti.

Sebastian, "Sağa dn ve yaklaş," diye mırıldandı. "Orta boylu.

Onlar için yani. Orta yapılı. Bizim basajaun her yönden daha büyük."

O zaman bir genç. Basandere, omuzları ve göğsü türün erkeği kadar geniş olmasa da en az onun kadar uzun görünüyordu.

Austin yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Gençler her türde sorun yaratırdı, öfkeli ve aptal olurlardı.

Gerginliğin vücudunu sarmasını ve adrenalini yükseltmesini engellemek için derin nefes aldı. Adımları kıaldı ve elini Jess'in elinden çekti. Odaklanması gerekiyordu. Kingsley'in bölgesinde geçirdiği zamandan beri itaatkâr davranmak zorunda kalmamıştı. Reflekslerini ve doğal dürtülerini bastırmak için tüm çabasını harcaması gerekecekti.

"Hâlâ geliyor," dedi Sebastian ve sonra küfretti. "şimdi daha hızlı."

Austin bunu hissedebiliyordu. Tehlike tehdidi kanında canlı bir şey gibi dolaşıyordu. Duyuları onu eli kulağında bir saldırıya karşı uyarıyordu.

Jess'e "Bırak ben halledeyim," dedi ve durup arkasını döndü.

"Elbette. Ama hepimiz aynı sayfada olalım." Jess ellerini çalıştırdı ve aniden basajaun göz kırparak görüş alanına girdi.

"Silah büyüsünü ortaya çıkar, ha?" Sebastian Austin'in arkasına geçip Jess'i de peşinden sürükleyerek konuştu. "Güzel değişiklik."

"Evet, dün gece bunu düşünüyordum. ře düşündüm." "yle. Birkaç süsleme ekleyebilirsin, ama- Oh, , o durmuyor."

Austin sırtını hafıf eğdi ve gözlerini hafıf aşağıya çevirerek göğü hizasının hemen altını hedefledi. Bu, büyük alfanın tepki vermesini önlemek için kardeşine karşı benimsemek zorunda kaldığı pozisyondu. Elbette bu bir ocuktı ve muhtemelen Austin dramatik bir şekilde eğilene kadar memnun .

"Burada yerin yok," dedi çocuk ve Austin'in kafasının yan tarafına sert bir kelepçe indirdi.

Ani öfke Austin'in kontrolünü neredeyse yok ediyordu. Jess için elini uzatırken onunla savaştı.

Sebastian ona acil bir ses tonuyla, "Hayır, onu bırakma," dedi. "Şunu yapmayı kes. Bir savaş başlatamayız. Bırakın o halletsin."

Austin yavaşça doğruldu, nefesine odaklandı ve gözlerini yere indirdi.

"Bu belli ki o testlerden biri. Değil mi, Austin?" Sebastian söyledi. "Bu arada başkaları da geliyor. Daha büyükleri. Ama o kadar hızlı değiller. Kargaşayı duymuş olmalılar ama izlemekle yetiniyorlar gibi görünüyor."

Kargaşayı duydum. Bu, bunun tam olarak planlanmadığı, ancak liderlerin veya daha yaşlı basajaunakların bunun nasıl sonuçlanacağını gördükleri anlamına geliyordu. Bu genç, yapabildiği için baskınlığını göstermeye çalışıyordu. Sınırlarını test ediyordu. Belli ki tehlikeyi gördüğünde tanııyordu.

Austin çocuğa sonunda hayatını kurtaracak bir ders vermeyi diliyordu, çünkü bunu yanlış alfaya yapmak ölüm demekti, sorgusuz sualsiz.

"Onları ortaya çıkarabilirim," dedi Jess sesinde bir gerginlikle. Gargoyle'ıyla savaşıyordu. Tanrı'ya şükür.

Austin ona, "Hayır, bırak bu iş sonuçlansın," dedi. "Beni öldürmesine ya da senin iyileştirebileceğinden daha fazla incitmesine izin vermeyeceğim."

"Seni öldürmeme *izin vermeyecek* misin?" dedi genç basajaun, şimdi onun alanını dolduruyordu. Boyu Austin'in boyunu bir fazla aşıyordu. Çevresi ve gücü de muhtemelen eşitti. Bu çocuk muhtemelen bunun ona avantaj sağladığını düşünüyordu.

Austin darbenin geldiğini gördü. Yumruk göğüs kafesine değdiğinde gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Güç onu bir adım geriye götürdü ama sadece bir adım. Teslimiyetini kanıtlamak için yapabileceklerinin bir sınırı vardı.

Eski pozisyonuna geri döndü.

Çocuk sinirlenerek yüzü Austin'inkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Kendin için söyleyecek neyin var?" diye sordu basajaun. Austin'in yanağında tükürük lekeleri belirdi.

Cevap verme zahmetine girmede, duruşunu ve bakışlarını aynı tuttu. Ayarla.

Bir sonraki darbe sanki ağır çekimdeymiş gibi yüzünün yan tarafını hedef alıyordu.

Daha yere inmeden çocuk dondu kaldı.

"Lanet olsun, Jessie," dedi Sebastian sesinde belirgin bir gerginlikle. "Bu işe karışmaman gerekiyordu."

"Neler oluyor?" Austin duruşunu koruyarak sordu. Diğerleri onu izliyordu. Hâlâ terbiyesine dikkat ettiğini bildiklerinden emin olmak istiyordu.

"Üzgünüm," dedi Sebastian, "onun daha güçlü büyülerinden bazılarını engelleyecek gücüm yok."

Basajaun hafifçe bükülmüş, kolları kıvrılmış ve iri elleri yumruk olmuş bir şekilde duruyordu. Gözleri tamamen yuvarlaktı ve her tarafa bakıyordu. O da ne olduğunu bilmiyordu ve korkmuştu.

"Neler oluyor?" Jess, Austin'in yanına yaklaşarak sordu. Öfke bağları yakıp geçti.

İzleyen basajaunak görüş alanına girdi. Dünkü baş basandere bir ağaca yaslanmış, onların arasındaydı.

Jess elini öne doğru iterek, "Sana neler olduğunu anlatayım," diye devam etti.

Çocuk ayaklarını zorlukla altına alarak geriye doğru sarsıldı. Tekrar dondu kaldı, şaşkınlık ve korku yüz ifadesine kazınmıştı.

Suçlayıcı bir tonda, "Hak etmediği halde kabadayılık taslayan kaba bir çocuğumuz var, olan bu," dedi. "Ziyaretçilere böyle mi davranıyorsun, basajaunak? Ne olacağını görmek için cahil bir çocuğun onlara saldırmasına izin mi veriyorsunuz? Bu çok saçma. İçinizden biri Austin'i test edebilir, sorun değil. Ama bu çocuk? Hayır. Sırf yapabildiği için yetişkin bir alfaya sataşmasına izin vermek onun hak duygusunu körüklüyor. Dışarıyı keşfederken bu sığınağın koruması olmadan Austin gibi biriyle karşılaşır ne olur? Size ne olacağını söyleyeyim. Zili çalınacak, olacak olan bu. Öldürülebilir. Bunu mu istiyorsun? Yoksa onu dış dünyada hayatta kalması için eğitmediğinizi bildiğiniz için mi sıkı sıkı kilitliyorsunuz? Bilmiyorum ama bunu kabul edemem."

Elini yana doğru savurdu. Çocuk uçu, yere çarptı ve sonra yuvarlanarak uzaklaştı.

"Bu onun hatası değil," diye tükürdü. "Bu senin suçun. Hepsi senin suçun. Oğlumu asla böyle bir düşüşe hazırlamazdım. Ayrıca böyle bir şey yapmasına da asla izin vermezdim."

davranışlarını kontrol etmeden misafirlere saygısızlık ediyor. Eğer böyle devam edecekse, biz gidiyoruz. Bunun normal olduğunu düşünen bir aile istemiyorum."

"Yavrularımızın yanında güvende olduğundan emin olmalıyız," dedi basandere öne çıkarak. "Onun kalibresindeki bir alfa bükülmeye alışık değildir."

"Oh, gerçekten mi? *Onunla* çalışmaya nasıl başladık sanıyorsunuz? Bildiğimiz Basajaun'la yani. Austin'in öfkeli bir şekilde dağına koşup bir şeyler talep ettiğini mi sanıyorsunuz? Hayır. Basajaun'a bir bölge sahibinin göstermesi gereken saygıyı gösterdi. Şimdi sana göstermeye çalıştığı saygının aynısını. Ama bak ne diyeceğim. O çocuğun *bana saldırmasına* izin vermeye ne dersin? Neden beni dövmeye çalışmasına izin vermiyorsun? Ben bir anneyim. Asi bir çocuğu elime alırım, sorun değil, kimin olduğu umurumda değil. Kum havuzunda, kamp yaparken, her neyse. Ben hallederim."

Jess onlara dik dik baktı. Sihir havada zonkluyordu ve Austin'in sihrin onların içine işlediğinden hiç şüphesi yoktu. Hepsi kılandı, saçları vücutlarından dışarı fırladı. Çocuk ayağa kalktı. Kürküne kir yapışmıştı. Bir ana tarafından kenara fırlatıldığı için gençliğin verdiği cesareti kaybetmiş, sarkmıştı. Onun bu meydan okumasını kabul etmeye niyeti yoktu.

Basandere dönüp uzaklaşmadan önce, "Anlaştık," dedi.

"Bekle... anlaşılan nedir?" Jess Austin'e sordu. "Neyi ettim? Gidiyor musun?"

"Genç basajaunakların kışkırtmalarına izin vermeyecekleri konusunda anlaşmaya varıldı. Eğer daha fazla meydan okuma olacaksa, bunu köyün yaşlı üyelerine bırakacaklar."

"O zaman sorun yok. Belli bir noktaya kadar."

Kendine bir gülümseme izni verdi ve onu kendine yaklaştırdı.

Diğerlerinden birkaçı da ağaçların arasında kaybolmadan önce bir süre oyalanıp onları izledi. Genç basajaun döndü ve ters yöne doğru koşmaya başladı. Karnını doyurmuştu.

"Pekâlâ." Jess omuzlarını yuvarladı ama gücü hâlâ havada zonkluyordu. "Bu kanın akmasını sağladı." Austin'in elini tutup onu çekmeden önce elini silkeledi. "Gerçekten çok . Cidden, bu saçmalık. Kim bir gencin yetişkin birine zorbalık yapmasına izin verir? Bunun olmasına izin verirken ne düşünüyorlardı?"

"Muhtemelen beni kırmanın en hızlı yolunun bu olacağını düşündüler," diye cevap verdi parmaklarını onunkilere dolayarak. "Ben olsam yapmazdım ama araya girmene sevindim. Bu tür şeyler asla hoş değildir."

"Şey...evet." Alay etti. "Jimmy'nin böyle bir şey yaptığını öğrenseydim çok sinirlenirdim."

"Bu arada o nasıl?" diye sorarak dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Gerçekten iyi. Hâlâ Paskalya'dan bahsediyor. Tatillerde burada olmak için yanıp tutuşuyor. O zamanın bir kısmını babasıyla geçirmesi için onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

"Okulu nasıl buluyor?"

Kadın oğlu hakkında konuşurken köyün içinden geçip güzel günün tadını çıkardılar. Giderek daha fazla sayıda basajaunak görünür oldu, bir şeyler yapıyor ya da sohbet ediyordu. Bazıları ise onları görünce hemen ortadan kayboldu, yabancıların yanında rahat olmadıkları belliydi.

Jess'in onunla birlikte nasıl adım attığını düşündü. Hâlâ şekil değiştiren kültürünü tam olarak anlamamıştı. Basajaunak kültürünü de anlamadığı kesindi, *gerçi Jess* bu konuda uzman olduğunu iddia edemezdi. Ancak toplayabildiği kadarıyla, basajaunaklar gençlerin meydan okumasına izin verdiklerine göre onlar hakkında oldukça iyi düşünüyor olmalıydılar. Austin'in kontrolünü kaybedip gençlerinden birine zarar vermeyeceğine güvenmişlerdi.

Ancak artık Jess'in korumacı olduğunu da biliyorlardı. İsteddiği zaman kontrolü ele alabilirdi ve gerekli görürse bunu yapardı. Üstelik Austin ona izin verecekti. O çocuğa yaptığından daha fazla ona hükmetmeye çalışmayacaktı. Komutayı o aldığına değil. Ortak yöneticiliklerinin getirisini ve götürüsünü görmüşlerdi ve ayrıca Jess'in şiddete başvurmadan ya da en azından Basajaunak'ın şiddet olarak düşündüğü şeye başvurmadan iradesini etkili bir şekilde ortaya koyabileceğini görmüşlerdi.

İyi iş çıkarmıştı. Hepsi iyi iş çıkarmıştı, Sebastian bile.

Austin'in içinde parlayan gurur Jess'in dikkatini çekti.

"Ne?" diye sordu.

"Sadece..." Başını iki yana salladı. "Çok iyi bir ekibimiz var. Mürettebatınız gerçek bir yapıdan yoksun olsa da, her zaman sorunsuz bir şekilde birlikte çalışırız."

"Edgar'ın biz uyurken etrafta dolaşıp bizi dikizlediğini unuttun mu?" diye sordu gülerek.

"Sebastian, "Edgar'ı engellemek için Cyra'yı kendi deyimiyle ağaç deliğinin dışına yerleştirmek zorunda kaldım," dedi. Gecenin bir vakti uyandığımda ağzı açık, büyük köpek dişlerini göstererek deliğe doğru eğilmişti. Öylece bakıyordu. Beni uyanık yakaladığında ne dedi biliyor musun?"

"Hayır," dedi, daha sert gülerek.

"Dedi ki, 'Güzel bir akşam, değil mi dostum? Her şey yolunda. Tatlı rüyalar. Biraz daha kalıp seni izleyeceğim.'" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Cyra'yı buraya getirmek için tuvalete gidiyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Onu uyandırdığım için üzgün bile değildim. Yapılması gerekiyordu."

"Hayatın boyunca her şeyden nasıl korktun?" Bir dönemeci dönüp geri dönmeye başladıklarında Austin sordu.

"! Buna inanmanın zor olduğunun farkındayım ama gerçekten . Gerçekten zor bir çocukluk geçirdim. Sanırım çoğu şeyi umursama yeteneğimi kaybettim ve sonra kız kardeşim öldü ve işkence gördüm. Korkuya yer kalmadığını düşündüm. Seninle ilk tanıştığımında bunu söylediğimi hatırlamıyor musun?"

"Ve şimdi kelimenin tam anlamıyla her şeyden korkuyorsun," dedi Jess, alaycı bir gülümsemeyle arkasına bakarak. "Her şeyden."

"Sanırım tüm bu yeni türlerin en uç örnekleriyle karşılaşıyorum. Basajaunak her zaman korkutucudur ama böyle düşünen tek kişi ben değilim. Sen bile öyle düşünüyorsun. *Niamh* da öyle düşünüyor! Ama şekil değiştirenlere gelince, o düşman büyücü bile hepinizden korktu ve muhtemelen duyarlılık eğitiminden geçti."

"Duyarlılık eğitimi mi?" diye sordu, şaşkınlığı açıkça ortadaydı. "Sanırım bu büyü dünyasında şirket dünyasındakinden farklı bir anlama geliyor olmalı."

"Bu onu sertleştirdikleri anlamına geliyor. Şiddet eylemlerine karşı hassasiyetini azaltmışlar. Eminim ona acıyla mücadele etmesine yardımcı olacak bir tür zihinsel büyü de yapmışlardır. Kontrol etmedim. Bakmalıydım. Öyle bir büyüsü varsa bile, büyülü saldırılara karşı tasarlanmıştır. Austin tarafından havada tutulduğunda verdiği tepkiyi senin darbelerine vermediğini fark ettin mi? Alfa, yani. Austin Alpha. *Steele*! Özür dilerim, sinirlerim bozuluyor."

"Tamam Edgar," diye alay etti.

"Hiç komik değil. Sen de en az Nessa kadar kötüsün," diye homurdandı.

"Sana şekil değiştirenlerle başa çıkmak için duyarlılık eğitimi vermeliyiz," dedi Austin, gülmek için tuhaf büyücüye takılarak.

Sebastian ciddiyetle, "Oh, öylesin, merak etme," diye cevap verdi. "Her gün. Çok yakında, daha az şekil değiştirenlerin beni etkileyeceğinden çok şüpheliyim. Bu bölge dışında herhangi bir şekil değiştirenle tanıştığımından ya da teoriyi test etmek istediğimden değil, ama yine de."

Jess, "Belki de sadece basajaunak'ı kızdırmalısın," dedi. "Eğer hayatta kalırsan, neredeyse hiçbir şeyden korkmazsın."

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

BROCHAN, Niamh, Bay Tom ve Edgar'la birlikte kampı terk . Basajaunakların yumuşak meydan okumalarıyla yüzleşme sırası ondaydı.

Görünüşe göre şaka malzemesi olma sırası da kendisindeydi. Ivy House ekibinin üç orijinal -ve dolayısıyla en tuhaf- üyesiyle gitmeye zorlanmasının başka bir nedenini düşünemiyordu. Özellikle de içlerinden biri, çok huysuz İrlandalı kadın, dünyada kimsenin yapamadığı damarına basabildiği için.

En azından Nessa'yı getirebilseydi... Niamh ve hatta Edgar'la başa çıkmakta hiç zorlanmıyor gibiydi. Her şeyi haline bırakmıştı. Gülümsemesi hiç solmamış gibiydi. Birine işkence etme girişiminin ortasında olsa bile yine de neşeli ve neşeli olurdu. Hayatın baskısı ya da zorlukları onun neşeli yapısını asla bozmuyordu.

Tekrar olabilmeyi, öyle hissedebilmeyi diledi. Keşke onu şişeleyip cebine koyabilseydi ve zihnindeki bulutlar çok karardığında onu kullanabilseydi.

Diğer büyücünün -Sebastian- derinlere kazınmış yara izleri vardı. Ona bakmak bir aynaya bakmak gibiydi. Ama Nessa Sebastian'ın hayatındaki ışıktı, sıkıntılı sulardaki şamandırasıydı. İşler çok çalkantılı olduğunda onun bağıydı.

Brochan bunu kendisi için istiyordu.

Yine de, anılar akın ettiğinde yanında bulunduracağı bir şamandırayı ya da küçük bir güneş ışığı şişesini hak ettiğinden pek emin değildi.

"Oh, bakın." Edgar patikanın yanında durdu ve rustik ahşap parmaklığın üzerinden baktı. "Bu yoncaların hepsi buruşmuş. Yaprakları sarkmış, görüyor musun?"

Niamh ve Bay Tom onu görmezden gelerek yürümeye devam ettiler. Brochan tereddüt etti, sonra onu basajaunak'ın bulması için bırakmak istemeyerek vampire doğru sürüklendi. Ne zaman tuhaf büyülü yaratıkların çobanı olmuştu?

"Yola devam etsek iyi olur," dedi. Niamh ve Bay Tom'un yavaşladığını görerek patikadan aşağı baktı, sonra korkulukların üzerinden baktı. "Birbirimizden ayrılmamamız gerekiyor."

"Evet, biliyorum. Evet, biliyorum. Bayan Jessie kaçınılmaz olarak basajaunak'ı yendiğinde her zaman geri gelip bu bölgeyi araştırabilirim."

Vampir doğrulurken Brochan bir heyecan hissetti. "Bir tane var." Aşağı doğru işaret etti. "Dört yapraklı bir yonca."

"Ne?" Edgar birkaç kez Brochan'ın parmağıyla yer arasında gidip geldikten sonra korkuluklardan o kadar uzağa eğildi ki Brochan yoncaların arasına düşmesinden korktu. "Demek öyle." Edgar doğruldu ve ona gülümsedi. "Ne kadar harika. Çok iyi bir gözün var. Ben henüz bulamadım. Ne yapalım, sırf senin şansın yaver gitsin diye onu seçip herkesin eğlencesini mahvedelim mi, yoksa doğal yaşamına devam etmesine izin mi verelim?"

Brochan kontrolsüzce gülme isteğini bastırdı. Bu vampirle ilgili bir şey sizi tamamen mantıklı hissetmeyene kadar onun zihniyetine çekti.

"Bence," dedi yavaşça, düşünüp taşınyormuş gibi yaparak, "belki de yaşamasına izin vermeliyiz."

"Evet." Edgar başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünüyordum. Tamam, bir sonraki yamaya geçelim. Tabii buraya biraz daha bakmak istemiyorsan? Başka bir tane daha olabilir. Kartal gözünle, aslında goril gözünle, değil mi?" Gülümserken biraz daha yaklaştı. Dişleri korkunçtu. "Belki bir tane daha bulabiliriz."

Brochan döndü ve uzaklaştı. Muhtemelen en başta yoluna devam etmeliydi.

"Randevun bitti mi?" Niamh ona yetiştiğinde sordu.

Edgar peşlerinden koşmaya devam etti. "Sana ne bulduğunu söyledi mi?" diye sordu onlara yetiştiğinde. "Dört yapraklı bir yonca buldu. Hem de ilk denemesinde!"

"Öyle mi, şimdi?" Arkasına baktı, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. "Acemi şans, belki."

"Kampa bakmadığını nereden biliyorsun?" Bay Tom sordu. "Onu gözetliyor muydunuz?"

"Edgar herkesi gözetliyor," diye cevap verdi. "Onun işi bu." "Ben casusluk yapmıyorum," dedi Edgar. "Ben sadece herkesi gizlice izlerim ki endişeli hissetmiyorlar."

Bir uyarı titremesi Brochan'ın dikkatini dağıttı. Sırtının altından başlayan bir ürperti hızla omurgasına doğru ilerledi. Tehlike. Düşmanca bir şey yakındaydı.

Niamh önce sağa, sonra tekrar Brochan'a baktı.

"Evet, bu meydan okuma onun için olacak," dedi Bay Tom. Onlar da bunu açıkça hissetmişlerdi. "Yoldan çekilmeyi tercih ederim. Bize ihtiyaç duyulacağını sanmıyorum."

Brochan'ın hissettiği varlıkla aynı doğrultuda, yaklaşık on beş metre ötede bir dal hafifçe sallanıyordu. Ama daha fazlası vardı. Başka bedenler, belki düşmanca değillerdi, çalıların arasında saklanmış, izliyorlardı.

Omuzlarını dikleştirdi ve düşman varlığının olduğu bölgeye doğru yürürken başını dik tuttu. Dal sallanmayı bıraktı. Gözlerini dikerek önüne baktı. Gücü bir uyarı pompaladı.

Meydan okuma henüz başlamamıştı, bu yüzden gösteriş yaptığı için suçlanamazdı. Bu yaratıkların evlerinin güvenliğinde kime meydan okuduklarını tam olarak bildiklerinden emin olmak istiyordu.

Bir çatırtı diğer duyularına varlığın habercisiydi. Gerçi basajaun rüzgârın altındaydı, bu yüzden daha önce tanıştığı biri olup olmadığını anlayamadı.

Yaratığın gizlenme büyüğü bir anda yok oldu ve Brochan'a doğru koşmaya başladı. Büyük basajaun'un boğazından hırıltılı bir hırıltı yükselirken, iri kollarını bir metre boyundaki bedeninin üzerinde genişçe tutarak saldırdı. Etrafındaki tüyler kabarmış, bu inanılmaz büyüklükteki yaratığı çok daha büyük gösteriyordu.

Ölmek için ne güzel bir yol.

Brochan, dümdüz karşıya bakarken yaratığın gözleriyle karşılaşmaktan korkmadığı için bakışlarını hafifçe indirdi ve sırtının üst kısmından bir dokunuşla eğildi. Austin'e karşı kullandığı duruş buydu.

Yaratık ilerlemeye devam ederek alanı olağanüstü bir hızla kapattı. Slav hırıltısı sona erdiğinde basajaun ona ulaştı. Devasa kolu önce karşıya savruldu, sonra dışarı çıktı ve Brochan'ı omzundan vurarak yana savurdu.

Brochan uçu, sert toprak zemine çarptı ve kaydı. Temas yüzünden derisi yandı. Başıyla bir direğe çarptı ve vücudunun geri kalanı yolun ortasına doğru kayınca durdu.

Öfke içinde kıvrıldı. Yer değıştirme ve karşılık verme arzusu neredeyse bastırıyordu. Alfa Steele ona hiç vurmamıştı. Asla çizgiyi aşmamış, Brochan'ın hayvanını öne çıkaracak türden bir şiddeti kışkırtmamıştı.

Alfa Demiryürek bunu aklından bile geçirmezdi. Bunu yapan herkesi avlar ve cezalandırırdı.

Ama o değildi. uğraşmak ile onun alfalar Şimdi.Bu değildi. hakimiyetle de ilgili değildi. Bu sadece onun kontrolüyle ilgiliydi.

Yine de bu durum onu tetikliyordu. Anıları geri getirdi. Başarısızlıklar.

Avare günlerinde, her şeyi elinden aldıktan sonra, alfaların böyle şeyler yaptığı kasabalardan geçmişti - daha zayıf sürü üyelerini tartaklamak, ayağa kalkıp karşılık veremeyen insanlara sataşmak. Eğlence olsun diye alay ediliyor, dövülüyor ve cezalandırılıyorlardı. *Spor* olsun diye.

Brochan'ın bunu görmemiş gibi davrandığı için pişmanlık duymadığı tek bir gün bile olmadı. Yardım etmeye çalışmadan o kasabaları terk ettiği için kendini korkak gibi hissetmediği tek bir an bile olmadı. Adaletsizliğe göz yumduğu için, keder ve kayıptan bir duruş sergileyemeyecek kadar hasta olduğu için. Başkalarının parçalandığını gördüğü gibi onu da parçalayacak kadar güçlü bir alfadan başka bir şey istemiyordu.

O kişiyi bulmuştu. Sonra da alfanın aynı derecede güçlü olan eşini. Ama başlangıçta istediği gibi onu parçalara ayırmak yerine, her gün onu yeniden inşa etmek için çalıştılar. Onu yavaş yavaş ayağa kaldırmak ve mezarı *düşünmekten* - dilemekten - vazgeçmesini sağlamak için.

Her şeyini onlara borçluydu. Eğer burada soğukkanlılığını koruması ve kontrolü elinde tuttuğunu göstermek için dayak yemesi gerekiyorsa, bunu on kat daha fazla yapardı.

Ayağa kalkarak derin, ürpertici bir nefes aldı. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayacaktı -kurban haline getirilmenin- ama basajaun'dan intikam almak istediği için değil. Onlar kendi türlerini ve yavrularını korumak için gerekli olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlardı. O da aynısını yapacaktı.

Hayır, bunu hatırlayacaktı çünkü alfaları şekil değiştirenleri birleştirmeyi planlıyordu ve bu da karşılaştıkları gibi kötü alfalara karşı durmak anlamına geliyordu. Bir dahaki sefere kaçmak yok.

Sırtını daha belirgin bir şekilde eğdi, gözlerini daha da aşağıya dikti ve durduğu yere geri döndü. Orada bir sonraki darbeyi bekledi.

Onun yerine bir homurtu duydu ve nefesinin üzerine toz gibi çöktüğünü hissetti.

Basajaun döndü ve uzaklaştı. Ağaçlardaki varlıklar da uzaklaştı. Görmek istediklerini almışlardı. Testi geçmişti.

Omuzlarını yuvarladı ve diğerlerine doğru döndü.

"Evet öyle." Niamh ilerlemeye başladı. "Başka bir yonca parçası mı?"

YİRMİ BİR

Aptalca bir gülümsemeyle bir kayanın üzerine oturduğumda öğleden sonra geçti.

"Neredeyse başarıyordun!" Cesaretlendirmek için bağırdım.

Büyük kutup ayısı başını bana doğru çevirdi ve hayvan yüzü insani bir ifade yeteneğine sahip olmasa da, eğlenmediğini söylemek için bağlara ihtiyacım yoktu.

Austin üç patisini hızla akan dereye daldırmış halde duruyordu. Etrafında gürül gürül akan su dizlerinin yarısına kadar geliyordu. Son patisi pırıl pırıl yüzeyin üzerinde duruyordu.

Tekrar aşağıya baktı, alabalık ya da bu bölgelerde yaşayan diğer balıkları arıyordu. Sonra durdu, tamamen hareketsizdi. Bir an sonra pençesini aşağı salladı. Su yan tarafa ve göğsüne sıçradı. Pençesi tekrar ortaya çıkmadan önce kavis çizdi. Dereden hiçbir balık uçmadı.

Derede döndü, her yere su sıçrattı ve atladı. İki büyük patisi suyun içine girdi ve başı eğildi. Geri çekti ve suyu silkeledi. Balık yoktu.

"Kurtların sana gününü izin veremezsin," dedim taktik değiştirerek. "O koca geyiği hemen yakaladılar. Eğer balık bulamazsan, utanç içinde gidip biraz böğürtlen bulmamız gerekecek."

Oflayarak eski pozisyonuna geri döndü.

Güneş, yükseklerle uzanan ağaçların arasından süzülerek kar beyazı kürküne vuruyordu. Işık suyun üzerinde dans ediyor ve etrafındaki ıslak kayaların üzerinde parlıyordu. Devasa canavar hem yersiz hem de tamamen evindeymiş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi bu güzel yere odakladım. Burayı çok sevmiştim. Kuşların yumuşak cıvıltısı ve tepemdeki dalların nazikçe sallanması çirkinliğimi sadece Austin'in yapabileceği şekilde sakinleştirdi.

Gözlerimi açtığımda, sallanan pençesini tam zamanında yakalayıp suya vurdum. Su daha önce olduğu gibi sıçradı, ama bu sefer rengarenk pulları olan bir balık - gökkuşağı alabalığı - onunla birlikte dalgalandı. Ödül kıyıya çarptı ve dönüp diğer tarafına inmeden önce yükseklerle doğru uçtu.

Heyecanla elimle işaret ederek, "Çabuk, suya geri girmeden yakalayın," diye bağırdım.

Çoktan harekete geçmiş, kıyıya atlamış ve balığı yakalamıştı. Balığın kafasını büyük ağızıyla yakaladı ve onu ezerek acısına son verdi.

"Yaşasın!" Heyecanla alkışladım.

Başını geri çekti, gerçekten öldüğünden emin olmak için hâlâ aşağıya bakıyordu. Değerlendirme tamamlandıktan sonra suya döndü ve pozuna devam etti.

"Biri gitti. Kurtlar dikkat etse iyi olur," dedim ve sonra bana yine o ölü bakışını atınca güldüm.

Dakikalar geçtikçe arkalarında birkaç saat bırakıyorlardı. Arkadaşım suda oynamaya devam ederken ben sadece dereyi geçmek ve büyüyen balık yığınına düzenlemek için yerimden kıınıldım.

"Artık işi öğrendin," dedim, bir balık daha çıkardı, yığının onuncusuydu.

Bir uyarı dalgası içime çarparak o korkunç uğultuyu şiddetlendirdi. Beni sakın anımdan kopardı. Derin bir nefes aldım ve göğsümü avuçladım.

Büyücüler kesinlikle harekete geçmişlerdi ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Artık büyüünün içinden onların kötü niyetlerini hissedebiliyordum. Gargoyle'ım büyüüyü titreştiriyor, mürettebatımla paylaştığım bağları ve ayrıca bağlandığım kişileri kavırıyordu.

Yakında, savaşma zamanı gelecekti. Sihrimi gösterme zamanı. "İyi misin?"

"Hah!" Elimle kimseye faydası olmayan çizgi film benzeri bir karate darbesi vurdum.

Genç bir basandere on beş metre ötede, kıyının hemen dışında, ağaçların arasında duruyordu. Kutup ayısının göğsünden yüksek sesli bir uyarı gümbürdedi.

Su. Başını eğdi, bakışları yeni eklentiye dikildi.

Basandere'nin gözleri aramızda gidip geliyordu. "Size zarar vermek istemiyorum," dedi çabucak.

"Biliyorum." Austin'e elimi uzattım. "Sadece beni korkuttun, hepsi bu. Bu da onu ürküttü. Diğer insanlar için sihrimi hissetmem gerekiyor ama..." Omuz silktim, ellerimi büyük kayaya yasladım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. "Burası o kadar güzel ki tehlikeyi unutuyorum."

Basandere uzanarak büyük bir kovayı önüne doğru çekti. "Burada tehlikede değilsiniz. Hayvanlar çiftliğimize saldırmamaları gerektiğini iyi bilirler. Saldırmasalar bile alfa eşin onları uzak tutacaktır. O seni çok korur."

"Tüm halkı arasında, evet," dedim.

"İnsanlara gelince..." Basandere dereye doğru eğildi ve kovasını daldırdı. "Odunu biz izliyoruz. Yani yaşlılar izliyor. Belayı çok uzaklardan hissetmek için kullanabilirler. Çok, çok uzaklardan. Tehlikeli birinin geldiğini buraya gelmeden çok önce anlarlar. Bir sürü uyarınız olacak."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bu genç bana güvenliğim konusunda güvence veriyordu. İnsanlarını bir uyarı sistemi olarak sunuyordu. Bile bile onları tehlikeye atarak ne yapıyordum? Sessiz sığınaklarına istenmeyen bir rahatsızlık getiriyordum.

"Her neyse," dedi tekrar ayağa kalktıktan sonra. Suyun içindeki pozisyonuna devam eden Austin'e baktı. "Eğer iyiysen..."

"Öyleyim." Ona hissetmediğim bir gülümseme sundum. Az önceki uyarı kalbimi hızlandırarak çarpmaya devam etti. "Sadece her şeye alışmaya çalışıyorum."

Başını salladı ve gitmeye başladı ama sonra geri döndü. "Bu akşam ziyafette görüşürüz. Biraz sıra dışı olsa da yeni yüzler görmek güzel..."

Benden değil de Edgar ya da Bay Tom'dan bahsediyor olsa iyi olur.

"Basajaunakların çok daha fazla hareket ettiği zamanlara dair pek çok hikâye var," diye devam etti. "Ama annemin dediğine göre insanlar daha fazla alanı ele geçirdikçe ve ağaçlar kesildikçe bizim türümüz durağanlaştı. En azından çoğumuz öyle. Ben hiçbir yere gitmedim. Herkes onun dışarı çıkıp yıldızları takip ettiği için aceleci ya da aptal olduğunu düşünüyor ama o atalarımızın yaptığını yapıyor." Sesi yumuşadı. "Ben de bunu yapmak istiyorum. Bu ormandan daha fazlasını görmek istiyorum. Farklı yaratıklarla tanışmak ve gizlice

insanlar üzerinde. Belki *fotoğrafımı* çektirir ve herkesin beni bulmaya kafayı takmasını sağlayabilirim." Gözleri tekrar kararmadan önce parladı. "Her neyse. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bize dış dünyadan bir nefes verdiğiniz için teşekkürler."

O ağaçların arasında kaybolurken ben sessizce oturdum. Keşke dış dünyanın o nefesi, yok etmeye niyetli öfkeli büyücülerden oluşan bir ekip olmasaydı.

Gürültülü bir sıçrama beni o ana geri getirdi. Başka bir balık uçtu ve Austin hemen peşinden atladı. Derin bir nefes aldım ve onun avını değerlendirip geri çekilmesini izlerken gülümsememin geri dönmesine izin verdim. İri cüssesi küçülmüş, kasları kesilmiş ve suyla parıldayan bir adama dönüşmüştü.

"Bu iyi olmalı," dedi, son balığı almak için eğildi ve onu daha önce yaptığım yığına ekledi. "Yoksa yuvarlak bir düzine mi deneyeyim?"

Bana dönüp bakarken ellerini kalçalarına dayadı. Alfa eşim. Aralarındaki en büyük, en kötü alfaydı ve ben onu suda oynaşırken ve teklifinin yeterli olup olmayacağını tartışırken izledim.

Gülümsedim ve kayadan aşağı indim.

"Kahramanım, avcı," dedim kalbim genişlerken ve ısı düşük havuzda toplanırken. "Yoksa sana balık tokatlayan mı demeliyim?"

Kalçalarım ve göğüslerimle ona doğru eğildiğimde gözleri ısındı. Üzerinde yarattığım etkiyi göstermek için biraz daha döndü.

"Hunter, belli ki," dedi derin bir sesle, suyun içinde bana doğru ilerlerken. Beni oturduğum kayaya doğru geri götürmeden önce kıyıda durdurdu. "Ben erkeğim. Homurtumu duy."

Güldüm ve dudakları dudaklarıma değdi.

"Yalnız mıyız?" diye sordu usulca. Parmakları şortumun üzerinde çalışıyordu. "Vücudunun bana sarılmış hissinin özledim."

"Sadece bir gün oldu," dedim gülümseyerek, büyüyle hissederek ve sonra bizi bir büyüyle koza içine alarak.

"Bir gece. Neredeyse iki gün."

Elleri şortumun içine daldı.

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım. Islaklığımın içinde kaydırmadan önce iki parmağıyla sıkı daireler çizdi.

"Yalnızız," dedim gömleğimi çıkarırken. "Kimse bizi görmeyecek."

Öpücüğü derin ve tutkuluydu. Kıyafetlerim rekor sürede çıkarıldı.

"Burayı seviyorum," dedi, vücudumu hissedebilmek için bir an yavaşladı. Başparmağını göğsümün tepesinde gezdirerek beni ürpertti.

"Burada seninle olmayı seviyorum. Ya da belki seninle her yerde olmayı seviyorum ve buranın güzelliği sadece bir bonus. Tıpkı senin güzelliğinin, olduğun muhteşem kadın için sadece bir bonus olması gibi."

Onu derin ve uzun bir şekilde öptüm, bacağımla kalçasına bağladım.

"Senden sadece görünüşün için hoşlanıyorum," diye mırıldandım ve sonra şakacı bir şekilde boynumu ısırduğında güldüm.

Beni döndürdü ve ileri doğru itti. Avuçlarım kayaya . Bir sonraki anda içime derinlemesine gömüldü ve zevk iniltilerini ortaya çıkardı. İç çekişi bana doğru sürüklendi, tatlı ve tatmin edici, hızı telaşsızdı.

Elleri göğüslerimi avuçlamak için etrafıma dolandı. Bu noktada hissettiğim huzur ve dinginlik, kolanının lezzetli kayışıyla birleşti.

"Daha hızlı, Austin," dedim, ona karşı geri iterek.

O , ellerinden birini karnımdan aşağıya ve ekstra duyum noktasına yönlendirdim. Üzerime eğilirken ustalıkla masaj yaptı. Her hamlesinde kalçaları popoma çarpıyordu. Sertçe nefes aldım, şimdi öne doğru koşarken eğildim. O anın içine daha da gömüldüm. Ona karşı olan hislerime.

Benim orgazm çılgılığım, o arkamda inleyerek titremeye başlamadan hemen önce geldi. Diğer eliyle saçlarımı tuttu ve küçük bir çekiş yaptı. Dişlerini boynumda gezdirebilmesi için yüzümü yana çevirdim. Fiziksel bir talep gibi hissettirdi ve gargoyle'ım zevkle birlikte bir büyü patlaması gönderdi.

"Bu asla eskimez," dedi sonunda ikimiz de derin derin nefes alırken.

"Umarım hiç eskimez."

Beni kollarına çekmeden önce bana döndü. "Olmayacak."

Öpücüğünün içine düştüm. Geri çekildiğinde, uzun süre gözlerimin içine baktı ve her nasılsa, bu herhangi bir fiziksel dokunuştan on kat daha samimi hissettirdi.

"Bu balıkları kampa götürmeye ne dersin?" diye mırıldandı. "Tüm ekipler şimdiye kadar dönmüş olmalı."

"Kesinlikle ihtiyacımız var. Tek sorun şu ki... Yarım düzine sümüksü balığı taşımayı hiç istemiyorum."

Tekrar yığına bakmadan önce gözleri düşünceli bir şekilde biraz kısıldı. "İyi bir noktaya değindin. Neden geri dönüp yardım getirmiyorsun? Eminim Bay Tom onları sizin için taşımak için her şeyi yapacaktır."

Ona dudak büktüm. "Kibar ol. Bu onun işi. Biri senin yapman gerekmeyen ufak tefek işleri yapmak istediği için çok mutlu olmalısın," diye şaka yaptım.

O derin bakış geri gelmişti. Sanki gözleri ruhumu dikizliyor gibiydi.

"Ya da belki de o bunu yapıyor ve ben diye kıskanıyordumdur."

Elimi göğsünde gezdirdim. "Bunu iyice düşünmen gerek. Benim ufak tefek yapmak senin anlattığın çekici değil. Arkamda bir şey unuttuğum için sürekli eve geri dönmek 'eğlenceli görevler' listesinde değil."

Başını yavaşça salladı. "Benim için fark etmez, Jess. Sana söyledim: senin mutluluğunu sağlamak eşin olarak benim görevim ve böyle bir göreve layık görüldüğüm için kendimi kutsanmış hissediyorum." Bir an durakladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama hayır, Bay Tom'a sataşmamın nedeni bu değil."

"Neden o zaman?" Yüzümü yukarı kaldırarak sordum. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Gerçek mi?"
"Gerçek."

"Çünkü kendime engel olamıyorum." Başını arkaya attı ve güldü. "Mürettebatınız çok tuhaf. Garip büyücü ve kız arkadaşı da dahil olmak üzere her üye bir öncekinden daha saçma. Yapamam..." Kahkahalarla sarsıldı. "Yapamam..." Omuzlarımı kavradı. "Eğer dalga geçmezsem, normal görünmeye başlayacak ve sonra ben nerede olacağım?"

"Benim durumumda, sonunda Edgar'inkine rakip olacak şekilde yavaş yavaş deliliğe mi kayıyorum?"

Ayıldı. "O vampir kadar kötü olmana *asla* izin vermeyeceğime yemin ederim."

Kahkahalar attım. "Pekala, Kazanova, hadi bunları eve götürelim." Bir adım geri çekildim ve gözlerimi kapadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Gargoyle büyümle bağlantı kurmaya çalışıyorum, böylece ekibimi daha etkili bir şekilde çağırabilirim. Bilirsin, bazen benim yaptığım gibi onları içeri çekebilmek için?"

Ama bu yeteneği istediğim zaman çağıramıyor gibiydim. Gargoyle'ımın büyüünü kendiminkiyle birleştirememiştim.

"Dengeni bulmalısın," dedi Austin beni izlerken. "Bunu yapmak için sınırlarını test etmelisin. *Bunu* yapmak için kendini tamamen . O karanlığın seni altına çekmesine izin vermelisin."

"Bunu daha önce de yaptım."

"Hayır. O karanlığa asla isteyerek girmedin. Gargoyle'un Niamh ya da savaş çağrısı tarafından dışarı çekildi. Kontrolü öğrenmenin bir parçası da karanlığını ne zaman kullanacağını seçmektir. İnan bana Jess, korkunu anlıyorum. Ne kadar uzun süre bununla yaşadığımı biliyorsun. Ama ben seni buldum. Seni bulacağımı biliyorum."

Eğer çok ileri gidersem beni geri çek. Umarım bir gün sen de bana aynı güveni duyarsın."

"Sana güveniyorum. Her ."

"O zaman arkana bakmadan o karanlığa doğru koş," dedi başparmağıyla çenemi hafifçe okşayarak, "ve bil ki kendini kaybetmene asla izin vermeyeceğim. Gargoyle'ın seni asla benden uzak tutamayacak. Bu dünyadaki hiçbir şey alıkoyamaz. Ölümden başka hiçbir şey." Bir an için sustum. "Ama belki de henüz acele etmemelisin. Bir sürü büyü salarsan ve ayım onunla savaşmak zorunda kalırsa, basajaunak muhtemelen fazla etkilenmeyecektir."

Yüzümü buruşturdum. O da vardı.

"Neden mürettebatını normal bir şekilde çağırılmıyorsun?" diye devam etti. "Biraz korkun ve Bay Tom'u dileyin, o da size ulaşmak için elinden geleni yapacaktır."

Güldüm ve ona vurdum. "Sen en kötüsüsün."

Giyinmek için eğildim, tam olarak bunu yapmaya niyetli olduğumdan bahsetmedim.

YİRMİ İKİ

O gece köyün ortak kullanım alanına girdiğimizde Bay Tom, "ŞİMDİ, BU GÜZEL DEĞİL Mİ?" diye sordu; geniş bir arazi büyümeden arındırılmış, toprak yığılmıştı. Geniş alanda üç ateş yanıyordu ve her biri bir tükürük ile kesiliyordu. İkisinin üzerinde bir geyik ve yaban domuzu olması gereken bir şey elle çevriliyor, üçüncüsünde ise çeşitli sebze ve kökler pişiriliyordu. "Basajaun'un her zaman çiçeklerle nasıl geçindiği göz önüne alındığında, bu tür bir nezaket beklemiyordum."

Hepsi bizim için görünür olan çeşitli basajaunakların arasından geçerken ona düz bir bakış attım. Belli ki güvenlerini yeterince kazanmıştık ki saklanma sihirlerini kullanma ihtiyacı hissetmediler.

Suçluluk duygusunun bıçağı midemi kesip bükerek Austin'in dikkatini çekti. Yanımda durdu, parmaklarımız iç içe geçti ve kolu benimkine sürünmeye devam etti. Ona bu kadar yakın olmanın bende yarattığı ürperti hoşuma gidiyordu. Kendimi yeniden genç bir kız gibi hissediyordum, ama bu yetişkin suçluluk duygusu beni çok zorluyordu.

"İyi misin?" diye sordu .

"Evet, iyiyim," diye cevap verdim alçak bir ses tonuyla, tüm bu olanlar hakkında onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Henüz bir zaman bulamamıştım. Ya da belki de sadece erteliyordum. Ne de olsa bu hareket tarzı üzerinde anlaşmıştık. Basajaun da buna dahilSadece tedirginliğimi ya da artık daha sık meydana gelen uyarı titreşimleri beni her deldiğinde içime asit damlatan suçluluk duygusunu üzerimden atamıyordum.

O genç daha önce Austin'le nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Yavaş ve etkisizdi. Basandere bu öğleden sonra bana daha önce hiç

dış dünya ile herhangi bir temas. Buradaki herkes korunaklıydı. Gençleri başarısızlığa hazırlamaktan bahsediyoruz.

Sağ tarafımdaki açıklıktan gelen birkaç davul sesi, kısa sürede yaylı çalgıların narin uğultusuyla birleşen bir ritme dönüştü. Beş müzisyen devasa bir kızılçam ağacının dibinde çalışıyordu. Ağacın gövdesi yirmi metre genişliğinde olmalıydı. Her enstrüman ahşaptan ya da hayvan derisinden kabaca yapılmıştı. Tellerin nasıl yapıldığından emin değildim ama ortaya çıkan ses güzel ve vahşiydi, sahneye mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Bayan Jessie, Alfa Steele." Basajaun'umuz bize doğru yürüdü. Önümüzde durdu ve partimizi inceledi. Başını salladıktan sonra bize el salladı. "Bu taraftan gelin. Bize yan tarafta herkesin görebileceği bir bölüm bırakmaya özen gösterdim."

"Peki görmemiz gereken şey ne?" Basajaun'u takip ederken Bay Tom sordu.

Basajaun duyduysa da belli etmedi. Bunun yerine bizi bir şişin yanına götürdü ve ona uzandı. Kolu çeviren basajaun durdu ve bizim basajaun'un bir parça koparıp ağzına atmasını bekledi. Uzaklaştı ve Austin ile bana baktı, açıkça bizim de aynı şeyi yapmamızı bekliyordu.

"İzin verin," dedi Austin, basajaun'un örneğini izleyerek. Yine de et şeridini ağzına götürmedi. Kendisi için bir tane kapmadan önce bana uzattı. Bunu yaptıktan sonra diğerlerinin de katılabilmesi için bizi biraz uzaklaştırdı.

"Mağara adamları gibi leş toplayacağımızı bilseydim, tabak çanak getirirdim," diye homurdandı Bay Tom.

Niamh ona, "Sadece parmaklarını emip sonra daha fazlası için geri dönme," dedi. "Her yere tükürmene ihtiyacımız yok."

Sıra kendisine geldiğinde Jasper, "Çifte daldırmadan bahsediyoruz," diye mırıldandı. "Bu şeyden büyük bir parçaya ihtiyacım olacak. Ouch! Bu çok sıcak. Bıçakları falan yok mu?"

"Bebek gibi davranma," dedi Cyra ona.

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi, parmaklarına üflerken, et diğer elindeydi.

"Lütfen bana bir iyilik yap," dedi Austin alçak bir sesle, beni biraz daha uzaklaştırarak. "Benden başka kimsenin sana et getirmesine izin verme. Bay Tom'un bile. Kesinlikle başkasının seni beslemesine izin verme. Biz-şekil değiştirenler çiftleşme yemekleri ya da büyük aile toplantıları için benzer bir düzeneğe sahiptir. Bir erkek

eşini besliyor. Başka biri bunu yapmaya kalkışırsa, bu bir meydan okuma olarak görülür. Mantıken, Bay Tom'un size bu yüzden yiyecek getirmediğini biliyorum, ama hayvanım bana sert bir şekilde biner ve onu kontrol edemeyebilirim. Seni rahatsız bir duruma sokmak istemem. Bunu benim için yapabilir misin? Sana yemek getirmemi bekler misin yoksa kendin mi yaparsın?"

"Yani, elbette, ateşin üzerinde kızaran bir karkastan et parçaları koparmana izin vereceğim. Bu pek de zor bir şey değil. Ve elbette, bunu sadece senin yapmana izin vereceğim. Bay Tom anlayışla karşılayacaktır, özellikle de onun parmaklarını her şeye sokmasını istemediğim için. Ama beni gerçekten besleyecek misin? Bir çocuk gibi mi?"

Yakınımda durdu ve vücudunun sıcaklığı soğuk tenime işledi. Ateş ışığı yüzünde titreşerek yoğun bakışlarını belirginleştirdi.

Et parçasını yavaşça ileriye doğru uzattı ve bağdan geçen ağır duygular kalbimin hızla çarpmasına neden olmaya başladı. Eti dudaklarıma değdirdi ve ben de ondan almak için ağızımı açtım. Yine de parçanın tamamı tek seferde alınamayacak kadar büyüktü.

"Dişlerini kullan," diye fısıldadı, gözleri dudaklarıma dikilmişti.

Komutla ilgili bir şey inanılmaz derecede erotikti. Dişlerini boğazımda gezdirdiği zamanki gibiydi, çiğ ve ilkel.

Dediğini yaptım, vahşice bir parça kopardım ve o biraz daha yaklaşırken yedim. Öpücüğü sahiplenici ve sertti ve tüm bedenimi ateşledi.

"İşte bu yüzden başka birinin seni beslemesine katlanamam," dedi ben lokmayı bitirip yutkunurken.

"Peki ya tam tersi? Seni ben mi besleyeceğim?"

Yoğun bakışları benimkilerden ayrılmamıştı. "Eğer istersen," dedi usulca. Yani bu büyük bir evetti.

Ben de onun yaptığıının aynısını yaptım ama hareket ettiğimde bir şey elimi durdurdu. Gargoyle'ım, belli ki. Başka ne olabilirdi ki? İlkel bir seviyede neler olduğunu hissedebiliyordum ama mantıksal olarak anlamıyordum. Ne olursa olsun, beni yönlendirmesine izin verdim. Elim dudaklarının biraz altında, kısa bir süre durdu ve havada asılı kalarak beklemeye başladı. Beklentinin gözlerimi aydınlattığını biliyordum.

Austin'in gözleri karşılık olarak parladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Neler olduğunu anlamıştı ama beni bilgilendirmedi. Bunun yerine başını eğdi ve teklifimi dişleriyle yakaladı. Tekrar dik durana kadar elimi de yanına alarak geri çekildi. Ancak o zaman bir parça kopardı ve yedi.

İçimde sıcak ve görkemli bir şey çiçek açtı. Kanıma sızdı ve damarlarımda dolaştı. Onu ağaçların arasına sürüklemek için duyduğum karşı konulmaz dürtü, bir yumrukla gömleğini yakalamama neden oldu.

"Hissediyorsun," dedi, ani dramatik değişiminden hiç rahatsız olmamıştı. Hatta hoşuma bile gitti. "Başka bir kadın hayal et-"

Parmağımı ağzının üzerine koydum. "Çılgınca bir şey yapmadan önce seni orada durduralım. Seni anlıyorum."

"Birbirinize bakmayı bitirdiğinizde yolumuza devam edebilir miyiz?" Niamh sordu.

Austin döndü ve kolunu bana dolayarak elinde kalan lokmanın kalanını yedi. Ben de onu takip ettim. Et yavandı ama açlığım umursama yeteneğimi yok etmişti.

Basajaun'umuz bizi sağa götürüp açıklığın eteklerinde durduğunda ona, "Sanırım parçaları koparmana izin vereceğim," dedim. "Birinin önünde et parçalarını koparıp sonra da kemirmeyi pek sevmem. Panayırda hindi budu yemeyi hiç sevmedim."

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Austin ve eğretili otlarıyla çevrili yemyeşil bir yonca yatağının yanında durdu.

Üzerine çöküp oturduk, sonra Edgar yanımızdan geçip tam arkamıza oturunca donup kaldık.

"Neden arkamdasın Edgar?" Austin sert bir ses tonuyla sordu.

"Özür dilerim, alfa. Ama tek yonca yatağını seçtiniz ve dört yapraklı yoncaları bulma becerim üzerinde gerçekten çalışmalıyım. Görünüşe göre biraz paslanmışım. Kırık Susan onları çok kolay buluyor gibi görünüyor. İstatistiksel olarak onun bulduğu kadar çok olmamalı ama yine de onları bulmaya devam ediyor. Sanırım birileri gözümü boyamaya çalışıyor. Yine de her ihtimale karşı becerilerimi geliştiriyorum."

Austin şaşkın bir bakışla yavaşça bana döndü. Tekrar ön tarafa döndüğünde gülmeye başladım ve yer değiştirmeyi ve Edgar'ın kazanmasına izin vermeyi tartıştığını biliyordum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, kolunu okşayarak. "Seni ısırmayacak. Değil mi Edgar? Sen arkadaşlarını ısırmazsın."

"Elimde olsa yapmazdım, Bayan Jessie. Sizi mecburiyetten ısırdığım zamanı hatırlıyorum. Gözüm hala bazen acıyor. Kötü bir dürtmeydi. Alfa Steele'in gözümü tamamen çıkaracağını sanıyorum. Mecbur buna katlanmamayı tercih ederim."

"İşte. Gördün mü?" Austin'e yaslandım ve ona gülümsedim. "Tamamen güvendeyim."

Sadece başını salladı ve bana doğru eğildi.

Bir süre sessizliğe gömüldük, müziği dinledik ve basajaunak'ı izledik. Mürettebatımız ve sürümüz etrafımıza dağılmıştı, bazıları diğerlerinden daha büyük kümeler halindeydi. Sebastian Niamh'la birlikte ormanın kenarında oturuyordu. Beni şaşırtan bir şekilde Nessa da Kırık Sue'nun yanındaydı. Sohbet ediyorlardı -*daha* doğrusu Nessa sohbet ediyordu- ve ara sıra uzanıp Sebastian'ın omzunu okşuyor ya da dizinin üstünü ovuyordu. Dokunuşları her zaman güvenli bölgelerdeydi ve asla uzun sürmedi, sanki onu baştan çıkarmaktan çok neşelendirmeye çalışıyor gibiydi.

Fırsat bulduğumda onu kontrol etmek için aklıma bir not aldım. Gargoyle büyüm yine kaybolmuştu ve bağlantımız aracılığıyla onun ruh halini değerlendiremiyordum.

Bir süre sonra Austin bize yemek getirmek için ayrıldı. Bu sefer bana yedirmedi. İsteddiği belliydi ama aynı zamanda kontrolü konusunda endişeliydi. Benimki kaygandı ve bir tür kutlama gibi hissettiren şeyi karanlığın ve birbirimizin bedenlerinin içinde kaybolmak için bırakmak istemiyordum. Kendimizi *biraz* dizginlememiz gerekiyordu.

"Neden beni evde beslemedin?" Ona sordum ve hemen kızardığımı hissettim. "Bu yetişkin bir adama soracağımı hiç düşünmediğim bir cümle. Sana baba falan demem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bir kahkaha attı ve görünüşe göre daha önce yakaladığı balıklardan birini çiğnemeyi bitirdi. Sonra omuz silkti. "Tabakların, çatalların ve her şeyin olduğu bir mutfakta aynı şey değil. Birini çatalla beslemek Dick ve Jane'e özgü bir şey. 'Al, bir ısırık al' gibi. Bu medeni bir şey."

"Oğlumu bebekken beslediğimi hatırlıyorum. Bu hiç de medeni bir şey değildi. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Temel olarak, bu işin heyecanını alıyor. Ama burada, açık ateşin yanında, doğada, ilkel yanlarımız şarkı söylerken..." Titredi. "Bu farklı bir şey. Çiftleşme böyle olmalı."

"Tamam, ama güvertede mangalda etle oturmaya ne dersiniz?"

Sessiz bir süre beni inceledi. "Bunu görebiliyorum. Denemeye hevesli olduğunu söyleyebilirim."

"Yalnız kaldığımızda, evet. Evet, yalnızım. O zaman belki sana çikolata fondünün ne kadar eğlenceli olabileceğini gösteririm."

Titreme sırası bendeydi.

"Yemek almaya çıktığımda basajaun ile konuştum," dedi bir süre sonra, bir kolunu bana dolayarak ve beni kendine çekerek. "Tüm güven testlerini geçtik. Bizden korkmuyorlar."

O suçluluk duygusu yine içime işledi. Hissettiğini biliyordum ama bu sefer üstelemedi. Onun yerine devam etti.

"Brochan çok iyi gösteri yaptı, diğerlerinden bahsetmiyorum bile. O tokadı yedi ve Niamh ve diğerleri görünüşe göre dünyada umursamadan sakın bir şekilde durdular."

"Niamh onu okumakta oldukça iyi görünüyor. Bir sorun olsaydı devreye girerdi."

"Doğru. Nathaniel da mükemmeldi. Dayağı yedi, ayağa kalktı, kanatlarını çırpı ve daha fazlasını bekledi. Görünüşe göre Sebastian onları biraz şaşırtmış."

"Öyle mi? Ama o hep bizimleydi."

"Hayır, onu Cyra ile dışarıdayken ikinci kez yakaladılar."

Bunu duymamıştım. Akşam yemeğinden önce onu kampta gördüğümde bundan bahsetmemişti.

"Baş basandere onun için gitti..." Austin başını salladı ve başka tarafa baktı. Başını tekrar sallayıp kıkırdamaya başlamadan önce bağların içinde eğlendiğini hissettim. "Lütfen bundan bana toplum içinde bahsetme, çünkü soğukkanlılığımı koruyamam."

"Neden? Ne oldu?"

Kıkırdamaya devam etti. "Sanırım dondu ve düştü." Biraz daha gülmek için. "Küfür etmedi, bağırmadı, sadece basandere ona dokunamadan yere düştü. Bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, sonra da ölü taklidi yapar gibi öylece yatmış. Ayaklarının dibinde durdu ve ne yapacağını bilemez bir halde ona baktı. Nessa o kadar çok gülüyordu ki ona neler olduğunu soramadılar. Basandere onu bir bebek gibi kucağına aldı ve kontrol ettirmek için kendi doktor versiyonlarına götürdü."

"Hayır," dedim, şimdi onunla birlikte gülerek. "Bunu bir keresinde biz antrenman yaparken yapmıştı ve basajaun ona yaklaşıp korkutmuştu ama sonra kendine gelmişti. Eminim onu taşıması durumu daha da kötüleştirmiştir."

"Nessa bana hikayeyi anlattı. Uzun zamandır bu kadar gülmediğini söyledi. İyi olduğunu, sadece korktuğunu teyit ettikten sonra ona söylediği tek şey 'Sana söylemişim' olmuş ve çekip gitmiş."

"Bu korkunç, zavallı adam. Yine de bunun iyi görünmek olarak yorumlanabileceğini düşünemiyorum."

"Sanırım bu onların kafasını karıştırdı," dedi Austin. "Baş basandere'nin insanların özlerini görebilmesi gerekiyor. Temelde onların potansiyelini görebiliyor. Onun içindeki alfabayı okuyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Elliot Graves olarak ben de onun bu yönünü görüyorum. Ama burada değil tabii ki."

"Elliot Graves olduğunda farklı bir kişiliğe bürünüyor, sanki kendini başka birinin derisiyle saklıyor gibi. Gargoyle'ımla bağlantı kurmayı kabul etmedi ama ara sıra onun hakkında okumalar alabiliyorum. Belki de öğretmen-öğrenci bağı gibi bir şeydir. Görünüşe göre sihirli dünyada her türlü bağlantı, bağ ve bağ var."

"Ya da belki de çirkinliğiniz tutunabileceği her şeye tutunuyordur ve ilişkinizin bu yönünü kapatmamıştır?"

Sanki biliyormuşum gibi sordu. Omuz silktiğimde, devam etti.

"Kendini saklamanın ne kadar sağlıklı olduğundan emin değilim ama burada o kişiliğe bürünmediği kesin. Belki de bu iyi bir şeydir."

Sebastian'ın bu kişiliği gerçekten istediğini düşünmediğimden, kristal odada büyü ve mırıldanmalarıyla daha mutlu görüldüğünden bahsetmedim. Belki bir gün.

"Her neyse," dedi Austin, "onlara kontrolümüzü kanıtlamak iyi bir şey. Görünüşe göre, elimizdeki gücü hissedebilmeleri bizim lehimize olan bir başka nokta. Brochan ve benim birkaç burun deliğimizin alevlendiği söylendi. Bu onların gözlerini açma versiyonu. Daha önce bizim kadar güçlü şekil değiştirenlerle karşılaşmamışlardı."

"Basajaun'umuz onlara kardeşinizden ve toplamayı umduğunuz diğer şekil değiştirenlerden bahsetti mi?"

"Evet. Bu onlara bir şey verdi."

Genç basajaunaklara benzeyen bir grup, gerçekte kaç yaşında olurlarsa olsunlar, müziğin yanında sohbet edip gülüşüyor, birkaçı ritme göre sallanıyor ya da hareket ediyordu. Yetişkin bir basajaun ağaçların arasında toplanmış birkaç kişiyle birlikte oturmak için yanımızdan geçerken bir parça et ısırdı.

"Bir de sen varsın," diye devam etti Austin. "Beni savunmak için ortaya çıkman hoşlarına gitti. Bu senin ateşini gösterdi. Yine de henüz sihrini tam olarak göremediler."

Yüzümü buruşturdum. Bunu ancak bir savaşta elde edebilirlerdi.

"Cyra ve Hollace burun deliklerinin daha fazla açılmasına neden oldu. Biz sihir ve alfalarla dolu bir grup insanız. Dış dünyaya karışırlarsa ya da geniş aileleri karışırsa, bizden iyi bir destek alacaklarını biliyorlar."

Kalbimde bildiğim şeyi ağzımdan kaçırdım: "Yalnız bu basajaunak grubu dış dünyaya karışmaz. Kendi içlerine kapanırlar. Burada güven ve huzur içinde kalıyorlar."

Birkaç dakika yorum yapmadı. O korkunç uyarı titreşimlerinden biri içimde titreşti. Düşmanın ne kadar yakın olduğunu söyleyemiyordum ama daha yakın olmalıydı çünkü büyü duygularını içime sızdırıyor gibiydi. Ya da belki de niyetleri buydu? Kendini bana bağlayan büyüünün içinde duygular dönüp duruyordu. *Kızgınlık. Tedirginlik. Zafer beklentisi.*

Beni almaya geldikleri için rahatsız oldular. Daha önce hiç duymadıkları bir büyü kullandığım için temkinliydim. Sebastian bunun onları inanılmaz derecede tedirgin edeceğini söylemişti. Her iyi büyücü öyle olurdu, yapamamaları bile en iğrenç büyüleri bilirlerdi. Ama sonuca gelince? Sık sık ya da hiç kaybetmiyor gibi görünen bir adam için çalışıyorlardı. Her zaman kazanan taraf için çalışmışlardı.

Büyünün tehlike sinyalleri bu kadar hızlı yükseldiğine göre aceleyle geliyor olmalı. Belli ki hiç vakit kaybetmemişler. Muhtemelen bunun sorumlusu büyüdür ve kaynakları hızlı yolculuğu erişilebilir kılmaktadır.

Üç genç basajaunak'ın açık alanda birbirlerini kovaladıklarını gördüm. Yetişkin bir basandere yanlarından hızla geçerken onlara yavaşlamaları için bağırdı.

Suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ediyordu.

"Neden sonunda bana kalbinde neler olup bittiğini söylemiyorsun?" Austin söyledi.

Kafa demedi. Orijinal planı yaptığımız mantıkla hareket etmediğimi biliyordu.

"Sadece..." Biraz mahremiyet için bizi ses geçirmez bir büyüyle sardım. "Austin, ne yapıyoruz biz? Bugün çocuklarına göz kulak olmadıkları için onlara bağırdım. *Çocuklarına*. Çocuğumu tehlikeye atan birine ne yapardım? Bir an için yeğenlerini tehlikeye attığımızı düşün. O zaman planımıza nasıl tepki verirdiniz?"

Bir öfke şoku bağların arasından kabararak geçti.

"Kesinlikle," diye mırıldandım. "Bu onların ailesi. Basajaun'umuz düşünemiyor. Onların yardımıyla temiz bir süpürme olabilir, elbette. Kolay . Ama ya bir şey olduysa ve çocuklarından biri yaralandıysa? Ya *herhangi* yaralanırsa? Bunu onlar istemedi. Onları soktuğumuz tehlikeyi hak etmiyorlar. Sahte bahanelerle onların güvenini kazandık. Bu plan üzerinde anlaştığımızı ve büyücüler konusunda onların yardımına gerçekten ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama..." İçimi çektim. "Burada yaptığımız şey hakkında kendimi iyi hissetmiyorum. Bu doğru değil."

Austin etrafımızdaki basajaunak'ı incelerken başını salladı. Cyra ayağa kalktı ve müziğe ayak uydurarak sallanmaya başladı. Gençlere katıldı ve onlar ona aval aval bakarken gülmeye başladı. Ancak bir süre sonra gülümseyerek ona katıldılar. Isabelle de ayağa kalktı ve Kace'i de yanında sürükledi.

"Katılıyorum," dedi Austin sonunda. "Bu hareket tarzına karar verdiğimizde, onlardan bize gelebilecek tehlikenin ötesini düşünmüyordum. Ama haklısın. Büyücüler onlardan biraz uzaklaştırsak bile, genç basajaunak meraklı ve cahil cesaretiyle dolu görünüyor. Daha önce bana meydan okuyan o gencin başına ne tür bir tehlike açtığından haberi yoktu. Eğer yeterince uzakta olmazsak, bazıları bizi takip edebilir ve yapmamaları gerekirken çatışmaya girebilirler. Tüm köyü riske atıyoruz."

"Haklısınız. Daha önce tanıştığım genç basandere tabiri caizse kanatlarını açmaya hevesli görünüyordu. Yani..." Ellerimi kaldırdım. "Ne yapacağız?"

Bana baktı. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," dedi usulca. "İkimiz de biliyoruz."

"Ama, mesela... onlara neden gittiğimizi söyleyecek miyiz? Onları kandırmak istediğimizi mi? Bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum. Hiçbir açıklama yapmadan erken ayrılmak da pek iyi karşılanmayacaktır."

"Bayan Jessie, izninizle." Edgar başını bize doğru kaldırdı, çok fazla yakındı. Onu da büyüye dahil ettiğimi fark etmemiştim. Onun da Bay Tom'la aynı türden bir beyaz gürültü haline gelmesi fikri beni heyecanlandırmıyordu. Edgar izini tamamen kaybetmek istediğim biri değildi.

Austin'e doğru daha sert bir şekilde eğildim.

Edgar, "Dürüstlük nadiren en iyi politikadır," dedi. "Size güvenmelerini istiyorsanız, neler olduğu konusunda açık sözlü olmanız gerekir."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Takip etmiyorum."

"İlk cümledeki 'nadiren' kısmını kastettiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Austin.

"Ah, evet, nerede yanlış yaptığımı anlıyorum." Edgar yarı gülümsedi ve sanki bir konuda dertleşiyormuşuz gibi başını salladı. "Kelimeler, değil mi? Kelimeler."

"Ne-" Gözlerimi ovuşturdum. "Niamh ya da Bay Tom'un tercüme etmesi gerekiyor." "Bence onlara tehlikenin yaklaştığını hissettiğini söylemelisin," diye devam etti Edgar. "Evde bir sorunu hallettiğini düşündüğünü ama şimdi onun seni buraya kadar takip etmiş olabileceğinden endişelendiğini. Seni ve Mr.

Austin detayları halleder. O bir alfa. Her zaman doğru cevabı bilir. Kısmi bir gerçek hala doğrudur. Çoğunlukla."

Bir ona baktım. "Aslında bu iyi bir fikir."

"Evet," diye cevap verdi, tekrar geri çekilerek. "Bazen sık sık oluyor."

Kelimeler, gerçekten.

"Onlara ne zaman söyleyeceğiz?" Austin sordu ve aslında ne kadar zamanımız kaldığını sorduğunu biliyordum.

Başımı salladım. Bilmiyordum. Ama nabız atışlarının gittikçe hızlandığını ve düşmanlarımızın tehdidini hissetmeye başladığını göz önüne alırsak, fazla vaktimiz olduğundan şüpheliydim. Ormandaki yürüyüş muhtemelen onları yavaşlatacaktı ama öyle olsa bile zamanımız tükeniyordu.

Bütün bunları ona açıkladım. "Nereye gidebiliriz? Kasabayı, bu köyü tehlikeye attığımızdan daha fazla tehlikeye atamayız."

"Onlara nereye gideceklerini soruyoruz" dedi. "Onlara yaklaşan tehlikeyi anlatıyoruz, onları dahil ettiğimiz için özür diliyoruz ve tehdide karşı nerede durabileceğimizi soruyoruz. Bu doğal koruma alanı çok büyük. Bunu yapabileceğimiz ve gençlerin takip etmesini engelleyecek kadar uzakta olan pek çok yer olmalı."

İnledim. "Bu daha fazla yürüyüş demek."

Bu aynı zamanda neredeyse kesinlikle sayıca az olacağımız ve o teorik tepede savaşacağımız anlamına geliyordu.

YİRMİ ÜÇ

İçimdeki KORKUNÇ HUM geceye devam etti. Müzik çalındı, yemekler yendi ve hepimizin bir arada olduğu bir zaman bulmaya çalıştım, böylece kimliğimizi açığa çıkarmadan sessizce ayrılma konusunu açabilirdim. Basajaun'a basandere'ye en iyi nasıl yaklaşabileceğimi sormam gerekiyordu. Ve ayrıca... Tüm bu olanlarda bizim de hatamız olduğunu kabul etmekten korkuyordum. Yapmam gerektiğini ve doğru olanın bu olduğunu biliyordum ama çok vahşi bir yaratığı kışkırtmak bu gece yapmayı en çok beklediğim şeyler listesinde değildi.

Tek tesellim, büyücüler koruma alanına yaklaşırsalar bile karanlıkta yollarını bulmakta zorlanacaklarını bilmemdi. Biraz zamanımız vardı. Ne kadar az, emin olamadım.

Yine de yaptığım tek şey Ivy House bağlantılarını kesmek oldu. Ekibin şaşkın ve meraklı bakışları karşısında Austin'in yanına sokuldum ve biraz mahremiyet istediğim izlenimini verdim. Hepsi o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, dans ediyor, yemek yiyor ve hatta dışarı çıkıp yerel halkla sohbet ediyorlardı ki, kesinlikle mecbur kalmadan eğlencelerini bozmak istemedim.

Yine de duygularımı Austin'den saklayamadım ve ne beklediğimi bildiği için bana sıkıca sarıldı. Ve nedenini de. Ayrıca Kace ve Broken Sue'yla olan gargoylle bağlantılarını da kesemiyordum, onlar da ne olduğunu merak ederek sık sık bana bakıyorlardı.

İçmek için verilen su soğuk ve ferahlatıcıydı, ev yapımı alkollü meyve içeceğinin tadı ise benzin gibiydi. Her yudum aldığımda öksürdüm, balgam çıkardım ve göğsüme vurdum. Bu ve tutarlı kalma ihtiyacı çok fazla içmememi sağladı.

Gece yarısına yakın müzik durdu. Partinin sona erdiğini ve ölüm yürüyüşümün yeni başladığını düşündüm. Şimdi ya da asla. İhtiyacım olan

Basajaun'u almak, herkesi toplamak, hızlıca sohbet etmek ve vahşi bir yaratığa ve halkına suçumu itiraf etmek için. Umarım büyücülerle tanışacak kadar uzun yaşarım.

Şaşırtıcı bir şekilde, baş basandere en ortadaki ateş çukurunun arkasına geçti. Kemikler ve hayvan dişleriyle süslenmiş, yosunlarla kaplı bir tür başlık giymişti. Alt yarısının üzerindeki örtü, boncuklar ve parlak süslemelerle bezenmiş koyu kırmızı bir numarayla değiştirilmişti.

Ateşin ışığı sert yüz ifadesine vurdu. Eli dışarı kayd ve sonra hızla hareket ederek alevlerin içine bir şey bıraktı. Işık parladı ve alevler tekrar sönmeden önce gökyüzünü yaladı. Tüm gözler ona çevrildi. Bana odaklanmıştı.

". Lütfen öne çıkın," dedi basandere.

Titreme vücudumu kapladı. Kahretsin, ses geçirmezlik büyüm daha önce işe yaramamış mıydı? Yoksa basajaun'umuz temize mi çıkmıştı? Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim! Korkaklığımı doğru düzgün kovalamamıştım!

Austin de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü bağlarımdan ihtiyat pompalanıyordu. Benimle birlikte durdu, eli sırtımın alt kısmındaydı.

"Sorun yok," dedi basajaun'umuz, yaklaşarak. "Size zarar vermek istemiyorlar."

Ona sertçe başımı salladım ve ilerledim. Çıtırdayan ateşin arkasında ona yaklaşmamı bekledi ve sonra beni ateşin etrafından dolaştırıp sağına yönlendirdi.

"Yüzünü halkına dön," dedi bana usulca.

Austin beni takip etmişti ve yanımda durarak bir ekip olduğumuz mesajını veriyordu. Bir birim. Ivy House bağlarının üzerindeki susturucuyu kaldırdım ve beni bekleyen bir hazırlık buldum. Birçoğu beni sakın bir şekilde izliyordu, mülayim ifadelerle arkalarına yaslanmışlardı ama durum tırmanırsa onlar da tırmanacaktı. Sebastian açıklığın kenarına, bir ağacın yanına taşınmıştı, ellerini uzatmış ve hazır bekliyordu. Onun yanında Nessa ellerini kalçalarına dayamıştı. Kırık Sue diğer yöne gitmiş, şekil değiştirenlerle bağlantı kurmuş ve onların hemen önünde, hazır bir şekilde durmuştu.

Neler olup bittiğini, hatta benim bütün gece endişeli olduğumu bilmiyor olabilirler, ama onlar açıkça bir anda dönebilen bir ekipti. Bundan önceki sakın gibi görünen akşam, bu yaratıkların bize saldırma ve durumun bir anda çirkinleşmesi ihtimaline karşı gözlerini kör etmemişti.

"O. Öne gel," dedi basandere yüksek ve net bir sesle. Bizim basajaun onun yanına doğru yürürken başını bana çevirdi ve sessizce şöyle dedi: "Seni iyi koruyorlar. Size büyük saygı duydukları çok açık. Bu saygı güvenden gelir. Güven ise onlar için doğru olanı yapmaktan gelir."

"Umarım öyledir. Hepimiz birbirimiz için doğru olanı yaparız.

Biz böyle çalışıyoruz." "Evet. Birbirinizi önemsiyorsunuz. Aile gibi."

Basajaun'umuz onun diğer tarafında durdu. Beklenti boşluğu doldurdu.

Basandere sessiz bir ritmin ardından, "Yıldızları takip etmek için topluluğumuzu terk etti," dedi.

Bedenim büyüünün uyarısıyla titreşti ve bu kez büyü aracılığıyla düşmandan gelen bir kötülük kıvrımı hissettim. Alnımda boncuk boncuk terler oluştu.

"Güneydoğuda ev diyebileceği ıssız bir dağ buldu," dedi. "İtirazlarımıza rağmen orada kaldı. Onu geri getirme çabalarımıza rağmen. Ve orada aradığı şeyi buldu. *Onunla* dağın altında buluştu. Onu uzak mağaralara kadar takip etti. Onu korudu, kolladı ve onun için savaştı... tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi. Ona yiyecek sağlamış, sopa yapıcılığına hoş geldin demiş ve onu yavrusuyla tanıştırmış. Kadın hiçbir şey istemiyor. O da hiçbir şey istemiyor. Her şeyi istiyorlar. Onlar bir aile. Gel."

Her birimize ellerini uzattı. Ben de Basajaun'un izinden gittim ve onun elini tuttum.

"Vakit geldi." Ellerimizi havaya kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. Ellerimizi bıraktıktan sonra sol tarafında daha önce fark etmediğim küçük bir kese açtı. "Özünün adını ailesine açıklamanın zamanı geldi. Bu ismi bildiğimize ve çubuk yapıcıların özlerinin isimlerini korumadıklarına göre, hepiniz bu değiş tokuşa tanıklık etmek için hazır bulunabilirsiniz."

Heyecan ve beklenti girdabı bağı doldurdu. Ulric basajaun'un gerçek adını öğreneceği için kendinden geçmişti.

"Alfa Jessie Ironheart." Basandere ateşe barut attı. Ateş yeniden yükseldi ve alevler yeşile döndü. "Ai'Foran soyundan Buln'dan." Daha fazla toz attı, bu sefer sarı. "Birbirinizin özünü her şeyin üstünde tutacaksınız. Siz bir ailesiniz."

Öz, ruh ya da belki de yaşam gücü demenin bir yolu gibi geliyordu. Ne olursa olsun, bu açıkça bir onurdu.

Tozu birleştirdi ve ateşe attı; yeşil sarıyla karıştı ve göklere doğru uzandı.

"Tamamdır," diye bitirdi.

Köylüler bu sözleri tekrarlıyordu ve ben de bu sözü Basajaun'un cezasını tamamladığında söylediği sözlere bağlamaktan kendimi alamıyordum. Yine de gücendirmek ve kafama tekme yemek istemediğim için bu cümleyi onlarla birlikte mırıldandım. Ulric ellerini zaferle havaya kaldırdı, Muhtemelen sonunda Basajaun'un adını öğrendiği için.

Bundan sonra olacaklardan önce Edgar, "Halka açık yerler için bir takma isme ihtiyacı olacak. Adını ailesinden olmayanlara açıklayamayız. Acaba Bayan Smith olmak ister mi? Ya da Teğmen Dan."

Edgar'ın *Forrest Gump*'tan bir isim kullandığını fark etmediğinden oldukça emindim ve bu gerçek olayı daha da komik hale getirdi.

Gülmemek için kendimi zor tutarak sebepsiz yere eğildim ve basajaun'un-Buln'dan'ın-önderliğinde ateşin etrafında dolaşarak önünde durdum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Buln'dan. "Ben de Bayan Smith lakabını kabul ediyorum."

"Hayır, öyle demenize gerek yok," demek için acele ettim. "Hayır, seni arayabiliriz-"

"Her zaman bir lakabım olsun istemişimdir," diye devam etti. "Çocukluğumdan beri arkadaşlarımdan bir lakap bulmasını isterdim. Arkadaşlık, neşe ve mizah üzerine kurulu bir isim. Şekil değiştirenin bile bir lakabı var."

"Şey, Broken Sue geldi-"

"Edgar bana Bayan Smith adını taktı," dedi. "Güzel bir isim. Genel bir inşaatçı ismi, değil mi?"

"Bence Dan daha iyi bir inşaatçı ismi olabilir," dedim, bu sefer caydırıcı olmamak için. "Bayan Smith muhtemelen bizi daha da tuhaf gösterecek-"

"Mükemmel," dedi Sebastian ağacının yanından. "Ona Bayan demek. Büyücüler varken Smith mükemmeldir."

"Ve evde," dedi Nessa, Sebastian'dan birkaç adım uzaklaşarak, "çok tanıdık ve çok daha uygun olan Dave takma adını kullanabiliriz. Nasıl yani? İki lakap. Biri aile için, diğeri de... aileden olmayanlar için."

"Dave mi?" Şaşkınlıkla söyledim. "Bu onun gerçek adının bir parçası bile değil."

Teğmen Dan, ona rastgele *Dave* demekten daha uygun olur." Buln'dan'ın gülümsemesi sakalını oynattı ve kaydırıldı. "Evet. İki lakap."

Bu iş tamamdır."

"Hayır, ama..." İçimi çektim. Bu gemiyi mantıklı sulara doğru yönlendirmenin ne anlamı vardı? Bu savaşı her zaman kaybedecektim. "Peki, tamam."

Harika," dedim ateş yükselirken. "Harika isimler." "Şimdi gidin. Şenliklerin tadını çıkarın," dedi basandere.

Herkes tahta bardaklarını kaldırarak tezahürat yaptı. Müzisyenler daha hızlı bir şarkı çalmaya başladılar ve Buln'dan-Dave, sanırım-elimi tutup havaya kaldırdı. Dave gülerken tezahürat tekrar yükseldi.

"Uzun zamandır bekliyorduk, değil mi Jessie Ironheart?" dedi kalabalığa bakmaya devam ederken. "Yıldızlar üzerimizde ıslıl ıslıl parlıyor. Yollarımızın kesişmesi kaderimizde varmış. Ivy House ile birlikte çalışmak büyük bir onur. Bundan eminim. Ailem de yakında bunun farkına varacak."

"Bu konuda." Bir an için dudağımı çiğnedim. "Konuşmamız gerek."

Sonunda ekibimizi bir araya topladım, zamanın tükendiğini biliyordum ve hepimizi bir mahremiyet balonuna sardım. Orada Austin'le ne konuştuğumuzu anlattım. Endişelerimi açıkladım ve kararımdan vazgeçirilemeyeceğimi açıkça belirttim.

İşim bittiğinde herkes sessizce düşüncelere daldı. Kararlılığımı sarsabileceği endişesiyle bağın içinden onların duygularına bakmadım.

İlk konuşan Niamh oldu, gerçi benimle değil. "Sebastian, en iyi tahminine göre, basajaunak olmadan gelecek olanla başa çıkabilir miyiz?"

Çemberimizin kenarında durmuş, tırnağını karıştırıyor, *düşünüyordu*. Sonra korktuğum şeyi doğruladı. "Neredeyse kesinlikle sayıca bizden üstün olacaklar," dedi. "Açıklanmayan bir yere, güçlü ve şaşırtıcı büyüler yapabilen bir büyücüyle - adamlarını bu kadar sarsan bir büyücüyle - muhafazakâr sayılarla karşılaşmak için asla gelmeyeceklerdi."

"Pekâlâ. Hadi bunu inceleyelim." Niamh biraz daha rahatladı. "Büyücülerle başlayalım," dedi biraz daha sert bir ses . Parmakları tahta fincanlardan birine dolandı ve içindeki şeyin su olmadığını varsaydım. Belli ki parasının hakkını verebilecek bir içki bulmuştu. "Büyücüler. Neye bakıyoruz?"

"Sanırım bir ekip getirecekler," diye yanıtladı Sebastian. "Nessa mı?"

Nessa yaklaştı ve uçuşan bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dört ya da beş yeterli büyücü düşünüyorum. Büyüler hakkında derinlemesine bilgi sahibi olacaklar ama yarısını yapabilecek güce sahip olmayacaklar. Daha güçlü bir büyücüye karşı aradaki farkı kapatmalarına yardımcı olacak iksirleri ve diğer yardımcıları olacak."

"Jessie ve ben savunma büyülerıyla onları çoğunlukla etkisiz hale getirebiliriz," dedi Sebastian. "Ben çoğundan daha büyük bir boşluk yaratıyorum ve Jessie de bunu hazırlıklı ötesinde genişletiyor. Gerçi çok tecrübeli değil. O da

gerçekten sadece kaba çalışabilir. Düşmanın saldırısı karşısında başka herhangi bir şeyi tamamlaması çok uzun sürecektir."

"Onu savunmaya al," dedi ona. "Buluşmanızdaki gladyatör tipi savaşta savunmada çok iyiydi."

Yavaşça başını salladı. "Doğru. Evet. Eğer o çok güçlü bir savunma yapabiliyorsa, ben de onu güçlendirebilirim. Yine de bu bizim çabalarımızı kilitleyecektir. Onların yer ekibine karşı herhangi bir saldırı büyüyle yardım edemeyiz."

"Yer ekibinden ne bekleyeceğimizi biliyor muyuz?" Austin sordu. "Bunlar yüksek eğitimli birlikler mi?"

"Evet. Paralı askerleri düşünün ama çok daha etkililer. Bu birlikler Momar'ın maaş bordrosunda yer alıyor ve çeşitli durumlar için gerektiğinde kullanılıyor. Örneğin şekil değiştiren sürülerini yok etmek gibi. Katliamlara karşı duygusal tepkilerini öldürmek üzere eğitildiler. Merhamet onların sözlüğünde yoktur. Hepsi göğüs göğüse ya da özel silahlarla dövüşebilir ve acımasızca dövüşürler. Vahşice."

"Efendim, izin verir misiniz?" Kırık Sue sordu, kollarını şişkin kaslarını gösterecek şekilde arkasında kavuşturmuştu. Geçmişinin namlusuna baktığını söyleyebilirdim. Duygularıyla olan mücadelesini anlıyordum. Yine de geri adım atmayacağı belliydi.

"Git," dedi Austin.

"Önemli olan tek şey o büyücüleri dondurmak. Büyülerini ellerinden almak savaşın yüzde yetmiş beşini oluşturur, yer ekibinde kim olursa olsun. Benim sürüm beşte bir bile olsa homurdananlarla başa çıkabilirdi. Bizi bitiren büyü oldu."

Ulric elini kaldırdı. "Herkes olduğunu unutuyor mu? Büyücüleri dondurun ve biz de yer ekibinin üzerinden uçarak etkisiz hale getirelim. Böylece büyücülerimiz yer ekibine saldırmak için serbest kalır ve biz de onlara yardım edebiliriz."

Sebastian, "Onların yer ekibi sadece homurdanan insanlar değil," dedi. "Onları hafife almak hata olur. Ve uçakları düşürebilecek silahlara sahipler."

"Kusura bakma garip büyücü," dedi Nathaniel, "ama biz sıradan uçucular değiliz. Biz gargoyleleriz. Onların silahları bir hiç."

Nessa ona gülümsedi. "Ve şimdi gargoylelerdeki inatçı çizginin bir takıma gerçekten nasıl fayda sağlayabileceğini görüyoruz."

"Anlaştık o zaman," dedi Austin. "Büyücülerimiz, gargoyleler büyücülerini tamamen ortadan kaldırıncaya kadar onlarınkine karşı koyacak. Bu ilerleme kaydedilirken, benim

pack ve Ivy House ekibinin geri kalanı, büyücüler bizi destekleyene kadar onların yer ekibiyle ilgilenecek."

Sebastian başını salladı. "Ya beni gerçekten duymuyorsunuz ya da cesaretiniz tamamen kontrolden çıkmış durumda."

"Ya da taş kadar aptallar," dedi Niamh içkisinden bir yudum almadan önce. "Her iki durumda da başka seçeneğimiz yok. Tabii Ivy House'a geri dönmek, düşmandan önce varmayı ummak ve et yiyen cüceler tarafından saldırıya uğradığımız sırada onları alt etmek istemiyorsak." Bir yudum daha. "Şu cüce fiyaskosundan sonra Edgar'ı emekli etmenin zaman çizelgesi nedir?"

"Evet," dedi Edgar ciddiyle. "O cücelerle gerçekten başım belaya girdi. Oyuncak bebekler umduğum kadar etkili değil. Düşen askerlerimizi onarmak için yedek parçalarımız tükeniyor. Gerçekten hiçbir mazeret yok, Bayan Jessie. Bu bir görev ihmali ve sonunda acınıza son vermeliyim."

"Ciddiyim Niamh, sakın başlatma." Yüzümü ovuşturdum. "Bu savaşı en başta kasabada istemememizin nedenlerini görmezden gelsek bile Ivy House'a geri dönecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyorlardı. Ekibimiz alınmasın ama bizden çok daha organize görünüyorlar."

"Bu yeni plandan duyduğum üzüntüyü ifade etmeliyim," dedi Dave. Beynim ona böyle hitap etmekte gerçekten zorlanıyordu. "Ailemin Ivy House'un büyüklüğüne tanık olmasını istedim. Senin hakkında çok meraklandılar. Daha fazlasını öğrenmeye hevesli birçok kişiyle konuştum. Eğer seni savaşta görselerdi, burun delikleri gerçekten alevlenirdi, bunu biliyorum. Yaşlılar savaşın heyecanını hatırlayabilir. Bence bu, en azından ormanın güvenliğinden çıkarmak için bardağı taşıran son damla olur, gerçekten."

"Bunu anlıyorum. Ancak savaşma kararını kendi başlarına vermeleri gerekiyor. Onları buna zorlayamayız. Aileni tehlikeye atamayız, Dave."

"Ona Dave demenin saçma olduğunu düşünen başka biri var mı?" Ulric fısıldadı. "Ben Buln'dan'ı seviyorum. Bu çok havalı."

"Ama biri ona böyle seslendiğimizi duyabilir. Mesela barda falan," diye cevap verdi Jasper aynı sessizlikle. "O zaman onu kızdırabilir ve bu yüzden kollarımızı çektirebiliriz."

"Doğru. Peki ya Ivy House'da-"

"Odaklan," diye bağırdı Nathaniel ve ilk kez onun onlara karşı sert bir alfa gibi davrandığını gördüm. Gerçi bu onun ilk kez yaptığı bir şey değildi,

Çünkü her iki adam da hemen tüm konuşmaları kapattı ve bunu yaparken neredeyse pişman görünüyorlardı.

"Haklısınız Bayan Jessie," dedi Dave. "Düşünmüyordum. Umut ediyordum ama düşünmüyordum."

"Tamam." Elimi sebepsiz yere Austin'in omzuna koydum. "O zaman korkutucu kısma geçelim. Bunu baş basandere açıklamak için herhangi bir ipucu ve püf noktası var mı?"

"Hayır." Dave ayağa kalktı ve omuzlarını silkti. "Şerefim bunu itiraf etmemi gerektiriyor. Bu konuyu *onunla* konuşacağım."

Niamh içkisini bitirip ayağa kalkmadan önce, "O halde koşmaya başlamalıyız," dedi.

YİRMİ DÖRT

"KAÇMANA GEREK YOK," dedi Dave. "Sorumluluğu üstleneceğim ve cezayı kabul edeceğim. Utanç içinde sürgüne gönderilebilirsin ama öldürülmeyeceksin."

Parmağımı kaldırdım. "Yalnız... Edgar daha önce iyi bir noktaya değindi." Bu bana bazı bakışlar kazandırdı. "Biliyorum. Kimse benim kadar şaşırmadı. Belki de onlara gerçeğin çoğunu söyleyebiliriz? Böylece onları ikna etmek için hâlâ bir fırsatımız olur-"

Kararlılıkla büyüünün içinden geçti. "Kahretsin," dedim peşinden koşarken.

"Ne yapacaksın?" Austin yetismeye çalışarak sordu.

Bay Tom'un arkamızdan, "Peki, gidin," dediğini duydum. "Bu aslında senin planındı. Kılıçların üzerine düşmekten, imparatorluklar kurmaktan ve insanları manipüle etmekten bahsediyordun, şimdi neredesin?"

Neden bahsettiğinden emin değildim ama Niamh biliyor gibiydi. Niamh, "İçkimin tadını çıkarıyorum, şu anda bulunduğum yer orası," diye yanıt verdi. "Bu

", peruğunu takmaya devam et."

Dave baş basanderi küçük ateşlerden birinin yanında oturmuş, diğer iki kişiyle sohbet ederken buldu. Yaklaştığımızda sessizleştiler ve aramıza baktılar. Tanımadığım iki basandere tek kelime etmeden ayağa kalktı ve arkalarına bile bakmadan uzaklaştı. Liderleriyle konuşacak önemli bir şeyimiz olduğunu hissetmiş olmalıydılar. Ya da belki Dave'in vücut dilinden bunu anlıyorlardı.

"Evet? Ne ?" diye sordu basandere, Dave'e bakarak.

Niamh bize katıldı, biraz uzakta duruyordu. Burada çok yardımcı olacağından şüpheliydim.

"O," diye başladı Dave. "Sana söylemem gereken bir şey var. Oturabilir miyim?"

"Evet." Bakışları bana kaydı.

"Ben...uh..." Kendimi, okuldaki dolaplara grafiti yaptığımı itiraf etmek için ebeveynine giden bir çocuk gibi hissettim. "Muhtemelen açıklamak ya da en azından destek olmak ya da"- *nihai kararı duymak ve hepimizi öldürmeye karar verirken diye seni büyüyle patlatmak için buradayım*-"diğer şeyler," diye topalca bitirdim.

"Otur," dedi bana. Austin ve Niamh ayakta kaldılar ve Dave ile beni bu konuşmanın odak noktası olarak bıraktılar. İkisi de az önce kendilerini benim boktanlar listeme yazmışlardı.

Dave, "Bir muhakeme hatası yaptım," diye söze başladı ve ardından tamamı doğru olan ama birkaç büyük ayrıntının atlandığı inanılmaz bir hikâye anlattı. Bu tam da Edgar'ın savunduğu yaklaşımdı.

Hikayeyi kilit bir noktaya bağladı: zaten ziyaret etmemiz gerekiyordu ve peşimizdeki tehlikeye rağmen sözümüzden dönmek istememiştik.

Sözümüzü bozmak istemedik. Dahice. Niamh bile bundan etkilendi. Aramızdaki bağdan bunu hissedebiliyordum.

Sonunda bitirdiğinde, gözleri kısık, omuzları kambur, basandere "Anlıyorum" dedi. Dikkatini bana çevirdi ve uzun bir süre beni inceledi. Ateşin ışığı koyu kahverengi gözlerinde parlıyordu. ", " dedi, "Buln'dan'la ilk tanıştığında onun hakkında ne düşünmüştün?"

Keskin sola dönüş beni aptalca göz kırpmaya zorladı. "Um..." Düşünceler beynimde karmakarışık. "Zar zor hatırlıyorum. Kaçırılmışım ve dikenlerin üzerinde asılı bir kafese hapsedilmişim. O sadece o anın genel yaklaşan kıyametine katkıda bulundu. Ama benimle konuşurken nazik davranmasını takdir ettim."

En azından nazik olduğunu *düşünmüştüm*. O an o kadar adrenalin doluydu ki hatırlamıyordum. Sadece büyülu çiçekler karşılığında kaçmayı deneyebilmem için doğaçlama bir mola vermeyi kabul ettiğini hatırladım. Yine de onun bunu bilmesini isteyeceğini sanmıyordum.

"Peki ya çivilerin üzerinde asılı değilken, ölümünüzü beklerken?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırıp düşündüm. O zamandan beri çok şey olmuştu. "Gergindim sanırım. Ya da en azından herkes gergindi. Ya da korkmuştu. Ama bana zarar vereceğini düşünmemiştim. Bu yüzden savaştaki aşırı vahşetine tanık olduğumda biraz şaşırılmışım. O zaman kesinlikle gergindim, rastgele bir kuralı çiğneyip çiğnemeyeceğimi ve bu yüzden Hulk tarafından ezilip ezilmeyeceğimi merak ediyordum."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Hulk ezmesi mi?" Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Ne demek istediğini anladım. Peki buraya gelmek? Bu hileyi ortaya çıkaracağımızdan ve intikam alacağımızdan endişelenmedin mi?"

"Bu konuda hâlâ endişeliyiz, evet."

"Niamh, "Ailenin herhangi bir üyesinin savunmasız olabileceğine inanmak zor," dedi. Jessie bir basajaun'la ilk kez karşılaştığında endişelenmemişti çünkü ne yaptığını bilmiyordu. Onun gerçekte neler yapabileceğini bilmiyordu ve bunu anladıktan sonra aralarındaki uyuma güvendi."

Basandere Niamh'a, "Ama onun neler yapabileceğini biliyordun," dedi. Bakışları Austin'e kaydı. "Biliyordun. Ve yine de onun bölgesine davetsiz gittin. Bana hikâyeyi anlattı."

"Onun bölgesine doğru şekilde girdik," diye yanıtladı Austin. "Onun onayını aldık. Ve bunu yaptık çünkü Jess'in onun yardımına ihtiyacı vardı. Bir şey olursa diye ben oradaydım. Hayır deme seçeneği vardı. O takas yapmayı seçti."

Uzun bir süre onu inceledi. "Ve şimdi, yardımımıza ihtiyacın var."

"Bunu çözmek için sana ihtiyacımız yok, elbette yok," dedi Niamh. "Ormanda tökezleyerek ilerleyecek, duracak bir yer bulacak ve büyücülerin gelip bizi bulmasını bekleyeceğiz. Bir planımız ve bol miktarda gücümüz var. Sadece halkımızı tehlikeye atmamak için kasabamızdan çıkmamız gerekiyordu."

"Bizi tehlikeye atmayı mı tercih ettin?" diye karşılık verdi basandere ve birden Bay Tom'un Niamh'ı peşine takmasından hiç memnun olmadım.

Hasar kontrolü yapma şansım olmadı.

"Bu düşman *eejit* grubu sana hiç sorun çıkarmayacak." Bu ihtimali elinin tersiyle itti. "Onlar uşaklar. Jessie ve diğer tuhaf büyücü geldikleri kadar güçlüler -gelecek olandan çok daha güçlüler. O tuhaf büyücü büyülü bir ansiklopedi kadar iyi. Tüm o eğilip bükülmeler ve diz çökmeler sizi yanıltmasın. Kendi elementine girdiğinde, ağırlığınca altın eder. Düşman büyücülerini engelleyecekler ve sonra elinizde ne olacak? Güçlendirilmiş paralı askerler. Onların ne olduğunu hatırlıyor musun? Yoksa çok uzun zamandır yürüyüşçülerle saklambaç mı oynuyorsun?"

Niamh'a, "Belki de bu kez kişiliğinin 'insanları görevim olarak kırım' yönüne yaslanma," diye mırıldandım.

Belli ki beni duymamıştı çünkü ses tonunu değiştirmede. "Eğer içinde biraz olsun vahşilik kaldıysa, ki kalmalı, çünkü Bayan Smith uzuvlarını koparıp etrafa fırlatmaktan hoşlanıyor, onları darmadağın edersiniz. Seni şekil değiştirenler gibi hissedemezler ve büyücülerimiz

yerinizi bulmak için büyü kullanmalarını engelleyebilirdi. Ortalarını deşip vücutlarını omuzlarının üzerinden atana kadar hayalet olurdunuz. Bu sizin için spordan başka bir şey olmazdı."

Bu açıklama biraz fazla oldu.

Basandere yüzümü buruşturduğumu fark etti. "Ve *onu* bu konuda ikna etmeye mi çalıştın?"

Diğerlerine soruyordu ama açıkça benden bahsediyordu, ben de cevap verdim. "Söylediler. Ve ben de inandım."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu.

Yutkundum ve bir an durdum çünkü bunun aslında bir duruşma olduğunu biliyordum ve diğerlerinden daha fazla berbat etmek istemiyordum. Tanrı'ya şükür bu sefer doğruyu söyleyebilirdim. Ona burada yaşadığım huzur ve memnuniyetten, gargoyle'ımın kendini evinde nasıl hissettiğinden bahsettim. Ona benim de bir oğlum olduğunu ve işler tersine döndüğünde ne kadar öfkeli olacağımı fark ettiğimi söyledim. Beni ne kadar vahşi yapacağını-

Sonra panik içinde donup kaldım çünkü son kısmı söylemek .

"Yani... bu sadece..." Diğerlerinden birinin yardımına geleceğini umarak uzun bir süre nefesimi tuttum. Gelmediklerinde, onlara korkunç şakalar planlamayı aklıma not ettim ve tekrar denedim. "Her neyse, seni ve aileni tehlikeye atmak yanlış olur. Hiçbir şey olmayacak olsa bile, bir şeyler olabilir ve ben bu olasılıkla yaşayamam. Gitsek daha iyi olur."

Yine beni inceledi. Herkes sessiz kaldı. Bu açıkça karardan önceki müzakereydi.

"Buln'dan yıldızları takip etmeye gitti," dedi sonunda, ellerinin üzerinde geriye doğru itildi ve uzun ağaçların arasındaki boşluktan yukarı doğru baktı. Siyah tabakanın içinde ışık kırıntıları parıldıyordu. "İnsanın kendi başına yola çıkması zordur. Her zaman doğru şeyi yapıp yapmadığınızı merak edersiniz. Emin olmadığınız anlarda, güvensiz anlarda onaylanma arayışına girersiniz. Doğru olduğunu kanıtlamak için diğer insanları yolunuza itmeye çalışırsınız. Onun yaptığı da bu. Bizi kendi yolculuğuna katılmaya zorlamaya çalışıyor."

Bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ama kendime engel olamadım. "Ama giderken seni yolculuğuna katılmaya zorlamadı." Başımı eğdim. "Yoksa öyle mi yaptı? Bunca zamandır seni dağına götürmeye mi çalışıyordu?"

Dave'in yüzü bir anda aydınlandı. Basandere gözlerini kıstı.

Kaşlarımla kendiliğinden kalktığını hissettim. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Sadece soruyorum. Şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti."

"Hayır," dedi Dave tomurcuklanan bir gülümsemeyle. "Ben yapmadım. Yalnızlık, geri dönüp bir eş arasam mı diye düşündüğüm zamanlar... Hiçbir zaman fikrimi değiştirecek kadar çekim hissetmedim. Aslında, kalmak için daha güçlü bir dürtü hissettim."

"Doğru. Yani değil-"

"Bu köy -siz- beni belli bir yola itmeye çalışıyordunuz," diye devam etti Dave. "Her ziyaretimde beni geri dönmeye ikna etmeye çalıştınız. Şimdi bile geri dönmeme tercih ediyorsunuz. Yine de böyle bir dürtü hissetmiyorum. Yaptığım şeyin doğruluğunu hissediyorum."

"Ama bizi kendi zorluyorsun," diye karşı çıktı basandere. Başını yine biraz öne eğdi.

"Uzun zamandır mı annelik yapıyorsun?" Niamh alaycı bir tavırla sordu ve ağzım açık kaldı. Kaşlarımla çatarak iki basajaunak'ın arasına baktım. Akraba olduklarını fark etmemiştim. Dave hiç *annem* ya da ona benzer bir isim kullanmamıştı. "Seni kendi yoluna ya da yolculuğuna ya da her ne hakkında konuşuyorsan ona zorlamaya çalışmıyor. Seni de dahil etmeye çalışıyor, Tanrı aşkına. Yeni ailesinin ne kadar güçlü olduğunu göstermeye çalışıyor ve bunu yapabilmesinin tek yolu da bizi iş başında görmeniz. Dişi bir gargoyl'u iş başında görmediysen yaşamış sayılmazsın. Ya da bir anka kuşu veya gök gürültüsü kuşu. Ya da Austin Steele'in uyandığında neler yapabildiğini. O garip büyücünün nasıl bir sihir yapabildiği hakkında hiçbir fikrin yok. Garip vampir mi? Savaşta doğal boşlukları ne kadar iyi doldurduyuyla sizi şok edecek. Sassy Smith ya da ona her ne diyorsak, gurur duyuyor." Etrafına bakındı ve sonra fincanına baktı. "Ve ben boşum. Hadi acele edelim. Sanırım bu şey beni biraz heyecanlandırabilir. Uzun zaman oldu. Keyfime bakıyorum. Her neyse, diğer sebep de aklıma gelmeli. Yemin ederim, çok aptalsın. Bunca zaman sonra, sonunda amacını buldu. Şimdi hayatının iki bölümünü de birleştirmek istiyor. Kendine gel. Yolculuğunda sana ihtiyacı yok. Sadece herkesin iyi geçinmesine ihtiyacı var." Serbest eliyle işaret etti. "Pekâlâ. Gidip onu doldurmam gerek. Bırakayım da bu karmaşayı siz çözün."

Arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

"Evle birlikte geldi," dedim çabucak. "Onu takım için ben seçmedim, o sadece... her şeyle birlikte geldi. Ayrıca, çok zeki biri değilim ve açıkçası onun senin oğlun olduğunu bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmedi." Kaşlarımla çatmıştım. "Aslında Niamh'ın bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kulak misafiri falan mıydı-"

"Bütün bunları düşünmem gerekiyor," dedi basandere. "O, sen suçsuzsun. Bunu, bizi etkilemeden önce düzelttiğin yanlış bir karar olarak değerlendireceğim. Ancak bir dahaki sefere bu kadar hoşgörülü olmayacağım."

"Anlaşıldı. Olduğunuz için teşekkürler-"

"Yarın," diye devam etti, "ya da uygun gördüğünüzde, sizi savaşınız için daha fazla alanın olacağı farklı bir yere yönlendireceğim. Bu tehdidin sizi bulmasını beklerken açlıktan ölmemeniz ya da ölmemeniz için sizinle birlikte küçük bir grup göndereceğiz." Tereddüt etti. "Yine de avcılık ve balıkçılık yeteneklerinizin size yeterince hizmet edeceğini kabul etmeliyim. Buln'dan'a bir iyilik olarak, sana avını saklamanın ve pusuya düşürmenin en iyi yollarını da öğreteceğiz. Düşman yaklaştığında ayrılacağız. Bu bizim savaşımız değil. Şimdi ve gelecekte hoş karşılanan misafirler olsanız da, aileden değilsiniz. Ne bizim size ne de sizin bize karşı bir yükümlülüğünüz var."

"Katılıyorum," dedim nefesimi bırakarak. Tam olarak umduğumuz gibi değildi ama korktuğumuzdan daha iyiydi. Bunu kabul ediyorum.

Başını salladı ve Dave'e bir bakış fırlattı. "Sen ve ben bu konuyu daha sonra konuşacağız."

"Evet," dedi ve içinde dönen duyguları hissedebiliyordum. Daha önce bu beni tedirgin edebilirdi ama aralarındaki ilişkiyi bilmek onun için duyduğum endişeyi hafifletti. Oğlunu öldürmeyecekti. Ne yaparsa yapsın sonsuza kadar sürmeyecekti. Onun için bu kadar ileri gitmişse olmazdı.

"Git, kutlamanın geri kalanının tadını çıkar," dedi basandere. "Sanırım puca'nızın ne kadar tüketebileceğine dair bir bahse girildi."

"Para ya da bahse girdiğin her neyse," dedim, "en uç bahse gidecek. Seni içip bitirecek, izle."

Basandere o tarafa baktı ama Niamh çoktan gitmişti. Onu kendi alanımıza geri dönmüş, oturmuş ve müzik eşliğinde sayıları giderek artan dansçıları izlerken bulduk.

Oturduğumuzda "İşe yaradı mı?" diye sordu. "Annelik suçluluğu hissedip sana ve ona yumuşak davrandı mı?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Planın bu muydu?"

"Tabii ki planım buydu. O kurnaz biri. Sert. İyi bir lider. Ama anneler kolaydır. Çok fazla baskı noktaları var."

"Nasıl anladın?" Ulric bana o berbat, benzin tadındaki meyve alkolünden bir fincan uzatırken sordum.

"Belli değil mi?" Broken Sue'ya doğru ilerlemeden önce Austin'in omzumu sıkmasını bekledi. Az önce olanları ona anlatacaktı.

oldu ve planlar deðiřti. "şimdi, bunu şahsen bilmiyorum ama yeterince sık gördüm. Anneler hiçbir zaman yeterince şey yaptıklarını düşünmüyorlar, değil mi? Bana bu hikayeleri anlatırlar ve ben de her zaman zavallı *yaratıklar* diye düşünürüm! Aynı anda milyonlarca şeyle hokkabazlık yapıyorlar gibi görünüyor. Her zaman bunalmış durumdalar. Çatlamaya hazırlar. Onlardan sadece otobüsün tekerleklerini tutmaları değil, aynı zamanda o lanet şeyi inşa etmeleri de bekleniyor. Sonra da sürmeleri. Ve yıkamaları. Ve yağını değiştirmeleri. Nasıl oluyor da rastgele insanları yumruklamaya başlamıyorlar anlamıyorum. Ben olsam yapardım. Zahmetleri karşılığında ne alıyorlar? Görmezden geldiler. Ne saçmalık. Bunu her zaman duyuyorum. Her şeyi yapın, mkemmел yapın ve dlnz görmezden gelinmek olsun. Hepsinin iten içe başarısız olduklarını düşünmeleri şaşırtıcı mı? Bu beni çok fkeliendiriyor. Bu kadınlara her zaman, 'Aşkım, her şeyi yakıp kl etmen gerekiyor' diyorum. Hep gülüyorlar. Beni ciddiye almıyorlar."

"Neler oluyor?" Ulric birine sordu. "Niamh bize karşı yumuşuyor mu?"

"Defol git, seni aptal." Niamh yanında duran bir taşı kaptı ve ona doğru fırlattı.

"Ow," dedi Jasper. "Fırlatma taşını nereden buldu bu? Bu yamaların hepsi temizlenmiş ve yumuşak!"

"Her zaman eğilmeye hazır ol, kardeşim," diye karşılık verdi Ulric. "Her yerde cephanesi var."

"Her neyse," diye devam etti Niamh ikisinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Bayan Smith'in annesi -bavulunda her şeyin olduğundan emin değildim. Ama bir de baktım ki, adamın onları yolculuğa zorlamaya *alışmasıyla* ilgili tüm o saçmalıklardan bahsetmiş. Buralarda kaçıp giden ve hayatı herkes gibi yaşamayı reddeden bir oğlu olan tek kişi o. Merhaba, baskı noktası. Muhtemelen bunun için yargılanıyordur. Ya da belki sadece kendini yargılıyordur. Ya da belki de istediğini elde edemediği için kızgındır. Umurumda değil. İstismar etmesi kolay bir baskı noktası. Bununla elini gösterdi."

Başım döndü.

Jimmy büyüdüğü ve kendi başına olduğu için şimdi böyle hissetmiyordum, ama o daha küçükken bunların hepsini kesinlikle yaşamıştım: yıpranmış ve gergin, her zaman geride, her zaman bir şeyler unutuyor, her zaman en yüksek seviyedeyken daha fazlasını yapmam isteniyordu. Bir şeyi unuttuğum için yargılandım, ebeveynlik tarzım yüzünden yargılandım, sıkı çalışmam Matt tarafından hep görmezden gelindi. Benden tüm bunları mkemmел görünerek yapmamı bekliyordu.

Evet, o yılları hatırladım. Sürekli başarısız olduğumu hissettiğimi hatırlıyorum. O zamanlar başkalarının da aynı şekilde hissettiğini bilmiyordum. Başkalarının da ayak uydurmak için mücadele ettiğini. Ama Niamh'ın söyledikleri doğruysa, yalnız değildim. Keşke boğulurken ve insanlar üzerime daha fazla su dökmeye devam ederken etrafımda onun gibi bir kadın olsaydı.

"Vay anasını," dedi Nessa, hayallerimi yıkarak. "Sen benim kahramanımsın. Bu inanılmaz derecede acımasız ama süper etkiliydi. Anne ve oğul olduklarını fark ettim ama haklısın, okuması zor biri. Onun halkını tehlikeye attığımız için savaş bekliyordum. Yani, bize buradan geçen ve sözde halkını öldüren son insanlarla ilgili o sahte uyarıyı yaptı ama bunu istismar etmenin bir yolunu göremedim. Aferin."

"Bu düzmece bir hikâye miydi?" Hüzünle söyledim. "Gerçekten herkese inanacak kadar saf mıyım?"

"Evet," diye yanıtladı Niamh.

"İşte bu yüzden biz varız." Nessa bana gülümsedi. "Herkesin düpedüz yalancı olduğunu düşünme eğilimindeyim."

"Ama..." Jasper Niamh'a başını salladı. "Az önce yakıp yıkmak isteyeceğin türden bir insan oldun. Verdiği kararlar yüzünden kendini kötü hissetmesine neden oldun." "Öncelikle evlat, eğer bir cehennem varsa ben yerimi çoktan ayırttım." Niamh kadehini kaldırdı. "Alevler içinde de ölebilirim. Ama hayır, onu serbest bıraktım. Shur, ilk başta suçluluk duygusu falan biraz zor olacak ama bekle. Her şey yoluna girecek. Bu şekilde, kafaları koparan ve cesetleri uçurumlardan atan sevgili, tatlı oğlunun büyük, kötü dünyada tek başına acı çektiğini düşünmeyecek. Belki de bu büyük macerasında ona daha fazla insan ve ayrılmak için sabırsızlanan bir çocuğa sahip tek anne o olmayacak. Sebep ne olursa olsun, her şeyi farklı düşünmesine yardım ediyorum. En kötü ihtimalle benden nefret eder. İstenmeyen görüşü söyleyenin sefil bir ihtiyar olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor."

"Alfa'nın barındaki taburede öylece oturuyor musun?" dedi Ulric yavaşça, karanlıkta gözlerini kısarak ona bakmak için öne doğru eğilerek, "ve böyle şeyleri kafanda evirip çeviriyor musun? Manipülasyon taktiklerinin gidebileceği tüm farklı yolları?"

"Jessie'den önce bunu sadece eğlence için yapıyordum. Şimdi ise...evet. Yeteneklerimi yeniden geliştirmeliyim. Krallıkların yıkılmasıyla uğraşmamın ve yeryüzündeki en kötü yaratıklarla güreşmemin üzerinden uzun zaman geçti. Kendimi yenilemem gerek."

Başını salladı ve eğildi. "Benim hakkımda çıkardığın sonuçlardan bahsetme. Bilmek istemiyorum."

"Hayır, yok."

Nessa gülmeye başladı.

Niamh bardağını bitirdikten sonra şöyle düşündü: "Şu uçlardaki anneler iyi içki arkadaşlarıdır. Tabii çocuklarından başka bir şey hakkında konuşmalarını sağlayabilirsiniz. Çocuklar hakkında bir şeyler duymaktan nefret ediyorum. Senin küçük canavarının başkalarına iyi davrandığı için altın yıldız alması neden umurumda olsun ki? İlgilenmiyorum."

"Hayır, yok," diye mırıldandı Jasper ve sonra hızlı bir itiş kakış duydum. Her ihtimale karşı eğilmiş olmalıydı.

"Ama size söyleyeyim, bir annenin saçlarını serbest bırakmasını sağlayın ve gecenin sonunda dans ediyor, ağlıyor ya da etrafta düşüp kalkıyor ya da bunların hepsini yapıyor. Müthiş bir gösteri. Geçen gece bir grup, bir serserinin söylediği bir şey yüzünden çok sinirlendi. İçlerinden biri yüksek topuğuyla onu bıçaklamaya çalıştı." Başını arkaya eğdi ve gülmeye başladı. "Harika bir geceydi. Onların hesabını ben ödedim. Harika bir şakaydı."

"Bu arada." Niamh'a kupamı uzattım ve ayağa kalktım. "Ne kadar içeceğine dair iddiaya girmişler. Sadece çıldırmayın. Buralarda mide pompalayacak hastane yok."

"Onu *duyuyor* musun?" Niamh'ın konuştuğu belli değildi. Edgar açıkça onun konuştuğunu düşünüyordu. "Duyabiliyorum."

"Hospital, me bollacks. Her damlasını içeceğim ve işim bittiğinde güzel bir horlama çekeceğim."

"Dang." Ulric ayağa kalktı. "Sanırım biraz daha içsem iyi olacak, böylece kendimden geçip bunu duymayabilirim."

"Ne istersen yap." Biraz sallandı ve bunun kesinlikle benim işaretim olduğuna karar verdim. Aksi takdirde, beni kendisiyle içmeye ikna edebilir ya da daha kötüsü, kişiliğim hakkında çıkardığı sonuçları bana söyleyebilirdi. Ulric gibi ben de bilmek istemiyordum.

Diğer gruptan birkaç adım uzaklaştıktan sonra Bay Tom bana katıldı. "O iğrenç kadını dinlemeyi bıraktığına göre, sana pijamalarını hazırlayayım mı? Ya da bir bardak su getireyim mi? Sanırım bu hâlâ benim yeteneğim dahilinde, yoksa şekil değiştirenlerin su konusunda da aşırı sahiplenici eğilimleri mi var?"

Açık hava mutfağı olarak düşündüğü yerden bana yiyecek ya da birkaç fındık bile almasına izin verilmediğini öğrendiğinde hiç de eğlenmemişti. Austin'in görevlerini elinden almasından hoşlanmıyordu. Ivy House'a geri dönmemiz gerekiyordu.

en azından Austin'in kıyafetlerini soyabilir ve Niamh'ın çöpünü temizleyebilirdi. Ne de olsa bir ana tavuk kendini işe yarar hissetmekten hoşlanırdı.

"Su harika olur, teşekkürler Bay Tom." Austin bana katılırken ona gülümsedim.

"Burada kalıp Niamh'ın içerek komaya girip girmeyeceğine bakmayacak mısın?" diye sordu avucunu sırtımda gezdirip kalçama bağlarken.

Hareketi taklit ettim ve sert sırtını ve belinin etrafını hissettiğimde kelebekler midemi gıdıkladı. Tüylerim diken diken oldu ve ona yaslandım, her tarafım sıcak ve karıncalanmış hissediyordum.

"Başka biri olsa, ne kadar çok tükettiği konusunda endişelenirdim," diye mırıldandım patıkaya girdiğimizde ve ziyafetin sesleri azaldığında.

"Olma. Eğer varsa sınırlarını biliyor ve açıkçası bildiğinden de emin değilim. Başka bir puca tanımıyorum, belki de bu yaratığın bir özelliğidir, ama bu kadın kadar içkisine hakim olabilen birini daha önce hiç görmedim. Bu gerçek dışı. Kesinlikle gerçek dışı."

"Alkolleri bittiğinde çok sinirlenecekler," dedim birbirimize hafifçe çarparken.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Tekrar hoş karşılanacağımızı söylemesine sevindim. Burayı çok özlerdim."

"Ben de," diye fısıldadım, kampımızdaki ateşi neşeyle çıtırdarken buldum. Biz yokken birileri ateşle ilgilenmişti. Muhtemelen basajaunaklardan biri ama geldiğimizi duyduklarında ya da hissettiklerinde çekip gitmişlerdi. Etrafta kimse yoktu. "Yine de şimdi hepsini içine al. Fazla zamanımız yok." Korkumu bastırmaya çalışmadan ona baktım. "Beklentilerini hissedebiliyorum. Beni bulmak için sabırsızlanıyor olmalılar. Kan için dışarıdalar."

YİRMİ BEŞ

Kendime geldim ve Austin'in kutup ayısı formundaki tüylü iç kürkünü kavradım. Beni sıcak tutmak için yer değiştirmişti.

Kötü niyetin şok dalgaları içimde dolaştı. Yapabildiğim tek şey panik içinde doğrulmak ve göğsümü tutmak olana kadar bir saldırganlık davulu kemiklerimi titretti. Bu büyü kesinlikle en kötüsüydü. Hatırlat da bir daha asla Ivy House'a saldırgan demeyeyim.

Şafağın soluk ışığı kampı ürkütücü bir parıltıya büründürüyordu. Sabahın soğuk havası, Austin'in sıcaklığının yokluğunda tüylerimi diken diken ediyordu.

Yer değiştirebilmek için kendini dikkatlice benden uzaklaştırdı. Çıplak bedeni yanıma çömelmeden önce ışık ve ısı parıltısı bana bir anlık rahatlama verdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

İçimden bir büyü dalgası geçti. Gargoyle'ım uyanıyordu.

"Biraz zamanımız olduğunu düşünmüştüm ve gerçekten de *biraz* zamanımız var. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyorlar. Buradan çıkmamız gerekiyor." Kendimi ayağa kaldırdım ve her şeyi yerleştirmek için çantama doğru döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde, çoktan yapılmıştı. Fermuarların hepsi çekilmişti ve içine baktığımda kıyafetler daha fazla yer açmak için sıkıca sarılmıştı. Bay Tom, Austin ve ben uyuduktan sonra buraya gizlice girmiş olmalıydı. Görünüşe göre, eşofmanlarımla yürüyüşe çıkacaktım. Ya da belki de sadece uçacaktım, çünkü bu noktada, bu konuda söyleyecek bir şeyleri olup olmaması gerçekten umurumda değildi.

Austin kendi çantasına bakarken dondu kaldı, o da düzgünce düzenlenmiş ve gitmeye hazırды. Bir ev kıyafeti, ayakkabılar ve çoraplar onun için dışarıda bırakılmıştı.

"Devam ," dedim ona, büyüünün zonklayan etkileri yüzünden gülümseyemiyordum. "Sadece bu seferlik, lütfen devam et."

"Seni bu kadar çok sevmem sinir bozucu," diye homurdanarak kumaşı kaptı. "Bunun benim hayatım olacağı kimin aklına gelirdi? Çılgın bir çirkin uşak tarafından mor bir muumuu'nun içine itilmek."

Şimdi bir gülümseme benim düşük tonlu paniğimin üstesinden geldi.

Niamh beni muumu içinde karşıladı, gözleri ıslı ıslıldı ve yüzü her zamanki gibi nemli bir mükemmellikteydi.

"Sarhoş komasında olmadığını gördüğüme sevindim," dedim ona. "Gitmemiz gerekiyor. Mümkünse kahvaltılık bir şeyler alalım ya da hemen burada yiyelim. Cyra nerede; ihtiyacımız var-"

Cyra muumu ile yukarı yürüdü. Görünüşe göre Bay Tom dün gece herkesi ziyaret etmişti.

"Ateş yakabilir misin Cyra?" Ulric ve Jasper halsiz halsiz bize doğru gelirken sordum. Ulric muumuu'sunu omzuna atmıştı ve eliyle alnını kapatmıştı. Jasper'ın gözleri şişmiş ve kısılmıştı, muumu da ters duruyordu.

Niamh bize, "Pek başarılı olamadılar," diye bilgi verdi. "Onlara durmalarını söyledim ama beni dinlemediler."

"Basajaunak, çoğunuz yattıktan sonra bize katıldı," dedi Ulric, eğilip inleyerek. "Aslında çok eğlenceliler. Fıkralar anlatıyorlar, şarkılar söylüyorlar ve hikâyeler anlatıyorlardı... Bu kadar erken kalkacağımızı hiç düşünmemiştim."

Jasper öne doğru bir adım attı ve Niamh'a kuşkulu bir bakış attı. "Dün gece içmemiş gibi nasıl görünüyorsun?"

"Onu boş ver, nasıl ölmemiş?" Ulric sordu. "Ziyafet fiçilerini kana kana içmiş, görünüşe göre daha önce hiç olmamış bir şey. Sonra depo fiçilerine geçti ve bir basajaun'un cesaretlendirmesiyle onları da içti. Bir şeyi kanıtlamak için o şeyi içti. Sonra bir basajaun ile kavgaya tutuşmuş, onunla bir süre güreşmiş; adam bir şekilde alev almış-"

Jasper, "Ateş çukuruna doğru yuvarlandılar," dedi.

"Oh, evet, doğru. Adam alev aldı, bu da güreşi bitirdi ve sonra Edgar'a ve tembel gözüne lanet ederek bir yonca yatağında bayıldı. Onu buraya taşımak zorunda kaldık."

"Kesinlikle yalan söylüyordum, çocuklar." Niamh kıkırdamaya başladı. "İki yüz ya da daha fazla yıldır bu kadar eğlenmemiştim. Bu bana kuzenlerimle buluştuğum eski günleri hatırlattı."

"Doğru, ama şu anda nasıl ölmüyorsun?" Jasper sordu.

"Tüm bunları yapacak zamanı nasıl buldun?" Herkesin durumunu değerlendirirken onları iyileştirerek sordum. "Ve Hollace neden Edgar'la birlikte kampın diğer tarafında?"

Cyra kükreyen ateşe odun atarken, "Büyücüler sıvışmış," dedi. "İrlandalı kadın o kadar yüksek sesle horluyordu ki onları duymadık-"

"Ah, kahretsin," dedi Ulric çömelip başını tutarak. "Bunun için üzgünüm. Kampın çoğunluğunu rahatsız etmesin diye onu oraya koyduk."

"Bağın içinden o duygu patlamasını gönderdiğinde, bu bizi uyandırdı," diye devam etti. "İşte o zaman gittiklerini gördük. Edgar etrafta dolaşıyordu, bu yüzden Hollace onları takip edip etmediğine bakmaya gitti."

İçimdeki çarpıntı devam ederken dişlerimi sıktım. Gargoyle'ım büyü yaptı. *Hazır olun.*

"Gittiler mi?" Şaşırtıcı derecede düzgün bir ses tonuyla sordum. Yine de midemi rahatsız edici bir şey sıktı. Sebastian ve Nessa'yı hissedemiyordum çünkü onlar Ivy House çemberimde değillerdi ve Broken Sue ve Kace gibi savaş bağlarını kabul etmemişlerdi.

Cyra omuz silkti, Nathaniel yürürken zinde görünüyordu. "Öyle ya da sessizce تنها bir sabah yürüyüşüne çıktılar," dedi.

"İşte geldik hanımefendi." Bay Tom muumu içinde, kanatları arkasında çırpınarak açıklığa doğru yürüdü. Şekil değiştirenler daha da yaklaşırken dumanı tüten iki tahta kupa uzattı. Bugünlerde her zamanki gibi, gittiğini fark etmemiştim bile. Hiç kontrol etmediğim biriydi, muhtemelen beni kontrol eden hep o olduğu için. "Kahveye en fazla bu kadar yaklaşabildim. Bu çay ama sanırım yoğun kafeinli bir çay. Denemek için bir fincan içtim. Bağırsaklarımı kısa sürede temizleyeceğini umuyorum. Eğer yapabilirsen kendini iyileştirebilirsin. Dayanılmaz bir vahşiliğin içinde çömelmiş, kıcınızı gıdıklayan bir eğretili otu varken durumun hoş olacağından emin değilim. Ne yazık ki bunu öğrenmek üzereyim. Sanırım yardım edilemeyecek kadar ileri gittim. İçeride deli gibi fokurduyor. Austin, senin için de bir tane getirdim."

Edgar ve Hollace şimdi birbirlerine yakın, hareketsiz duruyorlardı. Hollace meraklı görünüyordu ve Edgar da çok memnundu.

"Ben iyiyim, Bay Tom." Elimi kaldırdım. "Su içmeye devam edeceğim."

"Akıllıca bir seçim, bayan," diye yanıtladı. "Patlayıcı Ex-Lax'e eşdeğer başka bir şey isteyen var mı? Basajaunak çok düzenli olmalı."

Gözlerini Bay Tom'a dikmiş olan Austin'i şaşkınlıktan kurtarmak için elimi kolunun üzerine koydum. Ekibim en sağlam insanları bile sarsabilirdi.

"Edgar ve Hollace'ın ne bulduğuna bakmaya gidiyorum. Basajaun -Buln'dan. Lanet olsun. *Dave* köyün diğer tarafında-"

"Dave annesinin kampında," dedi Nathaniel. "Dün gece konuşmak için onu oraya çağırdı. Anladığım kadarıyla, gece orada kalması ve partiye geri dönmemesi konusunda ısrar etmiş."

"Gördün mü? Harika olacak," dedi Niamh, Bay'dan kupalardan birini alırken.

Tom. Onun biyonik olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Austin'in kolunu hafifçe salladım ve kobalt bakışlarını kendime çektim. Ortaya çıkan mide çarpıntısı için zamanım yoktu, özellikle de zaten devam eden tüm sinirsel çalkantı ve panik nabızı atarken.

"Bize söz verdiği eskortu istemesi için birini gönderebilir misin? Ona acil olduğunu söyle. Buradan çıkıp başka bir yere yerleşmemiz gerekiyor. O zaman herkesi hazırlamanı istiyorum. Herkesin söylediği tuhaf şeyler dikkatini dağıtmasın. Gidip Sebastian'ı bulmam gerek."

Kaşları çatıldı ama başını salladı. "Brochan'ı seninle göndereceğim."

"Buna gerek yok. Sebastian kaçmaya çalışıp yakalanırsa, ki Basajaun'un bunu halledeceğinden şüpheliyim. Eminim erken ayrılmasının iyi bir açıklaması vardır."

Austin elini kaldırmadan önce başını salladı, muhtemelen Kırık Sue için. "Ne olur ne olmaz."

Kırık Sue hemen yetişti. Biraz arkamda kalarak bana bir alfanın, hiç de olmayan bir statünün önemini verdi. Gargoyle'ımın yükselen büyüğü sayesinde bağlantımız açıldı.

"Başına geleceklerden korkuyor musun?" Ona sessizce sordum. Neden sorduğumdan emin değildim, kendine olan güvenini hissedebiliyordum. Ama cevabı beni şaşırttı.

"Korkmak benim işim değil. Bu görev sana ve Alfa Steele'e ait. Benim işim emirlere uymak, alfalarıma güvenmek ve onların benim güvenliğimi sağlayacağına inanmak. Bu güvenle, korkmanın bir anlamı yok."

Yüzümü buruşturarak arkama baktım. "İğrenç. İlave baskı için teşekkürler. Minnettarım," dedim alaycı bir tavırla.

Gözlerinde ya da ifadesinde görmesem de mizahını hissettim. "Peki güç ne olur?" Bir basajaun'a başımı sallayarak sordum. Sol tarafımdaki ağaçların arasından çıkmıştı. Selamlamak için elini kaldırdı. "Ne oldu?"

Körü körüne emirlere uymak sizi karanlık bölgelere sürüklerse ne olur? Sizi öldürteceğimiz ana kadar korkunuza direnebilirsiniz."

Bu sefer bir kahkaha attı ve barın ve birkaç viskinin dışında kendine bu kadar izin vermesine şaşırdım. "Ölmekten korkmuyorum. Öldüğümde ailem beni bekliyor olacak."

Hıyarlık etmek istemem ama içimde olup biten onca şey varken kalbimin ezilmesine gerçekten ihtiyacım yoktu.

"Ayrıca, pek çok insan -aslında çoğu insan- hakkında çekincelerim olabilir ama gerekirse seni ve Alpha Steele'i cehenneme kadar takip ederim, sadece hepimiz yandığımızda sizi geri çekmek için."

"Muhtemelen Niamh'ı ziyaret etmek için oraya gitmiş olacağız."

Artık patikada daha fazla basajaunak vardı ve çoğu bizimle aynı yöne doğru ilerliyordu. Bir dönemeçte ve birkaç ağacın ötesinde nedenini gördüm.

Büyük bir ateş, çukurun üzerindeki ince demir ayaklara tutturulmuş siyah bir kazanın dibini yalıyordu. Yanına bir kamp ocağı kurulmuş, ocakta tencere ve tavaların buharı tütüyordu. Uzun bir kitaplığın üzerinde ağır bir cilt duruyordu ve büyük bir kitabın son sayfalarından birine açılmıştı. Yan tarafta, sehpa büyüklüğünde kaba yontulmuş bir kütüğün etrafına çeşitli malzemeler yayılmıştı. Kargaşanın ortasında, saçları dört bir yana savrulmuş Sebastian duruyordu.

Her yaştan Basajaunak kurulumun etrafında geniş bir çember oluşturmuş, onun kendi kendine mırıldanmasını, başını kaşımalarını ve sonra kamp ocağına gidip bir çeşit yapraklı bitkiyi karıştırmalarını izliyordu. Nessa, Edgar ve Hollace çemberin kenarına oturmuş, bir şeyler atıştırırken bir yandan da gösteriyi izliyorlardı.

"Oh, Brochan!" Nessa elini bize doğru kaldırarak Sebastian'ın dikkatini çekti. "Birine et parçaları yedirmenin şekil değiştiren tipler için çok erotik olduğunu öğrendim. Bana mağara adamı gibi geliyor, ama bu çok *seksi* olabilir. Denemek ister misin? Beni sopalamana ve saçlarımdan tutup mağarana sürüklemene izin veririm. İyi bir saç çekişini severim."

Gözleri geniş gülümsemesinin üzerinde dans ediyordu. Basajaunak etrafta gülüyordu

On

u. "Şu kadın," diye mırıldandı Kırık Sue.

"Ah. Jessie. Güzel, kalkmışsın." Sebastian beni yaklaştırdı. "Yapabilirim yardımına ihtiyacım var. Yorgunum ve sihrim biraz azaldı. Bu iksir için bana yardım edebilir misin? Neredeyse bitti."

"Nessa onu henüz rahatsız edemeyeceğimizi söyledi," dedi Hollace, ben birbiriyle yarışan duyguların şaşkınlığı içinde ona doğru ilerlerken.

"Merak etme Jessie," dedi Edgar. "Efsanevi yaratıklara büyü yaptığından ve bir gece hırsız gibi o ağaç gövdesinden gizlice çıktığından beri gözüm onun üzerinde."

Sebastian iç geçirdi. "Bir gece hırsız tüm bu teçhizatı açık bir yere kurar mı?"

"Sen söyle," diye Edgar.

Rahat bir nefes aldım. Evet, Sebastian'ı hafife almak kolaydı. Ve evet, köşeye sıkıştığında ele avuca sığmıyordu. Austin'in ne demek istediğini anladım. Ama belli ki bu bizim için iyi bir şeydi. Belki de harika bir şey. Hepimizden daha iyi hazırlık yapacağını ve özellikle onun olmayan bir düşmanla savaşmak için bir anda bütün bir laboratuvarı getireceğini kim düşünebilirdi?

Küçük bir gülümsemeyle yaklaştım. "Lafı açılmışken, tüm bu teçhizatı buraya nasıl getirdiniz?" Kazanın düzeneğine baktım. Ateşin ısisına göre otomatik olarak ayarlanıyor gibiydi. Bu kadar yüksek teknolojlili bir şeyin bu kadar arkaik göründüğünü hiç görmemiştim.

Kamp ocağındaki tencereyi karıştırırken durakladı. "Basajaunak. Dave'e... sanırım artık ona Dave diyoruz, bir şeyler ters giderse daha fazla malzemeye ihtiyacım olacağını söylemişim. O da bana malzemelerimi motele getirmemi, eğer ihtiyacımız olursa bazı arkadaşlarından buraya getirmeleri için yardım isteyeceğini söyledi."

"Doğru, motele bir sürü şey getirdiğini biliyordum ama... onları *buraya* nasıl getirdi?" Açık büyü kitabına baktım. Talimatların karmaşıklığı benim uzmanlık seviyemin çok ötesindeydi. Bu usta işi bir şeydi. Sebastian tipi şeyler. Gezegende bu karmaşıklık seviyesindeki büyü ve iksirlerle başa çıkabilecek sadece birkaç büyücü olduğunu ve muhtemelen ondan başka hiçbirinin daha iyi sonuçlar elde etmek için bunları değiştiremeyeceğini tahmin ettim. "O kazanı o dar dağ patikasında güvenle taşımak imkânsız olurdu."

Kazanın içine bir tutam bir şey attı ve sonra bir adım geri çekilip eğildi. "Eğil."

Döndüm ve söyleneni yaptım. Pembe bir ışık parlaması, kazandan kıvrılan mor bir duman bulutundan önce geldi. Bir an sonra gürültülü bir patlamayla sıvı yukarı ve dışarı püskürdü, bir yay çizerek üzerimize doğru kıvrıldı.

Basajaunak çığlık attı ya da yoldan çekilmek için çabaladı.

"Oops." Sebastian nihayet doğrulurken etrafına bakındı. "Onları uyarmayı unuttum." Sesini yükseltti. "Merak etmeyin, henüz asidik değil. Hâlâ zararsız. İyi olacaksınız. Belki bir süreliğine mor lekeli olabilirsiniz ama bu da eğlenceli, değil mi? Bedava boya işi."

Uzun bir tahta kaşığı kazanın içine indirdi ve saat yönünün tersine üç kez karıştırdıktan sonra saat yönünde bir kez karıştırdı. Sonra kaşığı bıraktı. Kaşık kendi kendine karıştırmaya devam etti.

"Oh, vay canına," dedim, izlemek için yaklaşılmaya cesaret ederek.

"Çok kalın ve kendi aklı var," dedi bana, kitaba geri dönmek için etrafımdan dolanarak. "En iyi sonuçları kendi kendine karıştırmasına izin verdiğinizde alırsınız."

"Peki, tüm bunları buraya nasıl getirdiniz?"

"Ah. Evet. Görünüşe göre bu köye girmek için kullandığımız o korkunç yoldan çok daha kolay ve hızlı bir yol varmış." Parmağını kitaptaki bir satır boyunca gezdirdi ve kendi kendine mırıldanmak için durakladı. "Doğru, doğru, evet. Şimdi hatırladım."

Döndü ve kamp ocağında kaynayan tavaya yaklaşımadan önce kütükten bir şey aldı.

"Dave... annesiyle konuşmayı bitirdiğinde, ona malzemelerime ihtiyacım olduğunu söyledim." Malzemeleri içine attı ve yavaşça köpüren sıvının içine batmalarını izledi. Batırdıktan sonra da çılgınca bir zikzak çizerek karıştırdı. "Büyünün bu kısmı endişeyle gelişir. Bende bol miktarda var, bu yüzden karıştırırken ona iyi dozlar veriyorum." Kütüğe geri dönmeden önce kamp ocağındaki tencereyi kontrol etti. "Doğruca yatağa gittim, birkaç saat uyudum, Nessa ve ben dışarı çıkabilelim diye Cyra ve Hollace'a büyü yaptım ve Edgar beni buraya kadar takip ettiğinde hayatımdan endişe etmiyormuş gibi davrandım. O vampir gizlilik büyülerine karşı dayanıklı görünüyor. Bir şekilde onların içini görebiliyor. Her neyse, Dave annesinin yanına dönmeden önce Dave ve arkadaşları hazırlık yapmama yardım ettiler - anladığım kadarıyla başı dertteydi - ve arkadaşları Niamh'ın sarhoş bir basajaun'un canına okumasını izlemek için geri döndüler. Ya da tüm o çılgınlıklar ve takırtılar arasında öyle yaptığını varsayıyorum."

Nessa elini uzattı ve çevirdi. "Onu ateşin içine yuvarlayana kadar oldukça eşit bir maçtı. İyi düşünmüş. Adamın alevleri cezbedecek onca saçı varken, kadın resmen kömür yuvarlaması yaptı. Adil bir şekilde kazandı, ne dedikleri umurunda değil."

Basandere'lerden biri, "Zaten içki bölümünü o kazandı," dedi.

"Ve bunun için hepimiz daha fakiriz," dedi bir başkası. "Acılarımızı boğacak bir şey"-söylediği kelimeyi anlayamadım-"olmadan."

"Madem daha hızlı bir yol vardı, neden buraya gelmek için onca dağı aşmak zorunda kaldık?" Kütüğün üzerinde işaret ettiği bir malzemeyi kaparak usulca sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Sormaya zahmet etmedim. Çok tuhaf bir mizah anlayışları var, bu basajaunakların-"

"Bence biliyorsun," diye bağırdı biri ve diğerleri güldü.

"Onlara aldırmayın, hâlâ sarhoşlar," diye mırıldandı. "Al. Şunu ateşe at. Hayır, onu değil, diğerini. Sol eline."

"Kelimelerini kullan," diye mırıldandım, kazana doğru uzanırken. "Bu beni yakacak mı?"

"Hayır. Yavaş etki eder. Ama sonra geri çekilin."

Dediğini yaptım. Geri geri giderken içimdeki çarpıntı yavaşlayarak durdu. Ben de onunla birlikte durdum ve başımı eğdim.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Sebastian ısrarla, "ama o küçük kışını bu tavaya getir ve o şey denen şeyi içine atmaya hazırlan."

Çılgına döndüğü belliydi. Sadece bir iksir dönüşmek üzereyken bu hale gelirdi. Bu iksir ne kadar karmaşık görünse de, muhtemelen sürekli olarak dönüşmek üzereydi.

İçimdeki sessizlik sağır ediciydi. Duygu yok. Niyet yoktu. Beklenti yoktu. Tehlike yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sanki büyü bozulmuş gibiydi.

"Ölmüş olabilirler mi?" Alnımdan ter boşanırken fısıldadım.

"Hayır," dedi Ivy House. "*Büyü sana savaştan önce odaklanman için zaman veriyor.*"

Ve şimdi kalbim küt küt atmaya başladı. Ivy House'un iş yapma tarzına bakılırsa, bu savaştan *hemen* önce demekti.

"Buradan gitmeliyiz," dedim acilen, tavanın üzerinde durup işaret ettiği toz torbasını baş aşağı tuttum ve bir elimle üstünü sabitledim. "Bu iksire açıkça ihtiyacımız var mı ve eğer öyleyse, bitmesine ne kadar var?"

"O tozu bıraktığında, onunla birlikte bir büyü patlaması yapmanı istiyorum. Nasıl yapacağını biliyorsun. *Üç-iki-bir-damla.*"

Çantanın alt kısmını tutmaya devam ettim ve üst kısmını serbest bırakarak içindekileri boşalttım.

"Elbette bu iksire ihtiyacımız var! Bu teorik olarak büyücülerin üzerine bir kapak indirecek. Yani bir kubbe. Şu bilmem kaç yıl önceki meydan okumadaki kubbe gibi mi? Bana bu fikri veren buydu. Al bakalım." Bana bir kaşık uzattı. "Şu tava malzemesini karıştır. Yüzünde gördüğüm tüm dehşeti karıştırmaya dök. Hadi, hadi."

Dediğini yaptım. Şimdi daha hızlı hareket ediyor, kitabı tekrar ziyaret ediyor, kazana gidiyordu.

"Bu kubbe bir süre daha devam edecek ve sonra en zayıf üyelerini de içine alacak şekilde küçülecek."

"*En zayıf* üyeleri mi?" Ben sordum.

"Evet. Hikayeyi anlatmak için canlı bırakacağımız kişi. Karıştırmayı kes. Böyle iyi. Şuradaki kırmızı çiçekli yapraklı şeyi al. Acele etmeliyiz. Acele etmeliyiz. İşte başlıyoruz."

Kazana daha fazla malzeme ekleyip kaşığı ters yönde hareket ettirmeye başladığında kütükten yeşil dallı parlak kırmızı çiçeği aldım.

"Tüm kararları onun vermesine izin veremeyiz, değil mi?" diye mırıldandı. Sonra benim için daha yüksek sesle konuştu. "Kubbedeki güç miktarıyla, getirdikleri iksirlerle onu parçalamadan önce aşağı yukarı on ila yirmi dakikamız olacak. Onları tuzaktan kurtaracak birden fazla şey olacak, sadece doğru olanı bulmaları gerekecek. Belki iki tane kullanırlar, göreceğiz. Bu iksirin karmaşıklığı gibi senin gücün de onları şaşırtacak. O çiçeği tavaya bırak. *Hayır!* Tavaya değil, tencereye. Şuradaki tencereye."

"Sihirle mi?"

Durakladı ve kitaba geri dönerek parmağıyla noktayı buldu. "Büyü, evet. Eğer başarabilirsen, bir sürü. Ne kadar çok büyü yaparsan, bize o kadar çok zaman kazandırmış olursun."

O anlatmaya devam ederken ben de söyleneni yaptım, o konuşurken çalıştım.

Bu kombinasyon odaklanmasına yardımcı oldu.

"Onlar kubbede kapana kısılmışken, biz de yer ekibinin üzerine cehennemi salacağız. Austin- Steele- Alpha-"

"En iyi arkadaşın Edgar gibi konuşmaya başladın," dedi Nessa. Edgar,

"Aman Tanrım!" derken Sebastian, "Ne biçim laf ama!" diye mırıldandı. I 'seni tanıma' aşamasını bu kadar geçtiğimizi bilmiyordum."

Işıl ışıllı parlıyordu.

Sebastian Nessa'ya, "Çok tehlikeli bir düşman ediniyorsun," dedi.

"Umarım öyledir. Aksi takdirde tüm bu yeni arkadaşlardan sıkılacağım."

Başını salladı ve bana mırıldanmaya devam etti. "Alfa içine girdiği şeyi hafife almış. Yer ekibi güçlü ve büyük olacak. Bu sefer seninle işlerini şansa bırakmayacaklar. Onları korkuttun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kazana geri dönmeden önce başını bana doğru salladı. "Karıştır şu tencereyi. Basajaun-Dave- telefonumu sinyal almak için aldı. Ağımdaki birinden bir mesaj gördüm. Görünüşe göre aşıladığınız korku çok işe yaramış. Adamlarımız yok. Bize bir koltuk değneği lazım. İşte o koltuk değneği bu. Yer ekibinin canına okuyacağız, öldürebildiğimiz kadarını öldüreceğiz ve sonra büyücülere geri döneceğiz. Kubbeden çıktıklarında, onları saldırı büyülerıyla vuracağız. Onlar savunmalarını kurduktan sonra, şekil değiştirenler *umarım* yer ekibinin geri kalanını öldürüp büyücülere geçene kadar savunma yapacağız. Elimizdeki en iyi seçenek bu-"

Ellerini kaldırdı ve geri çekildi, bu tüm faaliyetlerin durması için bir işaretti. Ben de onunla birlikte geri çekildim.

İşini bitirdiğinde ağır ağır nefes alıyordu. "Yirmi dakika beklemesi gerekiyor."

Tısladım. "Yirmi dakikamız yok, Sebastian. Gitmek zorundayız *Şimdi*."

YİRMİ ALTI

SEBASTIAN seyahat etmenin, kendisini orada istemeyen huysuz bir kâbus alikornunun sırtına yapışmaktan daha iyi yolları olduğundan emindi. Bu konuda başka seçeneği yoktu.

Nessa kocaman bir gülümsemeyle, "Bu harika," diye bağırdı. Jasper'ın kalın kolları ortasına sarılmıştı. Kısa ağaçların tepelerinden geçerken ve yükseldikçe seyrekleşen uzun kızılağaçlardan kaçınmak için bir o yana bir bu yana saparken ayakları altından sallanıyordu. Tek yapması gereken onu bırakmaktı, o zaman işi bitecekti. En azından Sebastian, Niamh onu atmaya çalışırsa bir yelesini tutabilir ya da bir kuyruğunu yakalayabilirdi.

Tamam, yani evet, bir seçeneği vardı ve kendisine sunulan en az kötü seçeneği seçmişti. Bay Tom tarafından kucaklanmak istememişti.

Dev kutup ayısı, cüssesine rağmen zarif ve gösterişli bir şekilde aşağıdaki ağaçların arasında koşuyordu. Arkasından kurtlar koşuyor, onları devasa gümüş sırtlı gorilin o kadar da zarif olmayan koşusu izliyordu. Basajaunak etraflarında, Dave de aralarında koşturuyordu.

"Sen de şu anda hayatından nefret ediyor musun kanka?" Edgar Ulric'in elinden seslendi. Ulric kısa çöpü çekmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

Sebastian cevap vermedi. Sonunda Niamh'ın tavsiyesine uymuş ve deli vampiri görmezden gelerek uzaklaşmasını ummuştı. Yine de Sebastian'ın büyük umutları yoktu. Muhtemelen o tahtada çok fazla yürümüştü.

Niamh'ın yanları Sebastian'ın bacaklarının altında titredi. Edgar sanki Süpermen'miş gibi bir yumruk attı.

"Geliyoruz, Jessie. Geliyoruz!" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Çok korkuyorum, titriyorum. Hâlâ yükseklikten hoşlanmıyorum. Bu bana daha çok kâbus gördürecek. Uyumamam daha iyi."

Jessie'nin büyüünün bir başka nabzına tepki veriyor olmalıydılar, şimdi daha hızlı geliyor gibiydi ve herkesi teşvik ediyordu. Nathaniel'in kollarına tutunarak en önde uçtu. Kanatları uzun yol boyunca diğerlerine ayak uyduramadı.

Aşağıdaki şekil değiştirenler hızlandı. Niamh'ın yağlı siyah kanatları havayı dövüyordu.

Sebastian'ın büyüünü beklediler. Sebastian onları buna zorlamıştı ya da o öyle düşünmek istiyordu. Gerçekte olan şey, Austin'e yalvarıp yakarması ve alfanın sert bakışları altında altına kaçırmamaya çalışmasıydı.

O iksir şişesini hazırlarken ekibin geri kalanı da aceleyle hazırlandı. Basandere hangi basajaunak'ın onlarla gideceğini seçmiş ve her ihtimale karşı Ivy Evi ekibi için yiyecek paketlemişti. Nessa onun hemen yanında durmuş, kol saatindeki zamanı izliyordu.

Yine de hepsi beklemişti ve iksiri titrek bir elle dökerken birçok gözün üzerinde olduğunu hissetmişti.

Yine de vardı. İç çamaşırının içinde, bir erkeğin en çok koruduğu yerinin yanında duruyordu. Bu alicorndan düşse bile o şişeyi düşürmeyecekti. Onu kullanacak olan kendisi olduğu için, şu anda saklandığı yerde kimseyi iğrendirmek zorunda kalmayacaktı.

Niamh'ın yanları tekrar titredi. Edgar'ın yumruğu havada sallandı.

Sebastian hızla esen rüzgârda gözlerini kıstı. Güneş ışığı ufku ve altındaki ağaç örtüsünü ağartmıştı.

Kendi kendine yemin etti. Başka bir savaşa hazır değildi, özellikle de böyle bir savaşa. Kinsella'yla olan durumu idare etmişti çünkü ihtimallerin kendi lehlerine ağır bastığını biliyordu. Bu seferki o kadar kolay olmayacaktı. Planlanmış bir kaçış rotası da yoktu. En azından kendisi için. Sadece adamlarından birini dışarı çıkarabilirdi, o da ancak iksir işe yararsa.

Niamh kişnedi, *bekle* işareti!

Aşağıya doğru o kadar hızlı eğildi ki, adam onun kışına doğru kaydı. Bir at hırlamasıyla biraz düzleşti, sırtına tırmanmasına ve yelesini kavramasına izin verdi. Muhtemelen bundan nefret edecekti ama başka seçeneği yoktu. Ata binme konusunda tecrübeli değildi, özellikle de havada.

Gargoyleler aşağıya doğru inerek ağaçları ve uzanan dalları kesti. Yüzüne bir tokat yemişti ama sıkıca tutundu, yan tarafına bakmaya ve onları karşılamak için acele eden yer olduğundan emin olduğu şeyi görmeye cesaret edemedi.

Ateşten bir çizgi altlarından hızla geçti. Cyra'nın uçan formu Niamh'inkinden daha çevikti.

Niamh'ın altın toynakları bir an sonra yere değdi, iniş yumuşaktı ama sonrasında dörtnala koşmak onu her yere savurdu. Belki de uçmak daha iyiydi. Bir dörtnala yavaşladı ve sonra bir grup ağacın içinde toplanmış, gözlerden gizlenmiş şekil değiştirenlere ulaştıklarında durdu... bu sadece kimse dürbünle gökyüzünü izlemiyorsa yardımcı olabilirdi. Tepelerinde daireler çizen büyük gök gürültülü kuşu saklamak kolay olmayacaktı.

"Hayır, hayır, inmeyin," diye bağırdı Nessa yukarıdakilere. Önlerini işaret etti. "Şuradaki çayıra gidin. Hollace'in inmek için alana ihtiyacı var. Onu kırmak istemeyiz. Onu oraya götürelim, sonra geri koşabiliriz."

Aşağı baktı, Sebastian'ın ona baktığını gördü ve başparmağıyla onayladı. Gülümsemesi ıslık ıslıdı. Nessa her şeyden zevk ve neşe alıyordu, kendini içinde bulduğu korkunç hayat düşünüldüğünde bu muhtemelen iyi bir şeydi. Ona kız arkadaşları dememelilerdi, ona umut ışığı demeliydiler. Ya da koltuk değneği.

Dave ve annesi ağır ağır nefes alarak ağaçların arasından çıkarken Niamh kendini silkeledi. Şekil değiştirenler de soluk soluğaydı, tüylü yanları bir genişleyip bir daralıyordu. Niamh tekrar sarsıldı ve Sebastian diğer uçucular yere inerken inmek için işaret aldı.

Jessie en sondaydı ve Hollace'in iyi olduğundan emin olmak için onu izliyordu. Güzel bir renk girdabı kanat çırpışlarını takip etti. Hemen yer değiştirdi ve Austin de onu takip etti. Başka kimse yapmadı. Diğer herkesin amacı enerjiyi korumaktı.

"Basajaun-Dave, üzgünüm." Jessie Austin'le arasındaki mesafeyi kapattı ama dikkati ağaçlardaydı. "Durum nedir? Onları ağaçların hissedebiliyor musun?"

"Evet." Dave saldırganlıkla titriyordu. "Güneyde büyük bir konak var, üç mil kadar. Sizi havada görmüş olmalılar çünkü bu yöne doğru uçtuğunuzda hızlandılar."

"Ben de öyle düşünmüştüm." salladı ve ellerini kalçalarına dayadı. Sebastian onun içinden küfrettiğini anlayabiliyordu. "Ivy House hiçbir şeyi yarım yapmaz. İyi o zaman. Olacaksa olacak." Basandere baktı. "Buradan gitmeniz gerekiyor. Başka bir şey için zaman yok. Yardım teklifiniz ve bizim için yaptıklarınız için teşekkürler. Umarım tekrar karşılaşırız."

Basandere sessizce onu inceledi. "Yaratığın şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli. Ama en ölümcül olmasına izin vermiyorsun. Şu anda bile içinde gizlendiğini, sıkı bir tasma ile tutulduğunu hissedebiliyorum. O parçanı özgür bırakmalısın."

Sebastian, basandere'in kendi tavsiyesine uyup savaşa katılması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Ama sonra, tavsiye vermek çoğu zaman almaktan daha kolaydı, kişinin kendi tavsiyesi olsa bile.

Ancak Jessie çarpılmış gibi irkildi. Kaşları çatıldı. "Ben de öyle duydum. Ama benim için yeni bir şey. Sadece alışmaya çalışıyorum."

Basandere başını yavaşça salladı. Sebastian, Jessie'nin bütün bunların zaman almasından dolayı gergin hissettiğini anlayabiliyordu, Dave, "Hızla geliyorlar," dediğinde daha da kötüleşti. Motosikletler."

"Bu senin için yeni bir şey değil," dedi basandere ve sonra kılı kılı göğsüne dokundu. "Her zaman oradaydı. Basajaunak vahşi olabilir ama bu yanımızı kucaklamalıyız. Şekil değiştirenler de. İnsanlar da. Onu kucaklamalıyız. Büyünüz size sadece bir şeyler katıyor, sizi o *yaratmadı*. Gelişmek için ihtiyaç duyduğu her şey zaten oradaydı. Onu ayrı bir varlık olarak düşünmeyin; nadiren kullandığınız, uykuda olan bir parçanız olarak düşünün. Şimdi, ailenizi korurken, onu *kullanma* zamanınız geldi. Sahip olduğunuz her şeyi kullanın. Hayatları buna bağlı."

Sebastian'ın tanımlayamadığı bir duygu Jessie'nin gözlerinde kıpırdandı. İçinden, çirkin suretinin sürekli uzattığı o bağlantıyı kurabilmeyi diledi. Ama onun kendisini takip etmesine izin veremezdi. Nessa'yla üzerinde anlaştıkları rotada kalmak istiyorsa buna izin veremezdi. Yine de, Jessie karşılık veremese de bir şekilde onu okuyabiliyor gibiydi ve bu yeterli olmalıydı.

Bir kez başını salladı. Hepsi bu kadardı. Ve sonra arkasını döndü.

"Hazırlanalım. Geliyorlar," diye bağırdı Jessie, komutan yanı devreye girmişti. Büyüsü doğal mekânda zonkluyordu. "Şu açıklığın etrafındaki ağaçların arasına saklanın. Bırakın düzenlerini alsınlar. Sonra planladığımız gibi saldıracağız."

Basandere'nin elini Dave'in omzuna koyup ağaçların arasına doğru uzaklaşmasını izledi. Dave bir an izledi ama hemen kendini toparladı. Vücudundaki kıllar kabarmış ve şişmiş, bu da büyük yaratığı daha da büyük göstermişti. Onu daha korkunç göstermenin hiçbir yolu yoktu - bu mümkün değildi.

Dave, Sebastian'ın yanından geçerken, "Parlama zamanı geldi, tuhaf büyücü," dedi. "Artık kendi elementimizdeyiz."

Sebastian derin bir nefes aldı. Jessie'nin belirgin bir şekilde şiddet içeren yanını kucaklaması gerekiyordu. O da öyle. Hepsinin üzerine düşeni yapması gerekiyordu.

Duygularının akıp gittiğini hissetti. Olacaklardan duyduğu endişe ve kaygının varlığının merkezine sızmasına izin verdi ve sonra onu kurşun bir battaniyeyle örttüğünü hayal etti. Bu düşünme ve tefekkür zamanı değildi, eylem zamanıydı.

Elliot Graves'in zamanıydı.

Büyülü büyüler zihninde yuvarlanıyordu. Saldırı büyüler. Öldürme büyüler. Bugün hıza ve güce ihtiyacı olacaktı. Kesinlik. Onları olabildiğince hızlı indirmesi gerekiyordu.

Tüm bunlar başlamadan önce Nessa'yı kontrol etmek isteyerek hızla çayıra doğru yürümeye başladı.

"Sebastian, bekle." Jessie ona yetişti. Gözleri vahşetle parlıyordu. "Bir süre burada kal. Senin için bir tünük var. Sana çok fazla manevra kabiliyeti sağlamayacak ama gözlerini açmanı sağlayacak."

Ona doğru biraz daha eğildi. Gargoyle'un yoğun düşmanlığının bakışlarının arasından sızdığını görebiliyordu. Kurşun örtü bir tepki göstermek istercesine dalgalandı. Zihninin bir köşesinde küçülüp gitmeyi düşündü. Ama Elliot Graves böyle yapmazdı.

"Biz onların bel kemiğiyiz, garip büyücü," dedi küçük bir gülümsemeyle, diğerlerinin çoğunun benimsediği lakabı kullanarak. Bu lakapla garip bir şekilde gurur duyuyordu, özellikle de bu lakap ona çok yakıştığı için. Büyüsü onun içine işledi, kurşun battaniyeyi bir kenara itti ve içinde derin bir yere, güvensizlik ve yetersizlik duygularıyla dolu karanlık bir yere ulaştı. Hassas bir yerdi, saklamaya çalıştığı bir yerdi. Elliot Graves olduğunda tamamen görmezden geldiği bir yer.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, gözlerindeki kıvılcım daha da parladı. "Elliot Graves size cesaret bahanesi veren içi boş bir maskedir. Eğer

Bu gargoyle benim bir parçamsa, bu cesaret de sizin bir parçanızdır. Onu kucaklamanın zamanı geldi. Başına gelebilecek en kötü şey o kişiliğe tekrar bürünmek olur. Cesaretini başka bir şekilde bulmalısın. Ben mi? Çok derine düşmediğimden emin olması için Austin'e güveniyorum." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Şu anda kendimi çok savunmasız hissediyorum. Sen de öyle. Bunu birlikte yapalım. Austin'e güvenebiliriz. O hepimizi uçurumun kenarından geri çekecektir."

Elini uzattı, avuç içi ve dirseği eşitti. Gücü ona çarpmaya devam etti, içindeki o yere çarptı.

Jessie onun mücadelesini biliyordu. Muhtemelen hayata rağmen tüm bunlardan nefret ettiğini biliyordu -karanlıktan, savaşımlardan, şiddetten. Yine de onu yargılamıyordu. Bir liderin yapması gerektiği gibi onu geliştirmeye çalışıyordu. İyi bir liderin yaptığı gibi.

O anda, dünyada başka hiç kimseyi onu sevdiği gibi sevmemişti. Tanrıya şükür cinsel bir şey değildi, yoksa o koca kutup ayısının ona yapabileceklerinin dehşeti yüzünden hayatının en korkutucu anı olurdu.

Eli titreyen adam avucunu onunkine dayadı. Onu biraz daha yaklaştırdı, gözlerindeki vahşete kilitlenmesini ve derin, nüfuz edici büyü'nün o titişimlerini bir güvenlik battaniyesi gibi içine çekmesini sağladı.

"Bunu yapabiliriz," dedi ve yumuşak bir tıslamayla sözlerini bitirdi. *Nabız. Nabız.* "Biz o büyücülerden daha güçlüyüz. Daha anlayışlıyız. Daha kurnazız. Siz *daha çok* ineksiniz. Sizin bilginiz aşılamaz. Ailemizi korumak için her şeyi, her şeyi yaparız. Basajaun'un adını duydun. Çemberimizde otursan da oturmasan da ailemizin bir parçasısın. Hiçbir şey beklemiyorsun. Hiçbir şey beklemiyorum. Biz her şeyi bekliyoruz. Bana yardım et. Karanlığı tek başıma göğüslememe izin verme."

Nabız.

Nabız.

Onun gözlerinin içine baktı. Arkalarından bağırışlar ve çığlıklar yükseldi. Düşman gelmişti ama o bunu tamamen görmezden gelerek şöyle dedi: "Bir koltuk değneğine ihtiyacın yok. Sen kendi başına yeterlisin."

Sebastian onun sakatlayıcı güvensizliğini, kız kardeşi öldükten sonra sadece Nessa'yla bir bütün olacağı korkusunu nasıl anladığını asla bilemeyecekti. Ama anlamıştı ve Sebastian'ın ortasına dokunup o sözleri söylediğinde, sanki uzun, kırılğan otların ortasındaki küçük bir kıvılcıma üflemiş gibiydi. O kıvılcımın tutuşması sadece bir an sürdü.

Başıyla onayladı, elini sıktı ve sonra onu ağaçların arasına götürdü.

Elliot Graves'e ihtiyacım yok. Bu düşünce yabancıydı ama o anda doğru gibi geldi. *Ben tek başıma yeterim.*

"Biraz tırmanmanız gerekecek," dedi kızılâğaçların arasından geçerken. Basandere'ye girdiklerinde kısa bir süre durdu. "Neden hâlâ buradasın?"

"Buln'dan'ın yeni ailesini görmeye davet edildim," diye cevap verdi basandere. "Görmeye niyetliyim."

"Aslında ona zarar gelmemesini sağlayacağınızı ve harekete geçmek zorunda kalana kadar gösterinin tadını çıkaracağınızı söylüyorsunuz."

Basandere irkilmedi. "Evet."

"Harika," dedi Jessie. "Pekâlâ, bir işe yara. Ona o tüneği göster. Zamanımız kalmadı."

Döndü ve koşarak uzaklaşmaya başladı.

Basandere dönüp ağaçların arasında dolanmaya devam etmeden önce Sebastian'a baktı.

"Büyük bir güce sahip olduğumu duydum büyücü," dedi küçük, kayalık bir tepede durmadan önce. "Bunu içinde hissedebiliyorum. Bu aileyle birlikte kendine ait bir yer buldun. Gelişmene yardımcı olacaklar." Ağaçların arasından ilerlemeden önce başını eğimden yukarı doğru salladı.

"Tamam," dedi usulca.

Kendisini tırmalayan ince ağaç dallarının arasında dik yamacı tırmandı. Dudakta durakladı ve üzerine büyük bir büyü dalgası yayıldı. *Hazırlan.*

Daha fazla bağırış ve çağırış kulaklarını yakaladı. Derin bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha. Gösteri zamanı.

Hiçbir şey beklemiyorsun. Hiçbir şey beklemiyorum. Biz her şeyi bekliyoruz.

Birkaç ağacın arasından görünen ve ötesindeki çayıra bakan bir tür çıkıntıya tırmanırken nedense bu sözler zihninde tekrarlanıp duruyordu. Hareketin içinde olmadan da işe yarayabilecek kadar uzaktaydı. Jessie onu kendini rahat hissedeceği bir yere yerleştirmişti. Bütün büyücülerin kendilerini rahat hissetme eğiliminde oldukları yere, korkak ve ucuz koltuklara.

Bir gün daha da yaklaşacaktı. Hareketin içine girecekti. Büyüleri yakından daha güçlü olacaktı. Daha kolay doğaçlama yapabilecekti.

Doğaçlama yapmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Yine de şimdilik en iyi olduğu yapacaktı.

Düşmanı hemen gördü; hepsi de iri yarı adamlardı, ağaçlardaki boşluklardan geçip doğrudan görüş alanına girmişlerdi. fazla olmalıydılar, bu kalibredeki büyücülere eşlik edecek devasa bir güç. Silah taşıyor ve sıradan büyülü zırhlar giyiyorlardı. Makine gibi yürüyorlardı, hepsi senkronize bir şekilde, büyük omuzları sallanarak ve bariz bir güvenle.

Arkalarında, ağaçların arasından hayalet gibi süzülen büyücüler siyah cüppeler ve küçük siyah şapkalar giyiyordu. Bu onların Momar'a ait olduğunu gösteriyordu. Onun çalışanları değil, *onun* soylu personeli değil, ama onun.

Ellerinde bir şey tutuyorlardı ama uzaktan ne olduğunu göremiyordu. Muhtemelen şişeler. Ya da şişeler. İksirler. Onlar da hazır gelmişlerdi.

Yer ekibi düzgün sıralar halinde durmuş, düşmanlarının adım atmasını bekliyordu.

Yukarı.

"Kadın için geldik," diye bağırdı öndekilerden biri. "Onu dışarı çıkarın, ve seni çabucak öldüreceğiz. Gelip onu almamızı sağla, biz de acını dindirelim."

İçlerinden biri tepede biraz kambur duran Sebastian'ı fark etti. Lider ona doğru bakana kadar daha fazlası onu gördü. Göğsünü şişirdi, muhtemelen tekrar talepte bulunmak için havayla dolduruyordu, ama aniden tüm gözler önlerindeki bir odak noktasına kaydı. Kalabalıkta bir ürperti yayıldı -Sebastian vücutlarının ürpertiyle birlikte yuvarlandığını görebiliyordu. Sırtlar biraz daha dikleşti. Omuzlar gerildi.

Austin Steele çayıra adım atmıştı. Hareketleri onlarınkinden daha zarif, daha zarifti. Omuzları daha genişti, vücudu şiddet için eğitilmemişti ama biyolojik olarak bunun için yaratılmıştı. Onlar yırtıcı olmayı öğrenmişlerdi. O ise öyle doğmuştu.

Lider tekrar konuştu. "Kadını öne getirin."

Sebastian o mesafeden bile Austin'den akan öfkeyi hissedebiliyordu. Ya da belki Sebastian sadece bunun olduğunu biliyordu.

"Lütfen de," diye homurdandı Austin.

Lider Austin'e baktı ve sonra Jessie büyümlü ışık gösterisi ağaçların arasından sağa doğru yükseldi. Kanatlarını çırttı ve çayırın ortasına doğru uçu. Etrafındaki havaya pompalanan büyü, ışıltısıyla görülebiliyordu. Yer boyunca süpürüldü ve ağaçların arasından geçti. Bir gelgit dalgası gibi yükseldi ve sonra Sebastian'ı sardı, içinde tutuşturduğu ateşi körükledi - Graves'e hiç ihtiyacı olmadığını fark etmesini sağlayan ateşi. Onun için savaşmaya hazırdı. Onun yanında savaşmaya. Bu aile için her şeyini vermeye hazırdı, tıpkı onun yapacağı gibi.

"Gösteri zamanı," dedi yüksek sesle.

İksir şişesini bulmak için çekmecelerini karıştırdı. Bir eliyle büyüü yaparken, dişleriyle mantarı çekip çıkardı ve bunun ne kadar iğrenç olduğunu düşüncesini bir kenara itti. Şişeyi havaya fırlattı ve daha yükseğe fırlatmadan önce büyüyle yakaladı.

Düşmana tepeden bakarken Jessie'den büyü yayılmaya devam etti. Kanatları gökyüzüne doğru yükseldi.

Gargoyle'un bağlantısı bir kez daha Sebastian'a sunuldu. Ortasında zonklıyor, ona katılmasını istiyordu. Onunla bir olmasını. Ancak bu kez, bu isteği yapan yalnızca çirkin yaratık değilmiş gibi hissediyordu. Bu kez büyü'nün içinde Jessie'nin izleri de vardı. Yumuşak, narin ve son derece sadık, güvenilir... Bunların hepsi çirkin yaratığın sert ve vahşi büyüyle karışmıştı. Basandere'in söylediği gibi yapıyordu. Gargoyle tarafının kendisiyle gerçekten kaynaşmasına izin vermeyi seçiyordu.

Sebastian cesaretinin arttığını hissetti. Eğer o korkularıyla yüzleşebilirse, Sebastian da onu desteklemek ve aynı şeyi başarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kilit açma büyüyle iksiri patlattı. Bu riskli kısımdı. Büyücüler kubbe kurulmadan önce ateş ederse, kubbe yerine oturmayabilirdi.

Yine de endişelenmesine gerek yoktu. Jessie ellerini açtı ve kanatları daha hızlı pompalandı. Altındakiler gözlerini kırpmadan yukarı bakıyorlardı. -Kıpırdamadan, huşu içinde. Sonra kükredi. Derin ve acımasızdı ve açıkça bir meydan okumaydı.

Austin yer değiştirdi, kaslı adam doğal benzerinden daha büyük, kar beyazı devasa bir kutup ayısına dönüştü.

Ağaçlardaki büyücüler geri adım atmaya başladı ama bunun bir önemi yoktu.

Büyü onları bulacaktı. Elleri cüppelerine yapıştı.

Şekil değiştirenlerin geri kalanı Austin'in arkasındaki çayıra doğru koşmaya başladı ve uçanlar gökyüzüne yükseldi. Hollace, kalabalığın üzerinden geçip havalanan büyük bir kuşa dönüşmeden önce çayırdaki biraz daha ilerlemek zorunda kaldı. Yer ekibi eğilmekten başka bir şey yapamadı. Aldıkları eğitimin hiçbirisi onları buna hazırlayamazdı.

Sebastian'ın büyüü çiçek açtı ve sonra düştü. Büyücülerden biri, belli ki gruptaki en hızlı düşünen kişi, ellerini kaldırdı ama Jessie tam anda devreye girdi.

Sonra kıyamet koptu.

YİRMİ YEDİ

Yer değiştirip çayırın üzerine ykseldiğimde içimde dönen karanlık kabardı. Grşmn kenarlarını kırmızıya boyadı ve sonra büyüm gibi titreşerek yayıldı. Öfke ve saldırganlık beni ele geçirdi, ta ki onun uçurumuna batıyormuşum gibi hissedene kadar, aşağı ve aşağı, boğuluyormuşum gibi.

Korku duygularımı ele geçirdi. Geri ekilme, insan benliğime geçme ve bu duygulardan sıyrılma arzusu neredeyse ezici geliyordu. Kendimi, beni tüketmek için bekleyen mürekkepli kuyuya teslim edebileceğimden emin değildim.

İnsanlığıma, her zaman bildiğim şeylerin, yetişkin hayatımın çoğunda ikamet ettiğim kibar toplumda kabul edilebilir olanın güvenlik ağına sarıldım.

Bağın içinden sıcaklık yükseldi. Destek. Austin beni bırakmaya teşvik ediyordu. Bana yanımda olduğunu hatırlatıyordu. Kendimi karanlığa kaptırmama izin vermiyordu.

Buna gvenmiştim. *Ona* gvenmiştim.

Ama önümüzde uzun bir savaş vardı. Öyle bir savaş ki ben havada, o yerde, dünyalar kadar uzakta olacaktık. Bir şeyler ters giderse onunla bağlantı kurmak imkânsız olurdu. Karanlık beni pençesine alırsa, belki de çok geç olana kadar beni dışarı çıkarmak için zamanımız olmayacaktı.

"Bırak gitsin," dedi Ivy House. "Onunla bir ol."

Düşman bir büyücü büyü yapmak için ellerini kaldırdı.

Beklemeden, tamamen yenik düşmeden, büyücülerin üzerine bir büyü indirdim. Ellerini bıraktılar ve ikisi toprağa gömüldü, bu seviyede bir güce hazır değillerdi.

Sebastian'ın iksir büyüsü üzerlerine oturdu, ancak yeterince büyüktü, yere kilittlendi ve hardal sarısı bir parlaklıkla katılaştı. Onlar

şaşkınlıkla baktılar. Elleri hemen çalışmaya başladı, bazıları büyülerle, bazıları cüppelerinin ceplerine uzanarak. Geri sayım başlamıştı. Altı düzine ya da daha fazla kara askerinden oluşan devasa kalabalığı vurma zamanı gelmişti.

Tekrar kükredim, savaş alanının üzerinde uçuyordum. Etrafımda lazere benzeyen şeyler uçuşuyordu. Bir tanesi kaval kemiğimi kesti ama sert derim zar zor yırtıldı. Nathaniel haklıydı: Gargoyleler belirli büyü türlerine dayanacak şekilde yapılmışlardı.

Aşağıdaki eğitimli uşaklar değildi.

Büyülerimi savurarak düşmanı büyüümün altında ezdim. Cyra dalmadan önce tepemden uçtu, gagasını açtı ve onları ateşle patlattı. Keskin bir çizgi halinde duran üç adamın üzerinden yuvarlandı - Sebastian'ın söylediği gibi bu birlikler çok iyi eğitilmiş ve organize edilmişti. Bir an çılglık atıp yüzlerini tokatladılar, sonra kendilerini toparlayıp ona ateş etmek için silahlarını kaldırdılar. Vücutlarını görmezden geliyorlardı ve bunun nedenini hemen anladım: Hantal gri üniformaları aleve dayanıklıydı. Cyra ısıyı kavurucu seviyelere çıkarabilse de, akıntı küçük olacak, seferinde yalnızca bir tanesini temizleyebilecek ve belki de yanması biraz zaman alacaktı. Bu onun odağını çok fazla alırdı - en güçlü müttefiklerimizden birini kaybedeceğimiz için idealden daha az.

Hollace tepeden uçtu ve şimşeği yere çakıldı. Yıldırımın uçları üç bedene isabet etti ve bedenler yıkılmadan önce elektrik akımıyla sarsıldı. Ancak dördüncüsü ıskaladı ve kuru otların arasından ateş fişkırdı.

Onu bastırmak için büyüye uzandım ama tereddüt ettim. Büyüm dalgalandı ve kaydandı, bir an içimde coştı ve bir sonraki an garip bir şekilde bastırıldı. Gargoyle'im mantıklı tarafımla, Jane tarafımla mücadele ediyordu, biliyordum, dengesiz ve daha az etkiliydi. Karanlık şiddete karşı duyduğum korku beni engelliyordu.

-Bırakmam gerektiğini biliyordum ama bunu tam olarak yapamıyordum. Etkisi hiç denememiş olmamdan daha kötüydü. Eğer şu anda elemental büyü yapmaya kalkışırsam ne olacağını bilemezdim. Neredeyse kesinlikle daha da kötüleştirecektim.

Neyse ki düşman birlikleri hızla ilerledi ve halkımıza ulaşmak için ilerlerken alevleri söndürdü. Düzinelerce büyü silahtan çıkan patlayıcılar havada uçuşarak Hollace'ı daha yükseğe çıkmaya zorluyordu. Yukarıda nişan alması tehlikeli olabilirdi ve ateş tehdidi, hem bizimkileri hem de onlarınkini yakarak - basajaunak'ın ormanını yakarak - dramatik bir şekilde artacaktı. Güçlü oyuncularımızdan birini daha kaybediyorduk.

Kahretsin, diye düşündüm, bu savaşta üzerime düşeni yapmadığımı biliyordum. Daha etkili olabilmek için dengeyi sağlamam gerekiyordu. Halkım bana liderlik etmem, onları ve ormanı korumam, miras kalan güçlü büyülerimle güçlerimiz arasındaki farkı kapatmam için güveniyordu.

Tekrar denerken başka bir büyü için gücümü arttırdım. Karanlık zihnime doluştu. Gargoyle'ım beni çekerek aşağıya doğru sürükledi. Korku girdap gibi dönerek konsantrasyonumu bozdu. Dengeyi tam olarak sağlayamıyordum. Kendimi bu coşkuya kaptırmak için zamana ihtiyacım vardı.

Takımımın sahip olmadığı bir zamandı.

Sihirli bir silahın MAVİ-GRAY patlaması Niamh'ın hemen yanında havada hızla ilerledi. Bu tür silahları daha önce hiç görmemişti. Ne işe yaradıklarını merak ediyordu ama bunu öğrenmek için vurulmayı planlamıyordu.

Austin savaş alanına hücum ederken kükredi. Şekil değiştirenleri de onu takip etti. Alikorn formundaki Niamh sağa doğru koştu, kenarlarda kalan düşmanı avlamak ve yakın dövüşe ateş etmek istiyordu.

Jessie pençelerini çıkararak dalışa geçerken bile yer ekibine büyü yaptı. Onlara doğru uçarak ilerledi. Yukarı çıkarken ellerini başka bir büyüyle aşağıya doğru itti.

Yer mürettebatının bir kısmı pes ederek battı, ancak sadece birkaçı orada kaldı.

Büyüsü Niamh'ın Elliot Graves'in buluşmasında gördüğü güce sahip değildi. Sorgu odasındaki düşman büyücüyle başa çıkma gücü bile yoktu. Sebastian'a meydan okurken kullandığı kesinlikle sahip değildi. Sanki gargoyle'unu tamamen serbest bırakmamış gibiydi.

Kükremesi saf bir hayal kırıklığıydı. Bu iyi olamazdı.

Austin Steele de belli ki aynı şeyi düşünüyordu. Vites değiştiricileri arkasında sıkı bir düzen içindeyken bir hız patlaması yaptı. Dave vahşi bir şey gibi hırlayarak yan tarafa doğru koştu.

Niamh biraz irtifa kazanmak için kanatlarını pompaladı ve toynaklarıyla ileriye doğru vurdu. Kukla düştü ve Niamh tam zamanında yere inerek boynuzuyla bir diğerini sırtından vurdu. Gövdeyi başının üzerine çekti ve bunu yaparken neredeyse boynunu kırıyordu. Bu savaşçılar büyüktü ve

bir çeşit büyülu zırh. Kıyafetleri normal üniformalara benziyordu ama daha sert ve çok daha ağırdı. Bunun için çok ağır. Vites değıştirmesi gerekiyordu. Ne kadar sıkıcı.

Austin Steele ve şekil değıştirenleri yer ekibine saldırırken o biraz uzağa indi. Büyük pençesini savurdu ve ağzıyla sıkıştırdı. Kırık Sue birini boynundan yakaladı ve zahmetli bir şekilde başka birine savurdu.

Evet, bu aptalları etrafa fırlatmak çok fazla enerji gerektirir. Yazık.

Niamh diğerk şekline büründü ve gargoyeler büyüçülere doğru koşarken ileri atıldı. Ulric atladı ama kubbe onu sektirdi, Sebastian'ın bundan bahsettiğini hatırlamıyordu. Belli ki Ulric de hatırlamıyordu. Duraklamadan önce başını salladı ve altındaki sinmiş büyüçülere baktı.

Büyülu bir silahtan çıkan ışık ona doğru püskürdü. Neredeyse varmıştı ki Jessie elini savurdu. Bir parlaklık Ulric'i tam zamanında kapladı ve ışın çarpıp yön değıştirdi. Nathaniel Niamh'ın gürültüden duyamadığı bir şeyler homurdandı ve sonra gargoyeler de vites değıştirerek yer ekibine daldılar ve onları pençeleri ve dişleriyle parçaladılar. Düşmanlardan bazıları bir yol yukarı uçuruldu, öldürüldü ve sonra fırlatıldı.

Cyra onları takip etti, kaçmadan önce ateş püskürterek Hollace'in onları yıldırımla patlatmasına izin verdi. Yine de sadece küçük dozlarda güçle vurabilirlerdi, yoksa her yer bir çıra kutusu gibi havaya uçacaktı. Bu ormanı ateşe vermenin kimseye bir faydası olmazdı.

Niamh'ın kalbi hızlandı, bu savaşta alışılmadık bir şeydi. Bu ormanda kendilerine, onun aptalca bir şekilde düşünmediğı bir handicap vermişlerdi. Bir başka handicap da basajaunak'ın yokluğuydu. Daha büyük bir gücün katılmama ihtimali olduğunu biliyordu ama Dave kendinden çok emindi. En azından birkaçının yardım edeceğini ummuştu.

Artık en kötü senaryoya göre hareket ediyorlardı ve bu büyüçüler büyük bir güçle hazırlıklı gelmişlerdi.

Bir düşmanın bacağına tırmanıp yüzünü ısırdı. Bu onu öldürmeyecekti ama görme yetisini kaybedecekti. Yeterince iyiydi. Burada gösteriş olamazdı; geçmeleri gereken çok fazla insan vardı ve bunu kolayca yapabilecek kadar çok değillerdi.

Bir sonrakine atlayarak, şahdamarı için kolay bir açıklık gördü ve onu aldı. Hızlı ve etkili. Adamın çığığı bir gurultuya dönüştü ve yere yığıldı.

Adamın düşen bedeninin altından sıyrıldı ama son anda bir çizmenin yere indiğini gördü. Ayak izi sırtına çarptı ve onu yere itti. Düşman askeri onun için hazırды. Lanet olsun.

Sırtındaki patırtı hiç hoş değildi, acı daha da . Alikorn formuna geçti, çok fazla enerji harcadı ama belinin kırılmasını önledi.

Acı bir an için duyularını ezdi - enerjisi buna uygun değildi - düşmanı fırlatıp atmadan önce. Dönüp onu sırtından mızrakladı ve omurgası acı içinde çığlık attı. Tekrar doğruldu, tekmeledi ve toynakları arkasındaki düşmanın göğsüne temas etti.

Yorgunluk onu çok erken yakalamıştı bile. Acı hareketlerini engelliyordu.

Bir silah Niamh'ın yan tarafını patlatarak etini parçaladı. Acı verici bir şekilde sinirlenerek kişnedi. Bu savaş her türlü kötü gidiyordu.

Yarasını görmezden gelerek saldırdı. Yanındaki bir başka düşman silahını indirdi ve ona nişan aldı. Sayıları çok fazlaydı. Her yerdeydiler.

Boynuzuyla bir düşmanı bıçakladı ve yanındaki silahlı adama dönerek ölmekte olan bir düşmanı canlı bir düşmana fırlattı. Büyülü silahı olan adam, ceset havada ona doğru bile soğukkanlılığını korudu. Yakın mesafeden nişan aldı ve tetiğe bastığında parmağı bembeyaz oldu.

Niamh çarpışmaya hazırlandı. O patlamalardan birine dayanmıştı ve bir diğerine de pekâlâ dayanabilirdi.

Tam ateş ettiği sırada bir büyü ona çarptı. Sebastian partiye . Kutsal olan her şeye şükürler olsun.

Mavi-gri patlama yüksek ve geniş bir alana yayıldı, Niamh'ın böğrünü iskaladı. Fırlattığı beden bir sonraki düşmana çarptı ve aniden cansızlaşan bedenini yere serdi.

Sebastian blöfünün üzerinde duruyordu. Savaşın diğer alanlarına geçmeden önce büyü üstüne büyü etrafındakilere isabet etti. Büyüler bedenlere isabet ediyor ve zavallı bir adamın neredeyse içini dışına çıkarıyordu. Hollace'ın şimşegi kadar hızlı bir tempoda geliyorlardı.

Lanet olsun, bu garip büyücü kesinlikle büyü yapabiliyordu. Niamh onun bu kadar ileri gittiğini hiç görmemişti. Artık Jessie'nin güvenliği için kendini tutmasına gerek yoktu. Şiddet yanının ortaya çıkmasına izin verebilirdi ve şiddetin dibine vurmuştu. Niamh onun kendi taraflarında olmasından memnundu.

Büyülü silahını Kırık Sue'ya doğru kaldıran bir düşmanın sırtına çarptı, sonra onu boynuzundan uzaklaştırmak için kafasını çekti ve bir diğerini mızrakladı. Tekmeleyerek iki tane daha aldı.

Solunda bir delik açıldı, tam zamanında Edgar'ı savaşın kenarında gördü. Bir düşmanı ısırmış ve aynı anda elleriyle kopararak şah damarını kesmiş ve tek seferde adamın bağırsaklarını deşmişti. Edgar'ı unutmuştu. Vampirler uykularında bile kötülük yaparlardı, yaşlı ve bunak olanları bile.

Koşmaya devam etti ve Niamh, Nessa'nın elinde bıçaklarla onu takip ettiğini, insanları yere sermek için bıçaklamadan ve kesmeden önce zayıf büyüler fırlattığını görünce şaşırdı. Vampirin tehlikeli alanlarda fark edilmeden hareket etme konusundaki esrarengiz yeteneğini kullanıyordu. Akıllıca.

Jessie alçalırken kükredi, birini parçaladı ve diğerini büyülerle bombaladı. Düşmanlardan biri bir atış yaptı ve patlama kanadında büyük bir delik açtı. Şaşkın bir acıyla ciyakladı. Gökyüzünde kalabilmek için çılgınca kanat çırparak yere doğru batmaya başlamadan önce kanadı havayı dışarı verirken vücudu sağa doğru alçaldı. Kuşkusuz kendini iyileştirecekti ama bunun için sahip olmadığı bir zamana ihtiyacı vardı.

Niamh o tarafa doğru ilerlemeye çalışırken başını sallayarak kişnedi. Ancak bir düşman duvarı onu engelledi. Kanatlarını açamayacağı kadar yakınına dolmuşlardı. Yer açmak zorunda kalacaktı.

Nathanial kükreyerek Jessie'ye doğru dalışa geçti. Silah patlamaları gökyüzünde etrafını sarmıştı. Kanatlarını korumak için savrulmak zorunda kaldı ve hızı büyük ölçüde yavaşladı.

Niamh, düşmanlarının başlarının üzerinden Austin Steele'in arka ayakları üzerinde yükseldiğini görebiliyordu. Güçlü kükremesi yeryüzünü sarstı. Jessie'nin düşeceği noktayı hedef alarak kalabalığın arasından bir bowling topunun lobutlara çarpması gibi geçti. Sertleşmiş kara birlikleri onun öfkesini görünce korktular. Onun önünde sindiler ve sonra zamansız kaderleriyle karşılaştılar. Göğsüne vurdu ve cesetler pençelerine düşmeden önce kafaları tamamen çevirdi.

Diğer şekil değiştirenler onun ileri atılışını bir kama ucu gibi kullanarak safları sıklaştırdılar. Mücadele eden Jessie'ye doğru ilerlediler ama hâlâ yarım savaş alanı uzaklıktaydılar.

Jessie düşmeye devam etti, artık neredeyse düşmanın tepesindeydi ve onları uzak tutmaya çalışmak için büyü yağıdırıyordu. Yeterli değildi. Kendini bundan kurtaramayacaktı. Biraz daha alçalırsa düşman istediğini alacaktı.

"Aman Tanrım, JESSIE, HAYIR," dedi Sebastian dişlerinin arasından, nem görüşünü bulanıklaştırırken. Hayvanın alçaldıkça alçalmasını, kanatlarını var gücüyle çırpmasını ve bunun hiçbir işe yaramamasını izledi. Bir kanadı kırılmış ya da yırtılmıştı. O tarafa doğru çılgınca eğiliyordu.

Nathanial gökyüzünü yararak ona doğru koştu ama sanki düşman onun uçmak için koltuk değneği olduğunu biliyordu. Silahlarını ona doğrultarak onu çılgınca savrulmaya zorladılar. Ancak vücutlarına isabet eden kurşunların ne kadar az hasar verdiğini görmek Sebastian'ı hayrete düşürmüştü. Yine de gücünü tüketiyorlardı. O büyülü silahlar bunun için tasarlanmıştı. Yaratık üzerinde büyük bir fiziksel etkiye sahip olmayabilirlerdi ama yine de gücünü emerlerdi.

"Hadi Jessie, çalıştığımız büyüler nerede?" diye mırıldandı kendi kendine, olabildiğince hızlı büyülerini ateşleyerek. Güzel değillerdi ama güçlü ve ölümcüllerdi. Daha da önemlisi, onları hızla ateşleyebiliyordu.

Yine de yeterli değildi. Savaş alanının diğer tarafındaydı ve batıyordu. İhtiyacı olan isabet oranı için çok uzaktaydı. Başka birinin onu kurtarması gerekiyordu.

"Hiçbir şey beklemiyorsun," diye fısıldadı adam, kadının içine ektiği ateşin daha da yükseldiğini hissederek.

Seçenekler aramak için alanı hızla taradı. "Hiçbir şey beklemiyorum."

Düşmanın onu almasına izin veremezdi. Onu almalarına izin veremezdi. Onların gözetiminde geçireceği birkaç saat bile onun ruhunu ezmeye yeterdi. İçindeki tüm o yapışkan iyiliği kazımak, içini boşaltmak ve onu bir insan kabuğuna dönüştürmek için yeterli olurdu. Sebastian'ın onu ilk bulduğunda olduğu gibi bir kabuk. Bunun olmasına izin veremezdi. Ona olmazdı.

"Her şeyi bekliyoruz."

Austin ve şekil değiştirenleri ona ulaşmak için arbedenin içinde savaştı. O büyük alfanın önünde hiçbir şey duramıyordu. Büyülü silah atışlarını hissetmemiş gibi karşıladı. Ama hâlâ bir dünya uzaktaydı. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Birinin ona daha fazla zaman vermesi gerekiyordu. Daha yakın biri.

"İyice düşün, Sebastian. İyice düşün."

Metal üzerinde bir ışık parlaması gözüne çarptı. Ve sonra, hemen ötesinde, gördüklerine inanamadı.

Edgar!

Vampir, yuvarlanan düşman savaşçı kalabalığındaki küçük ceplerden son saniye açıklıklarından süzülüyor, geçerken boyunlarını ya da midelerini parçalıyordu. Boyunları ağzına gelene kadar hemen hemen herkes tarafından bir şekilde görmezden geliniyordu. Jessie'den on adım uzaktaydı ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu; Jessie'nin tehlikede olduğunu açıkça görmüştü ve ona ulaşmayı hedefliyordu.

Ve sonra Sebastian rüya görüyor olabileceğini düşündü.

Gözlerindeki nem taşı ve taze gözyaşları onu takip etti.

Nessa, Edgar'ın hemen arkasından geldi! Sanki saklanıyormuş ya da onu kalkan olarak kullanıyormuş gibi eğilerek Edgar'ın hemen arkasında kaldı. Eğer bir düşmanı ıskalarsa, bıçaklarıyla işini bitirmeden önce onu yerinde tutmak ya da küçük bir şok vermek için bir büyü ateşledi. Kaptan güpegündüz ve savaşın ortasında bile gölgede kalıyordu. Mükemmel bir kurtarıcı.

"Evet, Nessa," dedi Sebastian yenilenmiş bir umutla, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "Her şeyi bekliyoruz. Biz bir aileyiz. Aileyle nasıl çalışılacağını bilirim."

Edgar ve Nessa'nın etrafındaki insanları solduran ama onları öldürmeyen farklı bir büyü gönderdi. Nessa hemen fark etti; sahip oldukları bir işaretti bu. Bir yardım çağrısı.

Yüzünü yukarı kaldırdı, onu hemen buldu, sonra bir bıçak kaldırdı, başını sallama versiyonu. Ve sonra ona doğru büyüler savurmaya başladı. Sert büyüler. Güçlü, kabartıcı büyüler.

Edgar'ı Jessie'ye doğru takip etmeye devam etti. Bunu yaparken sağa sola savruluyor, onun büyülerini yakalıyor ve ustalıkla saptırıyordu. Bu onun için tasarladığı özel bir büyü idi. Arkadaşlıklarını ve büyücü bağlantılarını, onu bir tür ayna olarak desteklemek için kullandı. Onun çabaları sayesinde, bu mesafeden kendisi için kayıp olan isabetli nişan alma yeteneğini elde edebiliyordu. Onun aracılığıyla Jessie'ye gerçekten yardım edebilirdi.

Sonra Jessie, düşmanlardan birinin sıçrayıp onu yakalayabileceği kadar uzağa düştü.

YİRMİ SEKİZ

Bir el bileğimin üzerine kapandı. Güçlü bir kol beni yere fırlatana kadar sürükledi. Nefesim bir an için kesildi ve sonra ağır bir beden beni tutmak için boğdu.

"Şimdi seni yakaladım," dedi sert bir ses kulağıma. Sesi daha da yükseldi. "Onları engelle ki bir ekip onu buradan çıkarabilsin. Büyücülere izimizi hayvanlardan gizlememiz gerektiğini söyle."

"Kapana kısılmış gibi görünüyorlar," diye cevap geldi.

"Asla uzun süre kapana kısılmazlar. Bizi koruyun!"

Tutunduğu yerde debeleniyordum, korku ve panik beni sarmıştı. Austin'in bağlarından öfke ve dehşet akıyordu ve kükremesi aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu, yeri sarsıyor, kalbimi yerinden oynatıyor, içime işliyordu. *Geliyorum*, diyordu. *Dayan, geliyorum!*

Ses yine kulağımdaydı. "Seni güvende tutmak için pis hayvanlarını kullanabileceğini düşündün, ha?" Yüzüme tükürdü. "Sen de pis bir hayvandan başka bir şey değilsin. Güzel küçük bir hayvan ama yine de bir hayvan."

Kükreme tekrar geldi, şimdi etrafımda, içimde, beni çağırıyordu. İçimdeki karanlığı aramam ve çirkinliğimle bir olmam için bana yalvarıyordu. Sonunda o dengeyi bulmam ve çıkış yolum için savaşmam için.

"Neredeyiz, Hank?" diye seslendi kulağıma yakın bir ses. "Hank!"

Edgar yakın bir yerden, "Hank şu anda rahatsız," dedi.

Gardiyanım aniden çekip gitti ve tırnakları kaba çirkin derimi sıyırdı.

"Yine de tadı çok lezzetliydi," dedi Edgar ve eliyle birinin boğazını tutup kopardığını görebiliyordum. "Muhtemelen çok şeker yemiştir. Şekere bulanmış iyi bir kan kaynağına bayılırım."

"Hey, Jessie," dedi Nessa onun hemen arkasından, sesinde gerginlik vardı. Bana doğru gülümsedi ve bir adım atıp yüzükoyun yatan bedenimin üzerine oturdu. "Ahh. O kanat öyle görünüyor- Kahretsin, Edgar!"

Edgar'a dönüşmeden önce bir böcek pufu Nessa'nın soluna yakınlaştı. Kendini Nessa'ya uzanan birinin boynuna yüzüstü fırlattı.

"Bu da ne-" adamın gözleri yuvalarından fırlamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu ve vampir onun yere yuvarlanmasına izin verdi.

"Yakın bir tane," dedi Nessa, yüzü konsantrasyonla kapalıydı. Bıçaklarını havaya kaldırdı ama kullanıyor gibi görünmüyordu. Yumruklarının arasında parlayan kırmızı bir küre büyüdü ve sonra dışarı fırlayarak içeri doğru iten iki kişiye çarptı. Çığlık attılar ve yere düştüler. Yeni bir küre, bu sefer sarı, hemen ilkinin yerini aldı.

Çok fazla gücü olduğunu düşünmemiştim, ama şimdi kesinlikle çok fazla gücü varmış gibi görünüyordu.

"Merak etme Jessie," dedi Edgar, parmağını birinin gözüne saplayarak. "Bu hareketi gördün mü? Her yaptığımda seni düşünüyorum. Her neyse, Sör Steele geliyor. Neredeyse geldi."

"Evet, sadece zamana oynuyoruz"-Nessa'nın yüzü konsantrasyonla tekrar kapanırken ellerinin arasında parlayan bir küre daha belirdi
-"Tüm bu alandaki en tehlikeli bir numaralı yerde."

"Oh, şey, bilmiyorum-" Edgar'ın son sözleri, birinin boynunu sıkarken boğuklaştı.

Bir düşman askeri Nessa'yı arkadan itti. Elindeki küre sağa doğru fırladı ve birkaç kişinin üzerine sıçradı. Çığlıkları çabucak kesildi.

Döndü ve kendisini iten adamı bıçakladı, ancak adam yoldan çekilinceye kadar üç kişi daha onu uzaklaştırmak için itti.

"Bütün bunlar da ne?" dedi ince siyah saçlı bir adam, baskı altında inanılmaz derecede soğukkanlıydı.

"Edgar," dedi Nessa, sesi titreyerek. Ben ayağa kalkmaya çabalarken ve kanadım altımda acı verici bir şekilde bükülürken ileri doğru bir büyü fırlattı.

Kel Adam patlamayı dişlerini sıkarak karşıladı. Gözleri alev alev parladı ve dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Güzel küçük şey." Öne atılıp kızın boğazını yakaladı. "Sanırım seni tutacağım."

Bıçağıyla orta kütleyi hedefleyerek kesik attı. Aralarındaki kol açıklığı farkıyla asla ulaşamayacağını bilmeliydi. Eğer o

Eğitimli olsaydı, onu tutan kolu ya da bileği hedef alırdı.

Kanadımın içinde kıvrıldım, yuvarlanmak için mücadele ettim. Gargoyleler bu şekilde yerde pek iyi değillerdi. Kanatlar engel oluyordu.

Austin şimdi daha yakındı, çok yakındı ama yavaş hareket ediyordu. Belli ki onu engellemek için çabalarını iki katına çıkarmışlardı. Beni oradan çıkarmak için onunla benim aramda durmaya çalışıyorlardı. Bu adamların ölen askerleri umursadıklarından şüpheliydim.

Nessa boğucu bir çığlık atarak benden uzaklaştı ve başka biri üzerime atladı. Beni yukarı kaldırmak için yuvarlandı ve bir başkası beni yakaladı. Kanatlarım ve kollarım kısıtılmış bir halde, sarı saçlı ve büyük bir ısırığı olan bir adamın yanına çekildim. Etrafımı saran bir kalabalık beni içeriye aldı.

"Gidelim, , acele edin!" diye bağırdı bir düşman. "aldık."

Yer değiştirmek ve savaşmak zorundaydım. İnsan formumdayken ellerim olmadan daha fazla büyü yapabiliyordum çünkü kelimeleri konuşabiliyordum. Bu lanet kanatlar tarafından engellenmeden insan formumda *hareket edebiliyordum*.

Bağlanamadan sağa doğru savruldum. Bir yumruk kafama indi. Diğeri kaburgalarımaya saplandı. Acı çok azdı ama insan formumdayken böyle olmazdı. Bu bir bekle ve gör durumu olabilirdi -beni dışarı taşımalarına izin ver, uysal davran ve sonra onları yak. Seçeneklerim tükeniyordu.

Paniği yatıştırmak için gözlerimi kapattım ve o ana odaklandım. Sihrime. Austin'in daha yakın çalışmasına. Benden vazgeçmeyecekti. Kaçırılmış olsam bile vazgeçmeyecekti. Benim için gelecekti. Onu durduramazdım.

Başka biri daha yaklaştı.

"Üst yarısını ben aldım, sen de alt yarısını al," dedi beni yakalayan. "Bu şeyler güçlüdür, en azından erkekler öyle. Bir dişi için iki tane yeterli olacaktır. Yine de gözünü dört aç."

"Onu yakaladım. İşte gidiyoruz, onu dışarı çıkarın," dedi ayaklarımı tutan adam. Hareket etmeye başladılar, siperleri sıkıca kapanırken itişip kakıştılar. "Onunla ne yapıyorsunuz?" dedi başımdaki adam.

Gözlerimi açtığımda Nessa'yı geniş bir omzun üzerinde buldum. Kel Adam konuşan adama baktı. "Onu alıyorum. Savaş ganimeti. Onunla oynamak çok eğlenceli olacak."

Ona yapacakları için midem bulandı. Bana yapacakları için. Beni esir alanların pençesinde çırpındım, kurtulmak, ellerimi kullanmak için çaresizce çırpındım.

"Hop, işte gidiyor. Tut onu!" dedi ayağımın dibindeki adam.

Onlar koşarken Nessa'nın elleri Kel Adam'ın sırtından aşağı sarkıyordu, bıçakları yoktu. Baş aşağı duran kafası yavaşça sallandı.

"Bunun sonu senin için iyi olmayacak dostum," dedi, mücadele etmek için hiçbir hamle yapmadan. "Belki bir süreliğine eğlenceli olacak ama sonunda tam da bu ana dönüp bakacak ve keşke tamamen farklı bir karar verseydim diyeceksin."

Sözlerinde öyle bir güven, öyle bir vaat, öyle bir kahkaha vardı ki bir an duraksamaktan kendimi alamadım. Eğer içinde bir parça bile korku varsa, bunu göstermiyordu.

"Bu doğru mu, güzelim?" Adam ona güldü. "Sanırım bir süre için *çok* eğlenceli olacak. Senden bıkana kadar. Sonra seni kullanmaları için diğerlerine vereceğim."

Austin'den gelen bir öfke kükremesi durumumuzu takip etti.

Bir başkası, şaşırtıcı derecede yakından, acı dolu bir çığlık attı.

Nessa kesinlikle haklıydı, sadece nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bilmeliydim ama onun ve Austin'inkiler dışında kimsenin konumuna dikkat etmemiştim.

Şimdi yaptım... ve gülümsedim.

Önümüzde devasa bir gümüş sırtlı goril saflarını yarmadan hemen önce beni esir alanların içinden bir korku ürpertisi geçti. İki adam uçtu. Silahlar ateşlenmek üzere kaldırılmıştı ama Broken Sue koca kollarını sallayarak ileri atıldı. İki adamı daha yakaladı ve onları fırlatmadan önce birbirine vurdu. Arka ayakları üzerine kalktı ve yumruklarıyla göğsünü döverek meydan okudu.

Düşman korku içinde bir an donakaldı. Kurtlar bu fırsatı değerlendirerek her taraftan içeri daldı ve kümelenmiş paralı asker grubunu kaosa sürükledi. Ve sonra *o* geldi. Hepsinin en büyüğü. Bu organize saldırıyı yöneten alfa.

Başımdaki adamı hedef alarak aşağı inen devasa ağzı zar zor görebiliyordum. Austin'in dişleri adamın kafatasının üzerine oturdu, çatırdadı ve parçaladı. Bedenim düştü, Austin'in dev pençelerinden biri tarafından yakalandı ve hızla yere indirildi. Üzerime uzandı, ayaklarımın dibindeki donmuş adamı yakaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar işini bitirdi.

Kırık Sue tekrar ileri atıldı, insanları yolundan çekerek ezdi, odağı sadece Nessa'ydı. Bir silah patlaması göğsüne isabet etti, ama irkilmedi bile. Güçlü kolunu savurdu. Silah taşıyıcısının üst gövdesini parçaladı.

Austin üzerimde durana kadar ilerledi ve beni vücuduyla korudu. Kurtlar içeri daldı, şimdi ateş ediyorlardı. Ama düşman da öyle. Silahlar bu kadar yakın mesafeler için tasarlanmamıştı ve zayıf bedenleri güçlü şekil değiştirenlerin yapabildiği gibi patlamaları kaldıramazdı.

Kırık Sue bir hırıltıyla Nessa'ya ulaştı. Kel Adam silahını kaldırırken onu tuttu, muhtemelen onu kavrayan eli düşünmemişti bile.

Yapmalıydı.

Bu manzara gorili açıkça öfkeliydi. Kırık Sue hareket ederken bir darbe daha aldı, açık ağzından büyük köpek dişlerini gösteren tükürükler uçuşuyordu. Silahı hiçbir şey olmamış gibi tokatlayarak uzaklaştırdı ve Kel Adam'ı yüzünden yakaladı. Bir İngiliz anahtarıyla kavgayı sona erdirdi.

Kel Adam yere yuvarlandı ama Kırık Sue hızla eğilip düşen Nessa'yı yakalamadan önce değil. Bir koluyla Nessa'yı göğsüne bastırırken, diğer kolunu da onu hızla Austin'e doğru götürmek için kullandı. King Kong'u düşünmemek mümkün değildi. Austin'e vardığında Nessa'yı nazıkçe yere, yanıma bıraktı.

"Korkunç ölümü uzatma fırsatı bulamaması çok kötü, değil mi?" Nessa ağır ağır nefes alarak bana söyledi. Kendini ellerinin üzerine kaldırdı ve ona baktı. "Teşekkür ederim, kahraman," dedi ve sesindeki kahkahadan bile bunu tüm benliğiyle söylediğini anlayabiliyordum.

Oflayıp arkasını dönmeden önce bir an için onun parıldayan bakışlarını tuttu. İşi henüz bitmemişti.

Benimki de değildi.

Austin ve onun şekil değiştirenleri bize doğru bir hat açmışlardı ama bunu yapmak için koca bir savaş alanındaki düşmanı öldürmelerine imkân yoktu. Eğer şimdi kuşatılmadıysak, yakında kuşatılacaktık. Ve ben onun altındayken, gerektiği gibi savaşıyordum.

"Karanlığı bulmalıyım," demek istedim ama kelimeler çirkin ağzımdan karmakarışık bir şekilde çıktı. "Gargoyle'ımın hükmetmesine izin vermeliyim."

Nessa, Austin'in gölgesi ve koruması altında bana daha da yaklaştı.

"Kanadın nasıl? İyileşecek mi?" Parmakları kanadımın kenarında dans etti.

Delik artık neredeyse onarılmıştı. Her zaman düşmanın elinde vücudumun kendini onarması için gereken zamandı.

Düşman büyücülerin de büyüleri hapishanelerinden çıkma vakti gelmişti. Zaman .

"İyi görünüyor, güzel canavar." Bana gülümsedi ve gözleri parladı. "Eşinin gargoyale'un gücünü açığa çıkarmasına izin ver, tamam mı? Brochan'ın o yarışmada yaptığı gibi, hatırladın mı? Ona ihtiyacımız var. Bırak Austin senin rehberin olsun. Korkma. Sebastian eğitimde kendini gerçekten bırakmaktan korktuğunu söyledi ama korkma. Karanlıkta seni bekleyen arkadaşların ve ailen var." Hafifçe göğsüne dokundu, sonra Austin'i işaret etti. "Ve Brochan ve Sebastian ve Niamh ve muhtemelen Edgar. Hepimiz oradayız. Hepimiz istediğimiz gibi gelip gidiyoruz. Sen de bize katıl. Fazla uzaklaşmana izin vermeyiz, merak etme. İçeri gelin, su güzel."

Austin homurdandı ve içinden bir acı şoku geçti. Döndü, belli ki bizi altında tutmaya dikkat ediyordu, arkasındaki insan dalgasıyla mücadele etmek için.

Nessa ezilmemek için önce bana yaklaştı, sonra o tarafa baktı. Arkasına baktı, sonra bana döndü. "Gitmem gerek. Yardım etmem gerek, yoksa hepimiz öleceğiz. Şey... çocuklar ölecek. Bizim kaderimiz çok daha kötü olabilir. O gargoyale'u bul. Seni bu kaltağın kraliçesi yapalım, sonra da eve gidip şu arabaya binelim!" Austin'in altından çıkmadan önce beni cesaretlendirmek için başıyla onayladı. "Çok pahalı, özel yapım ve oldukça gerekli bir çift bıçak gören var mı?" diye seslendi kalabalık onu yutmadan önce.

Her şeyi bekliyoruz.

Bunu yapmak zorundaydım. Yapmak *zorundaydım*. Geçmişteki ve şimdiki bu iki parçamı birleştirmeliydim. Ivy House'un bulmamı istediği vahşilikle onları birleştirmeliydim.

Halkımı korumak zorundaydım. Bu benim görevimdi. Gıpta ettiğim bir görev.

Nessa'nın söylediği gibi yaparak bağların arasından Austin'e uzandım. Büyüm çalkalandı ve içimde kabardı, eşimin tehlikeli karanlığını hissettim. Haklıydı, içindeki karanlığı bulmuştu ve şu anda onu kullanıyordu. Bağlantımız aniden çökmüş ve çiğ, tamamen ilkel hissettirdi. Büyümün karanlık derinliklerine dalarsam beni tam olarak neyin beklediğini hissediyordum. Savaş, vahşet ve kan dökmek gibi hissettirdi. Onu aşağıya kadar takip edecek ve aşağıda ne kadar kilitli kalırsam kalayım beni tekrar güvenli bir yere çekeceğine güvenecektim.

"Bu bir hata," diye fısıldadı tanıdık bir ses. "Eğer ona güvenirsen, o sana ihanet edecek. O sizin sonunuz olacak."

Hafızamdaki sesi bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda soğuk bir ürperti dalgası kapladı. Bu, Ivy'nin içinde duyduğum sestti.

House, büyüyü almam için beni zorlayan kişi. Tamara Ivy, diye düşünmüştüm.

"Kimseye güvenme, çünkü sana ihanet edecek olan odur. Kendini özgür bırak."

Başka bir adam olsaydı, bir an tereddüt ederdim. Sözlerini düşünürdüm. Güven bir riskti ve hayatımda pek çok kez yanımdı.

Ama bu Austin Steele'di. Sevgimi kazanmadan önce güvenimi kazanmıştı. Kendini kanıtlamıştı. Eğer ona güvenemezsem, kimseye güvenemezdim ve bu özgürlük değildi. Bu bir korku hapishanesiydi ve hayatımı bu şekilde sürdüremezdim.

Eğer bu bir risk almaksa, almaya hazır olduğum bir riskti. Yüzleşmek istediğim bir ölüm.

Derin bir nefes aldım ve kendimi bıraktım. Daha derine kaymaya devam ettim. Dehşet beni sardı ama devam ettim, Ivy House'un beni yapmaya zorladığı şeyi yapmaya niyetliydim. Austin'in sonunda hayvanıyla yapmak zorunda kaldığı gibi. Ona boyun eğdim, dengeyi aradım, eşimi canavarlarımızın çarpık derinliklerine kadar takip ettim.

Karanlık beni hızla içine çekti. Büyü pompalandı. Güç etrafımda kayıyordu. Yine de battım, Austin'i benimle, etrafımda hissettim. Beni tutuyor ve sürüklüyordu, daha derine ve daha derine, benlik duygumun nerede bittiğinden ve çirkinliğin nerede başladığından artık emin olamayana kadar.

Zihinsel olarak gözlerimi kapattım ve insanlığa olan bağlarımı serbest bıraktım. Geçmişimi ve mantığımı serbest bıraktım. Kontrolümü bıraktım.

Onun onayı bağlar arasında şarkı söylüyordu. Onun gururu. Tatlı karanlığı.

Ve işte o zaman hissettim; daha önce hiç yaşamadığım bir his, çökmekte olan gece yarısı vahşi doğasında gezinmek gibi. Ham, çarpık ve uçucuydu ama yine de bir şekilde ilahi ve huzur vericiydi. Korktuğum karanlıktı ama içinde gömülü bir ışık da vardı. Ne de olsa doğa her ikisinden de oluşuyordu; derin geceyi her zaman yeni bir şafak takip ediyordu. Vahşice işlenen bir cinayet, yırtıcı bir hayvanın yavrularını besleyerek yeni bir hayat sağlardı. Şiddetli yangınlar yeniden büyümeyi sağlardı.

Ölüm ve yeniden

doğuş.

Evcilleştirilmiş

vahşet.

Bunun bir kısmını ormanda hissetmişim. Huzuru. Dinginliği.

Ve şimdi, yazı tura atacak ve ailemi korumak için gereken acımasız vahşeti sergileyecektim.

Bu duyguyu kucakladığımda, içime güç pompalandı, muhteşem bir duyguydu.

Kükremem savaş alanında yankılandı. Austin arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve beni serbest bıraktı.

Kanatlarımı açtım, pembemsi-mor ışık girdapları saçtım. Üzerimden ısıltılı bir toz yayıldı, büyüm fiziksel bir şekil aldı ve göz kırpmadan önce yere düştü.

Yaratığım çok güzeldi. Düşmana ve kendime onun aynı zamanda vahşi ve acımasız olduğunu göstermenin zamanı gelmişti.

Ben bir Ivy House kadınıydım, lanet .

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

Büyük bir güçle havaya . Kanadım neredeyse tamamen onarılmıştı, sadece beni biraz eğiyordu. Güç skalamda en üst sıralarda yer alan bir büyüü dürtü üzerine çalıştım ve bu dengeyi bulduğuma göre artık ne kadar kolay çalışabildiğime sevindim. Büyüyü serbest bıraktığımda, şimdi her tarafa yayılmış olan düşman saflarında ateş kabardı. Ezilmiş otlar çabucak tutuştu, ama büyüünün bir dokunuşuyla ısı emildi ve ateş söndü. Ateş üzerlerinde kaldı ama giysilerini yakacak kadar sıcak değildi. Cyra'nın büyüüyle boy ölçüşemezdim.

Üzerime bir silah patladı. Kendimi hızlı bir koruyucu tabakayla kapladım ve Cyra'yı aramaya başladım. Büyümün bir darbesi onu çağırıyordu.

Savaşın içinden kalkıp bana doğru koşmaya başladı.

Ateş, diye düşündüm ve bir kez olsun büyü patlaması eşleşti. Büyünün içinden ne demek istediğimi hissedebiliyordu. Emri hissedebiliyordu.

Hiç vakit kaybetmeden dalışa geçti. Gagası açıldı ve büyük bir ateş patlaması düşman savaşçı kalabalığını kapladı. Üniformalarını delip geçmeyecekti ama duyularını karıştıracak ve açıkta kalan derilerini yakacaktı. Bu onları yavaşlatırdı.

Sırada Hollace vardı. Yerden gelen ateşi söndürdüğümü görünce, büyük bir yıldırım selini serbest bıraktı. Vurduğu kadarını ıskaladı ama fark etmedi. Vurdukları sayım için düştü.

Bağrıışmalar ve çığlıklar yükseldi. Düşman çılgına dönmüş bir halde sağa sola koşturuyor, kuvvetlerinin ortası alevle kaplanıyor ya da yıldırım çarpıyordu.

Kakofoninin arasından "Evet!" sesini duydum.

Edgar. Şimdi yumruğunu havaya kaldırmış bir halde savaş alanının dışında duruyordu.

"Ateş ettiniz, Bayan Jessie!" diye seslendi. "Bunu yapabileceğini biliyordum!" Şimdi ateş sızdırıyordum ama yine de bir kazançtı.

Sihrimin bana akmasına izin verdim, onu engellemedim. Onu bastırmadım ya da ne yapacağımdan endişelenmedim. O tatlı karanlığın içimde yuvarlanmasına izin verdim ve sonra onu patlattım. Ekibimle yeniden bağlantı kurma ve plana geri dönme zamanı.

Güzel hayvanımın parlamasına izin verme zamanı.

Basınçtaki değişim açıktı. Niamh bunun içinden akıp gittiğini hissedebiliyordu. Bazıları Ivy House bağından geliyordu ama daha fazlası doğrudan Jessie'den geliyordu.

Niamh'a ihtiyacı olmayan bir cesaret, kullanmaktan mutlu olduğu bir güç ve herkesin aynı sayfada olduğundan ve hesap verdiğinden emin olmak için etrafındakileri kontrol etmesini sağlayan garip bir topluluk duygusu pompaladı. Kendini...

Bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak kelime yoktu. Niamh hayatı boyunca pek çok savaş alanında bulunmuştu ve hiçbirisi bu kadar inanılmaz... doğal hissettirmemişti. Eve dönmek gibi. Sanki birlikte çalıştıkları sürece kaybetmeleri mümkün değilmiş gibi.

Gargoyle kanatlarına . Tam zamanında.

Jessie kanatlarını pompalarken bir yandan da elini uzattı. Bir an sonra, o büyü silahlardan birinden çıkan bir fermuar Austin'i örten bir tür kalkana çarptı. Sekerek ateş eden kişiye doğru geri döndü. Jessie tekrar döndü ve bir patlama ona ulaşmadan hemen önce elini Dave'e doğru uzattı.

Hangi saldırının ne zaman geleceğini nereden biliyordu? Sanki rotalarını tahmin ediyor ve onlar daha inmeden tepki veriyordu. Ho-ly saçmalığı. Gargoyle sadece bu küçük numara için bile tüm bu abartıya değerdi.

Dave bir düşmanını üst baldırlarından yakalamadan önce hırıltılı bir ses çıkardı. Dave onu kaldırıp beyzbol sopası gibi savururken adam şaşkınlıkla bağırdı. Düşmanın bedeni diğerlerine çarparak onları yere düşürdü ya da geriye savurdu ve çoğunu etkisiz hale getirdi. Salınımın ortasında bedeni bıraktı ve silahsızlandırdıklarının üzerine inmeden önce onu fırlattı.

Silahları olmadan hayatta kalma şansları kesinlikle yoktu.

Artık Jessie güvende olduğuna göre Sebastian savaş alanının geneline hızlıca büyü yapmaya devam etti. Belli ki saldırı rolünü üstleniyor, savunmayı Jessie'ye bırakıyordu. Ve artık çirkin yaratık sorununu çözdüğüne göre, bunu çok iyi idare ediyordu.

Adamları saldırıya geçtiğinde, düşmanın üzerine bir büyü örtüyor ve karşı koyma çabalarını öldürüyordu. Bir noktada düşman birliklerinin bir bölümünü örttü, böylece Austin Steele hızlı ve acımasız bir ekonomiyile insanları indirebildi. Tüm bu süre boyunca aralarında uçtu, gerektiğinde yardım etmek için daldı ve tekrar uçarak uzaklaştı. Boğazları pençeledi ve bağırsakları parçaladı. Sadece Austin Steele onun yeni keşfedilen acımasızlığına karşı koyabilirdi.

Austin Steele ve Niamh'ın kendisi. Ve basajaun, diye düşündü. Cyra listenin dışında kalmamalı. Edgar.

"Jessie," diye gürledi bir ses. Sebastian'ın sesi sihirle güçlendirilmişti. "Zaman doldu. Büyücülerimiz var."

Jessie biraz orantısız bir şekilde gökyüzüne doğru yükseldi.

Niamh tekrar daha küçük haline dönüştü. Sırtındaki ağrı büyük ölçüde geçmişti ve Jessie'den gelen enerji dalgası da buna çok yardımcı olmuştu. Birinin sırtına sıçradı, Dave'in ona doğru koştuğunu gördü ve bu adamı ona bırakmaya karar verdi. Bunun yerine, o adamın sırtından başka bir adamın yüzüne atladı ve ortalığı kasıp kavurdu. *Jeepers, sürüngenler*, diye şarkı söyledi kafasının içinde, *az önce gözlerinizi kaybettiniz...*

Bu birlikteki tüm kadınlar nerede? Başka bir adamın karnını kaşırken ve sonra aletini sertçe ısırırken kendi kendine merak etti. Bu birlik sadece erkeklerden oluşuyordu. Büyücüler de öyle. Biraz cinsiyetçi bir yaklaşım.

bir kolunu kaybetmiş bir ceset geçti. Bir ceset daha onu takip etti.

Dave harika vakit geçiriyordu.

Kükredi ve yüksek bir tekme atarak kısa boylu askerlerden birini kafasının yan tarafından yakaladı. Yankılanan bir çatırtıyla adam kemiksiz bir şekilde yere yığıldı.

Cyra dalışa geçti ve Niamh'ın solundaki birini havaya uçurduktan sonra aşağıya doğru ilerlemeye devam ederek iki kişiyi daha vurdu. Yine de ölmediler, sadece çılgılık atıp kıvrandılar ve ateş etmek için silahlarını kaldırmaya çalıştılar.

Jessie bir anda oradaydı, Dave'e bir patlama isabet etmeden önce üzerine hızlı bir kalkan fırlattı ve ardından Cyra'nın neden olduğu yangını söndürdü. Kısa süre içinde tekrar gitmiş, düşman büyücülere bir büyü fırlatmak için dönmüştü.

Niamh bir yanmış adamdan diğerine zıplayarak onları hızla indirdi. Aşağı inmek için sadece küçük bir yardıma ihtiyaçları vardı.

Düşman büyücülerden büyü uçtu. Önce uçanları hedef aldılar ama saldırıları Jessie ya da Sebastian'ın savunma büyülerinden birine çarptı. Bir ışık topu geldiği yöne doğru geri fırladı.

Niamh yere atladı ve ayaklarını sürüyerek koşmaya başladı, fırsatını buldukça vuruyor ya da ısıırıyordu. O büyücülerin alt edilmesi gerekiyordu. Şekil değiştirenler bu noktada hızla seyrelen yer ekibinin geri kalanıyla başa çıkabilirdi ama büyü tamamen başka bir hikâyeydi.

Kalabalığın kenarına geldiğinde Dave'i tekrar karşısında buldu. Bu yaratık gerçekten de etrafta dolaşıyordu. Birini ayak bileklerinden tutup kaldırıyor ve sonra sanki ağırlık onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi sırtına çarpıyordu. Etrafindan dolaşıp ağaçlara doğru koştu ve hedefini daha iyi görebilmek için uzun bir ağaca tırmandı.

Gördüğü şey gözlerini açtı.

Büyü her iki yöne de fırlatıldı ama düşman büyücüler savunma kalkanını geçemedi. Jessie kalkanı tutmuş gibi görünürken, etrafı çirkin yaratıklarla çevriliydi, Sebastian kalkanın içinden düşman büyücülere ateş etti. Büyüleri eskisi kadar hızlı geliyordu ve uzaktan bile inanılmaz derecede güçlüydüler. Düşmanların savunma büyülerini kırarak büyücülerini dağıttılar.

Yine de düşmanın yardımcı olacak iksir şişeleri vardı. Bunu tek başlarına yapmıyorlardı.

Niamh ağaçtan geri indi. Saklanarak otların ve çalıların arasından koştu. Büyücülere yaklaştığında Edgar aniden ortaya çıktı ve böcek formundan vampire dönüştü.

"Oh, merhaba Niamh," dedi koşarak yanından geçerken.

"Bu adamın koştuğunu gördün mü?" Nessa elinde bıçaklarından sadece biriyle adamın peşinden koşarken güldü.

Niamh onlarla birlikte ağaçların arkasına saklandı ve sonra büyücülere doğru koşmaya başladı.

Onları önce soldaki gördü; ellerini havadan Nessa'nın orta kütlesine doğru savurdu, bir büyü fırlatmaya hazırды.

"Hayır, hayır." Edgar böceklerin içine üfledi, Nessa'nın koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde arayı kapattı ve büyücünün hemen arkasında tekrar ortaya çıktı. "Sürpriz!"

Büyücü dehşet içinde uluyarak sağa doğru sarsıldı. Ama Edgar çoktan onun boynunu ısırmaya başlamıştı. Yanlarındaki büyücünün nefesi kesildi ve yapmakta olduğu büyü boşa gitti. Nessa bir anda oradaydı, onu yakaladı ve kalkan olarak kullanmak için etrafında döndürdü. Başka bir büyücü içgüdüsel olarak ya da belki de korkudan ona ateş etti. Niamh o büyücüyü görmezden geldi ve son büyücüye saldırdı ama Niamh oraya varamadan bir kubbe onun üzerine kapandı. Büyülü bariyere çarptı ve sekti.

"Bırakın onu," diye bağırdı Nessa son "özgür" büyücü koşarken. "Başarısızlıklarını bildirecek birine ihtiyacımız var. Momar'ın tereddüt etmesini ve daha fazla bilgi istemesini sağlamalıyız. Çabuk, şu büyücüyü getirin-"

Bir büyü kaçan büyücüyü sırtından vurdu. Düşerken bir tane daha isabet etti. Jessie ve Sebastian onu yakalamıştı.

Nessa elindeki ölü ağırlığı bıraktı ve kubbeye yaklaştı. Diğer büyü kullanıcıları yer ekibine yardım etmeye geri döndü.

"Biz yemeğe davet edeceğiniz türden insanlarız," dedi kubbedeki dehşete kapılmış büyücüye. "Gizlice yaklaşacağın türden değil. Patronuna söyle, bir dahaki sefere bunu farklı yapsa iyi olur. Sahnede yeni olmamız işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimiz anlamına gelmez."

Elini yukarı kaldırdı ve bu Sebastian'ın için olmalıydı. Kubbe göz kırparak yok oldu.

"Hayatınızı bağışlıyoruz," dedi. "Karşılığını ileride alacağız. Gidin."

Büyücü kıcı yanıyormuş gibi koşmaya başladı. Arkasına bile bakmadı.

Niamh aslında bunun en iyi hareket tarzı olduğundan emin değildi. Momar bu sonuçlara kendi başına varabilmeliydi. Görevinde başarısız olmuş bir büyücüden tavsiye almak istemeyeceği kesindi. Bu kararın olası yansımalarını düşünmesi gerekiyordu.

Yine de şimdilik kazanmaları gereken bir savaş vardı. Edgar Nessa'ya gülümsedi.

"Hazır mısın gölge?"

Harika, Edgar yeni bir arkadaş edinmişti. Artık bunun hakkında konuşmayı asla bırakmayacaktı.

Düşmanın sadece bir kısmı hâlâ ayaktaydı ve yerlerini korumaya çalışıyordu. Deniyor ve başarısız oluyordu.

Silahlardan çıkan büyü patlamalar Jessie'nin kurduğu aşılmaz savunmaya çarptı. Sihirli büyüler gruplarının üzerine yağdı. Şekil değiştirenler

bayrak, başladıkları zamanki kadar vahşi. Gargoylelar, Hollace ve Cyra'nın saldırısından kurtulabilenlerin sonunu getirerek alçaldı. Ivy House ekibi ve Austin'in az sayıdaki sürüsü fena halde sayıca azdı ama bunun bir önemi yoktu. Jessie sihrini konuşturduktan ve her grubun ayrı ayrı parlayarak ekibe bir bütün olarak yardım etmesine yardımcı olduktan sonra.

Düşman artık kazanamayacağı bir savaşta olduğunu açıkça anlamıştı. Momar'ın kara birlikleri en güçlü ve en iyi olmaya, arkalarında bir büyücü ekibine ve ellerinde etkili büyülü silahlara sahip olmaya alışkındı. Ivy House ekibinin yaptıklarına alışkın değillerdi, özellikle de Austin Steele ve onun şekil değiştiren sürüsü de işin içindeyken. Şaşkına dönmüşlerdi. *İçlerinden* biri arkadaşlarına anlatmalıydı. Savaşla ilgili deneyimleri en fazla ağırlığı taşıyacaktı.

Niamh ani bir karar verdi.

Koştı ve bir adamın üzerine atlayarak o düşmanı kendi düşmanı olarak işaretledi. Kırık Sue onu bıraktı ve büyük kollarıyla başka birine vurmak için sıyrıldı. Niamh adamı ağaçların arasına doğru sürdü ve onu süpürmek için çırpınan girişimlerinden kaçındı.

Bir basajaun aniden ortaya çıktı ve düşmanın yolunu kesti. Düşman son hızla ona doğru koştu, sekti, sendeleyerek bir ağaca çarptı ve sonra düştü. Basajaun hırladı ve işini bitirmek için aşağı uzandı.

"Hayır!" Niamh geri döner dönmez "Hayır!" dedi. Nefes almak için çabaladı. Diğer basajaunakların etrafta dolaştığından haberi yoktu. Savaşa katılmamışlardı ama anlaşılan kaçakları avlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Daha da iyisi, Jessie ve Austin Steele'in ekibini iş başında görmüşlerdi. Bu iyi haberdi. "Bu değil. Belki biraz dövebilirsiniz, sorun değil, ama bırakın gitsin."

Dave'in annesi yolun aşağısındaki bir ağaçtan inerek, "Zaten birini bıraktın," dedi. "Neden iki tane?"

"Dürüst olmak gerekirse, o büyücünün gitmesine izin vermenin doğru bir karar olduğundan emin değilim. Bunun üzerinde düşüneceğim. Ama bu oldukça eğitilmiş ve sözde etkili bir piyade askeri. Çok aksiyon görmüş, yani görmüş. O büyücünün aksine, senin adamın oyununun zirvesinde. Çok fazla tecrübesi var ve bahse girerim koşmaya alışık değildir. Bunun için kesinlikle cezalandırılacaktır. Ne olursa olsun, onun hesabı büyücününkinden çok daha fazla ağırlık taşıyacak. Hikaye büyüyecek ve bir dahaki sefere bu adamlarla uğraşmak zorunda kaldığımızda, gergin olacaklar. Gergin. Bu onları öldürmeyi kolaylaştıracak. Bu da onlara güvenen büyücülerini

kalkan daha yavaş bağlanır. Büyük patronun peşimizden gelmesini engelleyecek olan da budur."

Basandere başını sallamadan önce bir süre Niamh'ı izledi. Basajaun yoldan çekildi.

"Ayrıca," dedi Niamh diğerlerine dönmeden önce, "sizin bölgenizi işgal ettiler. Bunu yapanlara ne olduğuna tanıklık edecek birine ihtiyacınız var. Büyülü dünya basajaunak'ın nasıl çalıştığını açıkça unutmuş. Düşmanın size hiç saygısı yoktu. Kendi topraklarınızda bir tehdit olduğunuzu düşünmediler."

Niamh elbette hikâyenin tamamını anlatmıyordu. Büyücüler kesinlikle unutmuştu ama basajaunakların büyü dünyasının büyük bölümünde hâlâ bir tehdit olarak görüldüğünden ve kurallarının herkes tarafından bilindiğinden bahsetmemişti. Büyücüler farklı bir tür olduklarını kanıtlıyorlardı. Ya kuralları bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı.

Basandere döndü ve ağaçların arasına karıştı. Tamamen gözden kaybolmadan önce, "Bu benim de aklıma gelmişti, evet" dedi. Ve sonra kayboldu.

Dave'in yeni ailesinin bir parçası olmaya hazır değillerdi ama etrafta kalmışlardı. Hatta yardım bile ettiler. Dave'in geçen yıl yaptığı gibi onlar da seyirci ile spor arasındaki çizgiyi aşmışlardı. Genç nesil muhtemelen kıskanacak ya da kaçırdıkları için üzülecek ve *tüm* detayları soracaktı. Kendileri görmek isteyeceklerdi.

Niamh kendi kendine gülümsedi.

Kolektif bir grup olarak ilgilerini çekmişti. Bu her zaman ilk adımdı. Merak, ilgi. Sonra daha fazla bilgi toplamak. Belki ziyaret. Belki bir ya da iki çiçek denemek.

Bu hemen olmayacaktı ve hepsi bir anda olmayacaktı ama Niamh bu basajaunların çoğunu kendi taraflarına çekeceklerine dair çok büyük bir bahse girebilirdi.

Alkol toleransı üzerinde çalışsa iyi olur.

OTUZ

Kurtlardan birinin koşan bir askerin peşinden ağaçların arasına dalmasını izlemek için havaya doğru YÜKSELDİM. Kurt ona ulaşmadan önce, bir basandere bir ağaç gövdesinin arkasından çıktı ve düşmanı yakaladı. Çok iğrenç birkaç hareketle, biraz grotesk bir şekilde yere düştü.

Kükremeler yükseldi, ardından Edgar'ın bağıırışı geldi. Sahaya dönüp baktığımda nedenini gördüm.

Düşmanlardan hiçbirini ayakta kalmadı. Bir tanesi bile.

Büyüm hâlâ içimde pompalanıyor, daha fazla hareket istiyordu. Daha fazla kan istiyordu. Öfkelendi ve zonkladı.

İşte burasıydı. En çok korktuğum kısım buydu.

Austin'i savaş alanının diğeri tarafında, arka ayakları üzerinde kalkmış ve etrafına bakınırken buldum. Geldiğimi fark etti ve dört ayak üzerine düşerek beklemeye başladı.

İnsan formuma geçmek ve onu ağaçların arasına sürüklemek istedim. Olduğum gibi kalmak ve gidip daha fazla düşman bulmak istedim. Yırtmak, parçalamak ve dünyayı kanla yıkamak istedim. Şiddet içeren duygular beni çekiyordu. Yolun karşısındaki alfa gargoyile'a bakarken şehvet dolu duygular da çekiyordu. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu hiçbir zaman tam olarak takdir edememiştim. Ne kadar güçlü olduğunu. Ya da alfa gorilin, yaralı, kırık ve güvenli, cehennem gibi ateşli.

Panik içimde alevlendi.

Yere indim, tökezledim ve sonra zıplayarak doğrudan Austin'e gittim. Beni karşılamak için öne doğru adım attı ve bağların arasından onun sakin güvencesini hissettim. Onun karanlıktan çıkıp bir erkeğedi dönüşüğünü hissettim.

"Şşş, şşş," dedi usulca, şimdi önümde duruyordu, bakışları benimkine sabitlenmişti. "Bana geri dön. Bırak geri çekilsin."

Sığ ve çok hızlı nefes aldım.

"Şimdi yer değişir, Jess. Şimdi değiş ve bana geri dön."

"Onu dinleme," diye fısıldadı ses. "Ona güvenme. O senin canavarını ele geçirmek istiyor. Seni kontrol edebilmek için insanlığını elinden almak istiyor."

Kelimelerdeki acıyı hissettim. Akıldan çıkmayan kaybı. Neyin kaybıydı, emin olamadım. Kendini belki? Bahsettiği kontrol?

Tıpkı karanlığı aradığımda yaptığım gibi, onu görmezden geldim. Dediklerini yaptım ve insan formuma geçtim. Hiperventilasyonun etkisiyle görüşümde noktalar dans ediyordu. Yakınımdaki diğer alfaları düşününce içim kafa karıştırıcı bir gerginlikle zonkluyordu.

Ama sonra avuçlarım sert, kesik kasları kaplayan sıcak tenle buluştu. Bakışlarım tanıdık kobalt mavisine gömüldü. Onun gücü ve kuvveti beni şok etti.

Dostum.

Şehvet dolu düşünceler hemen kurudu, sanki hiç var olmamışlar gibi yok oldular. İçimdeki ilkel parça, gargoyl, onun evini tanıdı. Başka hiçbir şey yapamazdı. Başka hiçbir alfa bununla kıyaslanamazdı.

Kolları bana sarıldığında şiddet ve kargaşa beni yatıştırdı. Kabaran karanlık, savaşın vahşi neşesi, sakın bir titreşime dönüştü.

"Sorun yok Jess, ben buradayım," diye mırıldandı, beni hafifçe sallayarak.

"Ben .

Güvendesiniz. Bırak ."

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha, nötr hale geldim. Gargoyl'ım hala oradaydı, artık resmen benim bir parçamdı, ama Austin'in sık sık uzak tuttuğu karanlık geri çekildi.

Adamlarını kontrol etmek için sabırsızlandığını bilmeme rağmen, uzaklaşmam için beni acele ettirmedi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için nefes devam ederek bir an daha ona tutundum.

"Tamam," dedim, sonunda geri adım attım. "Ben iyiyim."

Bir an kollarımın üst kısmını tuttu, gözlerimin içine baktı ve sonra başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum. Başardın."

Titrek bir nefes verdim. "Yine de sana ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapmadım."

"Benim yaptığım gibi öfkeyle bulmaktansa seni karanlığa götürmeme izin vermen daha iyi. Yolunu öğrendiğinde, benden çok daha iyi durumda olacaksın. Hâlâ öfke sayesinde buluyorum. Dışarı çıkmaya gelince..." Omuz silkti. "Bunun için bir numara bulursan bana haber ver."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Nessa'ya sorarım. Düzenli olarak girip çıkıyor gibi görünüyor."

İnsanları bağlar aracılığıyla hissedebiliyordum ama onların acılarını ve sorunlarını gözlerimle de değerlendirmek istiyordum. Önce kimi iyileştireceğimi seçmem gerekiyordu. Herkese yardım edecek enerjim yoktu.

İşin bu kısmıyla başa çıkabilecek benden başka birine ihtiyacımız vardı. İş *sadece* iyileştirmek olan, ihtiyaç duyulana kadar güvende tutulan, savaşı enerjisi asla tükenmeyen biri. Savaşlar sırasında daha fazla odaklanmama ve sonrasında dinlenmeme yardımcı olacaktı. Kısaca büyülü bir doktor.

Büyünün şok dalgası önce savaş alanına, sonra da ötesine yayıldı. Elimi göğsüme götürmeden önce genişleyen gözlerle durdum.

"Sen..." Austin dönüp bana baktı. "Sen az önce..."

"Bir celp gönderdi, evet." Elimi omzuna götürdüm. "Bir şifacı için. Benden bir şifacının daha olmasının ne kadar harika olacağını düşünüyordum."

Tekrar yürümeye başladım ve Austin hemen bana yetişti.

"Meydan okumaları kabul etmek ya da hükmetmek zorunda kalmamalısın." Dudağımı çiğnedim. "Umarım. Sadece hüsnükuruntuyla düşünüyordum. Bir çağrı göndermek istememiştim."

"Kim gelirse gelsin kabul etmek zorunda değilsin," dedi, "ama kesinlikle kötü bir fikir değil. Ne tür bir büyü olacağını merak ediyorum. İyileştirme konusunda uzmanlaşmış büyülü bir varlık bildiğimi sanmıyorum."

Ben de merak ettim.

Ulric'in bazı kötü yaraları vardı ama hâlâ uçuyordu. Hollace da çok fazla darbe almıştı. Bu büyülü silahlar sadece delmekle kalmıyor, büyüyü kullananın gücünü de elinden alıyor gibiydi. Büyümde dengeyi bulduktan sonra, elimden geldiğince çok insanımı korumaya çalışmışım ama herkesi koruyamamışım, özellikle de büyücüler serbest kaldıktan sonra.

Diğerleri yaralanmıştı ama çok ciddi bir şey yoktu. Niamh'ın sırtı ağrıyordu, Dave patlamalardan birkaç kez darbe almıştı ama sızan yaraları fark etmemiş gibiydi ve Bay Tom yırtık bir kanat yüzünden çok sinirliydi.

Şekil değiştirenlerin durumu pek iyi değildi ve bunun büyük bir kısmı benim hatamdı. Düşman tarafından neredeyse esir alınıyordum ve beni serbest bırakan onlardı. Bedelini ödediler.

"Hasar ne durumda?" Yaralıların altına sığındığı ağaçların yanında Austin ile tekrar kontrol ederken sordum. Çeşitli bağlantılar farkındalığımı arttırdı. Şekil değiştirenlerin çoğu benim gargoyle'ımı kabul etmişti.

-Savaş sırasında benim davetimle. Ekstra farkındalık, tehlike hissettiklerinde - savaş her zaman tehlikeli olduğu için aşırı tehlike- bunu anlamamı ve elimden geldiğince yardım etmemi sağladı. Bunu yapmayanlar ise daha sert bir darbe almıştı, çünkü onların tehlikesini fiziksel olarak görmem gerekiyordu.

"Kayıp yok," dedi ve başını öne eğdi. "Neredeyse."

İyi tanımadığım bir kurdun yanında diz çökerken başımı salladım. İyileşmesine yardımcı olmak için kürklü formunda kalmıştı ama durumu pek iyi değildi. Biri gözüne olmak üzere silahlarla çok fazla darbe almıştı ve vücudunun birçok yerinde açık yaralar vardı. Kendi iyileşme yeteneklerine bırakılırsa kesinlikle ölecekti.

Onu hemen iyileştirmeye başladım, acısını dindirdim, böylece belki biraz uyuyabilir ve iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse hala başarabileceğinden emin değildim. Bu kadar hasarın düzeltilebileceğinden emin değildim.

Isabelle'in ön sağ bacağı birçok yerden kırılmıştı. Kemik ikiye ayrılmıştı ve düzeltilmediği takdirde yanlış iyileşecek ve bir daha asla yürüyemeyecekti.

"Basajaunak'ın bu konuda yardımcı olup olamayacağını görmeliyiz," diye mırıldandım Austin'e. "Acıyı hissetmesini engelleyebilirim ama bu henüz iyileşmemeli, malum sebeplerden dolayı. Kemiklerin düzelmesini sağlayamam, en azından o kadar büyük değil."

Başıyla onayladı ve emri yerine getirmesi için adamlarından birine işaret etti.

Üçünün daha kol ve bacakları kırılmıştı ama hiçbirisi Isabelle kadar kötü değildi. Yine de, eğer sağlayabilirlerse iki tanesinin Basajaunak'ın yardımına ihtiyacı olacaktı. En çok hasarı silahlar vermişti ama neyse ki düşman şekil değiştirenleri hafife almış, gargoyleleri ise çılgınca küçümsemişti. Yaralar yoğun ve acı vericiydi ama şekil değiştirenlerin iyileşme hızları daha yüksek olduğundan, onları yere sermek için çok sayıda darbe gerekiyordu. Kace ve diğer birkaçı gibi en ağır şekilde kanayanlar, kan kaybı ciddi bir sorun haline gelmeden önce onları dikmek için dikişlere güvenebilirdi.

Basajaunak'ın tüm bunlar için hazır olduğunu umuyordum.

"Selam." Sebastian, ağaçların altındaki son şekil değiştireni kontrol ettikten sonra yanıma geldi ve baş basanderi bulmak için uzaklaştı. İnanılmaz bir ifade takınmıştı.

"Ne var yok?" Ona bakarak . "Herhangi bir yara aldın mı?" "Ne oldu?"

Oh." Kendisine baktı. "Hayır, çok uzaktaydım.

Bu."

Kırık Sue bize doğru topallayarak geldi. Bağlantımız sayesinde onun acısını hissedebiliyordum, bu acı azalıyordu ama tamamen yok olacaktı gibi de görünmüyordu, artık ilkel tarafımla daha sıkı bir şekilde başa çıkabiliyordum.

"Alfa, ben de yaralıları kontrol etmek için oraya gidiyordum," dedi bize ulaştığında, bunu yapmanın ona neye mal olduğunu hissedebilmeme rağmen dimdik durarak.

"Jess az önce onlarla görüşti," dedi Sebastian. "En kötüsünü iyileştiriyor ve diğer meseleler hakkında basajaunak ile görüşen insanlarımız var. Sizin durumunuz nedir?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Kırık Sue.

Yine de ona yardım edecek enerjim yoktu. Buna katlanmak zorundaydı.

"Jessie'nin dahiyane büyüğü olmasaydı yarınız ölmüş olacaktı.

İşe yarıyor," dedi Sebastian, düşmüş düşmanlarla kaplı çayıra bakarak. "O silahlardan gelen patlamaları yansıtamaması gerekirdi. Onları tam da bu yüzden kullanıyorlar - büyüğü ortadan kaldırıyorlar. Eğer herkesi bir savunma büyüğüyle kaplamış olsaydınız, bu yeterli güç olmazdı. Kalkanları tek tek, gerektiği gibi, güç fiçinizle arkalarında uygulamanız, oldu"- parmaklarını saçlarında gezdirdi

- "İnanılmaz. İnanılmaz." Etrafımızı işaret etti. "Normal bir büyüğü bunu yapamazdı."

"Bunu yapmak için yeterli gücün var," dedim ona. "Bu benim güç skalamda üst sıralarda değildi."

"Kişiye *yakın* olsaydım yeterli güce sahip olabilirdim, elbette," diye yanıtladı. "Ama normal bir büyüğü havada uçamaz ve sonra tam olarak ihtiyaç duyulan yerde ve zamanda büyüğü kullanamaz. Ben... Ben..."

"Şaşkınlık mı?" Nessa adeta zıplayarak geçti. "Verklemt? Şok mu? Şaşırdın mı?"

"Ortalığı aydınlatan tek büyüğü Alpha Ironheart değildi," dedi Broken Sue ve Sebastian'ın sırtını sıvazladı. Sebastian ilk kez ürkmedi ve uzaklaşmadı. "O büyüğüler saldırdığında senin gibi tuhaf bir büyüğü sürümüz için savaşıyor olsaydı, yenilmezdik."

Sebastian başını salladı. "Daha yakın olmanın bir yolunu bulmalıyım. Savaşın bir parçası olmak için eğitime başlamalıyım. Kendimi arkada kalmış bir korkak gibi hissediyorum. Nessa bile aksiyonun içindeydi."

Kırık Sue'nun tavrı değişti ve ruh hali bozuldu. "Öyle olmamalıydı," diye homurdandı.

Austin onu inceleyerek, "İhtiyacınız olan şey altınızı izleyen biri," dedi. "Birinin savaşın etrafından dolaşıp büyücüleri arkadan çıkarmasını sağlamalıydık. Bunu yapmamak bir dikkatsizlikti."

Sebastian, "Geriye görmek 20/20'dir," diye yanıtladı. "Ama beni izleyen biri vardı. Nöbet tutan birkaç basajaunak vardı. Bu, şaşırtıcı bir şekilde, onlardan biraz daha az korkmamı sağladı."

"Canavarların senin tarafında olması güzel bir duygu," dedi Austin, şakası taştan cephesinin ardına gizlenmişti.

"Partideki en büyük canavar olmamak güzel bir duygu," diye karşılık verdi Sebastian sessizce.

Kırık Sue derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturmaktan zorlukla vazgeçtiğini söyleyebilirim. "Bu partilerdeki en büyük canavar olarak görülmek için önünde uzun bir yol var, garip büyücü. Çok uzun bir yol."

"Göreceğiz," diye mırıldandı Sebastian.

Bir basajaun kükredi. Tam zamanında o tarafa baktım ve bir düşmanın bir ağaca çarpıp on metre uzağa fırladığını gördüm.

"Kutsal-! Ne oluyor be?" diye

haykırdım. "Bitti," dedi.

Hızla arkamı döndüm. "İzinsiz girdikleri için ceza olarak hayatta kalanları öldürmelerini engellememin bir yolu yok, değil mi? Burası onların bölgesi olduğuna göre?"

Austin hâlâ o tarafa bakarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bunu yapmak gücenmenize neden olabilir."

"O zaman da ağaca çarpan sen olursun," dedi Sebastian yardımcı olmayarak.

"Tamam." Başımı salladım. "Bu muhtemelen buradan gitmem için bir işaret. Cesetleri ne yapacağız?"

"İşte geldik hanımefendi." Bay Tom elinde bir avuç muumuus ve Dave ile bize doğru yürüdü. "Ve sizin için, Austin Steele. Kırık Sue." Hepsi de biraz ötede oturan gargoylelere geçmeden önce onları dağıttı. Ulric uzanmış ve gözlerini kapatmıştı.

"Basajaunak düşman cesetleriyle ilgilenecek," dedi Dave. "Belki Cyra onlara yardım eder."

Yine yüzümü buruşturdum. Gargoyle'ımı artık daha iyi kavrayabilirdim, ama bu, bunların hiçbirini zevkli bulduğum anlamına gelmiyordu.

"Basandere," dedi Dave, Austin'le bana bakarak, "dinlenmek için köye dönmek isteyip istemediğinizi soruyor. Yaralıları taşıyabiliriz."

Sapanlar. Şimdi yapıyorlar. Şifacıya geldiğimizi söylemek için önden koştu. Kemikleri onarabilir ve etleri dikebilir. Bu konuda fazlasıyla yetenekli."

İçindeki gurur hissedebiliyordum. Halkına iyi görünmüş olmalıyız. İstedğini elde etmişti.

"Bu harika olur Dave, teşekkür ederim," dedim. "Benim için ona teşekkür et. Peki ya sen? Dikiş attırdığınızdan emin olun."

Dave saçlarından sızan kızıla baktı. "Zamanla. Ama şimdi her şey bensiz yapılmadan önce izinsiz girmenin cezasını yerine getirmeliyim."

Biri çığlık attı. Ses hızla kesildi.

O yöndeki basajaunaklardan biri "Bitti," dedi. "Tanrım, bu tüyler ürpertici," diye mırıldandım. "Hadi buradan gidelim."

"Binmek ister misin?" Austin sordu ve onun sırtına binmek isteyip istemediğini sorduğunu biliyordum.

"Evet, lütfen. Çok yorulduğum ve her an daha da yoruluyorum." "Ve iyileşiyor," diye mırıldandı Sebastian, basajaunak'ın çalışmasını izlerken.

"Var olmaması gereken büyüler yapıyor, uçarken halkını koruyor ve iyileştiriyor. Dişi gargoyller artık en sevdiğim yaratıklar. Ve çok güzeller."

"Kiminle konuşuyor?" Niamh muumu giymiş bir halde yürürken sordu. Sebastian'a doğru bir başparmak salladı.

"Oh, hiç kimse," diye cevap verdi. "Sadece tüm bu olanları sindirmeye çalışıyorum. Bu mürettebatı yenmiş olmamızın imkanı yok. İmkânı yok. Bu akıl almaz bir şey. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Tüm bu büyü fırlatmalarınız da ne?" Başını ona doğru salladı. "Yakında burada bir konuşma daha yapmamız gerekecek."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Şekil değiştirenlerin yanında eğilip bükülme ve kendini küçük düşürme konusunda daha iyisin ama kendini küçümsemeyi de bırakmalısın. Alçakgönüllülükle övünmek sadece can sıkıcıdır. Elbette, onların bizim büyücülerimize karşı hiç umutları yoktu. Hadi ama. Köye geri dönelim. Ben acıktım."

"Muhtemelen yürüeyebilirim," dedi Sebastian, onu takip ederken bir kez daha eğilerek. "Senin sırtına binmeme gerek yok."

"Ah, shtop. Sen de yapabilirsin. Bu daha hızlı. Bakalım bu sefer seni atlabilecek miyim?"

"Lütfen, hayır..."

Bir çığlık daha hızla kesildi. Bakmamak için kendimi zor tuttum.

Austin Kırık Sue'ya baktı. "Yaralıların yanında bekle. Hepsiyle ilgilenildiğinden emin olun. Anlatmak isterlerse hikâyelerini dinle."

Başını salladı. "Evet, alfa."

"mi?" Austin beni uzaklaştırarak sordu.

"Alfalar olarak yaralılara bakıldığından emin olmak için kalmamız gerekmez mi?" Sessizce sordum.

"Gargoylelerin sana ihtiyacı yok. O kadar da kötü durumda değiller. Şekil değiştirenlerin otoriteden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var ve Brochan yaralı. Ben sadece ona yaralıların arasında oturup dinlenmesi için bir sebep verdim." Yer değiştirmek için biraz uzaklaşırken, "Acaba şu alkollü meyve içeceğinden daha fazla bulabilirler mi?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden, kutlama içkisi mi istiyorsun?"

"Hayır, Niamh'ın ateşin içinden bir basajaun yuvarlamasını izlemek istiyorum. Kulağa bir tür gösteri gibi geliyor."

Ne yazık ki Niamh'ın tüketebileceği başka bir şey bulamadılar. Yine de gösterişsiz bir şöhret haline gelmişti. Görünüşe göre Basajaunak'lar, kuzeydeki akrabalarının o kadar kolay tahammül edemediği bu özel içkiyle başa çıkabilme yetenekleriyle gurur duyuyorlardı. Hepsini masanın altında içmişti. Saçları yanmış basajaun da dahil olmak üzere birkaçı rövanş istiyordu.

Köyde bir haftadan biraz fazla kaldık. İyileşmek için bu kadar uzun süreye ihtiyacımız yoktu ama huzurlu ve güzeldi. Yürüyüşlere çıktık ve kamp ateşinin başında hikayeler dinledik. Austin'in dereye balık tutmasını izledim ve Edgar dört yapraklı yonca bulmayı başaramazken onunla birlikte oturdum. Bay Tom kıyafetlerimizi yıkadı ve onları kurutmak zorunda kaldığı kirli kayalardan şikayet etti.

"Ne anlamı var ki?" diye mırıldanırdı kendi kendine. "Onları balık pisliği dolu bir dereye yıkıyorsun ve sonra bu pis kayaların üzerine serdiğinde bir o kadar pislik çekiyorsun. Böyle yaşanmaz."

Çevremizden benim kadar etkilenmemişi.

Basajaunak'la hikâye paylaşma sırası bize geldiğinde, Ulric çoğunu anlattı ve gençleri perçinleyen bir hikâye anlatıcısı yeteneğiyle masallar ördü. Niamh'ın isteği üzerine, Edgar'ın Dave'in tüm çiçeklerini yediğini öğrenmesi gibi komik vinyetlerde çoğunlukla Ivy House'un maskaralıklarını sundu. Edgar gözüne sapladığım iğnenin hikayesini anlatmaya çalıştı ama tüm kelimeleri birbirine karıştırıp sessizliğe gömüldü. Niamh daha sonra onlara önceki kavgalarımızı anlattı.

Ayrılma vakti geldiğinde, gittiğim için üzgündüm. Yatağımı ve Austin'le baş başa kalmayı özlemiştim ama bizim ormanımız buradakiyle aynı hissi vermiyordu.

Yaşadıklarını hissetmiyorlardı çünkü basajaun evleriyle bütünleşmişti.

-Kendi bölgelerinin ve içindeki her şeyin koruyucuları.

Bunu baş basandere söyledim ve karşılama için teşekkür ettim. Teşekkürümü kabul etti ama daha fazla yorum yapmadı, hatta istediği zaman bu iyiliğe karşılık vermeyi ve onları ağırlamayı teklif ettiğimde bile.

Ayrılmadan önce, dere kenarında tanıştığım basandere beni kampta aradı. İçeri davet edilene kadar kenarda bekledi ve sonra bir süre ateşin yanında oturup oturamayacağını sordu.

"Demek ki seyirci istiyor," diye fısıldadı Dave bilmiş bir gülümsemeyle, sonra da ortalıktan kayboldu.

Cyra'ya biraz hazırlattık ve sonra onu davet ettim.

"Sizi tanımaktan keyif aldım," diye söze başladı basandere, alevleri izlerken. "Hikâyelerinizi dinlemekten ve... mürettebatınızla etkileşimde bulunmaktan keyif aldım."

"Burada olmayı çok sevdim. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Evet." Bacağındaki saçları biraz ördü. Sinirsel bir refleks gibi görünüyordu, kıpırdanmak gibi. "Buln'dan-ah, Dave bundan bahsetmişti..." Sözcüklerin uçup gitmesine izin verdi ve sonra biraz omuz silkti. "Ben gencim. Annem ve babam tek başıma yola çıkmak için çok genç olduğumu söylüyor. Kendimi besleyemeyeceğimi ya da tehlikeden uzak tutamayacağımı söylüyorlar. Yeterince büyük olsam da, dış dünya hakkında hiçbir şey bilmediğim doğru. Ama..."

Gözlerini ateşe dikti ve derin bir nefes aldı. Kendini bir şey için hazırlıyordu ve ben de umduğum şey için nefesimi tuttum.

"Sanki beni bir gün dere kenarına çekmişsin gibi hissettim," dedi. "Sanki beni çağırmışsın gibi hissettim. Ve Bul-Dave, ahşap evinizin dışında çok güzel ve korunaklı bir ormanınız olduğundan bahsetti. İçinde yaşanmadığı için üzgün olduğunuzdan bahsetti - bir ev gibi hissetmediğinizden. Yani burası gibi değil."

"Doğru," dedim sakinliğimi koruyarak. "Araziyle ilgilenecek Edgar'ımız var ama odunlarla ilgilenecek kimsemiz yok."

Biraz daha kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Evet, söylediği buydu. Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama ailem arasında doğayı harmanlama yeteneğimle tanınırım. Çevreyi güzelleştirmek için. Bu bir yetenektir. Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Takas mı?" Ben sordum.

Gülümsemesi havayı yumruklamak istememe neden oldu. "Bir takas, evet. Sarmaşık korumasında yaşamam karşılığında, ahşap evinizdeki doğayı ekibinizle birlikte harmanlayacağım. Dave'in dağına çıkana kadar yani. Hazır olduğumda kalmamı teklif etti."

"Ivy House koruması- Boş ver, göreceksin." Elimini sıkmak için uzattım, sonra Dave'in bunu hiç yapmadığını fark edip tekrar indirdim. "Kabul ediyorum. Kulağa hoş geliyor."

Bizimle birlikte eve gitmeyecekti ama vedalaşmak ve önce birkaç eşyasını toplamak için kalacaktı. Dave onunla kalmayı, hazır olduğunda ona yolu göstermeyi ve aileden herhangi biri kararına kızarsa suçu üstlenmeyi kabul etmişti.

Henüz bir ittifak kurmamıştık ama bu doğru yönde atılmış bir adım gibi görünüyordu.

Yürüyüş çok daha hızlıydı çünkü neredeyse o kadar zorlu olmayan farklı bir patikayı kullandık. Yine de yarım gün sürdü ve küçük kasabaya geri döndüğümüzde oldukça yorgundum.

"hâlâ tütsü gibi kokuyor, değil mi?" Arabaları yüklerken sordum.

"Öyle." Austin durdu. "Güzelmış."

"Şey... evet, ama çok garip. Her yer, içerisi ve dışarısı tütsü gibi kokuyor. Hem de aynı türden. Sanki çeşitli insanlar farklı tütsü çubukları yakıyor gibi değil, sanki tüm mekan tek bir büyük çubuk tarafından parfümlenmiş gibi. Bu doğru değil."

"Bence bunun seni çok fazla etkilemesine izin veriyorsun." "Büyük ihtimalle. Ama yine de..."

Eve dönüş yolunda da jette bir o kadar atıştırma vardı ve Bay Tom indikten sonra da bana sık sık onları sordu. Niamh onu hep tersledi.

Sonunda evin önüne geldiğimizde, kapısı kapalı ve elimde sıcak bir içecek küçük salonumda olmak için sabırsızlanıyordum. Belki de Austin'in kucağına kıvrılmıştım, gerçi onun da bölgesini kontrol etmeye hevesli olduğunu tahmin ediyordum.

Arabalarımız evin önüne park edilmişti ve iç çekerek arabadan indim.

"Hey, beni iyileştirdiğin için teşekkürler, alfa," dedi Kace, ben sandığın yanında dururken. "Dayak yedim."

"Pek yardım etmedim, sadece dikişin işe yaradığından emin oldum."

"Acıyı kestir. Bu altın değerindeydi. Bir şeyler acıdığında acımıyormuş gibi davranmaktan nefret ediyorum." Güldü.

"Her zaman. Her zaman, aslında, mümkün olduğu sürece. Sen sürünün ve takımın değerli bir üyesisin."

Başını salladı ve geri çekildi. "Harika bir takım. Alfa Steele'in etrafı dolaşıp diğer sürülerle tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Harika bir şey olacak. Basajaunak'ın katılmak istememesi çok kötü-"

Sözünü kesti. Belli ki gözüne bir şey takılmıştı. Ivy House'a doğru döndü ve sonra ben de gördüm. Aslında hepimiz gördük, çünkü manzara bağırışlarla birlikte geldi.

Benden birkaç on yaş büyük ve benim iki katım boyunda kısa boylu bir kadın Ivy House'un bahçesinde koşarken küfürler savurdu. Ay ışığında onu zar zor seçebiliyordum. Bir eliyle başının üzerinde sopaya benzeyen bir şey tutuyordu. Diğer eliyle de daha hızlı koşabilmek için çiçek desenli elbisesinin eteklerini tutuyordu. Kısa sarı bukleleri başında sallanıyordu. Önünde dehşete düşmüş bir cüce koşuyor, pantolonunu yukarı kaldırıyor.

"Kaçamayacaksın," diye bağırdı, ona yaklaştı ve sonra sopayı savurdu. Sopa cücenin kafasına çarptı ve onu yana devirdi. Bir anda döndü ve elbisesinin eteklerini düşürdü. İki eliyle silahı aşağı doğru savurarak çığlık atan cüceye vurdu. Üç kez daha vurduktan sonra tekmeleyebilmek için doğruldu. "senin evin değil! Defol buradan!" diye bağırdı cüceye.

Sürünerek kalktı ve olabildiğince hızlı topallayarak uzaklaştı. Bir başkası çalıların arasından çıktı ve kovalamaca yeniden başladı.

"Seni görüyorum!" Çimenlerin üzerinden diğer yöne doğru koştu. Cüce çalıların arasından fırladı ve ondan kaçmaya başladı. Yine de ona yetişti ve yeterince yaklaştığında tekmeleyerek ayaklarını yerden kesti. Sonra ona vurmaya başladı.

"Anne?" Ulric söyledi.

Kadın duymamış gibi görünüyordu. Bu cüceyi de tekmelemeden önce cüce dayasını bitirdi. O da diğeri gibi topallayarak uzaklaştı. Ancak o zaman doğruldu, gözündeki bir kıvrımı temizledi ve Ulric'i gördü.

"Şey, merhaba!" Parlak kırmızı dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. Çimlerin üzerinden bir defans oyuncusunun özgüveniyle bize doğru ilerledi, boyu 1.80 olmasına rağmen. Bakışları üzerimizde gezindikten sonra bana takıldı. "Aman Tanrım. Bu..." Ulric ve benim aramda bir ileri bir geri baktı.

"Orada ağzın bir karış açık durma. Tanıştır beni, Ulric!"

"Ah... Doğru." Ulric aceleyle bana doğru ilerledi ve bunu yaparken çantasını yere bıraktı. "Anne, bu Jessie Ironheart, bu evin ve bölgenin alfası. Bu da Austin Steele, şekil değiştiren bölgesinin orijinal alfası ve Jessie'nin evdeki uygulayıcısı. Alfalar, bu annem Patty. Her zamanki gibi biraz gecikti."

"Merhaba!" Patty elime uzandı ve hevesle sıktı. "Seninle tanışmak harika. Gerçek bir dişi gargoyle, ha? Hep aniden dişi bir gargoyle olduğumu öğreneceğimi hayal ederdim. Umdum, diledim ve- Ama hayır, sadece bir gargoyle'un kızıyım." Güldü ve Austin'e döndü. "Aman Tanrım. Ulric buraların alfa şekil değiştireninin güçlü olduğunu söylediğinde sana haksızlık etmiş. İçindeki alfayı hissedebiliyorum. Genelde şekil değiştirenlerde hissetmem. Onun eşi olarak harika iş çıkaracaksın. Evet, oh, evet, çok iyi olacaksın."

"Anne, nerelerdeydin?" Ulric sordu.

"Oh, burada ve orada. Yolda *harika* bir hanımla tanıştım ve konuşmaya başladık. Tabii ki dişi bir gargoyle duymuştu. Herkes duymuştur. Ama buna inanmadı. Dişi bir gargoyle'un doğmadığına ama yaratıldığına inanmıyordu." Başını eğdi ve kirpiklerinin altından bize baktı. "Büyücülerin geçmişte bunu denediğini biliyorsunuz, değil mi? *Büyücüler*." Başını salladı ve dudak büktü. "Şey, ona ev ve asıl dişi hakkında her şeyi anlattım -ben ona böyle diyorum, böylece kavraması kolay oluyor- ve Ulric'ten duyduğum hikâyeleri tekrarladım. Çok nazik bir şekilde kairn liderleriyle tanışmamı istedi ve ben de *tabii ki* dedim!" Elini ağzının kenarına götürdü. "*Çok* nüfuzlu biri. Sana kim olduğunu söylemeyeceğim çünkü söylemeyeceğime yemin ettim - inanmadıkları için yüzlerini kurtarmak istiyorlar- ama onlardan güzel bir bağlantı talebi bekle. Her neyse, başka bir büyük mağara oldukça yakındaydı ve mağara liderinin eşiyle daha önce tanışmıştım, bu yüzden uğrayabileceğimi düşündüm. Güzel bir sohbet ettik ve bağlantı talebini çoktan gönderdiklerini öğrendim. Onlar için iyi şeyler söyleyeceğimi söyledim."

Bu konuda kışından konuştuğunu belli eden bir bakış attı bana. "Ve sonra

Ulric'ten hepinizin yaptığı işle ilgili mesajı aldım.

Ben de yakın arkadaşım Vanessa'yı arayayım dedim. Arkadaşı yaşlı bir aptal ama mükemmel bağlantıları var. Çok fazla statüsü var. Kendisinden yirmi yaş büyük ve deri çizme gibi bir kişiliği olan biriyle evlenmesinin tek nedeni bu. Şey...bu ve para, ama bunu benden duymadınız. Tüm bu dedikodulardan memnundu, ben de onu bunlarla doldurdum. Hepsi

İyi şeyler tabii ki. Bizi iyi gösterecek. Sonunda buraya geldim ve her yerin cüceler *istila* edildiğini gördüm." Bana endişeli bir bakış attı. "Buradaki istila hakkında bir fikrin var mı?"

"Özür dilerim." Edgar daha da yaklaştı. "Bu benim hatam. Defalarca emekliye ayrılmak istediğimi söyledim."

"İyi *geceler*." Patty dirseğini Edgar'dan çekti. "Sen vampir misin? Senin kadar yaşlanan vampirleri öldürdüklerini sanıyordum."

Niamh, "çalışıyoruz, inan bana," dedi.

"Neyse, sanırım onları yakaladım, merak etme." Ulric'in annesi beni okşadı, Edgar'a yine yan gözle baktı. "Bu kadar yaşlı bir vampiri yakınında istediğinden emin misin? Oldukça tehlikeli olabilirler. Biraz..." Parmağıyla şakağının etrafında bir daire çizdi. "Sonra dost ve düşman arasındaki farkı unutup gördükleri her şeyi ısıyorlar."

"*Anne*," diye inledi Ulric.

"Her ne olursa olsun, hadi içeri girelim." Döndü ve kolunu benimkine doladı. "Yorgun olmalısın. Yolculuk hakkında her şeyi duymak istiyorum. Basajaunak, ha? Aman Tanrım. Artık onlardan hiç kalmadığını sanıyordum. Uzun zamandır görmemiştim. Çok uzun zamandır. Biriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Çok korkutucu olduklarını duydum. Söylentilere bakılırsa, bir tanesini sopayla kovalayabileceğimi sanmıyorum. Hayır, hayır. Bu iş için daha büyük bir şeye ihtiyacım var."

Tekrar güldü ve ben bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım.

Oraya vardığımızda kapı açıldı ve kapının yanındaki küçük bir miktar geriye çekildiğini ve neredeyse her yüzeyi kapladığını gördüm.

"Yüce Tanrım, hayır," dediğini duydum Bay Tom'un gelirken.

Edgar bir an sonra, "Oh, bu çok güzel," dedi.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Patty beni ön taraftaki geniş oturma odasına götürürken. "Sen burada olmadığına göre, ben de bir işe yaramaya karar verdim. Her yerde bağlantı talepleri vardı, bu yüzden ev bana onları nereye koyacağımı gösterdi. Ben de gidip onları düzenledim. Sonra biraz boş vaktim oldu ve bir yığın bu güzel örtü denemelerini gördüm ve neden kullanılmadıklarını merak ettim. Ben de onları sizin için yerleştirdim. Örtülerle süslenmiş bir eve bayılıyorum. Bana ninemi hatırlatıyor."

"*Ne zamandan beri yabancıları içeri alıyorsunuz?*" Ivy House'a sordum.

"Ben... Şey..Görünüşe göre hayır demesi kolay bir kadın değil. Bağlantı taleplerini düzenledikten sonra onu korkutmaya çalıştım ve bana güldü. Sonra cücelerin peşine düştü ve..."

Eğer bir ev omuz silkebilseydi, Ivy House'un silkeceğini biliyordum.

"Anne, eve daha yeni geldik. Ona bir dakika izin ver," diye yalvardı Ulric.

"Nerede benim terbiyem. Tabii ki!" Patty bana gülümsedi. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Yiyecek bir şey?"

"Özür dilerim ama bu sizin işiniz değil." Bay Tom burnunu çekti. "Hanımefendi, özel salonunuza bir şey götüreceğim."

"Bu harika olur Bay Tom, teşekkürler." Austin'in uzattığı eli tuttum, sonra da Patty'ye olabildiğince sıcak bir gülümseme verdim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çok yardımcı olacağınıza eminim. Müsaade eder misiniz?"

Ellerini önünde kavuşturdu ve gülümsemesini korudu. "Bu mükemmel değil mi? Güzel ve zarafet dolu, ama kızımız cesur. Evet, iyi iş çıkaracak. Dişi bir gargoyle için mükemmel bir seçim." Kolumu okşadı. "Sen git. Git dinlen. Ben Ulric'e yetişip personelin geri kalanıyla tanışacağım. Hazır olduğunda şu bağlantı taleplerine başlarız. Belki yarın ya da ertesi gün. Yapacak çok işimiz var ama onları bekletmek için eşsiz bir konumdasınız. İstedikçe kadar zaman ayırabilirsin. Onları terlet, kızım." Bana göz kırptı.

Ulric'in annesinin yarattığı kasırgadan sersemlemiş bir halde Austin'in beni salona götürmesine ve kanepeye oturtmasına izin verdim. İkimiz de oturduktan sonra bir nefes verdi. Ben de aynısını yaptım.

"Seni kıskanmıyorum," dedi sonunda ve ben kahkahayı patlattım. "Yine de çok iyi bir ağ kurucu gibi görünüyor."

"Evet, öyle. Onunla çalışmaya başladığında bana haber ver. Orada seninle olmak istiyorum."

"Neden? Cüceler gibi idare edilmem gerektiğine karar verirse diye mi?" Kıkırdadı. "Kaçarken o şeylere sahip olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum, değil mi? Hem hayranlık içindeyim hem de biraz korkuyorum."

Bana sarıldı ve nefesi saçlarımı karıştırdı. "Her bir cairn hakkında söyleyeceklerini duymak ve liderlerini en iyi nasıl yönetebileceğime dair bazı sorular sormak istiyorum. Onları idare etmene yardım edeceksem gargoylelerin nasıl çalıştığını öğrenmem gerek. İnfaz memurlarının işinin bu olduğuna eminim."

"Arkadaşlarının katil cüceleri korkuttuğu düşünülürse, oldukça sert oldukları hissine kapılıyorum."

"Ben de öyle," diye hırladı.

Başımı omzuna yasladım. "Momar'dan kendimize ne kadar zaman tanıdığımızı düşünüyorsun?"

"Biz" mi? Muhtemelen bir süre. O kara askerinin gitmesine izin vermenin akıllıca olduğu konusunda Niamh'a katılıyorum. Eğer büyücüler şekil değiştirenlere karşı güvenilir bir kalkanları olmadığını düşünürlerse, saldırmaya pek meyilli olmayacaklardır. Ayrıca Sebastian'ın serbest bıraktığı büyücünün diğerlerine senin gücünden bahsedeceği konusunda da ona katılıyorum. Yüksek güçlü herhangi bir büyücüyle tanışmak isteyecekleri gibi seninle de tanışmak isteyeceklerdir. Muhtemelen fiziksel savaşımlardan kurnazca, gölgelerin içinde savaşmaya geçeceksiniz."

"En azından Sebastian bu konuda akılcı. Sanırım bir dakikamız var." Bir an durakladım. "Basajaunak'la işler yolunda gitmediği için üzgünüm."

Yüzümün yan tarafını okşadı. "İşe *yaramadı* değil. Biri kalmaya geliyor ve biz de istediğimiz zaman ziyaret edebiliriz. Sanırım şu an için umabileceğimiz en iyi şey bu."

"Doğru. Umarım birkaç büyük çukurla bağlantı kurabilirim," dedim. "En azından buna sahip olsaydık, elimizde bir şey olurdu."

"Çayırdaki savaştan sonra elimizde bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Bir şeyden daha fazlası. Kingsley'in sürüsüne eklersek ve Momar da bir an önce saldırırsa, umarım yeterli oluruz."

Sadece iyi büyücülerle savaştığımızdan bahsetmemiştim. Kingsley'in bölgesini savunmak zorunda kaldığımızda durum farklı olacaktı. Muhtemelen etrafımız sarılmış olacaktı. Sebastian ve ben dağılmak zorunda kalacaktık ve o kadar da etkili olamayacaktık.

Kesinlikle yardıma ihtiyacımız olacak. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Tek umudum Patty'nin organizasyona yardım edebilmesi ve benim de getireceğimiz asık suratlı liderlere önderlik edebilmemdi.

Umarım zamanımız vardır.

Jessie gargoye cairn liderlerine karşı çıktığında neler olacağını görmek ister misiniz? [Şimdi ön sipariş verin!](#)

Ön sipariş vermeye alerjiniz var ve ayrıca kitaplarım ve hayatım hakkında rastgele (ve tuhaf) güncellemeler mi istiyorsunuz? Haber bültenine kaydolun! Aylık olarak (ya da rastgele ne zaman aklıma gelirse) gelen kutunuza gönderilen küçük bir tuhaflik dilimi. [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Bu son hakkında konuşmak ister misin? Bu konuda sohbet etmek için [buraya](#) gidin. TikTok saçmalıkları [burada](#).

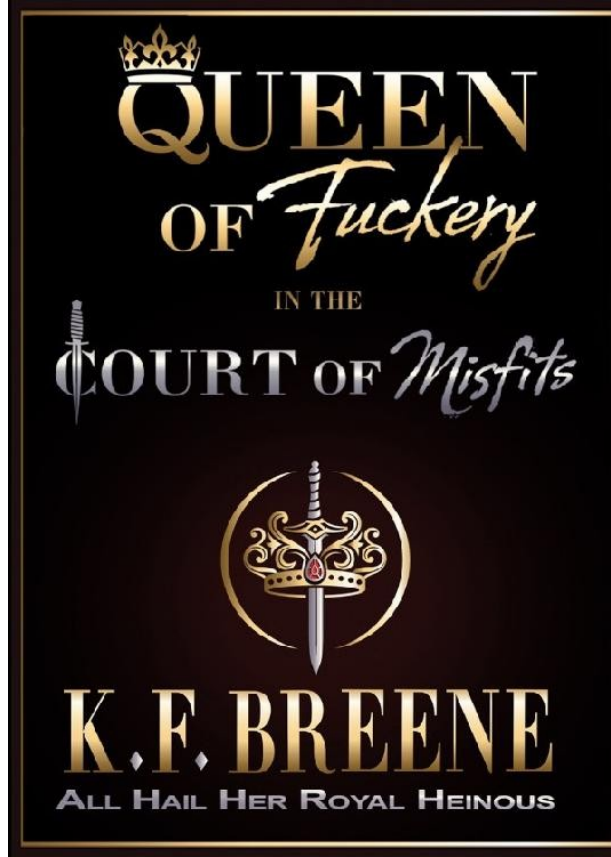
Instagram saçmalığı [burada](#).

Mighty Network, kimse var mı?

[Burada](#). Web sitesi:

www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

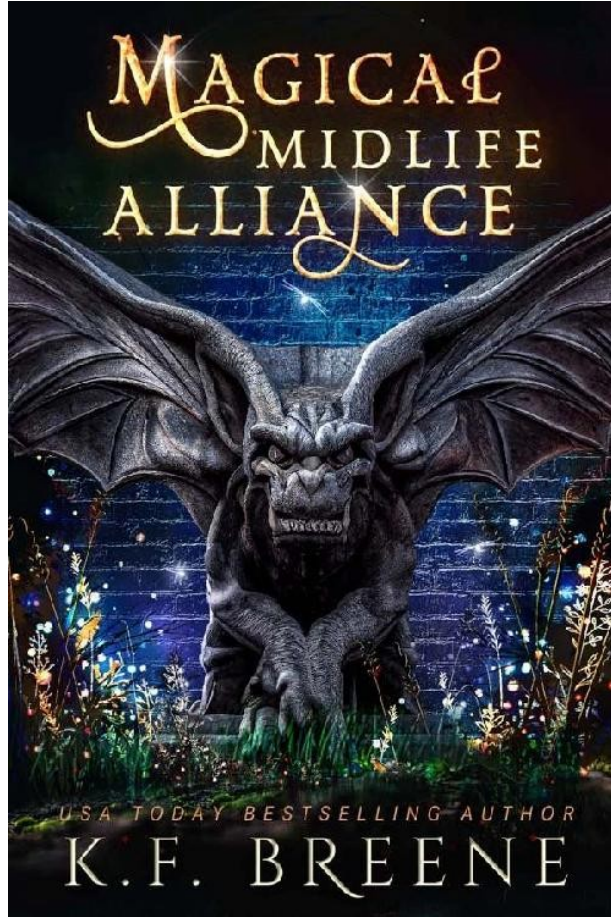

DEĞERLENDİRMELER sarılmak gibidir - bazen gariptir ama her zaman takdir edilir

OceanofPDF.com

BÜYÜLÜ ORTA YAŞ İTTİFAKI

Wall Street Journal'ın çok satan Level Atlama serisinin 7. kitabı!

Basajaunak topraklarından döndükten sonra Jessie ve ekibinin hızla bir ittifak bulması gerektiği açıktır. Birkaç aydan kısa bir içinde Kingsley'e gitmeleri gerekiyor. Bu halleriyle devam ederlerse, Austin'in kardeşini tamamen yok olmaktan kurtarmaya asla yetmeyeceklerdir.

Neyse ki Jessie'nin dikkatini bekleyen bir yığın bağlantı talebi var. Gargoyle cairns onunla tanışmak istiyor. Küçük bir yardım kazanma fırsatı var.

Ne yazık ki, inler bloktaki yeni çocukla tanışmanın ötesinde pek ilgi çekmiyor.

Onları davalarına döndürmenin bir yolunu bulmalıdır. Zaman geçiyor.

[Buradan ön sipariş verin.](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

K.F. BREENE TARAFINDAN DA

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş İstilas

Büyülü Orta Yaş Aşkı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş Mücadelesi

Büyülü Orta Yaş İttifakı (2023'te çıkacak)

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Bir Yıkım Tahtı Bir

Yıkım Krallığı Bir

Yıkım Kraliçesi

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte Büyümüş

Ateşte Kaynaşmış

Doğal Cadı Doğal

Büyücü Doğal Çift-

Büyücü

Kapana Kısılmış Savaşçı Fae

Savaşçı Fae Prensesi
Ateşte Ortaya Çıktı
Ateşle Savaşta
Mentorluk Yaptı

Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeği ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [İşte](#). Web

sitesi: www.kfbreene.com

Bookbub'da onu [buradan](#) takip edin

Goodreads'te onu [buradan](#) takip edin

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.